

HANDELINGEN DER APOSTELN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

HANDELINGEN VAN DE APOSTELN

(Van Jeruzalem tot Rome)

door Ellen G. White

Hoofdstuk 1 – Gods bedoeling met Zijn kerk

De kerk is het door God aangewezen werktuig om mee te werken aan de redding van de mensheid. Zij werd ingesteld tot dienen en haar zending is het Evangelie aan de wereld uit te dragen. Van meet af aan is het Gods bedoeling geweest dat Zijn volheid en Zijn sufficiënte door Zijn gemeente naar de wereld zullen worden weerkaatst. De leden van de kerk, die Hij uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht, moeten Zijn heerlijkheid verkondigen. De gemeente is de schatkamer van de rijkdommen van Christus' genade; en door de gemeente zal ten slotte de laatste en volle uitstorting van Gods liefde openbaar gemaakt worden, zelfs aan *“de overheden en machten in de hemelse gewesten”*. (Efeze 3 : 10)

Veelvuldig en wonderbaar zijn de beloften die aangaande de kerk in de Schriften staan opgetekend. *„Mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.”* (Jesaja 56:7) *„Ik zal die, ja al wat rondom Mijn heuvel ligt, tot een zegen stellen; Ik zal de regen doen neerdalen op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het zijn* (Ezechiël 34:26); *“Ik zal voor hen een plantengroei doen opschieten, waarvan men overal spreekt, zodat niemand in het land meer door honger zal worden weggerukt en zij de smaad der volken niet langer te dragen hebben. En zij zullen weten, dat Ik de Heere, hun God, met hen ben, en dat zij, het huis Israëls. Mijn volk zijn, luidt het woord van de Heere Heere. Gij toch zijt Mijn schapen, die Ik weid; gij zijt mensen en Ik ben uw God, luidt het woord van de Heere Heere.”* (Ezechiël 34: 29-31)

„Gij zijt, luidt het woord des Heeren, Mijn getuigen, en Mijn knecht, die Ik verkoren heb, opdat gij het weet en In Mij gelooft en inziet, dat Ik Dezelfde ben; vóór Mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn. Ik, Ik ben de Heere, en buiten Mij is er geen Verlosser. Ik heb verkondigd, verlost en doen horen, en ben geen vreemde onder u; gij toch zijt Mijn getuigen. (Jesaja 43:10-12)

„Ik, de Heere, heb u geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, tot een licht der natiën: om blinden ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn.” (Jesaja 42:6-7)

„Ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; Ik zal u behoeden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weder te herstellen, om verwoeste eigendommen weer tot een erfdeel te maken, om tot de gevangenen te zeggen: Gaat uit! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn! Aan de wegen zullen zij weiden, op alle kale heuvels zal hun weide zijn; zij zullen hongeren noch dorsten, woestijngloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen. En Ik zal al Mijn bergen tot een weg maken en Mijn heerbanen zullen opgehoogd worden .. Jubelt, gij hemelen en juich, gij aarde, breekt uit in gejubel, gij bergen, want de Heere heeft Zijn volk getroost en Zich over Zijn ellendigen ontfermd. Maar Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

die vergeten, toch vergeet Ik u niet. Zie, Ik heb u in Mijn handpalmen gegrift, uw muren zijn bestendig vóór Mij." (Jesaja 49:8-11,13-16)

De gemeente is Gods vesting, Zijn vrijstad, die Hij bezet houdt in een rebellerende wereld. Elk verraad van de gemeente is trouweloosheid tegenover Hem die de mensheid gekocht heeft met het bloed van Zijn enig geboren Zoon. Van de aanvang af hebben trouwe zielen de gemeente op aarde gevormd. In elke eeuw heeft de Heere Zijn wachters gehad, die een trouw getuigenis hebben afgelegd voor het geslacht te midden waarvan zij leefden. Deze wachters gaven een waarschuwend boodschap en wanneer ze geroepen werden hun wapenrusting neer te leggen, namen anderen het werk op. God bracht deze getuigen in verbondsbetrekking met Zichzelf en verenigde zodoende de gemeente op aarde met die in de hemel. Hij heeft Zijn engelen uitgezonden om Zijn gemeente te dienen en de poorten van de hel zijn niet in staat geweest Zijn volk te overheersen.

Gedurende eeuwen van vervolging, strijd en duisternis heeft God Zijn gemeente bijgestaan. Geen moeilijkheid heeft hen overvallen waarin Hij niet had voorzien; geen enkele tegenstrijdige macht is opgestaan om Zijn werk te belemmeren, of Hij was voorbereid. Alles heeft plaatsgehad zoals Hij heeft voorzien. Hij heeft Zijn gemeente niet in de steek gelaten, maar heeft in profetische verklaringen aangegeven wat zou plaatsvinden en al hetgeen de profeten, door Zijn Heilige Geest geïnspireerd, voorzien, is bewaarheid. Al Zijn voornemens zullen ten uitvoer worden gebracht. Zijn wet is met Zijn troon verbonden en geen enkele boze macht kan haar teniet doen. De waarheid wordt door God geïnspireerd en beschermd en zij zal over alle tegenstand zegevieren.

Tijdens eeuwen van geestelijke duisternis is de gemeente van God geweest als een stad, gebouwd op een heuvel. Van eeuw tot eeuw werden aan opeenvolgende generaties binnen haar muren de zuivere godsdienstige leerstellingen ontvouwd. Verzwakt en gebrekkig naar het misschien mag schijnen, is de gemeente het enige object waaraan God op een bijzondere wijze Zijn verheven aandacht schenkt. Zij is de schouwplaats van Zijn genade, Hij heeft er welbehagen in om daar Zijn macht tot het omvormen van harten te openbaren.

„Hoe", vroeg Christus, „zullen wij het Koninkrijk Gods afbeelden, of onder welke gelijkenis zullen wij het brengen?" (Markus 4:30) Hij kon de koninkrijken van de wereld niet als een gelijkenis gebruiken. In de maatschappij vond Hij niets waardoor Hij het kon afbeelden. Aardse koninkrijken overheersen door het overwicht van fysieke kracht. Maar uit Christus' Koninkrijk wordt ieder vleselijk wapen, ieder dwangmiddel verbannen. Dit Koninkrijk bestaat om het mensdom op te heffen en te veredelen. Gods kerk is het centrum van geheiligd leven, vol van een verscheidenheid aan gaven en begiftigd met de Heilige Geest. De leden moeten hun geluk vinden in het geluk van anderen, die zij helpen en tot zegen zijn.

Wonderlijk is het werk dat de Heere door Zijn gemeente beoogt te voltooien, opdat Zijn Naam verheerlijkt wordt. Een beeld hiervan is gegeven in Ezechiëls visioen van de tempelbeek: *„Dit water stroomt naar de oostelijke landstreek, vloeit af naar de Vlakte en komt in de zee; in de zee wordt het uitgestort, zodat haar water gezond wordt. En alle levende wezens die er wemelen, zullen leven, overal waar de beek komt..... Langs de beek zullen op haar oevers aan weerszijden allerlei vruchtbomen opschieten, waarvan het loof niet verwelkt en de vrucht niet opraakt;*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

elke maand zullen zij vrucht dragen, omdat hun water uit het heiligdom komt; hun vruchten zullen tot spijs zijn en hun loof tot geneesmiddel." (Ezechiël 47:8-12)

Vanaf het begin heeft God door middel van Zijn volk zegen aan de wereld gebracht. Aan het oude Egyptische volk gaf God Jozef als een fontein van leven. Door Jozefs onkreukbaarheid werd het leven van dat gehele volk gespaard. Door Daniël redde God het leven van alle wijzen in Babylon. En deze bevrijdingen werden als aanschouwelijke lessen gegeven. Zij geven een beeld van de geestelijke zegeningen die aan de wereld worden aangeboden, als er een verbinding is met de God die Jozef en Daniël aanbaden. Een ieder in wiens hart Christus woont, een ieder die Zijn liefde aan de wereld uitdraagt, werkt samen met God tot zegen van de mensheid. Gelijk hij van de Heiland genade ontvangt om aan anderen uit te delen, zal vanuit zijn gehele wezen een stroom van geestelijk leven voortvloeien.

God koos Israël uit om Zijn karakter aan de mensheid te openbaren. Hij verlangde van hen dat zij als bronnen van heil voor de wereld zouden zijn. Aan hen werden de hemelse uitspraken toevertrouwd, de openbaring van Gods wil. In de eerste dagen van Israël hadden de volkeren door hun verdorven daden de kennis van God verloren. Zij hadden Hem eenmaal gekend, maar omdat „zij Hem niet als God hebben verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen op niets zijn uitgelopen..... is het duister geworden in hun onverstandig hart." (Romeinen 1:21) Toch heeft God, in Zijn genade, hun bestaan niet uitgewist. Hij gaf hun nog een gelegenheid om Hem opnieuw te leren kennen door Zijn uitverkoren volk. Door de lessen van de offerdienst moest Christus voor alle volken worden verhoogd en allen die tot Hem opzagen, zouden leven. Christus was het fundament van het joodse stelsel. Het gehele systeem van typen en symbolen was een profetische samenvatting van het Evangelie, een voorstelling van de belofte van verlossing.

Maar het volk van Israël verloor zijn verheven voorrechten als Gods vertegenwoordigers uit het oog. Zij vergaten God en slaagden er niet in hun heilige opdracht te volbrengen. De zegeningen die zij ontvingen, brachten geen zegen aan de wereld. Alle voorrechten eigenden zij zich toe tot verheerlijking van zichzelf. Zij sloten zich van de wereld af om zo aan verzoeken te ontkomen.

De beperkingen die God hen in hun omgang met afgodendienaars had opgelegd als middel om hen te behoeden tegen deelname aan de praktijken van de heidenen, gebruikten zij om een scheidsmuur op te richten tussen zichzelf en alle andere volken. Zij beroofden God van de dienst die Hij van hen verlangde en zij beroofden hun medemensen van een godsdienstig richtsnoer en een heilig voorbeeld.

Priesters en oversten waren vastgelopen in een sleur van vormelijkheid. Zij stelden zich tevreden met een wettische godsdienst en waren niet meer in staat aan anderen de levende, hemelse waarheden te brengen. Zij waren volkomen tevreden met hun eigen rechtvaardigheid en wensten geen nieuw element in hun godsdienst. Gods welwillendheid tegenover de mensheid beschouwden zij niet als iets afzonderlijks buiten hen om, maar zij brachten dat, vanwege hun goede werken, in verband met hun verdienste. Het geloof dat door de liefde werkt en de ziel reinigt, kon niet samengaan met de godsdienstige opvatting van de Farizeeën, die uit ceremoniën en geboden van mensen bestond. God verklaarde over Israël: „Ik echter had u geplant als een edele druif, een volkomen zuiver zaad; doch hoe zijt gij Mij veranderd in wilde ranken van een vreemde wingerd!" (Jeremia 2:21) „Israël is een welige wijnstok, die zijn

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

vruchten voortbrengt; naarmate hij meer vrucht verkreeg, maakte hij meer altaren; naarmate het zijn land beter ging, maakte hij mooiere gewijde stenen." (Hosea 10:1)
„Nu dan, inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, spreekt toch recht tussen Mij en Mijn wijngaard. Wat was er nog aan Mijn wijngaard te doen, dat Ik er niet aan gedaan heb? Waarom verwachtte Ik, dat hij goede druiven zou voortbrengen, en bracht hij wilde druiven voort?

Ik wil u doen weten, wat Ik met Mijn wijngaard ga doen: zijn doornhaag wegnemen, opdat hij verwoest worde; zijn muur doorbreken, opdat hij vertrappt worde; Ik zal hem tot een wildernis maken, hij zal gesnoeid noch behakt worden, zodat er dorens en distels opschieten; en Ik zal de wolken gebieden, dat zij op hem geen regen doen vallen. Welnu, de wijngaard van de Heere der heerscharen is het huis Israëls, en de mannen van Juda zijn de planten waarin Hij vreugde heeft; Hij verwachtte goed bestuur, maar zie, het was bloedbestuur; rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsverkrachting." (Jesaja 5:3-7) „De zwakken sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebroekene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardheid." (Ezechiël 34:4)

De Joodse leiders vonden zich te geleerd om nog onderwijs te ontvangen, te rechtvaardig om verlossing van node te hebben, te hoog vereerd dan dat zij de eer die van Christus komt, behoefden. De Heiland keerde Zich van hen af, om aan anderen de voorrechten die zij hadden misbruikt en het werk dat zij hadden geringschat, toe te vertrouwen. Gods heerlijkheid moet worden geopenbaard en Zijn Woord bevestigd. Christus' Koninkrijk moet in de wereld worden opgericht. Gods verlossingswerk moet in de steden van de wildernis worden verkondigd; en de discipelen werden geroepen om het werk te doen dat de joodse leiders hadden nagelaten.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 2 – De opleiding van de twaalven

Om Zijn werk voortgang te doen vinden, koos Christus niet de geleerdheid of de welbespraaktheid van de leden van het Joodse Sanhedrin en evenmin de macht van Rome. De eigengerechtigde Joodse leiders voorbijgaande, koos de Meester-Werker eenvoudige, ongeletterde mannen om de waarheden die de wereld zouden beroeren, te verkondigen. Hij besloot deze mannen op te leiden en voor te bereiden tot de leiders van Zijn gemeente. Zij moesten op hun beurt anderen onderrichten en hen uitzenden met de Evangelieboodschap. Opdat zij in hun werk zouden slagen, werd hun de kracht van de Heilige Geest geschonken. Niet door menselijke macht of menselijke wijsheid zou het Evangelie worden verkondigd, maar door de kracht van God.

Drie en een half jaar lang ontvingen de discipelen onderricht van de grootste Leraar die de wereld ooit heeft gekend. Door persoonlijk contact en omgang leidde Christus hen op voor Zijn dienst. Dag aan dag wandelden en spraken zij met Hem, hoorden Zijn bemoedigende woorden tot de vermoeiden en beladenen en zagen de openbaring van Zijn macht ten behoeve van zieken en bedroefden. Soms onderwees Hij hen, zittende te midden van hen op een berghelling; dan weer deed Hij hen op het strand of wandelend op de weg de verborgenheden van Gods Koninkrijk kennen. Overall waar de harten openstonden om de Goddelijke boodschap te ontvangen, ontvouwde Hij de waarheden van de weg van verlossing. Hij beval de discipelen niet dit of dat te doen, maar zei: „*Volg Mij*”. Op Zijn reizen door de stad en land nam Hij hen met Zich mee, opdat zij zouden zien hoe Hij het volk onderwees. Zij reisden met Hem van plaats tot plaats. Zij namen deel aan Zijn sobere maaltijden en waren, evenals Hij, soms hongerig en dikwijls vermoeid. In de drukke straten, aan de oever van het meer, in de eenzame woestijn waren zij bij Hem. Zij zagen Hem onder alle omstandigheden.

Bij het aanstellen van de twaalven werd de eerste stap ondernomen voor de organisatie van de gemeente, die na Christus' hemelvaart Zijn werk op aarde moest voortzetten. Over deze aanstelling luidt het verlag: „*En Hij ging de berg op en riep tot Zich, wie Hij zelf wilde, en zij kwamen tot Hem. En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken.*” (Marcus 3:13-14)

Let op deze ontroerende gebeurtenis. Zie de Majesteit des Hemels omringd door de twaalven, die Hij heeft uitverkoren. Hij staat op het punt hen voor hun werk te bestemmen. Door deze zwakke afgevaardigden, door Zijn woord en Geest, is Hij van plan verlossing binnen ieders bereik te brengen. God en de engelen sloegen deze gebeurtenis met blijdschap en vreugdebetoon gade. De Vader wist dat van deze mannen het hemelse licht zou uitstralen; dat de woorden, door hen gesproken als zij van Zijn Zoon getuigden, van geslacht tot geslacht weerklank zouden vinden tot aan het einde der tijden.

De discipelen moesten als Christus' getuigen uitgaan om aan de wereld bekend te maken wat zij van Hem gezien en gehoord hadden. Hun taak was de belangrijkste waartoe menselijke wezens ooit werden geroepen, slechts ondergeschikt aan de taak van Christus Zelf. Zij moesten met God samenwerken tot redding van de mensheid. Zoals in het Oude Testament de twaalf aartsvaders de vertegenwoordigers van Israël waren, zo zijn de twaalf apostelen de vertegenwoordigers van de evangelische gemeente.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Tijdens zijn aardse bediening begon Christus de scheidsmuur tussen Jood en heiden af te breken en verlossing voor het gehele mensdom te prediken. Ofschoon hij een Jood was, ging Hij openlijk met de Samaritanen om, zich niet storend aan de farizeese gewoonten van de Joden ten opzichte van dit verachte volk. Hij sliep in hun huizen, at aan hun tafels en leerde in hun straten.

De Heiland verlangde ernaar om aan Zijn discipelen de waarheid te ontsluiten betreffende het wegbreken van „*de tussenmuur, die scheiding maakte*” tussen Israël en de andere naties, — de waarheid, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn met de joden en „*medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het Evangelie.*” (Efeze 2:14; 3:6) Deze waarheid werd gedeeltelijk geopenbaard, toen Hij het geloof van de hoofdman over honderd te Kapernaüm beloofde en ook toen Hij het Evangelie aan de inwoners van Sichar predikte. Nog duidelijker kwam dit naar voren tijdens Zijn bezoek aan Phoenicië, toen Hij de dochter van de Kaänitische vrouw genas. Deze ervaringen droegen ertoe bij dat de discipelen gingen begrijpen, dat er onder degenen die door velen als onwaardig om verlost te worden werden beschouwd, vele zielen waren die hunkerden naar het licht van waarheid. Aldus trachtte Christus Zijn discipelen van de waarheid te overtuigen, dat er in het Koninkrijk Gods geen grenzen, geen rassen of standen en geen adelstand bestaan; dat zij naar alle volkeren moesten uitgaan om de boodschap van een liefdevolle Heiland te brengen. Maar pas later begrepen zij ten volle dat God „*uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt heeft om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen heeft bepaald, opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons.*” (Handelingen 17:26-27)

Deze eerste discipelen legden een opmerkelijke verscheidenheid aan de dag. Zij moesten de leraren van de gehele wereld worden en zij vertegenwoordigden in hoge mate gevarieerde karaktertypen. Opdat zij met succes het werk waartoe zij geroepen waren, zouden uitvoeren, moesten deze mannen, zo verschillend in aanleg, van karakter en levensgewoonten, komen tot éénheid in gevoelen, gedachte en handeling. Het was Christus' bedoeling deze éénheid te bewerkstelligen. En daarom trachtte Hij hen één te maken met Zichzelf. Zijn bezorgdheid voor hen wordt uitgedrukt in Zijn gebed tot de Vader: „*Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn..... opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.*” (Johannes 17:21,23) Zijn aanhoudend gebed voor hen was, dat zij door de waarheid geheiligd mochten worden. Hij bad in volle verzekerdheid, wetende dat een Almachtige vóór de grondlegging der wereld een besluit had genomen. Hij wist dat het Evangelie van het Koninkrijk aan alle naties tot een getuigenis zou worden gepredikt; Hij wist dat de waarheid, gesterkt door de almacht van de Heilige Geest, in de strijd tegen het kwade zou zegevieren en dat de met bloed bevlekte banier eenmaal over Zijn volgelingen zou wapperen.

Toen Christus' aardse bediening ten einde liep en Hij Zich ervan bewust was dat Hij spoedig Zijn discipelen moest verlaten en zij het werk zonder Zijn persoonlijk toezicht moesten voortzetten, trachtte Hij hen te bemoedigen en hen op de toekomst voor te bereiden. Hij misleidde hen niet met valse verwachtingen. Als uit een open boek vertelde Hij hun wat er zou gebeuren. Hij wist dat Hij op het punt stond van hen te worden gescheiden, hen achterlatend als schapen te midden van de wolven. Hij wist

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

dat zij aan vervolging zouden blootstaan, dat zij uit de synagoge zouden worden geworpen en in de gevangenis gezet. Hij wist dat sommigen van hen, door van Hem te getuigen als van de Messias, ter dood zouden worden gebracht. En hieromtrent gaf Hij hun enige dingen te kennen. Over hun toekomst sprak Hij onomwonden en nauwkeurig, opdat zij in hun komende beproevingen zich Zijn woorden zouden herinneren en gesterkt zouden worden door in Hem te geloven als de Verlosser.

Hij sprak tot hen ook woorden van hoop en bemoediging. Hij zei: „*Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heen ga, daarheen weet gij de weg.*” (Johannes 14:1-4) Ter wille van u ben Ik in de wereld gekomen. Voor u heb Ik gewerkt. Als Ik wegga, zal Ik met ijver voor u blijven arbeiden. Ik kwam naar de wereld om Mijzelf aan u te openbaren, opdat u mag geloven. Ik ga naar Mijn Vader om in uw belang met Hem samen te werken.

“*Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik Hoe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.*” (Johannes 14:12) Hiermee bedoelde Christus niet dat de discipelen krachtiger pogingen zouden aanwenden dan Hij had gedaan, maar dat hun arbeid grotere omvang zou hebben. Hij doelde niet alleen op het doen van wonderen, maar op alles wat door de werking van de Heilige Geest zou plaatsvinden. „*Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van den Vader, de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen; en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij.*” (Johannes 15:26-27)

Op wonderbare wijze werden deze woorden vervuld. Na de uitstorting van de Heilige Geest waren de discipelen zo vervuld van liefde voor Hem en voor degenen voor wie Hij stierf, dat harten werden ontroerd door de woorden die zij spraken en de gebeden die zij opzonden. Zij spraken in de kracht van de Heilige Geest en door de invloed van Die kracht werden duizenden bekeerd.

Als Christus' vertegenwoordigers moesten de apostelen een vastberaden indruk op de wereld maken. Het feit dat zij eenvoudige lieden waren, zou hun invloed niet doen afnemen, maar versterken, want de gedachten van hun toehoorders zouden zich niet op hen, maar op de Heiland richten, Die, hoewel ongezien, nog steeds met hen samenwerkte. De wondervolle prediking van de apostelen, hun woorden van moed en vertrouwen, zouden allen ervan overtuigen dat zij niet in eigen kracht handelden, maar in de kracht van Christus. Zich verootmoedigend, zouden zij verklaren dat Hij, Die de Joden hadden gekruisigd, de Vorst des Levens, de Zoon van de levende God was en dat zij in Zijn Naam de werken verrichtten, die Hij gedaan had.

In Zijn afscheidsgesprek met Zijn discipelen in de nacht vóór de kruisiging verwees de Heiland niet naar het lijden dat Hij had ondergaan en nog moest ondergaan. Hij sprak niet over de vernedering die Hem te wachten stond, maar probeerde hen in te scherpen wat hun geloof zou versterken. Hij deed hen vooruitzien op de vreugden die de overwinnaar wachten. Hij verheugde Zich in de wetenschap dat Hij voor Zijn volgelingen meer kon en wilde doen dan Hij had beloofd; dat uit Hem stromen van liefde en medeleven zouden vloeien, die de tempel van de ziel zouden reinigen, waardoor de mensen in karakter op Hem zouden gaan lijken; dat Zijn

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

waarheid, aangedaan met de kracht van de Geest, zou uitgaan, overwinnende om te overwinnen.

„Dit heb Ik tot u gesproken," zei Hij, „opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen." (Johannes 16:33) Christus faalde niet en werd ook niet ontmoedigd; en de discipelen moesten een geloof van hetzelfde standvastige karakter tonen. Zij moesten werken zoals Hij had gedaan, steunend op Zijn sterkte. Ofschoon hun weg door schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden zou worden versperd, moesten zij toch in Zijn genade voorwaarts gaan, over niets wanhopen en alle dingen verwachtende.

Christus had het werk dat Hem was opgedragen volbracht. Hij had degenen die Zijn werk onder de mensen zouden voortzetten, bijeengebracht en Hij zei: *„Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld, en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. ... En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven opdat zij allen één zijn Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt." (Johannes 17: 10-11,20,23)*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 3 – De grote opdracht

Na de dood van Christus waren de discipelen nagenoeg geheel door moedeloosheid overmand. Hun Meester was verworpen, veroordeeld en gekruisigd. De priesters en oversten hadden honend verklaard: *“Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven.”* (Mattheüs 27:42) De zon van hoop was voor de discipelen ondergegaan en hun harten waren in duisternis gehuld. Meermalen herhaalden zij de woorden: *“Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou.”* (Lucas 24:21) Eenzaam en met een bezwaard hart herinnerden zij zich Zijn woorden: *“Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?”* (Lucas 23:31)

Menigmaal had Jezus getracht Zijn discipelen een blik in de toekomst te doen slaan, maar zij hadden zich er niet om bekommerd om na te denken over hetgeen Hij zei. Daardoor kwam Zijn dood voor hen onverwacht en werden zij later, toen zij het verleden aan zich lieten voorbijgaan en zij het gevolg van hun ongeloof bemerkten, met smart vervuld.

Toen Christus was gekruisigd, geloofden zij niet dat Hij zou worden opgewekt. Hij had duidelijk te kennen gegeven dat Hij op de derde dag zou opstaan, maar zij konden totaal niet begrijpen wat Hij bedoelde. Dit gemis aan begrip liet hen ten tijde van Zijn dood in volslagen hopeloosheid achter. Zij waren bitter teleurgesteld. Hun geloof kon de schaduw die satan over hun blikveld had geworpen, niet doordringen. Alles scheen hun vaag en geheimzinnig toe. Hoeveel smart zou hun bespaard zijn gebleven, indien zij de woorden van de Heiland hadden geloofd!

Door moedeloosheid, verdriet en wanhoop bedrukt kwamen de discipelen in de opperzaal bijeen. Zij sloten en grendelden de deuren uit angst dat het lot van hun geliefde Meester ook het hunne zou worden. Hier was het waar de Heiland, na Zijn opstanding, aan hen verscheen.

Veertig dagen verbleef Christus op de aarde en gedurende die tijd bereidde Hij de discipelen voor op het werk dat hun wachtte; en Hij verklaarde hun wat zij eertijds niet hadden kunnen begrijpen. Hij sprak over de profetieën aangaande Zijn komst, Zijn verwerping door de Joden en Zijn dood en Hij toonde aan dat iedere bijzonderheid van deze profetieën was vervuld. Hij zei hun dat zij de vervulling van deze profetieën moesten beschouwen als een onbetwifelbare toezegging van de kracht die hen bij hun toekomstige arbeid zou leiden. Wij lezen: *“Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in Zijn Naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem”,* En hij voegde eraan toe: *„Gij zijt getuigen van deze dingen.”* (Lucas 24:45-48)

Gedurende de dagen die Jezus met Zijn discipelen doorbracht, beleefden zij een nieuwe ervaring. Toen zij hun geliefde Meester de Schriften hoorden verklaren in het licht van alle gebeurtenissen die hadden plaatsgehad, werd hun geloof in Hem ten volle bevestigd. Op dat moment konden ze zeggen: *“Want ik weet, op wie ik mijn vertrouwen heb gevestigd.”* (2 Timotheüs 1:12) Zij werden zich bewust van de aard en de uitgebreidheid van hun werk en begrepen dat zij de waarheden die hun waren toevertrouwd, aan de wereld moesten verkondigen. De gebeurtenissen in het leven

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van Christus, Zijn dood en opstanding, de profetieën die naar deze gebeurtenissen heenwezen, de verborgenheden van het verlossingsplan, de macht van Jezus om zonden te vergeven, — van al deze dingen waren zij getuigen geweest en zij moesten ze aan de wereld bekendmaken. Zij moesten het Evangelie van vrede en verlossing door berouw en de macht van de Heiland verkondigen.

Voordat Christus ten hemel opvoer, gaf Hij Zijn discipelen hun opdracht. Hij vertelde hun dat zij de executeurs moesten zijn van Zijn testament, waarbij Hij aan de wereld de schatten van het eeuwige leven deed toekomen. Hij zeide tot hen: U bent getuigen geweest van Mijn leven van opoffering ten bate van de wereld. U hebt Mijn moeiten voor Israël gezien. En al wilde Mijn volk niet tot Mij komen opdat zij zouden leven, al deden de priesters en oversten met Mij naar hun goeddunken, ofschoon zij Mij hebben verworpen, zo zal hun toch nog een andere gelegenheid geboden worden om de Zoon van God aan te nemen. U hebt gezien dat Ik allen die met belijdenis van hun zonden tot Mij kwamen, graag aannam. Hij die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Aan u, Mijn discipelen, geef Ik deze genadeboodschap. U moet deze brengen aan Joden zowel als aan heidenen, — aan Israël het eerst en daarna aan alle naties, talen en volkeren. Allen die geloven, zullen tot één gemeente worden vergaderd.

De Evangelieboodschap is de grote zendingsoorkonde van Christus' Koninkrijk. De discipelen moesten met toewijding arbeiden om zielen te winnen, aan allen de uitnodiging van genade brengen. Zij moesten niet wachten tot het volk naar hen toekwam; zij moesten zelf met hun boodschap naar de mensen gaan.

De discipelen moesten hun werk in de Naam van Christus verrichten. Elk woord en iedere daad van hen moest de aandacht vestigen op Zijn Naam, Die immers die levende kracht bezit waardoor zondaars kunnen worden behouden. Het zwaartepunt van hun geloof moest rusten in Hem die de Bron is van genade en kracht. In Zijn Naam moesten ze hun gebeden opzenden tot de Vader, en zij zouden verhoort worden. Zij moesten dopen in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De Naam van Christus moest hun parool zijn, hun onderscheidingsteken, de band die hen samenbond, het richtsnoer voor hun handelwijze en de Bron van hun succes. Niets zou in Zijn Koninkrijk aangenomen worden dat niet Zijn Naam en opschrift droeg.

Toen Christus tegen de discipelen zei: Gaat heen in Mijn naam, om in de gemeente bijeen te brengen allen die geloven, gaf Hij hun duidelijk de noodzaak te kennen om eenvoudig te blijven. Hoe minder uiterlijk vertoon, hoe groter hun invloed ten goede zou zijn. De discipelen moesten spreken met dezelfde eenvoud waarmee Christus had gesproken. Zij moesten hun hoorders de lessen inprenten die Hij hun had geleerd.

Christus vertelde Zijn discipelen niet dat hun werk gemakkelijk zou zijn. Hij wees hen op al de boze machten die hen zouden tegenstaan. Zij zouden moeten strijden „*tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.*” (Efeze 6:12) Maar zij zouden in die strijd niet alleen gelaten worden. Hij gaf hun de verzekering dat Hij met hen zou zijn; en dat, zo zij in het geloof zouden uitgaan, zij onder de bescherming van de Almachtige voorwaarts zouden trekken. Hij drong bij hen erop aan moedig en sterk te zijn; want Eén, machtiger dan engelen, zou in hun gelederen staan — de Aanvoerder van de hemelse legerscharen. Hij voorzag in alles wat zij voor de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voortzetting van hun werk nodig hadden en nam Zelf de verantwoording van het welslagen daarvan op Zich. Zolang zij gehoorzaamden aan Zijn Word en met Hem bleven samenwerken, konden zij niet falen. Ga tot alle naties, beval Hij hun. Ga naar de uithoeken van de aarde en wees ervan verzekerd dat Ik ook daar bij u zal zijn. Werk in geloof en vertrouwen, want Ik zal u nooit verlaten. Ik zal altijd met u zijn, u helpen uw taak te volbrengen, u leiden, vertroosten, heiligen en ondersteunen. Ik zal u erin doen slagen die woorden te spreken die de aandacht van de mensen op de hemel zullen richten.

Het offer van Christus ten bate van de mens was een volkomen offer. Aan de voorwaarde tot verzoening was voldaan. Het werk waarvoor Hij naar deze wereld was gekomen, was volbracht. Hij had het Koninkrijk heroverd. Hij had het satan ontrukkt en was Erfgenaam van alle dingen geworden. Hij was op weg naar de troon van God om door de hemelse scharen te worden geëerd. Bekleed met onbegrensde macht, gaf Hij Zijn discipelen hun opdracht: „*Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie. Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.*” (Mattheüs 28:19-20)

Kort voordat Christus Zijn discipelen verliet, verklaarde Hij nog eens duidelijk de aard van Zijn Koninkrijk. Hij bracht hen dingen in herinnering die Hij hun te voren had verteld. Hij verklaarde dat het niet Zijn bedoeling was in deze wereld een tijdelijk koninkrijk te stichten. Hij was niet bestemd om als een aardse vorst op Davids troon te regeren. Toen de discipelen Hem vroegen: „*Heere, herstelt Gij in deze tijd het Koningschap voor Israël?*” antwoordde Hij: „*Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft.*” (Handelingen 1:6-7) Het was niet nodig voor hen om verder in de toekomst te zien dan dat Zijn openbaringen voor hen mogelijk hadden gemaakt. Het was hun zaak de Evangelieboodschap te verkondigen.

Christus' zichtbare tegenwoordigheid zou spoedig aan de discipelen worden onttrokken, maar een nieuwe gave van kracht zou de hunne worden. De Heilige Geest zou hun in Zijn volheid worden geschonken, om hen in hun werk te verzegelen. De Heiland zei: „*Ik doe de belofte Mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit de hoge.*” (Lucas 24:49) „*Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze*”, „*Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.*” (Handelingen 1: 5,8)

De Heiland wist dat geen argument, hoe logisch ook, verharde harten zou vertederen, of de harde laag van wereldsgezindheid en zelfzucht zou doorbreken. Hij wist dat Zijn discipelen de hemelse gave moesten ontvangen; dat het Evangelie alleen op doeltreffende wijze kon worden verkondigd door mensen die door een levende kennis van Hem, Die de Weg, de Waarheid en het Leven is, toegenegen harten en vaardige lippen hadden verkregen. Het aan de discipelen toevertrouwde werk zou grote doeltreffendheid eisen, want het getij der zonde zou krachtig tegen hen worden gekeerd. Een waakzame, vastberaden Leider stond aan het hoofd van de machten der duisternis en de volgelingen van Christus konden alleen door de Hulp Die God hun door Zijn Geest zou schenken, voor het recht strijden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Christus gebood Zijn discipelen dat zij hun arbeid in Jeruzalem moesten beginnen. Deze stad was het toneel geweest van Zijn verbazingwekkend offer voor het menselijk geslacht. Daar had Hij, in menselijke gedaante, met mensen gewandeld en gesproken en weinigen hadden beseft hoe dicht de hemel zich naar de aarde had neergebogen. Daar was Hij veroordeeld en gekruisigd. In Jeruzalem waren er velen die heimelijk geloofden dat Jezus van Nazareth de Messias was en velen die door priesters en oversten waren bedrogen. Aan dezen moest het Evangelie verkondigd worden. Zij moesten tot bekering worden geroepen. De geweldige waarheid dat alleen door Christus vergeving van zonden kon worden verkregen, moest hun duidelijk worden gemaakt. En daar geheel Jeruzalem nog in beroering was door de aangrijpende gebeurtenissen van de laatste weken, zou de prediking van de discipelen een diepe indruk maken.

Tijdens Zijn bediening had Jezus voortdurend Zijn discipelen het feit voor ogen gehouden, dat zij, in Zijn werk tot bevrijding van de wereld uit de slavernij van zonde, met Hem één moesten zijn. Toen Hij de twaalven en later de zeventig uitzond om het Koninkrijk Gods te verkondigen, gaf Hij hun te kennen dat het hun taak was datgene aan anderen mee te delen wat Hij hun had bekendgemaakt. Steeds was Hij bezig hen te bekwamen tot zelfstandig werken, om het werk uit te breiden naarmate hun aantal toenam en om uiteindelijk de uiterste delen van de aarde te bereiken. Het laatste onderricht dat Hij Zijn volgelingen gaf, was dat aan hen de blijde boodschap van verlossing voor de wereld was toevertrouwd.

Toen de tijd gekomen was dat Christus naar Zijn Vader zou opvaren, leidde Hij de discipelen naar buiten tot bij Bethanië. Hier bleef Hij staan en zij omringden Hem. Met de handen zegenend uitgestrekt als om hen van Zijn beschermende bewaring te overtuigen, rees Hij langzaam op uit hun midden. „*En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel*”. (Lukas 24:51)

Toen de discipelen naar boven staarden om nog een laatste glimp van hun ten hemel varende Heer op te vangen, werd Hij vol vreugde in de rijen van hemelse engelen ontvangen. Terwijl deze engelen Hem naar de hemelse hoven begeleidden, zongen ze in triomf: „*Gij koninkrijken der aarde, zingt Gods, psalmzingt de Heere; Hem die door de aloude hemel der hemelen rijdt... Geeft Gode sterkte; Zijn majesteit is over Israëel, Zijn sterkte in de wolken.*” (Psalm 68:33-35)

Terwijl de discipelen nog naar de hemel staarden, „*zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen. die ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien heenvaren.*” (Handelingen 1:10-11)

De belofte van Christus' wederkomst moest in de gedachten van de discipelen altijd levendig blijven. Deze Jezus, Die zij ten hemel hadden zien opvaren, zou wederkomen om diegenen die zich hier op aarde in Zijn dienst stellen, tot Zich te nemen. Dezelfde stem die tot hen gezegd had: „*Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld*”, zou hen welkom heten in Zijn tegenwoordigheid in het hemels Koninkrijk.

Zoals in de schaduwdienst de hogepriester zijn hogepriesterlijk kleed aflegde en zijn dienst verrichtte in het witte linnen kleed van de gewone priester, zo legde Christus Zijn koninklijk kleed af en bekleedde Zich met menselijkheid toen Hij Zijn

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

offer bracht. Hijzelf was zowel Priester als Slachtoffer. Zoals de hogepriester, na zijn dienst in het Heilige der heiligen te hebben volbracht, voor de wachtende gemeente verschijnt in zijn hogepriesterlijk kleet, zo zal Christus wederkomen, gekleed in schitterende klederen, hel wit,”zoals geen voller op aarde ze kan maken”. (Markus 9:3) " Hij zal komen in Zijn heerlijkheid en in de heerlijkheid Zijns Vaders en alle engelen zullen Hem op Zijn weg vergezellen.

Op deze wijze zal vervuld worden wat Christus aan Zijn discipelen beloofde: *“Ik kom weder en zal u tot Mij nemen.”* (Johannes 14:3) Degenen die Hem hebben liefgehad en Hem hebben verwacht, zal Hij met heerlijkheid en eer en onsterfelijkheid bekronen. De rechtvaardige doden zullen uit hun graven opstaan en de levenden zullen tezamen met hen worden opgenomen, de Heere tegemoet in de lucht. Zij zullen de stem van Jezus, die lieflijker klinkt dan de schoonste muziek welke ooit door stervelingen werd beluisterd, tot zich horen zeggen: *Uw strijd is voleindigd. „Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.”* (Mattheüs 25:34)

Terecht mochten de discipelen zich verblijden in de verwachting van de wederkomst van hun Heer.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 4 – Pinksteren

Toen de discipelen van de Olijfberg naar Jeruzalem terugkeerden, keek het volk naar hen uit, in de verwachting op hun gezichten uitdrukkingen van verdriet, verbijstering en verslagenheid te lezen, maar zij bespeurden blijdschap en overwinning. De discipelen treurden nu niet meer over teleurstellende verwachtingen. Zij hadden de opgestane Verlosser gezien en de woorden die Zijn afscheidsbelofte inhielden, klonken hen nog steeds in de oren.

In gehoorzaamheid aan het bevel van Christus wachtten zij te Jeruzalem op de belofte van de Vader, — de uitstorting van de Heilige Geest. Zij wachtten niet in ledigheid. Het getuigenis verhaalt dat zij *"voortdurend in de tempel waren, lovende en dankende God."* (Lucas 24: 53) Ook kwamen zij samen om in de Naam van Jezus hun smeekbeden voor de Vader te brengen. Zij wisten dat zij een Plaatsvervanger in de hemel, een Voorspraak voor de troon van God hadden. In eerbiedig ontzag bogen zij zich neer in gebed, de verzekering herhalend: *„Als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in Mijn Naam. Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in Mijn Naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij."* (Johannes 16:23-24) Hoger, steeds hoger strekten zij de hand van geloof uit, met het belangrijkste argument: *„Christus Jezus is de Gestorvene, wat meer is, de Opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit."* (Romeinen 8: 34)

Terwijl de discipelen wachtten op de vervulling van de belofte, verootmoedigden zij zich in oprecht berouw en beleden zij hun ongeloof. Toen zij zich de woorden die Jezus vóór Zijn dood tot hen had gesproken, weer te binnen brachten, begrepen zij daarvan steeds beter de betekenis. Waarheden die zij vergeten waren werden hun weer in herinnering gebracht en zij herhaalden deze voor elkander. Zij verweten zichzelf dat zij de Heiland verkeerd hadden begrepen. Het ene toneel van Zijn wonderbaarlijke leven na het andere trok als in een optocht aan hun geestesoog voorbij. Als zij Zijn rein en heilig leven overpeinsden, voelden ze dat geen inspanning te zwaar en geen offer te groot kon zijn, indien zij in hun leven slechts getuigenis van de lieflijkheid van Christus' karakter konden afleggen. O, als zij toch de laatste drie jaren eens konden overdoen, zo dachten ze, hoe anders zouden ze dan handelen! Als zij de Meester nog slechts eenmaal mochten aanschouwen, wat zouden ze dan ernaar streven Hem te tonen hoe lief ze Hem hadden en hoe oprecht bedroefd zij waren, dat zij Hem zo menigmaal door een woord, een daad of door hun ongeloof leed hadden gedaan! Doch de gedachte dat Hij hen had vergeven, troostte hen. En zij besloten, in zover dit mogelijk was, hun ongeloof goed te maken door Hem voor de wereld moedig te belijden.

De discipelen baden met grote ernst om in staat te worden gesteld de mensen te bereiken en in hun dagelijkse omgang die woorden te spreken waardoor zondaren tot Christus zouden worden geleid. Alle geschillen, elk verlangen naar voorrang uit hun gemoed verdrijvend, sloten zij zich als broeders in Christus dicht aaneen. Zij kwamen steeds nader tot God en werden zich zodoende steeds meer bewust van het voorrecht dat zij hadden gehad, zo nauw met Christus verbonden te zijn geweest. Als ze bedachten hoe vaak zij Hem leed hadden veroorzaakt door hun traagheid van en hun gebrek aan begrip ten aanzien van de lessen die Hij voor hun bestwil hun trachtte duidelijk te maken, werd hun hart met droefenis vervuld.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Deze dagen van voorbereiding waren dagen van diepgaand zelfonderzoek. De discipelen voelden hun geestelijke nood en riepen tot de Heere om de heilige zalving die hen voor het werk van zielen redding geschikt moest maken. Zij vroegen niet alleen voor zichzelf om een zegen. Aan hen was de last opgelegd om zielen te redden. Zij waren zich ervan bewust dat het Evangelie aan de gehele wereld moest worden gebracht en zij maakten aanspraak op de kracht die Christus had beloofd.

In de patriarchale tijd werd de invloed van de Heilige Geest dikwijls op een bijzondere wijze, maar nooit in Zijn volheid geopenbaard. In gehoorzaamheid aan het Woord van de Heiland zonden de discipelen hun smeekbeden voor deze gave op en in de hemel voegde Christus Zijn voorbede daaraan toe. Hij maakte aanspraak op de gave van de Geest, om deze over Zijn volk te kunnen uitstorten.

„En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren". (Handelingen 2:1-2)

De Geest daalde neer op de wachtende, biddende discipelen met een volheid die elk hart bereikte. De Oneindige openbaarde Zich aan Zijn gemeente in kracht. Het scheen alsof deze invloed eeuwenlang was tegenhouden en alsof de hemel Zich nu erin verheugde om de rijkdommen van de genade van de Geest op de gemeente te kunnen uitstorten. En onder invloed van de Geest vermengden woorden van berouw en belijdenis zich met lofzangen voor de vergeven zonden. Woorden van dank en van profetie werden gehoord. De gehele hemel boog zich diep neer om de wijsheid van deze onvergelykelijke, onbegrijpelijke liefde te aanschouwen en te aanbidden. In verwondering riepen de apostelen uit: *„Hierin is de liefde"*. Zij klemde zich vast aan de verleende gave. En wat was het gevolg? Het zwaard van de Geest, opnieuw aangezet met kracht en beschenen door hemels licht, baande zich een weg door het ongeloof. Duizenden werden op één dag bekeerd.

Christus had tot Zijn discipelen gezegd: *„Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden". „Wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen."* (Johannes 16:7, 13)

Christus' hemelvaart was het teken dat Zijn volgelingen de beloofde zegen zouden ontvangen. Op deze gebeurtenis moesten zij wachten alvorens met hun werk te beginnen. Toen Christus de hemelse poorten binnenging, werd Hij te midden van de Hem aanbedende engelen op de troon verheven. Zodra deze plechtigheid had plaatsgehad, daalde de Heilige Geest in rijke stromen op de discipelen neer en Christus was in werkelijkheid verheerlijkt met de heerlijkheid die Hij vanaf alle eeuwigheid bij de Vader had. De uitstorting op Pinksteren was de hemelse boodschap dat de inhuldiging van de Verlosser was voleindigd. Overeenkomstig Zijn belofte had Christus vanuit de hemel de Heilige Geest op Zijn volgelingen doen neerdalen, ten teken dat Hij, als Priester en Koning, alle gezag in de hemel en op de aarde had ontvangen en de Gezalfde over Zijn volk was.

"En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken". (Handelingen 2:3-4) De Heilige Geest rustte in de vorm van vurige tongen op hen die samengekomen waren. Dit was een symbool van de gave die toen aan de discipelen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

werd geschonken en die hen in staat stelde om talen die hun voorheen onbekend waren, vloeiend te spreken. De verschijning van vuur kenmerkte de brandende ijver waarmee de apostelen hun taak zouden verrichten en de kracht die hun werk zou begeleiden.

“Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel”. (Handelingen 2:5) Gedurende de verstrooiing waren de Joden over bijna elk deel van de bewoonde wereld verspreid en tijdens hun verbanning hadden ze verschillende talen leren spreken. Velen van hen waren bij deze gelegenheid in Jeruzalem, om de godsdienstige feestelijkheden die toen plaatshadden, bij te wonen. Alle bekende talen waren vertegenwoordigd door degenen die daar samen gekomen waren. Deze verscheidenheid van talen zou een grote belemmering voor de verkondiging van het Evangelie zijn geweest. God voorzag daarom op wonderbare wijze in de tekortkomingen van de apostelen. De Heilige Geest deed voor hen wat zij in hun gehele leven niet tot stand hadden kunnen brengen. Zij konden de waarheden van het Evangelie wijd en zijd verkondigen, nu zij de talen van hen voor wie zij werkten, nauwkeurig konden spreken. Deze wonderbare gave was voor de wereld een sterk bewijs dat hun opdracht het zegel van de Hemel droeg. Vanaf deze tijd was de taal van de discipelen zuiver, eenvoudig en nauwkeurig, of zij nu in hun moedertaal of in een vreemde taal spraken.

„En toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En buiten zichzelf van verwondering zeiden ze: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?”
(Handelingen 2:6-8)

De priesters en de oversten waren over deze heerlijke openbaring zeer vertoornd, maar ze durfden aan hun boosheid geen uiting te geven, uit angst dat zij zich dan aan de gewelddadigheid van het volk zouden blootstellen. Zij hadden de Nazarener ter dood gebracht; maar hier stonden Zijn dienstknechten, ongeletterde mannen uit Galilea en verkondigden in alle toenmalige gesproken talen de geschiedenis van Zijn leven en werken. De priesters, vastbesloten om de wonderwerkende kracht van de discipelen op een natuurlijke wijze te verklaren, beweerden dat de discipelen, door een overmatig gebruik van de voor het feest bereide nieuwe wijn, dronken waren. Sommigen van de meest onwetenden onder het volk namen deze voorstelling van zaken voor waarheid aan, maar de meer verstandigen wisten dat deze aantijging vals was en zij die de verschillende talen verstonden, getuigden van de nauwkeurigheid waarmee deze door de discipelen werden gesproken.

In antwoord op de beschuldiging van de priesters, toonde Petrus aan dat hetgeen zij hier zagen een rechtstreekse vervulling was van de profetie van Joël, waarin voorzgd was dat zulk een macht over de mensen komen zou om hen voor een speciaal werk te geschikt te maken. Petrus sprak tot hen: *„Gij Judese mannen en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt, dit zij u bekend en neemt mijn woorden ter ore. Want deze mensen zijn niet dronken, zoals gij vermoedt, want het is het derde uur van de dag; maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël: “En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen; ja, zelfs op Mijn dienstknechten en Mijn*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren".
(Handelingen 2:14-18)

Duidelijk en krachtig getuigde Petrus van de dood en opstanding van Christus: „*Mannen van Israël, hoort deze woorden: Jezus, de Nazaréner, een Man, u van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden verricht heeft, zoals gij zelf weet, Deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood. God evenwel heeft Hem opgewekt, want Hij verbrak de banden van de dood, naardien het niet mogelijk was, dat Hij door hem werd vastgehouden".*
(Handelingen 2:22-24)

Petrus verwees niet naar de leringen van Christus om Zijn stelling te staven, want hij wist dat het vooroordeel van zijn toehoorders zo groot was, dat zijn woorden over dit onderwerp geen enkel effect zouden hebben. In plaats daarvan sprak hij tot hen over David, die door de Joden als één van de patriarchen van hun natie werd beschouwd. „*David zegt van Hem; Ik zag de Heere te allen tijde voor mij: want Hij is aan mijn rechterhand, opdat Ik niet wankelen zou. Daarom is mijn hart verheugd en mijn tong verblijd, ja, ook mijn vlees zal nog een schuilplaats vinden in hope, omdat Gij mijn ziel niet aan het dodenrijk zult overlaten, noch uw Heilige ontbinding doen zien".* (Handelingen 2:25-27)

„*Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen van de aartsvader David, dat hij én gestorven én begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag".* (Handelingen 2:29) „*Hij... heeft gesproken van de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan het dodenrijk is overgelaten, noch Zijn vlees ontbinding heeft gezien. Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn.*” (Handelingen 2:31-32)

Deze gebeurtenis is zeer belangwekkend. Stel u de mensen voor die uit alle richtingen komen om de discipelen te horen getuigen van de waarheid zoals die in Jezus is. Zij dringen naar binnen; de tempel is overvol. Priesters en oversten zijn er, de donkere blik van boosaardigheid nog op het gelaat, hun harten nog steeds van haat jegens Christus vervuld, hun handen onrein van het bloedvergieten, toen zij de Verlosser van de wereld kruisigden. Zij hadden verwacht dat de apostelen, onder de strenge hand van verdrukking en moord, terneergeslagen zouden zijn door angst, maar zij zien hen, boven alle angst verheven en vervuld van de Geest, de Godheid van Jezus van Nazareth met kracht verkondigen. Zij horen, hoe zij met alle vrijmoedigheid verklaren dat de onlangs vernederde, bespote, door wrede handen gezeselde en gekruisigde Mens de Vorst des Levens is, nu verhoogd aan de rechterhand van God.

Sommigen van hen die naar de apostelen luisterden, hadden een werkzaam aandeel gehad aan de veroordeling en dood van Christus. Hun stem had zich in het geschreeuw om Zijn kruisdood verenigd met die van het gepeupel. Toen Jezus en Barabbas voor hen in de gerechtszaal stonden en Pilatus vroeg; „*Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten?"* (Mattheüs 27:17; Johannes 18:40) hadden zij geroepen: „*Hem niet, maar Barabbas!"* Toen Pilatus Christus aan hen overleverde en zei: „*Neemt gij Hem en kruisigt Hem; want ik vind geen schuld in Hem.... Ik ben onschuldig aan Zijn bloed"*, hadden zij geroepen: „*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Johannes 19:6; Mattheüs 27:24-25)

Nu hoorden zij de discipelen verklaren dat het Gods Zoon was, die zij hadden gekruisigd. Priesters en oversten sidderden. Overtuiging en angst maakten zich

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

meester van het volk. „Zij werden diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders?" (Handelingen 2:37) Onder de toehoorders van de discipelen bevonden zich vrome joden, die oprecht waren in hun geloof. De kracht die de woorden van de spreker vergezelde, overtuigde hen dat Jezus inderdaad de Messias was.

„En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zoveel als de Heere, onze God, er toe roepen zal." (Handelingen 2:38-39)

Petrus legde er bij de mensen die overtuigd werden, de nadruk op dat zij Christus hadden verworpen, omdat zij door de priesters en de oversten waren misleid en dat als zij voortgingen met naar deze mannen op te zien om raad en op hen te wachten tot zij Christus zouden erkennen alvorens zij zelf dit durfden doen, zij Hem nooit zouden aannemen. Deze invloedrijke mannen, ofschoon zij voorgaven godvruchtig te zijn, waren begerig naar aardse rijkdommen en eer. Zij wensten niet tot Christus te komen om licht te ontvangen.

Onder de invloed van dit hemels licht, stonden de Schrift die Christus aan de discipelen had verklaard, in de glans van volkomen waarheid. De sluier die hen had belet het einddoel te zien van de gebeurtenissen die hadden plaatsgehad, was nu verwijderd en het doel van Christus' opdracht en de aard van Zijn Koninkrijk was hun nu volkomen duidelijk. Zij konden met kracht van de Heiland spreken en als zij aan hun toehoorders het plan van verlossing ontvouwen, werd menigeen overtuigd en bekeerd. De tradities en het bijgeloof hun door de priesters ingeprent werden uit hun geest weggevaagd en de lessen van de Verlosser aangenomen.

„Zij dan, die zijn woord graag aannamen, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd". (Handelingen 2:41)

De Joodse leiders hadden verondersteld dat het werk van Christus met Zijn dood zou zijn beëindigd. Maar in plaats hiervan waren zij getuigen van de verbazingwekkende tonelen op de dag van Pinksteren. Zij hoorden de discipelen, begiftigd met een tot dusverre ongekende kracht en energie, Christus prediken en hun woorden werden door tekenen en wonderen bevestigd. In Jeruzalem, het bolwerk van het jodendom, beleden duizenden mensen openlijk hun geloof in Jezus van Nazareth als de Messias.

De discipelen waren verwonderd en bovenmate verheugd over de omvangrijkheid van de zielenoogst. Zij zagen deze wonderbaarlijke oogst niet als het resultaat van hun eigen inspanningen. Zij waren zich ervan bewust dat zij het werk van anderen voortzetten.

Sinds de val van Adam had Christus aan uitverkoren dienstknechten het zaad van Zijn Woord toevertrouwd om het in de harten van mensen te zaaien. Gedurende Zijn leven op aarde had Hijzelf het zaad van waarheid uitgestrooid en het met Zijn bloed besprongt. De bekeringen die op de dag van Pinksteren plaatshadden, waren het resultaat van dit zaaien, de oogst van Christus' arbeid, waardoor de kracht van Zijn lering werd geopenbaard.

De op zichzelf duidelijke en overtuigende argumenten van de apostelen alleen zouden het vooroordeel, dat zo veel tekenen van waarheid weerstond, niet hebben kunnen wegnemen. Maar de Heilige Geest deed deze argumenten met Goddelijke

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

kracht in de harten van de toehoorders doordringen. De woorden van de apostelen waren als scherp gepunte pijlen van de Almachtige, die de mensen overtuigden van hun vreselijke schuld, die zij door de verwerping en kruisiging van de Heere der heerlijkheid op zich hadden geladen.

Onder leiding van Christus waren de discipelen ertoe gekomen te gaan voelen dat zij de Geest nodig hadden. Door de onderwijzing van de Geest ontvingen zij de laatste, noodzakelijke lessen en werden zij tot hun levenstaak uitgezonden. Zij waren niet langer onwetend en onontwikkeld. Niet langer waren zij een groep van onafhankelijke of botsende, tegenstrijdige elementen. Niet langer was hun verlangen op aardse grootheid gericht. Zij waren „eendrachtig“, „*één van hart en ziel*.“ (Handelingen 2:46; 4:32) Christus vervulde hun gedachten; de uitbreiding van Zijn Koninkrijk was hun doel. In verstand en karakter waren zij hun Meester gelijk geworden, en de mensen „*herkenden hen dat zij met Jezus geweest waren*.“ (Handelingen 4:13)

Pinksteren bracht hun het hemelse licht. De waarheden die zij niet hadden begrepen toen Christus nog bij hen was, waren nu geopenbaard. Met een geloof en een zekerheid die zij te voren nooit hadden gekend, namen ze de leerstellingen van het heilig Woord aan. Voor hen was het niet langer een zaak van geloof, dat Christus de Zoon van God was. Zij wisten dat Hij, ofschoon met menselijkheid bekleed, inderdaad de Messias was en zij vertelden hun ervaring aan de wereld met een vrijmoedigheid die de overtuiging met zich droeg dat God met hen was.

Zij konden de Naam van Jezus met overtuiging uitspreken. Want was Hij niet hun Vriend en oudere Broeder? In nauwe gemeenschap met Christus gebracht, voelden zij zich met Hem in de hemel verenigd. Met welk een geestdriftige taal omkleedden zij hun gedachten, wanneer zij van Hem getuigden! Hun harten vloeiden over van liefdadigheid, zo vol, zo diep, zo verreikend, dat ze zich gedrongen voelden om tot aan de einden van de aarde te gaan om van de macht van Christus te getuigen. Zij waren vervuld met een intens verlangen om het werk, dat Hij was begonnen, voort te zetten. Zij waren zich van hun grote schuld tegenover God en van de verantwoordelijkheid voor hun werk bewust. Door de gave van de Heilige Geest gesterkt, gingen zij vol ijver voorwaarts om de triomfen van het kruis uit te breiden. De Heilige Geest bezielde hen en sprak door hen. De vrede van Christus straalde van hun gelaat. Zij hadden hun leven Hem ten dienste gesteld en heel hun wezen droeg het kenmerk van de overgave, waarmee zij dit hadden gedaan.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 5 De gave van de Heilige Geest

Toen Christus aan Zijn discipelen de belofte van de Heilige Geest schonk, naderde Hij het einde van Zijn aardse bediening. Hij stond in de schaduw van het kruis, in volle bewustheid van de last van de zonde, die op Hem als de Zondendrager zou rusten. Voor Hij Zichzelf als offerande overgaf, onderrichtte Hij Zijn discipelen over een volstrekt noodzakelijke en volmaakte gave, die Hij Zijn volgelingen zou schenken — de gave die onbegrensde hulpbronnen van Zijn genade binnen hun bereik zou brengen. Hij zei: *“Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.”* (Johannes 14:16-17) De Heiland doelde op de tijd dat de Heilige Geest zou komen om als Zijn Vertegenwoordiger een machtig werk te doen. Het kwaad dat gedurende eeuwen steeds omvangrijker was geworden, zou door de Goddelijke macht van de Heilige Geest worden weerstaan.

Wat was het resultaat van de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag? De blijde boodschap van een opgestane Verlosser werd naar de uiterste delen van de bewoonde wereld gedragen. Toen de discipelen de boodschap van verlossende genade verkondigden, gaven harten zich over aan de kracht van deze boodschap. De gemeente zag uit alle richtingen bekeerlingen tot haar toestromen. Afvalligen werden opnieuw bekeerd. Zondaren zochten samen met de gelovigen naar de parel van grote waarde. Sommigen die de bitterste tegenstanders van het Evangelie waren geweest, werden nu de voorvechters ervan. De profetie was vervuld: *“Wie onder hen struikelt..... zal zijn als David; en het huis van David als de Engel des Heeren.”* (Zacharia 12:8) Iedere christen zag in zijn broeder een openbaring van Goddelijke liefde en goedertierenheid. Eén gemeenschappelijk belang overheerste, één aanleiding tot navolging verzwolg alle andere. De eerezucht van de gelovigen was om zoveel mogelijk het karakter van Christus aan de dag te leggen en te arbeiden voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

“Met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heeren Jezus, en er was grote genade over hen allen.” (Handelingen 4:33) Door hun arbeid werden uitverkoren mannen aan de gemeente toegevoegd, die het Woord van waarheid aannamen en hun leven wijdden aan het werk om aan anderen de hoop te brengen die hun harten met vrede en blijdschap vervulde. Zij konden niet worden weerhouden, noch lieten zij zich door bedreigingen vrees aanjagen. De Heere sprak door hen en gaande van plaats tot plaats, predikten zij aan de armen het Evangelie en wonderen van Goddelijke genade werden gewrocht.

Zo machtig kan God werken, als mensen zich geheel onder de leiding van Zijn Geest stellen.

De belofte van de Heilige Geest is niet beperkt tot een bepaald tijdperk of tot een bepaald ras. Christus verklaarde dat de Goddelijke invloed van Zijn Geest tot aan het einde met Zijn volgelingen zou zijn. Vanaf Pinksteren tot nu toe is de Trooster gezonden tot allen die zich geheel aan de Heere en Zijn dienst hebben overgegeven. Tot allen die Christus als hun persoonlijke Verlosser hebben aangenomen, is de Heilige Geest gekomen als een Raadgever, een Heiligmaker, een Gids en Getuige. Hoe dichter gelovigen bij God wandelden, des te duidelijker en krachtiger getuigden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zij van de liefde van hun Verlosser en van Zijn reddende genade. De mannen en vrouwen die zich tijdens de lange eeuwen van vervolging en beproeving in grote mate over de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in hun leven verheugden, hebben als tekenen en wonderen in de wereld gestaan. Voor engelen en mensen hebben zij de herscheppende macht van verlossende liefde geopenbaard.

Degenen die op het Pinksterfeest met kracht van omhoog werden begiftigd, waren daardoor niet van verdere beproeving en verzoeking gevrijwaard. Als zij voor de waarheid en rechtvaardigheid getuigden, werden zij herhaaldelijk aangevallen door de vijand van alle waarheid, die hen van hun christelijke belevenis trachtte te beroven. Zij moesten met al hun door God gegeven krachten ernaar streven om de mate van mannen en vrouwen in Christus Jezus te verwerven. Zij baden dagelijks om meer genade, opdat zij steeds meer tot volmaaktheid zouden komen. Door de werking van de Heilige Geest leerde zelfs de zwakste, door geloof in God te beoefenen, de hem toevertrouwde krachten te vermeerderen en om geheiligd, gelouterd en veredeld te worden. Wanneer zij zich in ootmoed aan de vormende invloed van de Heilige Geest onderwierpen, ontvingen zij van de volheid van de Godheid en werden zij naar Zijn evenbeeld veranderd.

In de loop der tijd heeft de belofte van Christus bij Zijn afscheid, om de Heilige Geest te zenden als Zijn Vertegenwoordiger, geen verandering gebracht. Het is niet door een beperking van Gods kant, dat de rijkdommen van Zijn genade de mensen niet van omhoog toestromen. Als de vervulling van de belofte niet zo gezien wordt als deze kon zijn, dan komt dit omdat de belofte niet zo gewaardeerd wordt als dit wel zou moeten. Wanneer allen bereid zouden zijn, zouden allen met Heilige Geest zijn vervuld. Wanneer echter aan de noodzakelijkheid van de Heilige Geest weinig aandacht wordt geschonken, dan wordt geestelijke dorheid, geestelijke duisternis en geestelijk verval en dood waargenomen. Wanneer zaken van minder belang de aandacht bezighouden, dan ontbreekt, ofschoon in oneindige volheid aangeboden, de Goddelijke kracht die voor de wasdom en de bloei van de gemeente nodig is en die alle andere zegeningen met zich meebrengt.

Gezien dit nu het middel is waardoor wij kracht moeten ontvangen, waarom hongeren en dorsten wij dan niet naar de gave van de Geest? Waarom spreken we daar niet over, bidden we daar niet om en prediken we niet dienaangaande? De Heere is nog bereidwilliger om de Heilige Geest te geven aan hen die Hem dienen, dan ouders om aan kinderen goede gaven te geven. Elke arbeider moet zijn gebed de dagelijkse doop van de Geest tot God opzenden. Groepen van christelijke werkers zouden moeten bijeenkomen om speciale hulp en hemelse wijsheid te vragen, opdat zij in alle wijsheid plannen weten te beramen en uit te voeren. Bovenal moeten zij bidden of God Zijn verkozen gezanten in de zendingsvelden met een rijke mate van Zijn Geest wil dopen. De aanwezigheid van de Geest bij Gods arbeiders geeft zal aan de verkondiging van de waarheid een kracht verlenen die al de eer en de glorie van de wereld er niet aan kan geven.

De Heilige Geest is altijd met Gods toegewijde arbeider, waar deze zich ook bevindt. De woorden, tot de discipelen gesproken, gelden ook voor ons. De Trooster is voor ons zowel als voor hen. De Geest voorziet ons van de kracht die de vooruitstrevende worstelende ziel zal steunen in elke moeilijke omstandigheid, te midden van de haat van de wereld en in het helder en duidelijk besef van eigen tekortkomingen en fouten. In verdriet en beproeving, indien het vooruitzicht donker

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

schijnt en de toekomst verward en als wij ons eenzaam en hulpeloos voelen — zijn dit de tijden waarop de Heilige Geest, in antwoord op het gelovig gebed, het hart troost.

Wanneer iemand onder buitengewone omstandigheden in een geestdriftige gemoedstoestand geraakt, is dit nog geen afdoend bewijs dat hij een christen is. Heiligheid is geen opgetogenheid: het is een algehele overgave aan de wil van God. Het is leven naar ieder Woord dat van de mond Gods uitgaat. Het is het doen van de wil van onze hemelse Vader. Het is op God vertrouwen in beproeving, in de duisternis zowel als in het licht. Het is wandelen door geloof en niet door aanschouwen. Het is een zich op God verlaten met een onvoorwaardelijk vertrouwen en een blijven in Zijn liefde.

Het is voor ons niet noodzakelijk om precies te kunnen omschrijven wat de Heilige Geest is. Christus zegt ons dat de Heilige Geest de Trooster is, *“de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat.”* Duidelijk is aangaande de Heilige Geest verklaard, dat bij Zijn werk om de mensen in al de waarheid te leiden. *„Hij niet uit Zichzelf spreken zal.”* (Johannes 15:26; 16:13)

Het wezen van de Heilige Geest is een verborgenheid. Mensen kunnen het niet verklaren, want God heeft het hun niet geopenbaard. Mensen met fantastische denkbeelden kunnen verschillende passages uit de Schrift samenvoegen en een menselijke uitlegging eraan geven, maar het aannemen van deze voorstellingen zal de gemeente niet versterken. Wat zulke verborgenheden betreft, die te diep zijn voor het menselijk begrip, is zwijgen goud.

De werking van de Heilige Geest is duidelijk aangegeven in Christus' woorden: *„En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel.”* (Johannes 16:8) Het is de Heilige Geest, die van zonde overtuigt. Indien de zondaar aan de bezielende invloed van de Geest gehoor geeft, zal hij tot berouw worden geleid en ertoe gebracht worden om de belangrijkheid van het gehoorzaam zijn aan de Goddelijke eisen te zien.

Aan de berouwvolle zondaar, die hongert en dorst naar gerechtigheid, openbaart de Heilige Geest het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt. *„Hij zal het uit het Mijne nemen, en het u verkondigen”,* zei Jezus. *„Die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.”* (Johannes 16:14; 14:26)

De Geest is gegeven als een herscheppende macht, om het door de dood van onze Verlosser teweeggebrachte heil doeltreffend te maken. De Geest tracht voortdurend de aandacht van mensen te vestigen op het grote Offer, Dat aan het kruis op Golgotha werd gebracht, om aan de wereld Gods liefde te openbaren en voor de overtuigde ziel de kostbaarheden van de Schriften te ontvouwen.

Na van zonde te hebben overtuigd en aan het verstand de maatstaf van gerechtigheid te hebben geopenbaard, neemt de Heilige Geest de liefde voor de wereldse dingen weg en vervult Hij de ziel met een verlangen naar heiligheid. *„Hij zal de weg wijzen tot de volle waarheid”,* verkondigt de Heiland. (Johannes 16:13) Wanneer de mensen bereid zijn zich te laten omvormen, zal een heiligmaking van het gehele wezen tot stand komen. De Geest zal de dingen van God nemen en die in de ziel prenten. Door Zijn kracht zal de levensweg zo duidelijk worden, dat niemand in dat opzicht hoeft te dwalen.

Vanaf het begin heeft God door Zijn Heilige Geest via menselijke werktuigen gewerkt voor de voltooiing van Zijn doel ten bate van de gevallen mensheid. Dit werd geopenbaard in het leven van de aartsvaders. Ook aan de gemeente in de woestijn, ten

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

tijde van Mozes, gaf God Zijn “*goede Geest, om hen te onderrichten.*” (Nehemia 9:20) En in de dagen van de apostelen werkte Hij op machtige wijze voor Zijn gemeente door middel van de Heilige Geest, Dezelfde kracht die de aartsvaders ondersteunde, die Kaleb en Jozua geloof en moed gaf en die het werk van de apostolische gemeente doeltreffend maakte, heeft in alle daaropvolgende eeuwen Gods gelovige kinderen bijgestaan. Het was door de kracht van de Heilige Geest dat gedurende de donkere middeleeuwen de Waldenzer christenen de weg tot de Hervorming hielpen voorbereiden. Het was dezelfde Kracht die de inspanningen van de nobele mannen en vrouwen die de weg baanden voor de totstandkoming van nieuwe zendingsvelden en voor de vertaling van de Bijbel in de talen en dialecten van alle naties en volkeren, met succes bekroonde.

En heden ten dage gebruikt God nog steeds Zijn gemeente om Zijn doelstelling op aarde bekend te maken. Thans gaan de herauten van het kruis van stad tot stad en van land tot land, de weg voorbereidend voor de tweede komst van Christus. Het vaandel van Gods wet wordt hooggehouden. De Geest van de Almachtige werkt aan de harten van de mensen en degenen die aan Zijn invloed gevolg geven, worden getuigen voor God en Zijn waarheid. In vele plaatsen kan men toegewijde mannen en vrouwen zien, die aan anderen het licht meedelen dat hun de weg tot verlossing door Christus heeft duidelijk gemaakt. En naar gelang zij voortgaan hun licht te laten schijnen, zoals ook diegenen deden die op de dag van Pinksteren met de Geest werden gedoopt, zullen zij steeds meer van de kracht van de Geest ontvangen. Op deze wijze zal de aarde met Gods heerlijkheid worden verlicht.

Aan de andere kant zijn er sommigen die, in plaats van wijselijk de geboden kansen waar te nemen, rustig wachten op een speciale tijd van geestelijke opwekking waardoor hun vermogen om anderen voor te lichten, zal toenemen. Zij verwaarlozen plichten en voorrechten die voor de hand liggen en laten hun licht verduisteren, terwijl zij uitkijken naar een tijd waarin zij, zonder enige moeite hunnerzijds, de ontvangers denken te worden van een bijzondere zegen waardoor zij veranderd en tot dienen geschikt zullen worden.

Het is waar dat in de tijd van het einde, wanneer Gods werk op aarde zal worden afgesloten, de ernstige pogingen door toegewijde gelovigen onder leiding van de Heilige Geest gedaan, vergezeld zullen gaan van bijzondere tekenen van Goddelijke genade. Onder het zinnebeeld van de vroege en de spade regen, die in oosterse landen valt ten tijde van zaaiing en oogst, voorspelden de Hebreeuwse profeten de gave van geestelijke genade in buitengewone mate op Gods gemeente. De uitstorting van de Geest in de dagen van de apostelen was het begin van de vroege regen en glorieus was het resultaat. Tot het einde van de tijd zal de Geest bij de ware gemeente verblijven. Maar tegen het einde van de oogst op aarde is een speciale uitstorting van genade beloofd, om de gemeente op de komst van de Zoon des mensen voor te bereiden. Deze uitstorting van de Geest wordt met het vallen van de spade regen vergeleken. Om deze verhoogde kracht van de Geest moeten de christenen hun gebeden tot de God van de oogst opzenden, „*ten tijde van de late regen*”. In antwoord hierop “*zal de Heere een stortregen geven*”. „*Regenstromen laat Hij neder dalen, vroege regen en late regen.*” (Zacharia 10:1; Joel 2:23)

Maar de leden van Gods gemeente moeten heden een levende gemeenschap met de Bron van alle geestelijke groei onderhouden, anders zullen zij niet gereed zijn als de tijd van de oogst daar is. Zij moeten hun lampen in orde brengen en brandende

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

houden, anders zullen zij in tijden van bijzondere nood geen meerdere genade ontvangen. Alleen zij, die geregeld nieuwe toevoer van genade ontvangen, zullen kracht bezitten naar gelang van hun dagelijkse behoefte en van hun vermogen om die kracht te gebruiken. In plaats van uit te zien naar een toekomstige tijd waarin zij, door een bijzondere gave van geestelijke kracht, een wonderbaarlijke opwekking zullen ontvangen om zielen te winnen, geven zij zich dagelijks over aan de Heere, opdat Hij hen mag maken tot instrumenten die Hij kan gebruiken. Dagelijks nemen zij de gelegenheden tot dienen waar, die binnen hun bereik liggen. Dagelijks getuigen zij voor de Meester, waar zij ook mogen zijn, hetzij in de bescheiden werkkring van het huisgezin of door zich nuttig te maken in het openbaar.

Voor de toegewijde werker is het een heerlijke troost te weten, dat zelfs Jezus gedurende Zijn leven op aarde Zijn Vader dagelijks om nieuwe toestroming van benodigde genade bad. Na deze gemeenschap met God ging Hij uit om anderen te sterken en te zegenen. Zie de Zoon van God, Zich neerbuigend in gebed tot Zijn Vader! Ofschoon Hij Gods Zoon is, versterkt Hij Zijn geloof door gebed en door gemeenschap met de hemel vergaart Hij kracht voor Zichzelf om het kwade te weerstaan en om aan de noden van mensen dienstbaar te zijn. Als de Oudste Broeder van ons geslacht kent Hij de noden van hen die zwak uit zichzelf zijn en leven in een wereld van zonde en verleiding, ernaar verlangend om Hem te dienen. Hij weet dat de boodschappers die Hij tot uitzending geschikt acht, zwakke, dwalende mensen zijn. Maar allen die zich geheel aan Zijn dienst wijden, belooft Hij Goddelijke bijstand. Zijn eigen voorbeeld is de verzekering ervan dat de oprechte, volhardende smeekbede tot God in geloof — geloof dat tot volkomen afhankelijkheid van God en tot onvoorwaardelijke toewijding aan Zijn werk leidt — de mensen, in hun strijd tegen de zonde, de hulp van de Heilige Geest zal doen toekomen.

Iedere werker die het voorbeeld van Christus navolgt, zal bereid worden gevonden om de kracht die God aan Zijn gemeente heeft toegezegd om de oogst van de aarde tot rijpheid te brengen te ontvangen en te gebruiken. Elke morgen opnieuw, wanneer de herauten van het Evangelie voor de Heere neerknielen en hun belofte van toewijding aan Hem vernieuwen, wil Hij hun de tegenwoordigheid van Zijn Geest verlenen, met Diens bezielende, heiligende kracht. Als zij hun dagelijkse plichten op zich nemen, hebben zij de verzekering dat de ongeziene werking van de Heilige Geest hen in staat stelt om „*arbeiders tezamen met God*” te zijn.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 6 – Bij de tempelpoort

De discipelen van Christus waren zich ten volle bewust van hun eigen onbekwaamheid. Door ootmoed en gebed verenigden zij hun zwakheid met Zijn kracht, hun onwetendheid met Zijn wijsheid, hun onwaardigheid met Zijn gerechtigheid, hun armoede met Zijn onuitputtelijke rijkdom. Aldus gesterkt en toegerust, aarzelden ze niet om in de dienst van de Meester voorwaarts te trekken.

Korte tijd na de uitstorting van de Heilige Geest en onmiddellijk na een tijd van ernstig gebed, zagen Petrus en Johannes, terwijl ze naar de tempel gingen om te bidden, bij de tempelpoort genaamd de Schone, een veertigjarige kreupele zittende, wiens leven vanaf zijn geboorte vol pijn en gebreken was geweest. Deze ongelukkige man had reeds lang verlangd Jezus te zien om door Hem te worden genezen. Maar hij was nagenoeg hulpeloos en ver verwijderd van de plaats waar de grote Heelmeester gewoonlijk werkte. Op zijn smeekbede hadden enige vrienden hem ten slotte naar de poort van de tempel gedragen, maar toen hij daar aankwam, vernam hij dat Degene op Wie hij zijn hoop had gevestigd, op een wrede wijze ter dood was gebracht. Zijn teleurstelling riep het medeleven op van hen die wisten hoelang hij vurig had gehoopt om door Jezus te worden genezen. Dagelijks brachten ze hem naar de tempel, opdat voorbijgangers hem uit medelijden een kleinigheid tot verlichting van zijn nood zouden geven. Toen Petrus en Johannes voorbijkwamen, vroeg hij hun om een aalmoes. De discipelen zagen hem medelijdend aan en Petrus zei: *“Zie naar ons. En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting iets van hen te ontvangen. Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de Naam van Jezus Christus, de Nazaréner: sta op en wandel!”* (Handelingen 3:4-6)

„En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig, en hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, lopende en springende en God lovende. En al het volk zag hem lopen en God loven; en men herkende hem als degene, die om een aalmoes gezeten had aan de Schone Poort van de tempel; en zij werden met verbazing en ontzetting vervuld over wat met hem gebeurd was. En toen hij Petrus en Johannes vasthield, liep al het volk rondom hen te hoop in de zogenaamde zuilengang van Salomo, vol verbazing”. (Handelingen 3:7-11) Zij waren verbaasd dat de discipelen wonderen konden verrichten gelijk aan die welke door Jezus waren verricht. Toch stond hier een man die veertig jaar lang een hulpeloze kreupele was geweest en die zich nu verheugde in het volledige gebruik van zijn ledematen, vrij van pijn en gelukkig in het geloof in Jezus.

Toen de discipelen de verwondering van het volk zagen, vroeg Petrus: *„Wat verwondert gij u hierover, of wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?”* Hij verzekerde hun dat de genezing tot stand was gebracht in de Naam en door de verdiensten van Jezus van Nazareth, Die God uit de doden had opgewekt. De discipelen verklaarden: *“En op het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam deze, die gij ziet en kent, sterk gemaakt; en het geloof door Hem heeft hem dit volkomen herstel gegeven in uw aller tegenwoordigheid.”* (Handelingen 3: 12, 16)

De apostelen spraken ronduit over de grote zonde van de Joden in de verwerping en de terdoodbrenging van de Vorst des Levens. Maar zij zorgden ervoor

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

hun toehoorders niet tot vertwijfeling te brengen. Petrus zei: *“Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend en begeerd, dat u een man, die een moordenaar was, geschonken zou worden; en de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn.”*

(Handelingen 3:14-15) *„En nu, broeders, ik weet, dat gij uit onkunde hebt gehandeld, gelijk ook uw oversten; maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten te voren geboodschapt had, dat Zijn Christus moest lijden”.*

(Handelingen 3:17-18) Hij verklaarde dat de Heilige Geest hen maande tot berouw en bekering en hij verzekerde hun dat er geen hoop op verlossing was dan alleen door de genade van de Ene, die zij hadden gekruisigd. Slechts door geloof in Hem konden hun zonden worden vergeven.

„Komt dan tot berouw en bekering”, riep hij uit, „opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heeren.” (Handelingen 3:19)

“Gij zijt zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vaders gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden. God heeft in de eerste plaats voor u Zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.” (Handelingen 3:25-26)

Aldus predikten de discipelen de opstanding van Christus. Velen onder de toehoorders hadden op dit getuigenis gewacht en toen zij het hoorden, geloofden zij. Het bracht hun de woorden in herinnering die Christus had gesproken en zij schaarden zich in de rijen van hen die het Evangelie aannamen. Het zaad dat de Heiland had uitgestrooid, was ontsproten en droeg vruchten.

Terwijl de discipelen tot het volk spraken, *„overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën, zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden.”* (Handelingen 4:1-2)

Na de opstanding van Christus hadden de priesters wijd en zijd de leugen verspreid dat Zijn lichaam door de discipelen was gestolen, in de tijd dat de Romeinse wacht sliep. Het is niet te verwonderen dat zij ontstemd waren toen zij Petrus en Johannes de opstanding hoorden prediken van Degene Die zij hadden vermoord. Vooral de Sadduceeën waren zeer opgewonden. Zij voelden dat hun meest geliefde leerstelling werd bedreigd en hun reputatie op het spel stond.

Het aantal belijders van het nieuwe geloof nam snel toe en zowel Farizeeën als Sadduceeën waren het erover eens dat, indien deze nieuwe leraars ongehinderd konden doorgaan, hun eigen invloed in groter gevaar verkeerde dan tijdens het leven van Jezus op aarde. Daarom greep de hoofdman van de tempel, met behulp van een aantal Sadduceeën, Petrus en Johannes. Hij zette hen in de gevangenis, daar het voor een verhoor op die dag reeds te laat was.

De vijanden van de discipelen moesten wel geloven dat Christus uit de doden was opgestaan. Het bewijs was te overtuigend om eraan te kunnen twijfelen. Niettemin verhardden zij hun harten en weigerden enig berouw te tonen over de vreselijke daad die ze hadden begaan door de terdoodbrenging van Jezus. Aan de Joodse leiders werd overvloedig bewijs geleverd, dat de apostelen onder Goddelijke inspiratie spraken en handelden, maar vastberaden weerstonden ze de boodschap van de waarheid. Christus was niet gekomen op de wijze die zij hadden verwacht en ofschoon zij van tijd tot tijd ervan overtuigd waren dat Hij Gods Zoon was, hadden ze

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

hun overtuiging met geweld onderdrukt en Hem gekruisigd. God gaf hun in Zijn barmhartigheid nog verdere bewijzen en nu werd hun nog een gelegenheid gegeven om zich tot Hem te keren. Hij zond de discipelen om hun te vertellen dat zij de Vorst des levens hadden gedood en in deze vreselijke aanklacht maande Hij hen opnieuw tot bekering. Maar zich in hun eigen gerechtigheid veilig wanend, weigerden de Joodse leraren te erkennen dat de mannen die hen ervan beschuldigden Christus te hebben gekruisigd, spraken onder de leiding van de Heilige Geest.

Omdat zij zich aan een beleid van verzet tegen Christus hadden verbonden, werd iedere geboden weerstand voor de priesters een nieuwe aansporing om op de eens ingeslagen weg door te gaan. Hun halsstarrigheid werd meer en meer welbewust. Het was niet dat zij niet konden toegeven; ze konden wel, maar ze wilden niet. Zij werden niet alleen van de verlossing uitgesloten omdat zij schuldig waren en de dood verdienden, of omdat zij de Zoon van God hadden gedood, maar omdat zij God tegenstand boden. Ze verwierpen hardnekkig het licht en onderdrukten de overtuiging van de Heilige Geest. De invloed die de ongehoorzame kinderen beheerst, werkte in hen en bracht hen ertoe de mannen door wie God werkte, smadelijk te bejegenen. De boosaardigheid van hun verzet werd nog bij iedere volgende daad van opstand tegen God en tegen de boodschap die Hij Zijn dienstknechten ter verkondiging had opgedragen, verscherpt. In hun weigering tot berouw hervatten de Joodse leiders iedere dag opnieuw hun tegenstand en bereidden zij zichzelf er op voor te oogsten wat ze hadden gezaaid.

Gods toorn richt zich niet alleen tegen de onboetvaardige zondaren vanwege de zonden die zij hebben bedreven, maar omdat, wanneer zij geroepen worden om zich te bekeren, zij verkiezen in hun verzet te volharden en steeds weer de oude zonden bedrijven zonder zich te storen aan het licht dat hun is geschonken. Indien de Joodse leiders zich aan de overtuigende kracht van de Heilige Geest hadden onderworpen zouden ze vergiffenis hebben ontvangen, maar zij waren vastbesloten niet toe te geven. Op gelijke wijze, door voortdurende tegenstand, plaatst de zondaar zich daar waar de Heilige Geest hem niet meer kan beïnvloeden.

Op de dag na de genezing van de kreupele kwamen Annas en Kajafas met de andere hoogwaardigheidsbekleders van de tempel voor het verhoor bijeen en de gevangenen werden voorgeleid. In deze zelfde ruimte en voor enigen van deze zelfde mensen had Petrus zijn Heer schandelijk verloochend. Duidelijk kwam hem dit voor de geest, nu hij verscheen om zelf verhoord te worden. Hij had nu een gelegenheid om zijn lafhartigheid goed te maken.

De aanwezigen die zich de rol herinnerden die Petrus bij het verhoor van zijn Meester had gespeeld, vleiden zichzelf in de hoop dat ze hem door bedreiging met gevangenschap en dood vrees konden aanjagen. Maar de Petrus die Christus in het uur van Zijn grootste nood verloochende, was driftig en zelfgenoegzaam en verschilde als zodanig hemelsbreed van de Petrus die nu voor het Sanhedrin werd geleid om ondervraagd te worden. Sinds zijn val had hij zich bekeerd. Hij was niet langer trots en vol grootspraak, maar hij was bescheiden en vertrouwde niet meer op zichzelf. Hij was vervuld met de Heilige Geest en hij had besloten om met de hulp van deze kracht de schandvlek van zijn ontrouw uit te wissen door de Naam van Hem Die hij eens had verloochend, te eren.

Tot nu toe hadden de priesters vermeden om van de kruisiging of over de opstanding van Jezus te spreken. Om hun doel te bereiken waren ze nu echter

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

genoodzaakt om aan de beschuldigten te vragen op welke wijze de genezing van de ongelukkige man tot stand was gekomen. *“Door welke kracht of door welke naam hebt gij dit gedaan?”* (Handelingen 4:7) vroegen zij.

Met heilige vrijmoedigheid en in de kracht van de Geest verklaarde Petrus onbevreesd: *“Aan u allen en het ganse volk van Israël moet dan bekend zijn, dat door de Naam van Jezus Christus, de Nazaréner, Die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die Naam deze hier gezond voor u staat. Dit is de Steen, door u, de bouwlieden, versmaad, Die nochtans tot Hoeksteen is geworden. En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.”* (Handelingen 4:10-12)

Door deze moedige verdediging werden de Joodse leiders verschrikt. Zij hadden gedacht dat de discipelen, staande voor het Sanhedrin, door vrees en twijfel overmeesterd zouden worden. Maar integendeel, deze getuigen spraken, evenals Christus, met een overtuigingskracht die hun tegenstanders het zwijgen oplegde. Geen spoor van vrees was in de stem van Petrus te bekennen, toen hij van Christus verklaarde: *„Dit is de Steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot Hoeksteen is geworden.”*

Petrus gebruikte hier een voor de priesters welbekende beeldspraak. De profeten hadden over de *“verachte steen”* gesproken; en Christus sprak Zelf eens tot de priesters en oudsten: *“Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De Steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, Deze is tot een Hoeksteen geworden; van de Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt. En wie op deze Steen valt, zal verpletterd worden, en op wie Hij valt, die zal Hij vermorzelen.”* (Mattheüs 21:42-44)

Toen de priesters luisterden naar de vrijmoedige woorden van de apostelen, *“herkenden zij hen, dat zij met Jezus geweest waren.”*

Van de discipelen staat na de verheerlijking van Christus geschreven, dat zij aan het slot van dat wondervolle schouwspel *„niemand zagen dan Jezus alleen.”* (Mattheüs 17:8) *„Jezus alleen”* — in deze woorden ligt het geheim besloten van het leven en de kracht die de geschiedenis van de eerste gemeente kenmerkten. Toen de discipelen voor het eerst de woorden van Christus hoorden, voelden ze dat ze Hem nodig hadden. Zij zochten Hem, vonden Hem en volgden Hem. Zij waren bij Hem in de tempel, aan de maaltijd, op de berghelling en in het veld. Zij waren bij Hem als leerlingen bij een leraar en ontvingen dagelijks van Hem lessen over de eeuwige waarheid.

Na de hemelvaart van de Heiland begeleidde hen nog steeds de Goddelijke tegenwoordigheid, vol liefde en licht. Het was een persoonlijke tegenwoordigheid. Jezus, de Heiland, De met hen gewandeld, gesproken en gebeden had, Die hen had getroost en bemoedigd, was van hen weggenomen naar de hemel terwijl de boodschap van vrede nog op Zijn lippen lag. Toen de engelenstoet Christus opnam, herinnerden de discipelen zich Zijn woorden: *“Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.”* (Mattheüs 28:20) Hij was ten hemel gevaren in menselijke gedaante. Zij wisten, dat Hij voor de troon van God was, nog altijd hun Vriend en Verlosser; dat Zijn toegenegenheid onveranderd was; dat Hij Zich voor eeuwig met de lijdende mensheid wilde vereenzelvigen. Zij wisten dat Hij God de verdienste van Zijn bloed

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

aanbood, Zijn doorboorde handen en voeten tonend als een herinnering aan de prijs die Hij voor Zijn verlostten had betaald. Deze gedachte gaf hun de kracht om ter wille van Hem smaadheid te lijden. Hun verbinding met Hem was nu sterker dan toen Hij persoonlijk bij hen was. Het licht, de liefde en de kracht van een inwonende Christus, straalden door naar buiten, zodat mensen dit ziende, zich verwonderden.

Christus bevestigde de woorden die Petrus tot Zijn verdediging sprak. Naast de discipel stond, als een overtuigend bewijs, de man die op zulk een wonderbare wijze was genezen. Het voorkomen van deze man, die enige uren geleden nog een hulpeloze kreupele was, maar die daar nu in blakende gezondheid stond, gaf aan de woorden waarmee Petrus getuigde, nog meer kracht. Priesters en oversten waren sprakeloos. Zij waren niet in staat de verklaring van Petrus te weerleggen; desondanks waren zij vastbesloten aan het onderwijs van de apostelen een einde te maken.

Christus' meest opzienbarende wonder — de opwekking van Lazarus — had het voornemen van de priesters bekrachtigd, de wereld te ontdoen van Jezus en Zijn wonderbare werken, die de invloed die zijzelf op het volk hadden snel teniet deden. Zij hadden Hem gekruisigd. Maar hier was het overtuigende bewijs dat zij noch aan de wonderwerken in Zijn Naam noch aan de verkondiging van de door Hem onderwezen waarheid een einde hadden gemaakt. De genezing van de kreupele en de prediking van de apostelen hadden geheel Jeruzalem reeds in opwinding gebracht.

Om hun verslagenheid te verbergen, lieten de priesters en de oversten de apostelen wegvoeren, om onder elkander te kunnen beraadslagen. Zij waren allen van mening dat het nutteloos zou zijn te ontkennen dat de man genezen was. Graag hadden ze het wonder door leugens willen tenietdoen, maar dat was onmogelijk, want het had in het bijzijn van een grote menigte in het volle daglicht plaatsgevonden en het was duizenden reeds ter ore gekomen. Zij waren van mening dat er aan het werk van de discipelen een einde moest komen, of Jezus zou veel volgelingen krijgen. Zijzelf zouden in ongenade vallen, omdat zij schuldig waren aan de moord op Gods Zoon.

Maar niettegenstaande hun verlangen om de discipelen uit de weg te ruimen, waagden de priesters het slechts hen met de zwaarste straf te bedreigen, als zij zouden voortgaan in de Naam van Jezus te spreken of te werken. Zij lieten hen weer voor het Sanhedrin verschijnen en gaven hun het bevel niet meer in de Naam van Jezus te spreken of te leren. Maar Petrus en Johannes antwoordden: *“Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben.”* (Handelingen 4:19)

Graag hadden de priesters deze mannen voor hun onwankelbare trouw aan hun heilige roeping gestraft, maar zij vreesden het volk; *“want allen verheerlijkten God om hetgeen er geschied was”*. (Handelingen 4:21) Zo werden de apostelen onder herhaalde bedreigingen en nadrukkelijke bevelen vrijgelaten.

Terwijl Petrus en Johannes gevangen waren, hadden de andere discipelen, de boosheid van de Joden kennende, zonder ophouden voor hun broeders gebeden, in de vrees dat de wreedheid waarmee Jezus was behandeld, zich zou herhalen. Zodra de apostelen in vrijheid waren gesteld, zochten zij de overigen van de discipelen op en vertelden hun het resultaat van het verhoor. Groot was de vreugde van de gelovigen. *„Zij verhieven eenparig hun stem tot God en zeiden: Gij, Heere, zijt het, die geschapen hebt de hemel, de aarde, de zee en al wat daarin in; die door de Heilige Geest bij monde van onze vader David, Uw knecht, gezegd hebt: Waarom hebben de*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

heideneu gewoed en de volken ijdele raad bedacht? De koningen der aarde hebben zich opgesteld en de oversten zijn tezamen vergaderd tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde. Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen Uw heilige Knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israël, om te doen al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had, dat geschieden zou. En nu, Heere, let op hun dreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken, doordat Gij Uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de Naam van Uw heilige Knecht Jezus." (Handelingen 4:24-30)

De discipelen baden om meer kracht voor de uitoefening van het werk van bediening; want zij voorzagen dat zij dezelfde tegenstand zouden ondervinden die Christus gedurende Zijn aardse leven had ontmoet. Terwijl hun verenigde gebeden in geloof opstegen naar de hemel, kwam de verhoring. De plaats waar ze bijeen waren, werd bewogen en zij werden opnieuw met de Heilige Geest bedeed. Met nieuwe moed toegerust, gingen zij weer uit om in Jeruzalem het Evangelie te verkondigen. *"Met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heeren Jezus"*, (Handelingen 4:33) en op wonderbare wijze zegende God hun moeiten.

Het beginsel dat de discipelen zo onbevreesd voorstonden, toen zij, in antwoord op het bevel nooit meer in de Naam van Jezus te spreken, verklaarden met: *"Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven"*, (Handelingen 4:19) is hetzelfde dat de aanhangers van het Evangelie in de dagen van Hervorming probeerden te handhaven. Toen in 1529 de Duitse vorsten op de Rijksdag te Spiers bijeenkwamen, werd daar het keizerlijke decreet voorgelegd, dat de vrijheid van godsdienst beperkte en alle verdere verspreiding van de hervormde beginselen verbood. Het scheen dat de Hoop van de wereld op het punt stond vernietigd te worden. Zouden de vorsten het decreet aannemen? Zou het licht van het Evangelie aan de grote menigten, die nog in duisternis waren, worden onthouden? Geweldige beslissingen stonden voor de wereld op het spel. Zij, die het hervormde geloof hadden aangenomen, beraadslaagden tezamen en hun eenparig besluit was: „Laten we dit decreet verwerpen. In gewetenszaken gaat het niet om de meerderheid." (D'Aubigné: History of the Reformation, XIII, hoofdstuk 5)

Dit beginsel moeten wij in onze tijd krachtig handhaven. De banier van de waarheid en de godsdienstvrijheid, door de stichters van de nieuwtestamentische gemeente en door Gods getuigen in de eeuwen daarna hoog gehouden, is in deze laatste strijd aan onze handen toevertrouwd. De verantwoordelijkheid voor deze grote gave rust op degenen die God met de kennis van Zijn Woord heeft gezegend. Wij moeten dit Woord als het hoogste gezag aannemen. Wij moeten de menselijke regeringen als een Goddelijke instelling erkennen en gehoorzaamheid onderwijzen als een heilige plicht, zolang zij binnen hun wettelijke grenzen blijven. Maar wanneer hun aanspraken in tegenspraak komen met die van God, dan moeten wij God meer gehoorzaam zijn dan de mensen. Gods Woord moet boven alle menselijke wetgeving worden beschouwd. Een *"zo zegt de Heere"* mag niet achter worden gesteld bij een *"zo zegt de kerk"* of een *"zo zegt de staat."* De kroon van Christus moet boven de diademen van aardse machthebbers worden verheven.

Van ons wordt niet geëist dat wij gezagsdragers zullen trotseren. Onze woorden, hetzij gesproken of geschreven, moeten zorgvuldig worden overdacht, opdat van ons niet kan worden gezegd dat we vijandig staan tegenover wet en orde. Wij

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

moeten niets zeggen of doen dat ons de weg onnodig zou blokkeren. Wij moeten in de Naam van Christus voorwaarts gaan met de verkondiging van de waarheden die ons zijn toevertrouwd. Als ons door mensen wordt verboden dit werk te doen, kunnen we evenals de apostelen zeggen: „*Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben.*” (Handelingen 4:19-20)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 7 – Een waarschuwing tegen huichelarij

Toen de discipelen de waarheden van het Evangelie in Jeruzalem verkondigden, gaf God getuigenis aan hun woord en een grote menigte kwam tot het geloof. Velen van deze eerste gelovigen werden door de vurige, maar verkeerd gerichte geloofsijver van de Joden onmiddellijk van hun familie en vrienden gescheiden en het bleek noodzakelijk hun onderdak en voedsel te verlenen.

Het verhaal luidt: *“Want er was ook niet één behoeftig onder hen”*, (Handelingen 4:34) en er wordt verteld, hoe in de behoeften werd voorzien. Diegenen onder de gelovigen die geld en bezittingen hadden, offerden deze blijmoedig om aan deze onvoorziene moeilijkheden tegemoet te komen. Zij verkochten hun huizen of hun landerijen, brachten het geld en legden dit aan de voeten van de apostelen, *“en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.”* (Handelingen 4:35)

Deze vrijgevigheid van de zijde van de gelovigen was het gevolg van de uitstorting van de Heilige Geest. De tot het Evangelie bekeerden waren *“één van hart en ziel”* (Handelingen 4:32). Eén gemeenschappelijk belang beheerste hen — het welslagen van de hun toevertrouwde opdracht; en er was in hun leven geen plaats voor hebzucht. Hun liefde voor hun broeders en voor de zaak waaraan zij zich hadden gewijd was groter dan hun liefde voor geld en bezittingen. Hun werken getuigden ervan dat zij de zielen van de mensen van hogere waarde achtten dan aardse rijkdom.

Zo zal het altijd zijn wanneer de Geest van God bezit neemt van het leven. Degenen wiens harten met de liefde van Christus vervuld zijn, zullen het voorbeeld volgen van Hem Die om onzentwil arm werd, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Geld, tijd, invloed — alle uit Gods hand ontvangen gaven zullen zij slechts op prijs stellen als middelen ter bevordering van het Evangeliewerk. Zo was het in de eerste gemeente. En wanneer in de gemeente van vandaag wordt gezien dat de leden, door de kracht van de Geest, hun liefde tot de dingen dezer wereld hebben opgegeven en dat zij bereid zijn zich opofferingen te getroosten om hun medemensen het Evangelie te doen horen, zullen de waarheden die zij verkondigden, een machtige invloed op de toehoorders uitoefenen.

In scherpe tegenstelling tot het voorbeeld van vrijgevigheid, door de gelovigen betoond, stond het gedrag van Ananias en Saffira. Hun wedervaren, door de pen van Inspiratie opgetekend, heeft een donkere vlek op de geschiedenis van de eerste gemeente achtergelaten. Deze belijdende discipelen hadden met anderen het voorrecht gehad het Evangelie door de apostelen te horen prediken. Zij waren met andere gelovigen tegenwoordig geweest, toen, nadat de apostelen hadden gebeden, *“de plaats waar zij vergaderd waren, bewogen werd, en zij allen vervuld werden met de Heilige Geest.”* (Handelingen 4:31) Alle aanwezigen waren diep onder de indruk gekomen en onder de directe invloed van Gods Geest hadden Ananias en Saffira de gelofte afgelegd om de Heere de opbrengst van de verkoop van een bepaald stuk land te geven.

Naderhand bedroefden Ananias en Saffira de Heilige Geest door toe te geven aan gevoelens van hebzucht. Zij kregen berouw over de gedane belofte en verloren spoedig de weldadige invloed van de zegen, die hun harten had verwarmd met een verlangen om grote dingen te doen ten behoeve van de zaak van Christus. Zij dachten dat zij overijld hadden gehandeld en dat ze hun besluit nog eens moesten overwegen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Zij bespraken de zaak nog eens en besloten hun gelofte niet na te komen. Zij zagen evenwel dat degenen die afstand deden van hun bezittingen om daarmee de noden van hun arme broeders te leningen, in de kring van gelovigen zeer gewaardeerd werden; en zich uiteindelijk schamend om hun broeders te laten weten, dat hun zelfzuchtige harten zich datgene niet wilden ontzeggen wat ze God plechtig hadden toegezegd, besloten ze weloverwogen hun bezittingen te verkopen en te doen alsof ze de hele opbrengst in het algemene fonds stortten, doch in werkelijkheid een groot deel voor zichzelf te houden. Op deze wijze wilden ze zich een levensonderhoud uit de gemeenschappelijke voorraad verzekeren en tegelijkertijd de hoge achting van hun broeders verwerven.

Maar God haat huichelarij en leugens. Ananias en Saffira pleegden bedrog in hun overeenkomst met God. Zij logen tegen de Heilige Geest en hun zonde werd met een snel en vreselijk oordeel gestraft. Toen Ananias met zijn gave kwam, zei Petrus: „Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen en iets achter te houden van de opbrengst van het stuk land? Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u, en was, na de verkoop, de opbrengst niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God.

En bij het horen van deze woorden viel Ananias neder en blies de adem uit. En een grote vrees kwam over allen, die het hoorden” (Handelingen 5:3-5. „Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u?” had Petrus gevraagd. Er was op Ananias geen onrechtmatige invloed uitgeoefend om hem te dwingen zijn bezittingen aan het algemeen belang op te offeren. Hij had naar eigen verkiezing gehandeld. Maar toen hij de discipelen trachtte te misleiden, had hij de Almachtige belogen.

“En het geschiedde na verloop van ongeveer drie uur, dat zijn vrouw binnenkwam, onkundig van wat er gebeurd was. En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gij het stuk land voor zoveel verkocht? En zij zeide: Ja, voor zoveel. En Petrus zeide tot haar: Hoe hebt gij kunnen overeenkomen om de Geest des Heren te verzoeken? Zie, de voeten van hen, die uw man hebben begraven, zijn aan de deur en zij zullen ook u uitdragen. En zij viel terstond neder voor zijn voeten en blies de adem uit; en de jonge mannen kwamen binnen en vonden haar dood en zij droegen haar uit en begroeven haar bij haar man. En een grote vrees kwam over de gehele gemeente en over allen, die dit hoorden.” (Handelingen 5:7-11)

De Alwijze zag, dat deze duidelijke manifestatie van Zijn toorn nodig was om de jonge gemeente voor verdorvenheid te behoeden. De gemeente breidde zich snel uit. En ze zou in groot gevaar zijn gekomen als, door de snelle aanwas van bekeerden, mannen en vrouwen werden opgenomen die voorgaven God te dienen doch die in werkelijkheid de mammon aanbaden. Dit oordeel laat zien, dat men God niet kan bedriegen, dat Hij de verborgen zonden van het hart ontdekt en dat Hij Zich niet laat bespotten. Het was bedoeld als een waarschuwing voor de gemeenteleden, om hen ertoe te brengen schijnvertoon en huichelarij te mijden en hen ervoor te bewaren God te beroven.

Dit voorbeeld van Gods afkeer van hebzucht, bedrog en huichelarij was niet alleen als een waarschuwing voor de eerste gemeente gegeven, maar was tevens bestemd voor alle toekomstige generaties. Het was hebzucht, die Ananias en Saffira aanvankelijk hadden gekoesterd. Het verlangen om voor zichzelf een deel te houden van hetgeen zij de Heere hadden beloofd, leidde hen tot bedrog en huichelarij.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

God heeft de verkondiging van het Evangelie afhankelijk gesteld van de inspanningen en gaven van Zijn volk. Vrijwillige gaven en de tienden vormen het inkomen voor het werk van God. Van de middelen die aan de mens worden toevertrouwd eist God een zeker deel — de tienden. Hij laat iedereen vrij om te oordelen of zij meer willen geven dan dit of niet. Maar als het hart door de invloed van de Heilige Geest wordt bewogen en een belofte is gedaan dat men een bepaald deel zal geven, dan heeft degene die de belofte deed, geen recht meer op dit gewijde deel. Soortgelijke beloften, aan mensen gedaan, worden als bindend beschouwd. Zijn de aan God gedane beloften niet veel meer bindend? Zijn de beloften gedaan in het gerechtshof van het geweten minder bindend dan geschreven overeenkomsten van mensen?

Als het Goddelijke licht met ongewone helderheid en kracht in het hart schijnt, zal de aangeboren zelfzucht haar macht verliezen en is er het verlangen om te geven aan de zaak van God. Maar niemand moet denken dat het hem vergund wordt de gedane beloften na te komen zonder tegenstand van de zijde van satan. Hij is er niet mee ingenomen te zien hoe het Koninkrijk van de Verlosser op aarde wordt opgebouwd. Hij suggereert dat de toezegging te hoog was, dat het hen in hun pogingen om een vermogen te verwerven zal belemmeren, of dat het de verlangens van hun familieleden niet zal bevredigen.

God is het Die de mensen met goederen zegent. Hij doet dit om hen in staat te stellen voor de voortgang van Zijn werk te kunnen geven. Hij geeft zonneschijn en regen. Hij doet de planten groeien. Hij schenkt gezondheid en de bekwaamheid om middelen te vergaren. Al onze zegeningen komen van Zijn milde hand. Hij wil dat mannen en vrouwen op hun beurt dankbaarheid tonen door Hem een deel in tienden en gaven, in dankoffers, in vrijwillige offers en in zoenoffers, terug te betalen. Zouden de middelen in de schatkist vloeien in overeenstemming met dit Goddelijk vastgestelde plan — een tiende van alle inkomsten en milde offergaven — dan zou er overvloed zijn voor de bevordering van het werk van de Heere.

Maar de harten van de mensen worden door zelfzucht verhard en zoals Ananias en Saffira worden zij verleid een gedeelte van de prijs achter te houden, terwijl ze voorgeven aan Gods eisen te voldoen. Velen geven met kwistige hand geld uit voor eigen genoegens. Mannen en vrouwen streven naar genot en bevredigen hun smaak, terwijl ze God met tegenzin een karig toegemeten offer brengen. Zij vergeten dat God eenmaal nauwkeurig afrekening zal eisen van de wijze waarop Zijn goederen zijn gebruikt en dat Hij evenmin de karige gave die zij in de schatkist werpen, aanneemt, als het offer van Ananias en Saffira.

Met de strenge bestraffing die aan deze meinedigen werd voltrokken, wil God ons ook leren hoe groot Zijn haat tegen en Zijn afkeer van alle huichelarij en bedrog zijn. Door voor te wenden dat ze alles hadden afgedragen, logen Ananias en Saffira tegen de Heilige Geest en als gevolg daarvan verloren zij dit leven en het leven hierna. Dezelfde God die hen strafte, veroordeelt ook nu nog alle bedrog. De lippen die leugen spreken, zijn Hem een gruwel. Hij verklaart dat in de heilige stad „*niets onreins zal binnenkomen, en niemand, die gruwel en leugen doet.*” (Openbaring 21:27)

Laten wij met het spreken van de waarheid niet de hand lichten of om de waarheid heendraaien. Laat het spreken van de waarheid een deel van ons leven worden. Het niet zo nauw nemen met de waarheid en deze aan eigen zelfzuchtige plannen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

aanpassen, betekent schipbreuk lijden van het geloof. „*Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid.*” (Efeze 6:14) Hij die onwaarheid spreekt, verkwanselt zijn ziel. Zijn leugens mogen hem ogenschijnlijk in moeilijke omstandigheden dienen. Hij kan zo, naar het schijnt, goede vooruitgang boeken in zaken, die hij door eerlijke transacties niet kon verkrijgen, maar uiteindelijk raakt hij in een toestand waarin hij niema

In het geval van Ananias en Saffira werd de zonde van bedrog jegens God snel gestraft. Deze zelfde zonde werd in de latere geschiedenis van de gemeente nog dikwijls herhaald en wordt ook in onze tijd door velen bedreven. Maar ofschoon ze niet met de zichtbare openbaring van Gods misnoegen gepaard gaat, is ze in Zijn oog niet minder afschuwelijk dan in de tijd van de apostelen. De waarschuwing is gegeven. God heeft duidelijk Zijn afkeer van deze zonde getoond. En allen die zich aan huichelarij en gierigheid overgeven, kunnen ervan verzekerd zijn dat zij hun eigen zielen te gronde richten.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 8 – Voor het Sanhedrin

Het was het kruis, het werktuig van smaad en foltering, dat aan de wereld hoop en verlossing bracht. De discipelen waren slechts eenvoudige mensen, zonder rijkdom en met geen ander wapen dan het woord van God. Toch gingen zij in Christus' kracht voorwaarts om het wonderbare verhaal van kribbe en kruis te verkondigen, en alle tegenstand te overwinnen. Zonder aardse onderscheiding of erkenning waren zij geloofshelden. Uit hun mond vloeiden woorden van Goddelijke welsprekendheid, die de wereld deed schudden.

In Jeruzalem, waar het sterkste vooroordeel bestond en waar de meest verwarde begrippen ten aanzien van de als boosdoener Gekruisigde heersten, bleven de discipelen met vrijmoedigheid de Woorden des levens verkondigen en aan de Joden het werk en de zending van Christus, Zijn kruisiging, opstanding en hemelvaart voorhouden. Priesters en oversten vernamen met verbazing het duidelijke, vrijmoedige getuigenis van de apostelen. De kracht van de opgestane Heiland was inderdaad over de apostelen gekomen en hun werk ging met tekenen en wonderen gepaard, zodat het aantal gelovigen dagelijks toenam. In de straten waar de discipelen doorheen gingen, legden de mensen hun zieken *“op bedden en matrassen, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou vallen.”* (Handelingen 5:15) Ook werden degenen die door onreine geesten werden gekweld daar gebracht. De menigten verzamelden zich rondom hen en zij die genezen werden, verkondigden luid Gods eer en verheerlijkten de Naam van de Verlosser.

De priesters en oversten zagen dat Christus verheerlijkt werd boven hen. Toen de Sadduceeën, die niet in de opstanding geloofden, de discipelen hoorden verklaren dat Christus uit de doden was opgestaan, ontstaken ze in toorn. Ze beseften maar al te goed dat de leer die de opstanding loochende, door allen zou worden verworpen en de sekte der Sadduceeën spoedig ten onder zou gaan, indien aan de apostelen werd toegestaan een herrezen Heiland te prediken en in Zijn Naam wonderen te doen. De Farizeeën werden boos, toen zij bemerkten dat de leer van de discipelen zou leiden tot ondermijning van de Joodse ceremoniën en het nutteloos verklaren van de heilige offers.

Tot nu toe waren alle pogingen om de nieuwe leer te onderdrukken vruchteloos geweest. Maar nu waren zowel Sadduceeën als Farizeeën vastbesloten dat er een einde moest komen aan het werk van de discipelen, want het bewees hun schuldig aan de dood van Jezus. Vol ergernis sloegen de priesters de handen aan Petrus en Johannes en zetten hen in het huis van bewaring.

De leiders van de Joodse natie hadden volkomen gefaald in het vervullen van Gods plan voor Zijn uitverkoren volk. Degenen die de Heere tot bewaarders van Zijn waarheid had gesteld, waren ontrouw gebleken in het hun toevertrouwde ambt en God koos anderen uit om Zijn werk te verrichten. In hun blindheid gaven deze leiders nu de vrije teugel aan, wat zij noemden, hun rechtmatige verontwaardiging tegenover degenen die hun geliefkoosde leerstellingen terzijde schoven. Zij wilden zelfs de mogelijkheid niet onder ogen zien dat zijzelf het Woord niet recht verstonden, of dat zij de Schriften verkeerd hadden uitgelegd of toegepast. Zij handelden als mensen die hun verstand hadden verloren. Zij zeiden: Welk recht hebben deze leraren, waarvan sommigen doorgewone vissers zijn, om ideeën te verkondigen die lijnrecht ingaan

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

tegen de leerstellingen die wij het volk hebben onderwezen? Vastbesloten het onderricht in deze denkbeelden te onderdrukken, namen zij de verkondigers ervan gevangen.

De discipelen waren door deze behandeling niet bevreesd of terneergeslagen. De Heilige Geest bracht hun de woorden van Christus weer in herinnering: „Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. Maar dit alles zullen zij u aandoen om Mijn Naam, want zij kennen Hem niet, die Mij gezonden heeft". „Men zal u uit de synagoge bannen; ja, de ure komt, dat een ieder, die u doodt, zal menen Gode een heilige dienst te bewijzen". „Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat, wanneer het uur komt, gij u moogt herinneren, dat Ik ze u gezegd heb." (Joh.15:20-21; 16:2,4)

De God des hemels, de machtige Bestuurder van het heelal, nam de zaak van de gevangenneming van de discipelen in eigen handen, want mensen bestreden Zijn werk. In de nacht opende een engel des Heeren de gevangenisdeuren en zei tegen de discipelen: "Gaat heen, gaat in de tempel staan en spreekt tot het volk al deze woorden des levens." (Handelingen 5:20) Dit bevel was in directe tegenspraak met hetgeen de Joodse leiders hadden bevolen. Zeiden de apostelen nu: Wij kunnen dit niet doen, alvorens wij de overheidspersonen hebben gesproken en toestemming van hen hebben gekregen? Neen, God had gezegd: „Gaat", en zij gehoorzaamden. "Zij gingen tegen de ochtend de tempel binnen en leerden" (Handelingen 5:21)

Toen Petrus en Johannes bij de gelovigen verschenen en vertelden hoe een engel hen rechtstreeks door een groep soldaten die de gevangenis bewaakten, had heengeleid en hun had bevolen om het onderbroken werk voort te zetten, werden de broeders met verbazing en blijdschap vervuld.

Intussen had de hogepriester en die met hem waren, "de Raad en de gehele vergadering van de oudsten der kinderen Israëls, bijeengeroepen." (Handelingen 5:21) De priesters en oversten hadden besloten de discipelen oproer ten laste te leggen, hen te beschuldigen van moord op Ananias en Saffira en van samenzwering met het doel de priesters van hun gezag te beroven. Op deze wijze hoopten zij het volk ertoe aan te zetten de zaak in eigen hand te nemen en met de discipelen te doen wat het met Jezus had gedaan. Zij waren er zich van bewust dat velen die de leringen van Christus niet aannamen, van de eigenmachtige regering van Joodse gezaghebbers genoeg hadden en met verlangen naar verandering uitzagen. De priesters vreesden, dat, als deze ontevreden de door de apostelen verkondigde waarheden aannamen en Jezus als de Messias zouden erkennen, de gramschap van het gehele volk zich zou richten tegen de godsdienstige leiders die zich dan voor de moord op Christus zouden hebben te verantwoorden. Zij besloten strenge maatregelen te nemen om dit te voorkomen.

Hoe groot was hun verbazing toen ze de voorgeleiding van de gevangenen bevalen en ten antwoord kregen dat de gevangenisdeuren stevig waren vergrendeld en de wachten ervoor stonden, maar dat de gevangenen nergens te vinden waren.

Spoedig kwam het verbazingwekkende bericht: „Zie, de mannen, die gij hebt gevangengezet, staan in de tempel en zij leren het volk. Toen ging de hoofdman met zijn dienaren er heen en nam hen mede, maar niet met geweld, want zij waren bevreesd, dat het volk hen stenigen zou". (Handelingen 5:25) Hoewel de apostelen op wonderbare wijze uit de gevangenis waren bevrijd, werd hun een gerechtelijk verhoor

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en straf niet bespaard. Christus had, toen Hij nog bij hen was, tegen hen gezegd: *”Ziet toe op uzelf. Zij zullen u overleveren aan gerechtshoven.”* (Marcus 13:9) Met het sturen van een engel om hen te bevrijden had God hun een bewijs van Zijn liefde gegeven en een verzekering van Zijn tegenwoordigheid. Nu was het aan hen om terwille van Hem, Wiens Evangelie zij predikten, te lijden.

In de geschiedenis van profeten en apostelen vinden we vele indrukwekkende voorbeelden van trouw jegens God. Christus' getuigen ondergingen liever gevangenschap, marteling en zelfs de dood, dan dat zij Gods gebod overtraden. Het geschreven getuigenis over Petrus en Johannes is even heldhaftig als welk ander ook uit deze tijd van Evangelieverkondiging. Toen zij voor de tweede maal voor de mannen stonden die het klaarblijkelijk op hun ondergang hadden gemunt, was er geen vrees of aarzeling in hun woorden of houding te bespeuren. En toen de hogepriester zei:

“Wij hebben u nadrukkelijk verboden In deze Naam te leren; en zie, gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer en gij wilt het bloed van deze Mens op ons doen neerkomen”, antwoordde Petrus: *„Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen.”* (Handelingen 5:28-29) Een engel uit de hemel had hen uit de gevangenis bevrijd en hen geboden in de tempel te onderwijzen. Door zijn aanwijzingen op te volgen, gehoorzaamden ze het Goddelijk bevel en dit moesten ze blijven doen, wat het hun ook zou kosten.

Toen kwam de Geest van Inspiratie over de discipelen; de beschuldigten werden beschuldigers en zij legden de leden van de Raad de moord op Christus ten laste. Petrus verklaarde:

“De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt, Die gij hebt gehangen aan een hout en omgebracht; Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken. En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, De God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn.” (Handelingen 5:30-32)

Bij het horen van deze woorden werden de Joden zo woedend dat zij besloten de wet in eigen hand te nemen en de gevangenen zonder verder proces ter dood te brengen. Reeds schuldig aan het bloed van Christus, begeerden zij nu hun handen te bezoedelen met het bloed van Zijn discipelen.

Er was echter in de Raad één man die in de woorden van de apostelen Gods stem herkende. Dat was Gamaliël, een Farizeeër van goede reputatie, een geleerd en hooggeplaatst persoon. Met zijn helder verstand zag hij in dat de gewelddadige stappen die de priesters van plan waren te ondernemen, verschrikkelijke gevolgen zouden hebben. Voordat hij de aanwezigen toesprak, verzocht hij om de verwijdering van de gevangenen. Hij herkende de personen waarmee hij te doen had. Hij wist dat de moordenaars van Christus voor niets zouden terugschrikken om hun voornemens ten uitvoer te brengen.

Daarop sprak hij vastberaden en kalm: *“Mannen van Israël, overweegt wel, wat gij met deze mensen zult doen! Want vóór deze dagen stond Theudas op, die beweerde, dat hij iets was, en een aantal van ongeveer vierhonderd man sloot zich bij hem aan; maar hij werd gedood en zijn gehele aanhang viel uiteen en verliep. Na hem stond Judas de Galileeër op, in de dagen der inschrijving, en kreeg vele afvalligen op zijn hand, maar ook deze is omgekomen en zijn gehele aanhang is uiteengeslagen. En nu zeg ik u: Laat u niet in met deze mensen en laat hen worden; want indien dit*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden, maar indien het uit God is, zult gij hen niet kunnen vernietigen; het mocht eens blijken, dat gij tegen God strijdt.” (Handelingen 5:35-39)

De priesters zagen de redelijkheid van deze zienswijze in, en moesten met Gamaliël instemmen. Toch konden ze nauwelijks hun vooringenomenheid en haat bedwingen. Met grote tegenzin, na hen te hebben gezeseld en na hun nogmaals te hebben bevolen niet meer, dan met gevaar van hun leven, in de Naam van Jezus te prediken, stelden zij de discipelen in vrijheid. *“Zij dan gingen uit de Raad weg, verblijd, dat zij verwaardigd waren ter wille van de Naam smadelijk behandeld te zijn; en zonder ophouden, iedere dag, leerden zij in de tempel en aan huis, en verkondigden het Evangelie, dat de Christus Jezus is.”* (Handelingen 5:41-42)

Kort voor Zijn kruisiging had Christus Zijn discipelen Zijn vrede nagelaten. Hij zei: *„Vrede laat Ik u, Mijn vrede geeft Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.”* (Johannes 14:27) Deze vrede is niet de vrede die door een minnelijke schikking met de wereld tot stand komt. Christus verwierf nooit vrede door een compromis met het kwade. De vrede die Christus Zijn discipelen naliet, was meer van innerlijke dan van uiterlijke aard en zou door strijd en moeite heen altijd bij Zijn getuigen blijven.

Christus zei van Zichzelf: *“Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.”* (Mattheüs 10:34) Hij, de Vredevorst, was nochtans de oorzaak van verdeeldheid. Hij, die gekomen was om de blijde boodschap te verkondigen en hoop en blijdschap te doen ontstaan in de harten van de mensenkinderen, opende een strijd die tot diep in het menselijk hart doordringt en felle hartstochten doet ontvlammen. En Hij waarschuwt Zijn volgelingen: *“In de wereld lijdt gij verdrukking”. “Zij zullen de handen aan u slaan en u vervolgen, door u over te leveren in de synagogen en gevangenschappen, en u voor koningen en stadhouders te leiden om Mijns Naams wil”. „En gij zult overgeleverd worden zelfs door ouders en broeders en verwanten en vrienden, en zij zullen sommigen van u doden.”* (Johannes 6:33; Lucas 21:12,16)

Deze profetie werd op duidelijke wijze vervuld. Iedere onwaardige behandeling, smaad en wreedheid, waartoe satan het menselijk hart kon aanzetten, hebben de volgelingen van Jezus ondergaan. En zij zal weer op duidelijke wijze worden vervuld. Want het vleeselijke hart verkeert nog steeds in vijandschap met Gods wet en wil zich niet aan Gods geboden onderwerpen. De wereld is vandaag evenmin in harmonie met de beginselen van Christus als dit in de dagen van de apostelen het geval was. Dezelfde haat die tot het geroep *„Kruisig Hem, kruisig Hem!”* aanmoedigde, dezelfde haat die tot de vervolging van de discipelen leidde, werkt ook nu nog in de kinderen van ongehoorzaamheid. Dezelfde geest die in de donkere middeleeuwen mannen en vrouwen tot gevangenschap, tot verbanning en tot de dood veroordeelde, die de geraffineerdste foltering van de Inquisitie bedacht, die het bloedbad van de Bartholomeüsnacht plande en ten uitvoer bracht en die het vuur van Smithfield ontstak, werkt nog steeds met boosaardige energie in onbekeerde harten. De geschiedenis van de Waarheid is van oudsher een verslag geweest van een worsteling tussen goed en kwaad. De verkondiging van het Evangelie is in deze wereld steeds verder gegaan, ondanks tegenstand, gevaar, verlies en lijden.

Waarin lag de kracht van degenen die in het verleden ter wille van de zaak van Christus vervolging hebben ondergaan? Het was in de gemeenschap met God, de

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gemeenschap met de Heilige Geest, de gemeenschap met Christus. Smaad en vervolging heeft menigeeen van aardse vrienden gescheiden, maar nooit van de liefde van Christus. Nooit wordt de door stormen geteisterde ziel door de Heiland tederder bemind dan wanneer ze lijdt voor de zaak van de Waarheid. Christus zei: „Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.” (Johannes 14:21) Wanneer de gelovige in de beklagdenbank van aardse rechtbanken staat ter wille van de Waarheid, staat Christus aan zijn zijde. Als hij ingesloten is door gevangenismuren, openbaart Christus Zich aan hem en bemoedigt Hij hem door Zijn liefde. Als hij ter wille van Christus ter dood wordt gebracht, zegt de Heiland tot hem: Zij kunnen het lichaam doden, maar zij kunnen de ziel geen schade toebrengen. „Houdt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen”. „Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn heilrijke rechterhand.” (Johannes 16:33; Jesaja 41:10)

“Wie op de Heere vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar voor altoos blijft. Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is de Heere rondom Zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.” “Van druk en geweld zal Hij hun leven bevrijden, hun bloed zal kostbaar zijn in Zijn oog.” (Psalm 125:1-2; 72:14)

“De Heere der heerscharen zal hen beschutten, zodat zij verslinden, ja de slingerstenen vertreden; zij zullen drinken, tieren als van wijn, en vol worden als een sprengbekken, als de hoeken van het altaar. Zo zal de Heere, hun God, hen te dien dage verlossen als de kudde, die Zijn volk immers is, ja zij zijn kroonjuwelen, die zullen blinken in Zijn land.” (Zach. 9:15-16)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 9 – De zeven diakenen

“En toen in die dagen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden tegen de Hebreëën, omdat hun weduwen bij de dagelijkse verzorging verwaarloosd werden.” (Handelingen 6:1)

De eerste gemeente bestond uit vele bevolkingsgroepen, van verschillende nationaliteiten. Ten tijde van de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksteren *“waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel.”* (Handelingen 2:5) Onder de te Jeruzalem bijeenvergaderde aanhangers van het Hebreeuwse geloof waren er sommigen die onder de naam „Grieken” bekendstonden. Tussen dezen en de Joden van Palestina had lang wantrouwen en zelfs vijandschap bestaan.

De harten van hen die door het werk van de apostelen bekeerd waren werden door de liefde van Christus verzacht en met elkaar verbonden. Ondanks vroegere vooroordelen leefden zij nu met elkander in volle harmonie. Satan wist dat hij machteloos zou zijn om de uitbreiding van de Evangeliewaarheid te weerstaan, zolang deze eensgezindheid standhield en hij zocht zijn voordeel te doen met vroegere onhebbelijkheden, in de hoop daardoor elementen van tweedracht binnen de gemeente te brengen.

Zo gebeurde het, toen de discipelen talrijker werden, dat de vijand erin slaagde wantrouwen op te wekken bij sommigen die vroeger de gewoonte hadden met afgunst op hun broeders in het geloof neer te zien en die altijd kritiek hadden op hun geestelijke leiders. Zo *“ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden tegen de Hebreëën”*. De oorzaak van de klacht was een veronderstelde verwaarlozing van de Griekse weduwen bij de dagelijkse verzorging. Elke ongelijkheid zou in strijd zijn geweest met de geest van het Evangelie en toch slaagde satan erin achterdocht te wekken. Nu moesten stipte maatregelen worden genomen om iedere aanleiding tot ontevredenheid weg te nemen, opdat de vijand, in zijn poging verdeeldheid onder de gelovigen te zaaien, niet zou triomferen.

De discipelen van Jezus hadden een beslissend moment in hun godsdienstig beleven bereikt. Onder het wijs beleid van de apostelen, in samenwerking met de kracht van de Heilige Geest, breidde hun arbeid ter verspreiding van de Evangelieboodschap zich snel uit. De gemeente werd steeds groter en deze groei in aantal legde de leiders steeds zwaardere lasten op. Niet één enkele man, noch zelfs een groep van mannen, kon deze last alleen dragen zonder de toekomstige voorspoed van de gemeente schade toe te brengen. De verdeling van de verantwoordelijkheid die gedurende de eerste tijd van de gemeente zo trouw door slechts enkelen was gedragen, bleek nu noodzakelijk. De apostelen moesten nu, om de godsdienstige regeling in de gemeente te vervolmaken, een belangrijke stap nemen door op anderen een deel van de lasten te leggen die zij tot dusver alleen hadden gedragen.

Na een vergadering te hebben bijeengeroepen, ontwierpen de apostelen, onder leiding van de Heilige Geest, een plan tot een betere organisatie van alle werkkrachten in de gemeente. De tijd was gekomen, zo voerden de apostelen aan, dat de geestelijke leiders die met het toezicht op de gemeente waren belast, van de taak tot uitdeling aan de armen en dergelijke zouden worden ontheven, opdat zij ongehinderd het Evangelie konden prediken. Daarom zeiden zij: *“Ziet dan uit, broeders, naar zeven mannen*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

onder u, die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid, opdat wij hen voor deze taak aanstellen; maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord.” (Handelingen 6:3-4) Deze raad werd opgevolgd en door gebed en handoplegging werden de zeven gekozen mannen plechtig voor het ambt van diakenen afgezonderd.

De benoeming van de zeven die het toezicht kregen op speciale werkzaamheden in de gemeente, bleek een grote zegen te zijn. Deze ambtsdragers schonken nauwkeurig aandacht aan de individuele noden zowel als aan de algemene financiële aangelegenheden van de gemeente. Door hun voorzichtig beleid en hun godvruchtig voorbeeld waren zij een belangrijke steun voor hun medewerkers om de verschillende belangen van de gemeente tot één geheel samen te bundelen. Dat deze stap in overeenstemming was met Gods plan, bleek uit de onmiddellijk daaropvolgende resultaten die werden waargenomen. *“En het Woord Gods wies en het getal der discipelen te Jeruzalem nam zeer toe en een talrijke schare van de priesters gaf gehoor aan het geloof”.* (Handelingen 6:7) Deze zielenoogst was toe te schrijven zowel aan de grotere bewegingsvrijheid die de apostelen kregen, alsook aan de ijver en geestesgaven waarvan de zeven diakenen blijk gaven. Het feit dat deze broeders tot het speciale werk van armenzorg waren ingezegend, sloot hen niet uit van het leraarsambt. Integendeel, zij waren volkomen bekwaam om anderen in de waarheid te onderwijzen en zij gaven zich met grote ernst en met succes aan het werk.

Aan de eerste gemeente was een zich gestadig uitbreidend werk toevertrouwd, — namelijk het stichten van centra van licht en zegen, overal waar oprechte zielen zich aan de dienst van God wilden wijden. De verkondiging van het Evangelie moest van wereldomvattende strekking zijn en de boodschappers van het kruis konden slechts dan op de vervulling van hun belangrijke zending hopen, wanneer zij in christelijke eensgezindheid verbonden bleven en zo aan de wereld openbaarden dat zij met Christus één waren in God. Had hun Goddelijke Leider niet tot de Vader gebeden: *“Bewaar hen in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij”?* En had Hij van Zijn discipelen niet verklaard: *“De wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn”?* Heeft Hij de Vader niet gesmeekt dat zij *“volmaakt tot één”* mochten zijn, *“opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt”?* (Johannes 17:11,14,23,21) Hun geestelijk leven en hun geestelijke kracht waren afhankelijk van een nauwe verbinding met de Ene, van Wie zij de opdracht tot Evangelieprediking hadden ontvangen.

Alleen in verbondenheid met Christus konden de discipelen op de begeleidende kracht van de Heilige Geest en de medewerking van de engelen van de hemel hopen. Met de hulp van deze hemelse machten zouden zij de wereld een aaneengesloten front kunnen tonen, en zouden zij in de strijd die zij zonder ophouden tegen de machten van de duisternis moesten voeren, overwinnen. Indien ze zouden doorgaan eendrachtig te werken, zouden hemelse boden voor hen uitgaan om hun de weg te banen; harten zouden voor de waarheid ontvankelijk worden gemaakt en velen zouden voor Christus worden gewonnen. Zolang zij eensgezind bleven, zou de gemeente voortgaan *“schoon als de blanke maan, stralend als de gloeiende zon, en geducht als krijgsscharen.”* (Hooglied 6:10) Niets zou haar vooruitgang kunnen tegenhouden. De gemeente zou van overwinning tot overwinning optrekken en haar Goddelijke roeping om de wereld het Evangelie te verkondigen, heerlijk vervullen.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De organisatie van de gemeente te Jeruzalem moest als voorbeeld dienen voor de organisatie van gemeenten in iedere andere plaats waar boodschappers van de waarheid bekeerlingen tot het Evangelie zouden winnen. Degenen aan wie de verantwoording van het algemeen toezicht over de gemeente was opgedragen, moesten niet over Gods erfdeel heersen, maar als wijze herders moesten zij „*de kudde Gods*” hoeden, „*...als voorbeelden der kudde.*” (1 Petrus 5:2,3) En de diakenen moesten zijn: „*mannen, die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid*”. (Handelingen 6:3) Deze mannen moesten zich gezamenlijk aan de zijde van het recht stellen en dit vastberaden en afdoende handhaven. Zo zouden zij een samenbindende invloed op de gehele kudde uitoefenen.

Toen zich naderhand in de geschiedenis van de eerste gemeente vele groepen van gelovigen in verschillende delen van de wereld tot gemeenten hadden verenigd, werd de organisatie van de gemeente verder verbeterd, zodat orde en harmonieuze samenwerking bleven gehandhaafd. Ieder lid werd gemaand zijn plicht goed te volbrengen. Iedereen moest van de hem toevertrouwde talenten een verstandig gebruik maken. Sommigen waren door de Heilige Geest met bijzondere gaven begiftigd — „*ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.*” (1 Korinthe 12:28) Doch al deze groepen van werkers moesten in harmonie samenwerken.

„*Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is Dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is Dezelfde Heere; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is Dezelfde God, Die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want de één wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en de andere met kennis te spreken krachtens Dezelfde Geest; de één geloof door Dezelfde Geest en de ander gaven van genezingen door Die ene Geest; de één werking van krachten, de ander profetie; de één het onderscheiden van geesten, en de ander allerlei tongen, en weer een ander vertolking van tongen. Doch dit alles werkt één en Dezelfde Geest, Die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil. Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus.*” (1 Korinthe 12:4-12)

Ernstige verantwoordelijkheid rust op degenen die tot het leidersambt van Gods gemeente op aarde geroepen zijn. Toen Mozes, in de dagen van theocratie, trachtte de lasten waaronder hij spoedig dreigde te bezwijken, alleen te dragen, gaf Jethro hem de raad een verstandige verdeling van de verantwoordelijkheden te overdenken. Jethro adviseerde: „*Vertegenwoordig gij het volk bij God en breng de zaken voor God. Voorts moet gij hun de inzettingen en de wetten Gods inscherpen, en hun de weg bekend maken, die zij te gaan, en het werk dat zij te volbrengen hebben*”. Verder raadde Jethro hem aan om mannen aan te stellen als „*oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien*”. Hij moest omzien naar „*flinke, godvrezende mannen, die winstbejag haten*”. Zij moesten „*te allen tijde onder het volk rechtspreken*”. Zo kon Mozes van de zware verantwoordelijkheid worden ontheven zijn aandacht te schenken aan vele zaken van ondergeschikt belang, die door toegewijde helpers met wijsheid konden worden behandeld.

Tijd en krachten van degenen die door Gods voorzienigheid op verantwoordelijke, leidende posten in de gemeente zijn geplaatst, behoren te worden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gebruikt bij het afdoen van meer gewichtige zaken die bijzondere wijsheid en grootmoedigheid vorderen. Het ligt niet in Gods bedoeling dat op deze personen een beroep wordt gedaan voor de berechting van minder belangrijke zaken waartoe anderen zeer wel de bekwaamheid bezitten om deze af te handelen. Jethro stelde Mozes voor, dat „zij alle grote zaken voor u brengen, maar alle kleine zaken zullen zij zelf berechten, zodat zij u verlichting geven en met u meedragen. Indien gij dit doet en God het u gebiedt, dan zult gij staande kunnen blijven en zal ook al dit volk tevreden naar zijn woonplaats gaan.”

In harmonie met dit plan „koos Mozes flinke mannen en stelde hen aan als hoofden over het volk, oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig, en oversten van tien. Dezen spraken te allen tijde recht onder het volk; de moeilijke zaken brachten zij tot Mozes, maar alle kleine zaken berechttten zij zelf.” (Exodus 18:19-26)

Toen Mozes later zeventig oudsten uitkoos, die met hem de verantwoording van het leiderschap zouden dragen, zorgde hij ervoor dat hij als zijn helpers waardige mannen uitkoos, die een gezond oordeel en ervaring bezaten. In zijn opdracht tot deze oudsten, bij gelegenheid van hun ambtsaanvaarding, beschreef hij enige van de hoedanigheden die iemand moet bezitten om een wijs bestuurder in de gemeente te zijn. “*Hoort de geschillen tussen uw broeders*”, sprak Mozes, “*en oordeelt rechtvaardig tussen de een en de ander, of dit diens broeder is dan wel de vreemdeling die bij hem woont. Gij zult in de rechtspraak de persoon niet aanzien; gij zult de onaanzienlijke evenzeer horen als de aanzienlijke; gij zult voor niemand vrezen, want de rechtspraak is Godes.*” (Deuteronomium 1:16-17)

Koning David gaf tegen het einde van zijn regering een ernstige opdracht aan degenen die in zijn dagen de verantwoording van het werk voor God hadden te dragen. Bijgeengeroepen hebbende “*alle oversten van Israël, de oversten der stammen, de oversten van de afdelingen die de koning dienden, de oversten over duizend, de oversten over honderd en de beheerders van alle have en vee van de honing en van zijn zonen, tezamen met de hovelingen, de helden en alle weerbare mannen*”, beval de oude koning hen plechtig „*ten aanschouwen van geheel Israël, de gemeente des Heeren, en ten aanhoren van onze God*”, te onderhouden en onderzoeken „*alle geboden van de Heere, uw God.*” (1 Kronieken 28:1,8)

Aan Salomo, die geroepen was om een verantwoordelijke, leidende positie te bekleden, gaf David een speciaal bevel: „*En gij, mijn zoon Salomo, ken de God van uw vader, en dien Hem met een volkomen toegewijd hart en een bereidwillig gemoed, want de Heere doorzoekt alle harten en doorgrondt al wat de gedachten beramen. Indien gij Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden; doch indien gij Hem verlaat, zal Hij u voor eeuwig verwerpen. Zie nu, hoe de Heere u heeft verkoren; wees sterk.*” (1 Kronieken 28:9-10)

Dezelfde beginselen van vroomheid en rechtvaardigheid waardoor de bestuurders van Gods volk zich in de tijden van Mozes en van David moesten laten leiden, moeten ook worden gevolgd door degenen aan wie het toezicht van de nieuw georganiseerde gemeente van God in de christelijke bedeling was opgedragen. Bij het regelen van zaken in alle gemeenten en bij de inzegening van geschikte personen om als ambtsdragers dienst te doen, hielden de apostelen zich aan de hoge maatstaven die in het Oude Testament staan aangegeven. Zij hielden eraan vast dat een ieder die in de gemeente een verantwoordelijke, leidende positie bekleedt, moet zijn: “*onberispelijk*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

als een beheerder van het huis Gods, niet aanmatigend, niet driftig, niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, niet op oneerlijke winst uit, maar gastvrij, met liefde voor wat goed is, bezadigd, rechtvaardig, vroom, ingetogen, zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen.” (Titus 1:7-9)

De ordening die in de eerste, christelijke gemeente in stand werd gehouden, stelde hen in staat om als een welgeordend leger, bekleed met de wapenrusting Gods, als één man voorwaarts te trekken. Ofschoon de groepen van gelovigen over een uitgestrekt gebied waren verspreid, waren zij toch allen leden van één lichaam. Allen leefden in samenwerking en in overeenstemming met elkaar. Wanneer in een plaatselijke gemeente tweedracht heerste, zoals later in Antiochië en elders het geval was en de gelovigen het niet eens konden worden, liet men toch niet toe dat deze zaken een oorzaak van verdeeldheid in de gemeente werden, maar werden zij verwezen naar een algemene raad van het gehele lichaam der gelovigen, bestaande uit afgevaardigden van de verschillende plaatselijke gemeenten, onder de verantwoordelijke leiding van de apostelen en de ouderlingen. Op deze wijze werd aan de pogingen van satan om de afzonderlijke gemeenten aan te vallen, door een eensgezind handelen van alle afgevaardigden het hoofd geboden en werden de plannen van de vijand om scheuring en vernietiging te weeg te brengen, vrijdeld.

“Want God is geen God van verwarring, maar van vrede, gelijk in al de gemeenten der heiligen.” (1 Korinthe 13:33) Hij verlangt dat bij de behandeling van gemeentelijke aangelegenheden ook heden ten dage orde en regel in acht worden genomen als in de dagen van ouds. Hij wenst dat Zijn werk met vastberadenheid en nauwgezetheid zal worden verricht, zodat Hij het met Zijn zegel kan bekrachtigen. Christen moet met christen, gemeente met gemeente verenigd zijn, het menselijk werktuig moet met God samenwerken, iedere arbeidskracht onderdanig aan de Heilige Geest en allen tezamen verenigd om de wereld de blijde boodschap van Gods genade te brengen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 10 – De eerste christenmartelaar

Stefanus, de eerste van de zeven diakenen, was een man van opperste vroomheid en van een groot geloof. Hoewel van geboorte een Jood, sprak hij de Griekse taal en was hij vertrouwd met de gewoonten en manieren van de Grieken. Daardoor was hij in de gelegenheid om in de synagogen van de Grieken het Evangelie te prediken. Hij was zeer ijverig voor de zaak van Christus en sprak met grote vrijmoedigheid over zijn geloof. De met uitgebreide kennis toegeruste rabbi's en wetgeleerden traden met hem in openlijke discussie, in de zekere verwachting van een gemakkelijke overwinning. Maar *“zij waren niet bij machte de wijsheid en de Geest, waardoor hij sprak, te weerstaan”*. (Handelingen 6:10) Niet alleen sprak Stefanus door de kracht van de Heilige Geest, maar het bleek duidelijk dat hij de profetieën had bestudeerd en van alle aangelegenheden van de wet volkomen op de hoogte was. Met bekwaamheid verdedigde hij de waarheden die hij voorstond en wist zijn tegenstanders geheel en al te verslaan. Aan hem werd de belofte waargemaakt: *„Neemt u daarom in uw hart voor, niet vooraf te bedenken, hoe gij u zult verdedigen. Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke al uw tegenstanders niet zullen kunnen weerstaan of weerleggen.”* (Lucas 21:14-15)

Toen de priesters en oversten de kracht gewaar werden die met de prediking van Stefanus gepaard ging, werden zij met bittere haat vervuld. In plaats van het getuigenis dat hij gaf, te aanvaarden, besloten ze zijn stem tot zwijgen te brengen door hem te doden. Bij verschillende gelegenheden hadden zij de Romeinse overheidspersonen weten om te kopen om gevallen waarbij de Joden zelf het recht in handen hadden genomen en gevangenen verhoord, veroordeeld en ter dood gebracht hadden, door de vingers te zien. De vijanden van Stefanus twijfelden er niet aan dat zij, zonder voor zichzelf gevaar te lopen, opnieuw een dergelijke gedragslijn konden volgen. Zij besloten de gevolgen te riskeren, grepen daarom Stefanus en brachten hem voor het Sanhedrin om te worden verhoord.

Geleerde Joden uit de omliggende landen werden opgeroepen om de argumenten van de gevangene te weerleggen. Saulus van Tarsus was ook tegenwoordig en speelde in de actie tegen Stefanus een leidinggevende rol. Hij wendde de kracht van welsprekendheid en de verstandelijke gevolgtrekkingen van de rabbi's aan om het volk ervan te overtuigen dat Stefanus misleidende en gevaarlijke leerstellingen predikte. Maar in Stefanus ontmoette hij iemand die een helder begrip had van Gods voornemen betreffende de verkondiging van het Evangelie aan andere volken.

Omdat de priesters en oversten niet waren opgewassen tegen de duidelijke, bedachtzame wijsheid van Stefanus, besloten ze hem tot een voorbeeld te stellen. En terwijl ze zo hun naar wraak dorstende haat bevredigden, wilden zij anderen, door hen vrees aan te jagen, ervan weerhouden om zijn geloof aan te nemen. Men huurde getuigen in, die het valse getuigenis aflegden dat zij hem godslasterlijke woorden tegen de tempel en tegen de wet hadden horen spreken. *„We hebben hem horen zeggen,”* verklaarden deze getuigen, *„dat deze Jezus de Nazaréner, deze plaats zal afbreken en de zeden veranderen, die Mozes ons heeft overgeleverd.”* (Handelingen 6:14)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Toen Stefanus van aangezicht tot aangezicht stond met zijn rechters om zich te verantwoorden in verband met de aanklacht van godslastering, lag er een heilige glans over zijn gelaat, en *“allen, die in de Raad zitting hadden, zagen, toen zij hem aanstaarden, zijn gelaat als het gelaat van een engel”*. (Handelingen 6:15) Velen die dit licht aanschouwden, beefden en bedekten hun gezicht, maar het halsstarrige ongeloof en vooroordeel van de oversten werden er niet door geschokt.

Toen Stefanus werd gevraagd, wat hij op de tot hem gerichte beschuldiging had in te brengen, begon hij zijn verdediging met heldere, doordringende stem, zodat men hem in de hele rechtszaal kon horen. Hij herhaalde de geschiedenis van het uitverkoren volk in woorden die de hele vergadering ademloos deden luisteren. Hij legde grondige kennis van de Joodse instellingen en een helder begrip van hun geestelijke betekenis, zoals deze thans in Christus was geopenbaard, aan de dag. Hij herhaalde de woorden van Mozes die de Messias aankondigden: *„De Heere uw God zal u een profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij; die zult gij horen.”* (Handelingen 7:37) Hij maakte zijn eigen trouw aan God en aan het Joodse geloof duidelijk. Anderzijds wees hij erop dat de wet, waarvan de Joden hun zaligheid verwachtten, niet in staat was Israël voor de afgodendienst te bewaren. Hij bracht Jezus Christus in verband met de gehele Joodse geschiedenis. Hij verwees naar Salomo's tempelbouw en naar de woorden van Salomo en Jesaja: *“De Allerhoogste echter woont niet in wat men met handen maakt, zoals de profeet zegt: De hemel is Mij ten troon, en de aarde een voetbank Mijner voeten. Wat voor huis zult gij Mij bouwen, zegt de Heere, of wat is de plaats Mijner rust? Heeft niet Mijn hand dit alles gemaakt?”* (Handelingen 7:48-50)

Toen Stefanus dit punt had bereikt, ontstond er beroering onder het volk. Toen hij Christus met de profetie in verband bracht en op deze wijze over de tempel sprak, scheurde de priester, om zijn voorgewende ontsteltenis te kennen te geven, zijn klederen. Voor Stefanus was dit een teken dat zijn stem spoedig voor altijd tot zwijgen zou worden gebracht. Hij zag de tegenstand waarop zijn woorden stuitten en was zich ervan bewust dat hij zijn laatste getuigenis aflegde. Ofschoon hij pas halverwege zijn rede was, brak hij deze nu plotseling af.

Terwijl hij eensklaps de loop der geschiedenis, die hij volgde, beëindigde, keerde hij zich tot zijn woedende rechters en riep: *„Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest; gelijk uw vaders, zo ook gij. Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? Zelfs hebben zij hen gedood, die geprofeteerd hebben van de Rechtvaardige, van wie gij nu verraders en moordenaars geworden zijt, gij, die de wet ontvangen hebt op beschikking van engelen, doch haar niet hebt gehouden”*. (Handelingen 7:51-53)

Hierop raakten de priesters en oversten buiten zichzelf van woede. Meer op roefdieren dan op menselijke wezens gelijkend, wierpen ze zich tandenknarsend op Stefanus. Op de gezichten rondom hem heen las de gevangene zijn lot. Maar hij wankelde niet. Vrees voor de dood kende hij niet meer. De woedende priesters en het opgewonden gepeupel konden hem geen vrees aanjagen. Het schouwspel om hem heen vervaagde door het visioen dat hij ontving. De poorten van de hemel werden voor hem geopend en naar binnen ziende, zag hij de heerlijkheid van Gods woonplaats en Christus alsof Hij zojuist van Zijn troon was opgestaan en gereed stond om Zijn dienaar te ondersteunen. In zegevierende bewoording riep Stefanus uit: *“Zie,*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.”
(Handelingen 7:56)

Zijn beschrijving van het glorierijke toneel waarop hij zijn ogen gevestigd hield, was meer dan zijn vervolgers konden verdragen. Zij stopten hun oren toe om zijn woorden niet te horen en woedend liepen zij, onder luide kreten, gezamenlijk op hem toe, *“en wierpen hem de stad uit”*. „En zij stenigden Stefanus, die de Heere aanriep, zeggende: *“Heere Jezus, ontvang mijn geest. En op de knieën vallende, riep hij met luider stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En met deze woorden ontsliep hij”*. (Handelingen 7:59-60)

Er was geen rechtsgeldig vonnis over Stefanus uitgesproken, maar de Romeinse gezagsdragers werden met grote sommen geld omgekocht, om geen verder onderzoek naar de zaak in te stellen.

Het martelaarschap van Stefanus maakte een diepe indruk op allen die er getuigen van waren. De herinnering aan het zegel van God op zijn aangezicht en zijn woorden die tot het innerlijk van zijn toehoorders doordrongen, bleven in de geest van de toeschouwers nawerken en getuigden van de waarheid van hetgeen hij had verkondigd. Zijn dood was een bittere beproeving voor de gemeente, maar resulteerde in de bekering van Saulus, die de herinnering aan het geloof en de standvastigheid van de martelaar en aan de heerlijkheid die op diens gelaat rustte, niet kon uitwissen.

Bij het verhoor en de dood van Stefanus scheen Saulus met een waanzinnige ijver te zijn vervuld. Later ergerde hij zich aan zijn eigen heimelijke overtuiging, dat Stefanus door God was geëerd ten tijde dat hij door mensen werd onteerd. Saulus ging voort om Gods gemeente te vervolgen; hij jaagde op de gelovigen, nam hen in hun huizen gevangen en leverde hen over aan de priesters en oversten tot gevangenschap en dood. De vurige ijver waarmee hij de vervolging voortzette, bracht verschrikking onder de christenen te Jeruzalem teweeg. De Romeinse overheid deed geen enkele poging om dit wrede werk tot staan te brengen en in het geheim hielpen zij de Joden om dezen met zich te verzoenen en om hun gunst te winnen.

Na de dood van Stefanus werd Saulus tot lid van het Sanhedrin gekozen, uit erkentelijkheid voor de rol die hij bij deze gelegenheid had gespeeld. Een tijdlang was hij een machtig instrument van satan om diens opstand tegen de Zoon van God door te zetten. Maar weldra zou deze meedogenloze vervolger zijn kracht aanwenden tot uitbreiding van de gemeente die hij thans verscheurde. Eén, machtiger dan satan, had Saulus verkozen om hem de plaats van de martelaar Stefanus te doen innemen, om Christus te prediken en ter wille van Hem te lijden en om de boodschap van verlossing door Zijn bloed wijd en zijd te verbreiden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 11 – Het Evangelie in Samaria

Na de dood van Stefanus ontstond er tegen de gemeente te Jeruzalem een zo meedogenloze vervolging, dat *“zij allen verstrooid werden over de streken van Judea en Samaria”*. (Handelingen 8:1) *“Saulus verwoestte de gemeente, en hij ging het ene huis na het andere binnen en sleurde mannen en vrouwen mede, en hij leverde hen over in de gevangenis”*. (Handelingen 8:3) Over zijn ijver bij dit gruwelijke werk zegt hij bij een latere gelegenheid: *“Ik voor mij was tot de slotsom gekomen, dat ik tegen de Naam van Jezus, de Nazaréner fel moest optreden, wat ik dan ook gedaan heb te Jeruzalem; en ik heb velen van de heiligen in gevangnissen opgesloten..... En in alle synagogen trachtte ik hen dikwijls door toepassing van straffen tot lastering te dwingen en in tomeloze woede tegen hen heb ik hen vervolgd, tot zelfs in de buitenlandse steden”*. Dat Stefanus niet de enige was die de marteldood stierf, blijkt wel uit Saulus' eigen woorden: *„En als zij zouden omgebracht worden, heb ik mijn stem er aan gegeven.”* (Handelingen 26:9-11)

In deze tijd van gevaar trad Nicodemus naar voren met de stoutmoedige belijdenis van zijn geloof in de gekruisigde Heiland. Nicodemus was een lid van het Sanhedrin en was, zoals anderen, door de leer van Jezus bewogen. Toen hij de wondervolle werken van Christus zag, kwam hij tot de overtuiging dat deze de Gezondene van God was. Te trots om zijn gevoel van genegenheid voor de Galilese Leraar openlijk te tonen, had hij in het geheim een onderhoud met Hem gezocht. In dit onderhoud ontvouwde Jezus hem het verlossingsplan en verklaarde Hij hem Zijn zending naar deze wereld. Maar Nicodemus aarzelde nog steeds. Hij verborg de waarheid in zijn hart en gedurende drie jaren was er maar weinig vrucht te bespeuren. Maar ofschoon Nicodemus Christus niet openlijk erkende, heeft hij toch herhaaldelijk in de vergadering van het Sanhedrin de voorstellen van de priesters om Christus te verdelgen, doorkruist. Toen ten laatste Christus aan het kruis werd verhoogd, herinnerde Nicodemus zich de woorden die Jezus tijdens het nachtelijk onderhoud op de Olijfberg tot hem had gesproken: *“En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden”* (Johannes 3:14), en zag hij in Jezus de Verlosser der wereld.

Samen met Jozef van Arimathea heeft Nicodemus de kosten van Jezus' begrafenis gedragen. De discipelen waren bevreesd om zich in het openbaar als de volgelingen van Christus te vertonen, maar Nicodemus en Jozef zijn hen onverschrokken te hulp gekomen. De steun van deze rijke en geëerde lieden was in dit duistere uur zeer noodzakelijk. Zij konden voor hun dode Meester doen wat voor de arme discipelen onmogelijk was geweest. Hun rijkdom en aanzien beschermden hen in hoge mate tegen de boosheid van de priesters en oversten.

Op het ogenblik dat de Joden de jonge gemeente zochten te vernietigen, trad Nicodemus voor hun verdediging op. Hij ging nu niet langer bedachtzaam en aarzelend te werk, maar moedigde het geloof van de discipelen aan en gebruikte zijn rijkdom ter ondersteuning van de gemeente te Jeruzalem en tot bevordering van het Evangeliewerk. Degenen die hem vroeger eerbied hadden getoond, bespotten en vervolgden hem nu en hij werd arm aan aardse goederen. Toch weifelde hij niet in de verdediging van zijn geloof.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De vervolging die over de gemeente te Jeruzalem kwam, werkte sterk mee tot uitbreiding van het Evangeliewerk. De verkondiging van het Woord ging daar met succes gepaard en nu bestond het gevaar dat de discipelen er te lang zouden verblijven, zonder zich rekenschap te geven van de opdracht van de Heiland om uit te gaan in de gehele wereld. Vergetend dat kracht om het boze te weerstaan het best wordt verkregen door in de aanval te gaan, begonnen ze te denken dat er voor hen geen belangrijker taak bestond dan de gemeente te Jeruzalem te beveiligen tegen de aanvallen van de vijand. In plaats van de nieuwe bekeerlingen op te leiden om het Evangelie te brengen aan diegenen die het nog niet hadden gehoord, liepen ze gevaar een weg in te slaan die allen ertoe zou brengen tevreden te zijn met wat was bereikt. Om degenen die Hem vertegenwoordigden wijd en zijd te verspreiden, waar zij voor anderen konden werken, liet God toe, dat vervolging over hen kwam. Vanuit Jeruzalem verdreven, trokken de gelovigen, *"het land door, het Evangelie verkondigende"* (Handelingen 8:4).

Onder hen aan wie de Heiland de opdracht: *„Gaaf dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen"* (Mattheüs 28:19) had gegeven, bevonden zich velen uit bescheiden levenskringen — mannen en vrouwen die geleerd hadden hun Heere lief te hebben en die zich hadden voorgenomen Zijn voorbeeld van onzelfzuchtig dienen op te volgen. Aan deze deemoedige zielen, zowel als aan de discipelen die tijdens Zijn aardse bediening met de Heiland waren geweest, was een kostbaar pand toevertrouwd. Zij moesten de wereld de blijde boodschap van de verlossing door Christus brengen.

Toen zij door vervolging verstrooid waren, gingen ze vol zendingssijver uit. Zij voelden de verantwoordelijkheid die hun zending met zich mee bracht. Zij wisten dat hun handen het Brood des levens bevatten voor een hongerende wereld. De liefde van Christus drong hen dit Brood te breken voor allen die in nood waren. De Heere werkte door hen. Overal waar zij kwamen, werden de zieken genezen en werd aan de armen het Evangelie gepredikt.

Philippus, een van de zeven diakenen, bevond zich onder hen die uit Jeruzalem verdreven waren. Hij *“daalde af naar de stad van Samaria en predikte hun de Christus. En toen de scharen Philippus hoorden en de tekenen zagen, die hij deed, hielden zij zich eenparig aan hetgeen door hem gezegd werd. Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen; en er kwam grote blijdschap in die stad"* (Handelingen 5-8).

Christus' boodschap aan de Samaritaanse vrouw, met wie Hij aan de Jakobsbron had gesproken, had vrucht gedragen. Nadat zij Zijn woorden had beluisterd, was zij naar de stad gegaan en had tot de mensen gezegd: *“Komt mede en ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; zou deze niet de Christus zijn?"* Zij gingen met haar mee, zagen Jezus en geloofden in Hem. Zij waren verlangend om meer te horen en smeekten Hem te blijven. Hij bleef twee dagen bij hen, *“en nog veel meer werden er gelovig om Zijn Woord."* (Johannes 4 : 29, 41)

En toen de discipelen vanuit Jeruzalem verdreven waren, vonden sommigen van hen een veilig toevluchtsoord in Samaria. De Samaritanen verwelkomden de boodschappers van het Evangelie en de Joodse bekeerlingen verzamelden een kostelijke oogst onder degenen die tevoren hun bitterste vijanden waren geweest.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Philippus' werk te Samaria werd met bijzondere zegen bekroond en hierdoor aangemoedigd, zond hij een boodschap naar Jeruzalem om hulp. De apostelen verstonden nu beter de betekenis van Christus' woorden: *“Gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.”* (Handelingen 1:8)

Philippus verbleef nog in Samaria, toen een hemelse bode hem beval: *„Sta op en ga tegen de middag de weg op, die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza ...En hij stond op en ging”* (Handelingen 8:26-27). Hij twijfelde niet aan de oproep, noch aarzelde hij om te gehoorzamen, want hij had geleerd Gods wil te volgen.

“En zie, een Ethiopiër, een kamerling, een rijksgrote van Candace, de koningin der Ethiopiërs, haar opperschatbewaarder, was naar Jeruzalem gegaan om te aanbidden; en hij was op de terugweg en las, in zijn wagen gezeten, de profetie Jesaja” (Handelingen 8:27-28). Deze Ethiopiër was een man van aanzien en van verreichende invloed. God zag, dat, wanneer hij zich bekeerde, hij anderen het licht dat hijzelf had ontvangen zou meedelen en een sterke invloed ten gunste van het Evangelie zou uitoefenen. Gods engelen vergezelden deze zoeker naar licht en hij werd tot de Heiland getrokken. Door de leiding van de Heilige Geest bracht de Heere hem in verbinding met iemand die hem tot het licht kon leiden.

Aan Philippus werd opgedragen naar de Ethiopiër te gaan en hem de profetie die hij las, te verklaren. *“Treed toe”*, zei de Geest, *“en voeg u bij deze wagen”* (Handelingen 8:29). Toen Philippus naderbij kwam, vroeg hij de kamerling: *“Verstaat gij wat gij leest? En hij zeide: Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst? En hij verzocht Philippus in te stappen en naast hem te komen zitten”* (Handelingen 8:30-31). Het schriftgedeelte dat hij las, was de profetie van Jesaja die heenwees op Christus: *“Gelijk een schaap werd Hij ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is tegenover de scheerder, zo doet Hij Zijn mond niet open. In de vernedering werd Zijn oordeel weggenomen: wie zal Zijn afkomst verhalen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen.”* (Handelingen 8:32-33)

“Van wie zegt de profetie dit?” vroeg een kamerling, *“Van zichzelf of van iemand anders?”* (Handelingen 8:34) Toen opende Philippus hem de ogen voor de grote Waarheid van verlossing. Beginnende bij hetzelfde Schriftwoord, *“predikte hij hem Jezus.”* (Handelingen 8:35).

Het hart van de man werd ontroerd door belangstelling toen de Schriften hem geopend werden en toen de discipel eindigde, was hij bereid het licht te aan te nemen. Hij liet zijn hoge positie in de wereld niet gelden als een excuus om het Evangelie te verwerpen. *“En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een water, en de kamerling zei: Zie, daar is water; wat is er tegen, dat ik gedoopt wordt?”* (Handelingen 8:36) En Philippus zeide: *“Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is. En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Philippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water gekomen waren, nam de Geest des Heeren Philippus weg en de kamerling zag hem niet meer, want hij ging zijn weg met blijdschap. Maar Philippus bleek te Asdod te zijn; en hij trok rond om het Evangelie te prediken aan alle steden, totdat hij te Caesaréa kwam.”* (Handelingen 8:37-40).

Deze Ethiopiër vertegenwoordigt een grote klasse van mensen die onderwijs nodig hebben van zendelingen zoals Philippus — mannen die naar de stem van God

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

willen luisteren en die gaan waarheen Hij hen zendt. Velen zijn er die de Schriften lezen, maar de ware betekenis niet kunnen begrijpen. Over de gehele wereld zien mannen en vrouwen verlangend op naar de hemel. Gebeden, tranen en vragen stijgen op uit zielen die hunkeren naar licht, naar genade, naar de Heilige Geest. Velen staan op de drempel van het Koninkrijk, wachtend om binnengehaald te worden.

Een engel zond Philippus naar iemand die zocht naar licht en die bereid was het Evangelie aan te nemen. Ook nu willen engelen de voeten leiden van die arbeiders die de Heilige Geest willen toestaan hun tongen te heiligen en hun harten te louteren en te veredelen. De engel die tot Philippus gezonden was, had zelf het werk voor de Ethiopiër kunnen doen, maar dit is niet de wijze waarop God werkt. Het is zijn opzet dat mensen voor hun medemensen zullen arbeiden.

In alle tijden hebben de gelovigen een aandeel gehad in het aan de eerste discipelen toevertrouwde ambt. Aan een ieder die het Evangelie heeft aangenomen, is een heilige waarheid toevertrouwd om deze aan de wereld mee te delen. Gods getrouwe volk bestond steeds uit ondernemende zendelingen die hun rijkdommen offerden tot eer van Zijn Naam en die hun talenten wijselijk in Zijn dienst besteedden.

Het onzelfzuchtige werk van christenen in het verleden moet ons tot voorbeeld en bezieling strekken. De leden van Gods gemeente moeten krachtig streven naar goede werken, zich losmaken van wereldse grootheid en wandelen in de voetstappen van Hem die rondging, weldoende. Met harten vervuld van sympathie en medelijden moeten zij de noodlijdenden dienen en de zondaren de kennis van 's Heilands liefde brengen. Zulk een werk vereist moeizame krachtsinspanning, maar geeft rijke beloning. Degenen die met oprechte bedoelingen het werk op zich nemen, zullen zielen voor de Heiland gewonnen zien, want de invloed die de daadwerkelijke uitvoerder van de Goddelijke opdrachten vergezelt, is onweerstaanbaar.

De verantwoordelijkheid om uit te gaan en deze opdracht te vervullen rust niet slechts op de ingezegende prediker. Ieder die Christus heeft aangenomen is geroepen om voor het heil van zijn medemensen te arbeiden. „*De Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom!*” (Openbaring 22:17) De opdracht om deze uitnodiging door te geven geldt voor de hele gemeente. Ieder die de uitnodiging heeft gehoord, moet de boodschap over berg en dal laten weerklinken en zeggen: „*Kom*”.

Het is een noodlottige dwaling te veronderstellen dat het werk tot het redden van zielen alleen van de predikanten afhangt. De ootmoedige, toegewijde gelovige, op wie de Heere van de wijngaard een last voor zielen heeft gelegd, moet door degenen op wie de Heere grotere verantwoordelijkheden heeft gelegd, worden aangemoedigd. De leiders van Gods gemeente moeten beseffen dat de opdracht van de Heiland gegeven is aan allen die in Zijn Naam geloven. God zal velen in Zijn wijngaard zenden die niet door handoplegging tot het predikambt werden afgezonderd.

Honderden, ja, duizenden, die de heilsboodschap hebben gehoord, staan nog steeds werkloos op het marktplein, terwijl zij aan één of andere tak van dienst een werkzaam aandeel konden nemen. Tot dezen zegt Christus: „*Waarom staat gij hier de gehele dag werkloos?*” en Hij voegt eraan toe: „*Gaat ook gij in de wijngaard.*” (Mattheüs 20:6,7) Hoe komt het dat velen aan deze oproep geen gehoor geven? Is het omdat velen zich denken te verontschuldigen omdat zij niet op de kansel staan? Laten zij bedenken dat er buiten de kansel door duizenden toegewijde leken een omvangrijk werk moet worden gedaan.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Reeds lang heeft God gewacht of de geest van het dienen van de gehele gemeente bezit zal nemen, zodat iedereen overeenkomstig zijn bekwaamheden voor Hem zal werken. Wanneer de leden van Gods gemeenten het hun toegemeten werk doen, in vervulling van de Evangelieopdracht, in de noodlijdende velden thuis en in den vreemde, zal de gehele wereld spoedig gewaarschuwd zijn en zal de Heere Jezus met grote kracht en heerlijkheid naar deze aarde weerkeren. „*Dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tol een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.*” (Mattheüs 24:14)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 12 – Van vervolger tot discipel

Onder de Joodse leiders die door het opmerkelijke succes waarmee de verkondiging van het Evangelie gepaard ging in grote opwinding verkeerden, nam Saulus van Tarsus een vooraanstaande plaats in. Van geboorte een Romeins burger, was hij evenwel door afstamming een Jood en was hij te Jeruzalem door de meest voortreffelijke rabbi's onderwezen. *“Uit het volk Israël, van de stam Benjamin”*, was Saul *„een Hebreër uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeër, naar den ijver een vervolger der gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk.”* (Filippenzen 3:5-6) Hij werd door de rabbi's beschouwd als een veelbelovende jongeman en men koesterde grote verwachtingen van hem als een bekwaam en ijverig voorstander van het oude geloof. Zijn bevordering tot lid van het Sanhedrin verleende hem een invloedrijke positie.

Saulus had aan het verhoor en de veroordeling van Stefanus een belangrijk aandeel gehad en de opmerkelijke bewijzen van Gods tegenwoordigheid bij de martelaar hadden Saulus doen twifelen aan de rechtvaardigheid van zijn actie tegen de volgelingen van Jezus. Zijn geest was diep geroerd. In zijn verslagenheid wendde hij zich tot hen in wiens wijsheid en oordeel hij een volledig vertrouwen stelde. De argumenten van de priesters en oversten overtuigden hem er uiteindelijk van, dat Stefanus een godslasteraar was, dat de Christus, die door de omgebrachte discipel gepredikt werd, een bedrieger was en dat de mannen die het heilige ambt bedienden, toch zeker het recht aan hun zijde hadden.

Tot deze slotsom kwam Saulus echter niet zonder ernstige strijd. Zijn opleiding en veroordelen, zijn eerbied voor zijn vroegere leraars en het zich beroemen op populariteit gaven ten slotte de doorslag om de stem van zijn geweten en Gods genade te weerstaan. En nadat hij het er geheel over eens geworden was dat de priesters en schriftgeleerden in hun recht stonden, werd Saulus zeer verbitterd in zijn weerstreven van de door Jezus' discipelen verkondigde leer. Hij was er de oorzaak van dat heilige mannen en vrouwen voor het gerechtshof werden gesleurd, waar sommigen tot gevangenschap en anderen zelfs tot de dood werden veroordeeld, alleen vanwege hun geloof in Jezus. Door zijn activiteit bracht hij droefheid en verslagenheid over de nieuw opgerichte gemeente en maakte het noodzakelijk dat velen door te vluchten zich in veiligheid stelden.

Zij die door deze vervolging uit Jeruzalem waren verdreven, *“trokken het land door, het Evangelie verkondigende.”* (Handelingen 8:4) Eén van de steden waarheen zij gingen, was Damascus, waar het nieuwe geloof veel aanhangers kreeg.

De priesters en oversten hadden gehoopt de ketterij door nauwlettend streven en strenge vervolging te onderdrukken. Nu merkten zij dat ze de krachtige maatregelen die zij tegen de nieuwe leer te Jeruzalem hadden genomen, ook in andere plaatsen moesten aanwenden. Voor het speciale werk dat zij te Damascus ten uitvoer wilden brengen, bood Saulus zijn diensten aan. *„Blazende dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging”* hij *“naar de hogepriester en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen”*. (Handelingen 9:1-2) Toegerust *„met volmacht en opdracht der overpriesters”* (Handelingen 26:12) begaf Saulus van Tarsus zich, met de kracht en energie van zijn jaren en beziel met valse

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

ijver, op die gedenkwaardige reis die aan zijn levensloop een geheel andere richting zou geven.

Op de laatste dag van de reis, “midden op de dag”, toen de vermoeide reizigers Damascus naderden, kregen zij het volle uitzicht op uitgestrekte gebieden van vruchtbare landerijen, schone tuinen en vruchtbare boomgaarden, die door de koele stromen van de omliggende bergen werden bevoeid. Na de lange reis door verlaten woestijnen was zulk een aanblik inderdaad een verkwikking. Terwijl Saulus met zijn begeleiders vol bewondering op de vruchtbare vlakte en de schone stad neerzagen, omstraalde “plotseling”, naar hij later verklaarde, „een licht, schitterender dan de glans der zon, van de hemel mij en hen, die met mij reisden”, (Handelingen 9:3) te heerlijk om door mensenogen te kunnen worden aanschouwd. Verblind en verbijsterd viel Saulus machteloos ter aarde.

Terwijl het licht hen nog omscheen, hoorde Saulus „een stem ...in de Hebreeuwse taal”, die tot hem sprak: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Het valt u zwaar tegen de prikkels achteruit te slaan”. (Handelingen 9:4-5)

Door vrees overmand en bijna verblind door de felheid van het licht, hoorden de reisgenoten van Saulus een stem, maar ze zagen niemand. Saulus echter verstond de woorden die werden gesproken; en de Spreker — de Zoon van God Zelf — was hem duidelijk geopenbaard. In het verheerlijkte Wezen dat voor hem stond, zag hij de Gekruisigde. Het beeld van Jezus' aangezicht stond voor altijd op de ziel van de getroffen Jood afgedrukt. De gesproken woorden troffen hem tot in het diepst van zijn hart. In de duisternis van zijn gemoed stroomde een vloed van licht binnen, die hem de onwetendheid en dwaling van zijn vroeger leven en de huidige behoefte aan de verlichting van de Heilige Geest toonde.

Saulus zag nu dat hij, met de vervolging van Jezus' volgelingen, in werkelijkheid het werk van satan had verricht. Hij zag nu in dat zijn vaste overtuiging van recht en van zijn eigen plicht hoofdzakelijk berustten op zijn blind vertrouwen in de priesters en oversten. Hij had hen geloofd, toen ze hem vertelden dat de geschiedenis van de opstanding een listig verzinsel van de discipelen was. Nu Jezus Zichzelf had geopenbaard, was Saulus van de waarheid van de beweringen van de discipelen overtuigd.

In dat uur van hemelse verlichting werkte de geest van Saulus met verbazingwekkende snelheid. De profetische aanwijzingen werden voor zijn verstand geopenbaard. Hij zag dat de verwerping van Jezus door de Joden, Zijn kruisiging, Zijn opstanding en hemelvaart door de profeten waren voorzeggd en dat dit alles bewees dat Hij de beloofde Messias was. Stefanus' prediking ten tijde van zijn martelaarschap was tot diep in Saulus' gemoed doorgedrongen en hij besepte dat de martelaar inderdaad „de heerlijkheid Gods” had aanschouwd, toen hij zei: „Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.” (Handelingen 7:55-56) De priesters hadden deze woorden tot godslastering bestempeld, maar Saulus wist nu dat ze waarheid waren.

Welk een openbaring was dit alles voor de vervolger! Nu wist Saulus zeker dat de beloofde Messias als Jezus van Nazareth naar deze aarde was gekomen en dat Hij was verworpen en gekruisigd door hen voor wiens redding Hij kwam. Hij wist ook dat de Heiland overwinnend uit het graf was opgestaan en ten hemel gevaren. In dit ogenblik van Goddelijke openbaring dacht Saulus er met schrik aan dat Stefanus,

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de getuige van een gekruisigde en opgestane Heiland, met zijn instemming was geofferd en dat later, door zijn toedoen, nog vele andere waardige navolgers van Jezus door wrede vervolging de dood hadden gevonden.

De Heiland had door Stefanus, wiens duidelijke verdediging niet kon worden weersproken, tot Saulus gesproken. De geleerde Jood had het gezicht van de martelaar, dat het licht van Christus' heerlijkheid weerkaatste — het scheen alsof het „het gelaat van een engel” (Handelingen 6:15) was — gezien. Hij was getuige geweest van de lankmoedigheid van Stefanus tegenover zijn vijanden en van zijn bede om vergiffenis voor hen. Hij was ook getuige geweest van de standvastigheid en blijmoedige lijdzaamheid van velen die hij had laten pijnigen en leed had veroorzaakt. Hij had gezien hoe sommigen om het geloof met vreugde zelfs hun leven gaven.

Al deze dingen hadden krachtig tot Saulus gesproken en bij tijden drong zich aan zijn geest de nagenoeg overweldigende overtuiging op, dat Jezus de beloofde Messias was. In zulke tijden had hij hele nachten tegen deze overtuiging geworsteld en steeds weer de kwestie besloten met de bevestiging van zijn geloof dat Jezus niet de Messias was en dat Zijn volgelingen leugenachtige fanatiekelingen waren.

Christus had nu met eigen stem tot Saulus gesproken en gezegd: „*Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?*” En de vraag: „*Wie zijt Gij, Heere?*” werd door dezelfde stem beantwoord: „*Ik ben Jezus, die gij vervolgt*”. Christus vereenzelvigde Zich hier met Zijn volk. Saulus had in de vervolging van Jezus' navolgers rechtstreeks tegen de Heer des hemels gestreden. Door hen valselijk aan te klagen en tegen hen te getuigen, had hij de Heiland der wereld valselijk aangeklaagd en tegen Hem getuigd. Saulus twijfelde er niet aan dat Degene die tot hem had gesproken, Jezus van Nazareth, de langverwachte Messias, de Trooster en Verlosser Israëls was. „*Bevende en verbaasd zijnde*” vroeg hij: „*Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? En de Heere zeide tot hem: Sta op en ga in de stad, en aldaar zal u gezegd worden wat gij doen moet.*” (Handelingen 9:6)

Toen de heerlijkheid van het licht verdween en Saulus van de grond opstond, bemerkte hij dat hij van zijn gezichtsvermogen was beroofd. De schittering van Christus' glorie was voor zijn sterfelijke ogen te sterk geweest en toen het was verdwenen, was het voor zijn ogen volslagen duisternis. Hij geloofde dat deze blindheid een straf van God was voor zijn wrede vervolging van Jezus' volgelingen. In verschrikkelijke duisternis tastte hij om zich heen en zijn metgezellen, bevreesd en sprakeloos, „*leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus*”.

Op de morgen van deze veelbewogen dag was Saulus met zelfvoldane gevoelens, wegens het vertrouwen van de voornaamste priesters dat hij genoot, Damascus genaderd. Men had hem ernstige verantwoordelijkheid toevertrouwd. Hem was opgedragen de belangen van het Joodse geloof te bevorderen door, indien mogelijk, de verspreiding van het nieuwe geloof in Damascus te stuiten. Hij was vastbesloten deze opdracht tot een goed einde te brengen en met vurig verlangen zag hij de komende gebeurtenissen tegemoet.

Maar hoe geheel anders was zijn binnenkomst in de stad dan hij had verwacht! Met blindheid geslagen, hulpeloos, door gewetenswroeging gekweld, niet wetende welk verder oordeel hem nog te wachten stond, zocht hij het huis van de discipel Judas op, waar hij in de eenzaamheid ruimschoots gelegenheid had tot nadenken en gebed.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Het was gedurende drie dagen dat Saulus „*niet zag, en niet at of dronk*“. Deze dagen van zielsfoltering schenen hem jaren te zijn. Telkens en telkens weer riep hij in zijn beangstigde geest de herinnering terug aan de rol die hij bij het martelaarschap van Stefanus had gespeeld. Hij dacht met afgrijzen aan de schuld die hij op zich had geladen, doordat hij zich door de boosheid en het vooroordeel van de priesters en oversten, zelfs toen het gezicht van Stefanus straalde met hemelse glans, liet beheersen. In droefheid en verslagenheid van het hart herdacht hij hoe hij menigmaal zijn ogen en oren voor de meest treffende bewijzen had gesloten en hoe hij onbarmhartig had aangedrongen op de vervolging van degenen die in Jezus van Nazareth geloofden.

Deze dagen van nauwgezet zelfonderzoek en van verootmoediging van het hart werden in eenzame afzondering doorgebracht. De gelovigen, die van het doel van Saulus' komst op de hoogte waren gebracht, vreesden dat hij een bepaalde gedragslijn voorwendde ten einde hen des te beter te kunnen misleiden. Ze hielden zich op een afstand en weigerden hem hun sympathie. Saulus wilde zich niet wenden tot de onbekeerde Joden, met wie hij plannen had beraamd om gezamenlijk de gelovigen te vervolgen. Hij wist dat zij naar zijn verhaal zelfs niet zouden willen luisteren. Zo scheen hij van alle menselijk medeleven te zijn uitgesloten. Zijn enige hoop en hulp berustte in een barmhartig God en op Hem beriep hij zich met een gebroken hart.

Gedurende de lange uren waarin Saulus alleen was met God, herinnerde hij zich vele Schriftgedeelten die naar de eerste komst van Christus verwezen. Zorgvuldig ging hij de profetieën na met een geheugen dat werd gescherpt door de pas verworven overtuiging. Toen hij over de betekenis van deze profetieën nadacht, was hij verbaasd over zijn vroegere verblindheid en opvatting en over de verblindheid van de Joden in het algemeen, die tot de verwerping van Jezus als de beloofde Messias had geleid. Voor zijn verlicht inzicht scheen alles nu duidelijk. Hij wist dat zijn vroegere vooroordeel en ongeloof zijn geestelijke waarneming had verduisterd en hem hadden verhinderd in Jezus van Nazareth de Messias van de profetie te onderkennen.

Toen Saulus zich geheel aan de overtuigende kracht van de Heilige Geest overgaf, zag hij de dwalingen van zijn leven en erkende hij de verreikende eisen van Gods wet. Hij, die een trotse Farizeeër was geweest, vol zelfvertrouwen dat hij door zijn goede werken werd gerechtvaardigd, boog zich nu met de ootmoed en de eenvoud van een klein kind neer voor God, beleed zijn eigen onwaardigheid en pleitte op de genade van een gekruisigde en opgestane Heiland. Saulus verlangde ernaar om in volle harmonie en gemeenschap te komen met de Vader en de Zoon en in zijn hevig verlangen naar vergeving en aanneming, richtte hij zich met vurige smeekbeden tot de troon der genade.

De gebeden van de boetvaardige Farizeeër waren niet vergeefs. De innerlijke overwegingen en gevoelens van zijn hart werden door God omgevormd en zijn voortreffelijke bekwaamheden met Gods eeuwige bedoelingen in overeenstemming gebracht. Christus en Zijn gerechtigheid werden voor Saulus meer dan de gehele wereld.

De bekering van Saulus is een treffend bewijs van de wonderwerkende kracht van de Heilige Geest om mensen van zonden te overtuigen. Saulus had werkelijk geloofd dat Jezus van Nazareth de wet van God veronachtzaamde en dat Hij Zijn discipelen leerde dat deze wet krachteloos was. Doch na zijn bekering bekende hij dat

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Jezus als Enige in de wereld gekomen was met de uitdrukkelijke bedoeling de wet van Zijn Vader te rechtvaardigen. Hij was ervan overtuigd dat Jezus de ontwerper was van het gehele Joodse offersysteem. Hij zag dat aan het kruis type en anti-type elkander ontmoetten; dat Jezus de oudtestamentische profetieën aangaande de Verlosser Israëls had vervuld.

In het bericht aangaande de bekering van Saulus worden ons belangrijke beginselen aan de hand gedaan, die wij niet uit het oog moeten verliezen. Saulus werd in de onmiddellijke tegenwoordigheid van Christus gebracht. Christus had hem voor een zeer belangrijk werk bestemd; hij was Hem *“een uitverkoren vat.”* (Handelingen 9:15) Toch maakte de Heere hem niet dadelijk met het werk dat hem zou worden opgedragen, bekend. Hij stuitte hem in zijn loop en overtuigde hem van zonde. Maar toen Saulus vroeg: *„Wat wilt Gij, Heere, dat ik doen zal?”* bracht de Heere de vragende Jood in contact met Zijn gemeente om daar Gods wil aangaande hem te vernemen.

Het wonderbare licht dat de duisternis van Saulus verlichtte, was het werk van de Heere. Maar er was nog een ander werk dat voor hem door de discipelen moest worden gedaan. Christus had het werk van openbaring en overtuiging tot stand gebracht; en nu was de boetvaardige in een toestand waarin hij van hen, aan wie God had opgedragen om Zijn waarheden te onderwijzen, kon leren.

Terwijl Saulus eenzaam in het huis van Judas aanhield in gebed en smeking, verscheen de Heere in een visioen aan *“een discipel te Damascus, genaamd Ananias”*, en vertelde hem dat Saulus van Tarsus in gebed was en zijn hulp behoefde. *“Sta op en ga naar de straat die de Rechte heet”*, zo luidde de hemelse boodschap, *„en vraag ten huize van Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed en hij heeft in een gezicht een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen en hem de handen opleggen, opdat hij weer zien kon.”* (Handelingen 9:11-12)

Ananias kon de woorden van de engel nauwelijks geloven, want de berichten over Saulus' bittere vervolging van de heiligen te Jeruzalem hadden zich wijd en zijd verspreid. Hij waagde er tegenin te brengen: *“Heere ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij Uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft; en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen, die Uw Naam aanroepen, gevangen te nemen. Maar de Heere zeide tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn Naam te brengen voor de heidenen en koningen en de kinderen Israëls”*. (Handelingen 9:13-15)

In gehoorzaamheid aan de aanwijzing van de engel zocht Ananias de man op die nog onlangs bedreigingen uitte tegenover allen die in de Naam van Jezus geloofden; en zijn handen op het hoofd van de berouwvolle lijder leggend, zei hij: *“Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de Heilige Geest vervuld worden. En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien en hij stond op en werd gedoopt.”* (Handelingen 9:17-18)

Op deze wijze bekrachtigde Jezus het gezag van Zijn georganiseerde gemeente en bracht Hij Saulus in verbinding met Zijn geroepen vertegenwoordigers op aarde. Christus heeft ook nu een gemeente als Zijn vertegenwoordigster op aarde en het is haar taak om boetvaardige zondaren de weg van leven te wijzen.

Velen menen dat zij voor hun licht en religieuze ervaring alleen tegenover Christus verantwoordelijk zijn, onafhankelijk van Zijn erkende volgelingen op aarde.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Jezus is de Vriend van zondaren en Hij is met hun ellende begaan. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde, maar Hij eerbiedigt de middelen die Hij tot verlichting en redding van de mensen heeft bestemd. Hij verwijst zondaren naar de gemeente, die Hij tot een kanaal van licht voor de wereld heeft gesteld.

Toen Saulus in zijn blinde vergissing en vooroordeel een openbaring van de Christus, die hij vervolgde, ontving, werd hij in onmiddellijke gemeenschap gebracht met de gemeente die het licht van de wereld is. In dit geval vertegenwoordigde Ananias Christus. Zo zijn ook de dienaren van Christus op aarde gesteld om op te treden in Zijn plaats. In Christus' plaats beroerde Ananias de ogen van Saulus, zodat hij ziende werd. In Christus' plaats legde hij hem de handen op en toen hij in Christus' naam bad, ontving Saulus de Heilige Geest. Alles geschiedt in de Naam en bij volmacht van Christus. Christus is de Bron; de gemeente is het toevoerkanaal.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 13 – Dagen van voorbereiding

Na zijn doop verbrak Paulus zijn vasten en bleef *“enige dagen bij de discipelen te Damascus”*. (Handelingen 9:19) En terstond verkondigde hij, *“dat Jezus de Zoon van God is”*. (Handelingen 9:20) Moedig verklaarde hij dat Jezus van Nazareth de langverwachte Messias was, die *“gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften, is begraven, en ten derde dage opgewekt”*, nadat Hij door de twaalf en anderen was gezien. *„Het allerlaatst”*, voegde Paulus eraan toe, *“is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene”*. (1 Korinthe 15: 3,8) Zijn argumenten van uit de profetieën waren zo afdoend en zijn werken gingen zo duidelijk met de Gods kracht gepaard, dat de Joden in verwarring raakten en niet in staat waren hem te weerleggen.

Het bericht van Paulus' bekering had de Joden als een grote verrassing getroffen. Hij die *„met volmacht en opdracht der overpriesters”* (Handelingen 26:12) naar Damascus was gereisd om de gelovigen te grijpen en aan te klagen, predikte nu het Evangelie van een gekruisigde en opgestane Heiland, versterkte de handen van de discipelen en voerde steeds nieuwe bekeerlingen tot het geloof dat hij eens zo bitter had tegengestaan. Voordien stond Paulus bekend als een ijverige verdediger van de Joodse godsdienst en een onvermoeibare vervolger van de aanhangers van Jezus. Moedig, zelfstandig en volhardend als hij was, stelden zijn gaven en opvoeding hem in staat op nagenoeg elk gebied van nut te zijn. Hij kon met buitengewone helderheid redeneren en door zijn bijtend sarcasme kon hij een tegenstander in een weinig benijdenswaardig licht plaatsen. En nu zagen de Joden deze veelbelovende jongeman samengaan met degenen die hij vroeger vervolgde, terwijl hij onbevreesd predikte in de Naam van Jezus.

Een generaal die in de strijd sneuvelt, is voor zijn leger verloren en zijn dood verleent de vijand geen grotere kracht. Maar wanneer een vooraanstaand man zich voegt bij de tegenpartij, zijn niet alleen zijn diensten verloren, maar de anderen, bij wie hij zich aansluit, krijgen duidelijk voordeel. Saulus van Tarsus had op zijn weg naar Damascus gemakkelijk door de Heere kunnen worden gedood en aan de vervolgende partij zou op deze wijze veel macht zijn ontnomen. Doch God spaarde niet alleen Saulus' leven, maar bekeerde hem en bracht zo een voorvechter van de zijde van de vijand naar de zijde van Christus. Als welsprekend redenaar en een strenge criticus bezat Paulus met zijn sterke vastberadenheid en onversaagde moed de juiste eigenschappen die in de eerste gemeente nodig waren.

Toen Paulus in Damascus Christus predikte, verwonderden zich allen die hem hoorden en zeiden: *„Is dit niet de man, die te Jeruzalem uitroeide, wie deze Naam aanriepen, en die gekomen is met het doel hen gevankelijk voor de overpriesters te brengen?”* (Handelingen 9:21) Paulus verklaarde dat zijn verandering van geloof niet door het toegeven aan een opwelling van het ogenblik of door dweepzucht was veroorzaakt, maar door overweldigende bewijzen tot stand was gebracht. In zijn voordracht van het Evangelie zocht hij de profetieën die op de eerste komst van Christus betrekking hebben, duidelijk te maken. Hij toonde op afdoende wijze aan dat deze profetieën hun letterlijke vervulling in Jezus van Nazareth hadden gevonden. Het fundament van Paulus' geloof was het vaste Woord der profetie.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Toen Paulus voortging met zijn verbaasde toehoorders uit te nodigen, *“dat zij met berouw zich tot God zouden bekeren en werken doen, met hun berouw in overeenstemming”* (Handelingen 26:20), *“trad hij steeds krachtiger op en bracht de Joden die te Damascus woonden, in verwarring door te bewijzen, dat Deze de Christus is”*. (Handelingen 9:22) Doch velen verhardden hun harten en weigerden om aan zijn Boodschap gehoor te geven. En spoedig veranderde hun verbazing in blinde haat, gelijk aan die welke ze Jezus hadden toegedragen.

De tegenstand werd zo hevig, dat het Paulus niet werd toegestaan zijn werkzaamheden in Damascus voort te zetten. Een hemelse bode beval hem voor enige tijd weg te gaan; en hij vertrok *“naar Arabië”* (Galaten 1:17), waar hij een veilige wijkplaats vond.

Hier, in de eenzaamheid van de woestijn, had Paulus ruimschoots de gelegenheid tot rustige studie en overdenking. Hij overdacht kalm de door hem beleefde ervaringen en maakte ernst met zijn bekering. Hij zocht God met zijn gehele hart en rustte niet totdat hij zeker wist dat zijn berouw was aanvaard en zijn zonden vergeven. Hij verlangde naar de zekerheid dat Jezus in zijn komend dienstwerk met hem zou zijn. Hij ontledigde zijn ziel van de vooroordelen en overleveringen die tot nu toe zijn levenswijze hadden bepaald en ontving onderwijs uit de Bron van waarheid. Jezus onderhield Zich met hem en bevestigde hem in het geloof door hem een rijke mate van wijsheid en genade te verlenen.

Wanneer het verstand van de mens in verbinding is gebracht met Gods verstand, het vergankelijke met het onvergankelijke, is de uitwerking op lichaam en ziel niet te meten. In zo'n gemeenschap vindt men de hoogste ontwikkeling. Het is Gods eigen methode tot vernieuwing. *„Gewen u toch aan Hem”* (Job 22:21), is Zijn boodschap aan de mensheid.

De ernstige opdracht die Paulus bij gelegenheid van zijn onderhoud met Ananias werd gegeven, rustte met steeds toenemende gewicht op zijn hart. Toen Paulus, als gevolg van het woord: *„Saul, broeder, word weer ziende”*, voor het eerst in het gezicht van deze vrome man blikte, zei Ananias door inspiratie van de Geest tot hem: *“De God onzer vaders heeft u voorbestemd om Zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit Zijn mond te horen; want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van Zijn Naam.”* (Handelingen 22:13-16)

Deze woorden waren in overeenstemming met de woorden van Jezus Zelf. Toen Jezus Saulus op de weg naar Damascus tegenhield, verklaarde Hij: *„Want hiertoe ben Ik u verschenen om u aan te wijzen als dienaar en getuige daarvan, dat gij Mij gezien hebt en dat Ik aan u verschijnen zal, u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waarheen Ik u zend, om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.”* (Handelingen 26:16-18)

Toen Paulus deze dingen in zijn hart overwoog, verstond hij steeds duidelijker de betekenis van zijn roeping, te zijn *„een apostel van Jezus Christus door de wil van God.”* (1 Korinthe 1:1) Zijn roeping was geschied, *“niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God de Vader.”* (Galaten 1:1) De grootheid van het werk dat hem te wachten stond, leidde hem tot grondige bestudering van de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Heilige Schriften, opdat hij het Evangelie zou verkondigen *“niet met wijsheid van woorden, om niet het kruis van Christus tot een holle klank te maken”, „maar met betoon van geest en kracht”, opdat het geloof van allen die het hoorden, “niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God”. (1 Korinthe 1:17; 2:4-5)*

Toen Paulus de Schriften doorzocht, leerde hij dat te allen tijde *“niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken”* zijn uitgeroepen. *“Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wél iets is, zijn kracht te ontnemen, opdat geen vlees zou roemen voor God.” (1 Korinthe 1:26-29)* En zo, de wijsheid van de wereld ziende in het licht van het kruis, besloot Paulus *„niets te weten ... dan Jezus Christus en Die gekruisigd.” (1 Korinthe 2:2)*

Gedurende zijn gehele verdere ambtsbediening verloor Paulus de Bron van zijn wijsheid en kracht nooit uit het oog. Hoor hem, jaren later, nog steeds verklaren: *„Want het leven is mij Christus.” (Filippenzen 1:21)* En opnieuw: *„Ik acht zelf alles schade, omdat de kennis van Jezus Christus, mijn Heere, dat alles te boven gaat. Om Zijnentwil heb ik dit alles prijs gegeven..... opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof. Dit alles om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden.” (Filippenzen 3:8-10)*

Vanuit Arabië keerde Paulus *„terug naar Damascus” (Galaten 1:17)*, en trad vrijmoedig op in de Naam van Jezus. Niet in staat de wijsheid van zijn argumenten te weerleggen, *“beraamden de Joden het plan hem te vermoorden”.* (Handelingen 9:23) De poorten van de stad werden dag en nacht zorgvuldig bewaakt, om zijn vlucht onmogelijk te maken. Deze bedenkelijke toestand bracht de discipelen ertoe God ernstig te zoeken. Ten slotte namen zij hem *“en lieten hem des nachts in een mand over de muur zakken.” (Handelingen 9:25)*

Na zijn vlucht uit Damascus begaf Paulus zich naar Jeruzalem; er waren sinds zijn bekering nu ongeveer drie jaren voorbijgegaan. Het hoofddoel van zijn bezoek was, naar hij later zelf verklaarde, *“om Petrus te bezoeken.” (Galaten 1:18)* Bij zijn aankomst in de stad waar hij eens onder de naam *„Saulus, de vervolger”* bekend was, *“trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was”.* (Handelingen 9:26) Het was moeilijk voor hen om aan te nemen dat een Farizeeër, zo fanatiek als hij en iemand die zoveel tot de vernietiging van de gemeente had bijgedragen, een oprechte volgeling van Jezus kon worden. *“Maar Barnabas hem tot zich nemende, leidde hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Heere had gezien, en dat Deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de Naam van Jezus.” (Handelingen 9:27)*

Toen de discipelen dit hoorden, beschouwden zij hem als één van hen. Weldra ontvingen ze overvloedige bewijzen van zijn christelijke ervaringen. De toekomstige apostel van de heidenen bevond zich nu in de stad waar velen van zijn vroegere bekenden leefden en hij verlangde ernaar deze Joodse leiders de Messiaanse profetieën, die door de komst van de Heiland vervuld waren, duidelijk te maken. Paulus was stellig van mening dat deze leraars in Israël, die eens zijn goede bekenden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

waren geweest, even oprecht en eerzaam waren als hijzelf was geweest. Maar hij had de geest van zijn Joodse broeders verkeerd beoordeeld en in de hoop op hun spoedige bekering werd hij bitter teleurgesteld. Ofschoon *“hij vrijmoedig bleef optreden in de Naam des Heeren, en redetwistte met de Grieks sprekende Joden”*, weigerden degenen die aan het hoofd stonden van de Joodse gemeente, om te geloven, maar *“zij trachtten hem om te brengen”*. (Handelingen 9:29) Droefheid vervulde zijn hart. Gewillig zou hij zijn leven hebben gegeven, indien hij daardoor sommigen tot kennis van de waarheid had kunnen brengen. Met schaamte dacht hij aan het levendig aandeel dat hij in het martelaarschap van Stefanus had gehad; en nu, in zijn verlangen om de smet die rustte op iemand die op een zo valse wijze was aangeklaagd uit te wissen, probeerde hij de waarheid waarvoor Stefanus was gevallen, te bewijzen.

Belast terwille van hen die weigerden te geloven, bad Paulus in de tempel, zoals hijzelf later getuigde, toen hij in zinsverrukking raakte. Een hemelse bode verscheen hem en zei: *„Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen.”* (Handelingen 22:18)

Paulus was geneigd te Jeruzalem te blijven, waar hij de tegenstand kon bestrijden. Het scheen hem een daad van lafheid toe om te vluchten, wanneer hij door te blijven enige van de weerspannige Joden van de waarheid van de Evangelieboodschap kon overtuigen, ook al zou zijn verblijf hem het leven kosten. En zo antwoordde hij: *„Heere, zij weten zelf, dat ik het was, die hen, die in U geloofden, liet gevangen zetten en in de synagogen geselen; en toen het bloed van Uw getuige Stefanus vergoten werd, werkte ik daaraan met volle instemming mede en bewaarde de kleren van hen, die hem doodden”*. Doch het was niet in overeenstemming met Gods raadsbesluit dat Zijn dienaar onnodig zijn leven aan gevaar blootstelde en de hemelse boodschapper hernam: *„Ga heen, want Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen.”* (Handelingen 22:19-21)

Toen de broeders van dit visioen hoorden, bespoedigden zij Paulus' heimelijke vlucht vanuit Jeruzalem, uit vrees dat hij zou worden vermoord. *„Zij brachten hem naar Caesaréa en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken”*. (Handelingen 9:30) Het vertrek van Paulus onderbrak tijdelijk de heftige tegenstand van de Joden en de gemeente genoot een tijd van rust, waarin velen aan het getal van gelovigen werden toegevoegd.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 14 – Een zoeker naar waarheid

In de loop van zijn zending bezocht de apostel Petrus de gelovigen te Lydda. Hier genas hij Enéas, die reeds acht jaren door verlamming bedlegerig was geweest *“Enéas, Jezus Christus geneest u”*, zei de apostel, *„sta op en maak zelf uw bed op. En hij stond onmiddellijk op. En alle bewoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Heere”*. (Handelingen 9:34-35)

Te Joppe, nabij Lydda, leefde een vrouw, Dorcas geheten, die door haar goede daden zeer geliefd was. Zij was een waardige discipelin van Jezus en haar leven was vol goede werken. Zij wist wie eenvoudige kleding nodig had en wie behoefte had aan troost en vrijwillig diende zij de armen en bedroefden. Haar bekwame vingers waren bedrijviger dan haar tong.

“En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd en stierf”. (Handelingen 9:37) Voor de gemeente te Joppe was dit een gevoelig verlies en toen de gelovigen hoorden dat Petrus te Lydda was, zonden zij boden tot hem *“met het verzoek: Kom zonder dralen tot ons. En Petrus stond op en ging met hen mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzaal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de rokken en mantels zien, die Dorcas, toen zij nog bij hen was, gemaakt had.”* (Handelingen 9:38-39) Met het oog op het leven van dienstvaardigheid dat Dorcas had geleid, was het geen wonder dat zij treurden en dat hete tranen op haar levenloze lichaam vielen.

Het hart van de apostel werd door medelijden bewogen, toen hij hun droefheid zag. Toen verlangde Petrus dat de wenende vriendenkring het vertrek zou verlaten en na te zijn neergeknield bad hij vurig tot God dat Hij Dorcas het leven en de gezondheid zou hergeven. Zich tot het lichaam wendend, zei hij: *“Tabitha, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten.”* (Handelingen 9:40) Dorcas had de gemeente grote diensten bewezen en God achtte het goed haar vanuit het land van de vijand terug te brengen, zodat haar vaardigheid en werkzaamheid ook verder nog anderen tot zegen zouden zijn en zo door Zijn kracht het werk van Christus zou worden bevorderd.

Terwijl Petrus zich nog te Joppe bevond, werd hij door God geroepen om het Evangelie aan Cornelius in Caesaréa te brengen.

Cornelius was een Romeinse hoofdman. Hij was een welgesteld man van voorname afkomst en hij bekleedde een vertrouwens- en erepositie. Door geboorte, opvoeding en ontwikkeling een heiden, had hij door contact met de Joden kennis van God verkregen en hij aanbad Hem met een oprecht hart. Hij toonde de echtheid van zijn geloof door zijn medelijden met de armen. Wijd en zijd stond hij bekend vanwege zijn liefdadigheid en zijn rechtvaardig leven bezorgde hem een goede naam zowel bij de Joden als bij de heidenen. Hij oefende een zegenrijke invloed uit op allen met wie hij in aanraking kwam. Het geïnspireerde Bijbelbericht beschrijft hem als *“een godvruchtig man, een vereerder van God met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot God bad.”* (Handelingen 10:2)

Cornelius geloofde in God als de Schepper van hemel en aarde, hij vereerde Hem, hij erkende Zijn heerschappij en bij alle levensaangelegenheden vroeg hij Hem om raad. Hij was Jehova trouw in zijn huiselijk leven en in de vervulling van zijn openbare plichten. In zijn huis had hij een altaar voor de Heere opgericht, want hij

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

waagde het niet zijn plannen uit te voeren of zijn verantwoordelijkheden te dragen zonder de hulp van God.

Ofschoon Cornelius de profetieën geloofde en uitzag naar de komende Messias, bezat hij toch niet de kennis van het Evangelie zoals die in het leven en de dood van Christus was geopenbaard. Hij was geen lid van de Joodse gemeente, waar hij door de rabbi's als een heiden en een onreine zou zijn beschouwd. Maar dezelfde Heilige Wachter die van Abraham had gezegd: „*Ik ken hem*”, kende ook Cornelius en zond hem een boodschap rechtstreeks uit de hemel.

De engel verscheen aan Cornelius terwijl deze in gebed was. Toen de hoofdman zich bij zijn naam hoorde noemen, werd hij bevreesd; toch wist hij dat de boodschapper van God kwam en hij zei: *“Wat is er, Heere?”* De engel antwoordde: *„Uw gebeden en uw aalmoezen zijn voor God in gedachtenis gekomen. En nu, zend mannen naar Joppe en nodig een zekere Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus; deze is de gast van een Simon, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt”*. (Handelingen 10:4-6)

De duidelijkheid waarmee deze aanwijzingen werden gegeven en waarbij zelfs het beroep van de man bij wie Petrus verblijf hield, werd bekendgemaakt, toont aan dat de hemel op de hoogte is met de geschiedenis en werkzaamheden van de mensen in iedere levensomstandigheid. God is evenzeer bekend met het leven en het werk van de eenvoudige arbeider als met dat van de koning op zijn troon.

“Zend mannen naar Joppe en nodig een zekere Simon uit”. Op deze wijze toonde God aan dat Zijn blik zich richt op het zendingswerk en op Zijn georganiseerde gemeente. De engel werd niet met de opdracht belast om Cornelius de geschiedenis van het kruis te berichten. Een man die, evenals de hoofdman zelf, was onderworpen aan menselijke zwakheden en aanvechtingen, moest hem van de gekruisigde en opgestane Heiland vertellen.

God kiest als Zijn afgevaardigden onder de mensen geen engelen die nooit gevallen zijn, maar menselijke wezens, mensen met dezelfde zwakheden als degenen die zij willen redden. Christus kwam als mens om met de mensen contact te krijgen. Een Goddelijke menselijke Heiland was nodig om de wereld redding te brengen. En aan mannen en vrouwen is het heilige pand toevertrouwd om *„de onnaspeurlijke rijkdom van Christus”* (Efeze 3:8) bekend te maken.

In Zijn wijsheid brengt de Heere diegenen die naar waarheid zoeken in aanraking met medemensen die de waarheid kennen. Het is Gods bedoeling dat zij die licht ontvangen hebben, het meedelen aan anderen die in duisternis zijn. De mens die zijn kracht put uit de grote Bron van wijsheid, is het instrument, het kanaal, waardoor het Evangelie zijn herscheppende macht op geest en hart uitoefent.

Cornelius gaf met blijdschap gehoor aan de hemelse boodschap. Toen de engel was weggegaan, riep de hoofdman *“twee van zijn huisslaven en een godvruchtig soldaat uit degenen, die voortdurend bij hem waren; en nadat hij hun alles uitgelegd had, zond hij hen naar Joppe”*. (Handelingen 10:7)

De engel ging na zijn onderhoud met Cornelius naar Petrus in Joppe. In die tijd was Petrus in gebed op het dak van het huis waar hij verbleef en we lezen, dat *„hij hongerig werd en verlangde te eten, en terwijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking”*. (Handelingen 10:10) Het was niet alleen natuurlijk voedsel waarnaar Petrus hongerde. Toen hij vanaf het dak de stad Joppe en het omliggende landschap bezag, hongerde hij naar de redding van zijn landgenoten. Hij had een sterk

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

verlangen om hen te wijzen op de profetieën uit de Schriften die naar het lijden en de dood van Christus heenwezen.

In dit visioen zag Petrus *“de hemel geopend en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken nedergelaten werd op de aarde; hierin bevonden zich allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels. En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet! Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was. En nogmaals ten tweeden male, kwam een stem tot hem: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden. En dit geschiedde tot drie maal toe, en terstond werd het voorwerp weer opgenomen in de hemel”*. (Handelingen 10:11-16)

Dit visioen hield voor Petrus zowel een berisping als een onderwijzing in. Het openbaarde hem Gods bedoeling, — dat door de dood van Christus de heidenen medeërfgnamen met de Joden waren aan de zegeningen van verlossing. Tot nu toe had geen van de discipelen het Evangelie aan de heidenen gepredikt. De scheidsmuur, die door de dood van Christus was neergehaald, bestond naar hun mening nog altijd en hun werk had zich tot de Joden beperkt, omdat zij de heidenen beschouwden als uitgesloten van de zegeningen van het Evangelie. Nu zocht de Heere Petrus de wereldomvattende uitbreiding van het Goddelijk plan te doen begrijpen.

Vele heidenen hadden met belangstelling naar de prediking van Petrus en de andere apostelen geluisterd en vele Griekse Joden waren gelovigen in Christus geworden, maar de bekering van Cornelius was onder de heidenen de eerste van belang.

De gemeente van Christus stond aan het begin van een volkomen nieuwe arbeidsfase. De deur die veel Joodse bekeerlingen voor de heidenen hadden toegesloten, moest nu worden geopend. En de heidenen die het Evangelie aannamen, moesten als gelijkgerechtigden met de Joden worden beschouwd zonder genoodzaakt te worden zich aan de besnijdenis te houden. Hoe zorgzaam ging de Heere te werk om het vooroordeel tegen de heidenen, dat zich door Joodse opvoeding zo diep had geworteld in Petrus' geest, te overwinnen! Door het visioen van het laken en zijn inhoud zocht God de apostel van zijn vooroordeel te bevrijden en hem van de belangrijke waarheid te overtuigen dat er in de hemel geen aanzien des persoons is, dat Joden en Grieken voor God gelijk zijn en dat de heidenen door Christus mogen delen in de zegeningen en voorrechten van het Evangelie.

Terwijl Petrus nadacht over de betekenis van het visioen, kwamen de mannen die door Cornelius gezonden waren in Joppe aan en stonden voor de deur van het huis waar hij verbleef. Toen sprak de Geest tot hem: *„Zie, drie mannen zoeken naar u; sta dan op, ga naar beneden en reis, zonder bezwaar te maken, met hen mede, want Ik heb hen gezonden.”* (Handelingen 10:19-20)

Dit was voor Petrus een zware opgave en schoorvoetend voldeed hij aan de hem opgedragen plicht, want hij waagde het niet ongehoorzaam te zijn. Hij *“ging naar beneden en zeide tot de mannen: Zie, ik ben het, die gij zoekt; wat is de reden van uw komst?”* (Handelingen 10:21) Zij vertelden hem hun merkwaardige boodschap: *„Cornelius, een hoofdman, een rechtvaardig man en vereerder van God, die goed bekend staat bij het gehele volk der Joden, heeft door een heilige engel een Godsspraak ontvangen om u te zijnen huize te nodigen en te horen wat gij zeggen zult.”* (Handelingen 10:22)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Gehoorzaam aan de aanwijzingen die hij zojuist van God had ontvangen, beloofde Petrus met hen mee te gaan. De volgende morgen ging hij, vergezeld door zes van zijn broeders, op weg naar Caesaréa. Dezen moesten getuigen zijn van alles wat hij zou zeggen en doen tijdens zijn bezoek bij de heidenen. Want Petrus wist dat hij voor een zo directe inbreuk op de Joodse leer ter verantwoording zou worden geroepen.

Toen Petrus het huis van de heiden betrad, begroette Cornelius hem niet als een gewone bezoeker, maar als door de hemel geëerd man, die hem door God was gezonden. Het is een oosterse gewoonte zich te buigen voor een vorst of een andere hoogwaardigheidsbekleder, evenals kinderen dit voor hun ouders doen. Maar Cornelius, overweldigd door eerbied voor de man die door God tot zijn lering was gezonden, viel aan de voeten van de apostel en aanbad hem. Petrus ontzette zich en richtte de hoofdman op, zeggend: „*Sta op, ik ben zelf ook een mens.*” (Handelingen 10:26)

Terwijl de boden van Cornelius onderweg waren, had deze „*zijn bloedverwanten en beste vrienden bijeengeroepen*”, opdat zij, evenals hij, de verkondiging van het Evangelie zouden horen. Toen Petrus binnenkwam, vond hij een groot gezelschap bijeen, dat in spanning wachten om naar zijn woorden te luisteren.

Petrus maakte de aanwezigen allereerst met de gebruiken van de Joden bekend, volgens welke het de Joden niet was geoorloofd omgang met de heidenen te hebben en hij vertelde dat wat hij nu deed, een ceremoniële bezoedeling met zich meebracht. „*Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-jood; doch mij heeft God doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw uitnodiging gekomen. Ik zou nu wel willen weten, om welke reden gij mij uitgenodigd hebt.*” (Handelingen 10:28-29)

Cornelius vertelde hem toen zijn ervaring en de woorden van de engel en zei tot slot: „*Ik heb dan terstond iemand tot u gezonden en gij hebt er wél aan gedaan hier te komen. Wij zijn dan nu allen aanwezig voor het aangezicht Gods, om te horen al wat u door de Heere opgedragen is.*” (Handelingen 10:33)

Petrus zeide: „*Inderdaad bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig.*” (Handelingen 10:34-35)

Daarna predikte de apostel dit gezelschap van aandachtige toehoorders Christus — Zijn leven, Zijn wonderdaden, Zijn verraad en kruisdood, Zijn opstanding en hemelvaart en Zijn werk in de hemel als Plaatsbekleder en Voorspraak van de mensen. Toen Petrus het gezelschap op Jezus wees als de enige hoop voor zondaren, begreep hij ten volle de betekenis van het visioen dat hij had gezien en zijn hart brandde van de geest van Waarheid die hij bracht.

Plotseling werd de toespraak onderbroken door het neerdalen van de Heilige Geest. „*Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren meegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God groot maken.*” (Handelingen 10:44-46)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

“Toen merkte Petrus op: Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de Naam van Jezus Christus”. (Handelingen 10:47-48)

Zo werd het Evangelie gebracht aan hen die vreemdelingen en bijwoners waren en werden dezen tot medeburgers van de heiligen en tot leden van Gods huisgezin. De bekering van Cornelius en zijn huisgezin was slechts de eerste van de oogst die ingezameld zou worden. Vanuit dit gezin werd een wijldvertakt genadewerk verricht in die heidense stad.

Ook nu zoekt God naar zielen, zowel onder de voornamen als onder de eenvoudigen. Evenals Cornelius zijn er vele mensen die de Heere met Zijn werk in de wereld wil verbinden. Zij zijn Gods volk toegedaan, maar de banden die hen aan de wereld binden, houden hen vast. Het vergt van hen zedelijke moed om hun standpunt ten opzichte van Christus te bepalen. Voor deze zielen die vanwege hun verantwoordelijkheden en connecties in groot gevaar verkeren, moet men zich bijzondere moeite getroosten.

God roept ernstige, nederige werkers, die het Evangelie aan de hogere standen willen uitdragen. Er moeten wonderen van oprechte bekeringen worden gewrocht, wonderen die tot nu toe nog niet werden waargenomen. Zelfs de grootste mannen van deze wereld staan niet boven de macht van een wonderwerkende God. Als degenen die met God samenwerken, mannen willen zijn die onder alle omstandigheden hun houding weten te bepalen en die in getrouwheid en geloof hun taak vervullen, zal God mensen die verantwoordelijke posities bekleden, intelligente mannen met invloed, bekeren. Door de kracht van de Heilige Geest zullen velen de Goddelijke beginselen aannemen. Bekeerd tot de waarheid, zullen zij in de hand van God middelen worden om het licht te verspreiden. Zij zullen in het bijzonder voor de andere zielen uit deze veronachtzaamde klasse zorg dragen. Tijd en geld zullen aan het werk van de Heere worden gewijd en nieuw vermogen en nieuwe krachten zullen aan de gemeente worden toegevoegd.

Omdat Cornelius in gehoorzaamheid leefde aan al het onderricht die hij had ontvangen, bestuurde God de gebeurtenissen zodanig dat hij meer waarheid gegeven werd. Tot de Romeinse hoofdman en tot Petrus werd een bode uit de hemelse hoven gezonden om Cornelius in verbinding te brengen met iemand die hem tot groter licht kon leiden.

Velen in onze wereld zijn dichter bij het Gods Koninkrijk dan wij veronderstellen. In deze donkere wereld van zonde heeft de Heere vele kostbare juwelen tot wie Hij Zijn boden wil leiden. Overal zijn er die zich achter Jezus willen scharen. Velen zullen de rijkdom van God boven elk aards voordeel stellen en getrouwe lichtdragers worden. Gedrongen door de liefde van Christus, willen zij ook bij anderen erop aandringen om tot Hem te gaan.

Toen de broeders in Judea hoorden dat Petrus het huis van een heiden was binnengegaan en gesproken had voor degenen die daar samen gekomen waren, waren zij verbaasd en geërgerd. Zij vreesden dat een dergelijke handelwijze, die hen aanmatigend toescheen, tegenwerking van hun eigen onderwijs tengevolge zou hebben. Toen ze daarna Petrus zagen, traden ze hem met een scherpe berisping tegemoet, zeggende: „*Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten*”. (Handelingen 11:3)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Petrus legde hun de hele zaak uit. Hij vertelde zijn belevissen met betrekking tot het visioen en beriep zich erop dat hem daardoor werd gemaand niet langer onderscheid tussen besnedenen en onbesnedenen te maken, noch op de heidenen neer te zien als op onreinen. Hij vertelde hun van het bevel dat hem werd gegeven om naar de heidenen te gaan, van de komst van de boodschappers, van zijn reis naar Caesaréa en van de ontmoeting met Cornelius. Hij vertelde het belangrijkste van zijn onderhoud met de hoofdman, hoe deze hem had verteld van het visioen en de daarbij gegeven opdracht om Petrus te ontbieden.

“En toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons. En ik herinnerde mij het woord des Heeren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden. Indien nu God hen op volkomen gelijke wijze als ons de gave heeft gegeven op het geloof in de Heere Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte geweest zijn God tegen te houden?” (Handelingen 11:15-17)

Toen de broeders deze verklaring hoorden, zwegen ze. Overtuigd dat Petrus' handelwijze geheel in overeenstemming was met Gods plan en dat hun vooroordeel en hun eenzijdigheid volslagen in tegenstelling waren met de geest van het Evangelie, verheerlijkten ze God, zeggende: *„Zo heeft dan God ook de heidenen de bekering ten leven geschonken.”* (Handelingen 11:18)

Op deze wijze was het vooroordeel zonder tegenspraak uit de weg geruimd. De apartheid die op het gebruik van eeuwen was gebaseerd, had afgedaan en de weg voor de verkondiging van het Evangelie aan de heidenen was opengesteld.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 15 – Verlost uit de gevangenis

„En omstreeks die tijd sloeg koning Herodes de hand aan sommigen van de gemeente om hun kwaad te doen". Het bestuur over Judea was toen in handen van Herodes Agrippa, onderdaan van de Romeinse keizer Claudius. Herodes bekleedde tegelijkertijd het ambt van viervorst over Galilea. Hij stond bekend als een aanhanger van het joodse geloof en ogenschijnlijk ijverde hij zeer voor het volbrengen van de ceremoniën van de joodse wet. Hij trachtte bij de Joden in de gunst te komen om zich daardoor van zijn ambten en aanzien te verzekeren. Door de gemeente van Christus te vervolgen, door de huizen en goederen van de gelovigen te plunderen en de leidinggevende leden van de gemeente gevangen te nemen, kwam hij aan hun verlangens tegemoet. Hij liet Jacobus, de broer van Johannes, gevangennemen en door de scherprechter met het zwaard doden, zoals een andere Herodes de profeet Johannes had laten onthoofden. Toen hij zag dat de Joden met deze maatregelen zeer ingenomen waren, liet hij ook Petrus gevangen zetten.

Deze wreedheden hadden plaats gedurende het Pascha. Terwijl de Joden hun bevrijding uit Egypte vierden en grote ijver voor de wet van God voorwendden, overtraden zij tegelijkertijd ieder beginsel van die wet door de gelovigen in Christus te vervolgen en te doden.

De dood van Jacobus veroorzaakte onder de gelovigen grote verdriet en ontsteltenis. Toen ook Petrus werd gevangengenomen, hield de gehele gemeente zich bezig met vasten en bidden. Herodes' daad van de terechtstelling van Jacobus vond bij de Joden bijval, ofschoon sommigen het betreurden dat deze in stilte had plaatsgevonden. Zij waren van mening dat een openbare terechtstelling de gelovigen en degenen die met hen instemden nog meer zou hebben verschrikt. Daarom hield Herodes Petrus in bewaring, om door het publieke schouwspel van diens terechtstelling de Joden nog meer te kunnen behagen. Maar de gedachte rees of het wel raadzaam was de eerbiedwaardige apostel voor al het volk dat zich in Jeruzalem had verzameld, naar buiten te brengen. Men vreesde dat de aanblik van zijn executie het medelijden van de menigte zou opwekken.

Ook vreesden de priesters en oversten dat Petrus zich met één van die indrukwekkende oproepen tot het volk zou richten, waarmee hij hen reeds herhaaldelijk had aangespoord het leven en karakter van Jezus te overdenken — oproepen die zij met al hun argumenten niet hadden kunnen weerleggen. Petrus' ijver in de verdediging van Christus' zaak had velen ertoe geleid zich aan de zijde van het Evangelie te scharen en de leiders vreesden, dat, indien Petrus een gelegenheid werd gegeven om in de tegenwoordigheid van de menigte, die naar de stad waren gekomen om te aanbidden, zijn geloof te verdedigen, men wellicht zijn vrijlating van de hand van de koning zou eisen.

Terwijl de terechtstelling van Petrus onder verschillende voorwendsels tot na het Pascha werd uitgesteld, hadden de leden van de gemeente tijd voor diepgaand zelfonderzoek en ernstig gebed. Zij baden zonder ophouden voor Petrus, want zij voelden dat hij voor het werk niet kon worden gemist. Zij waren zich ervan bewust dat een tijdstip was bereikt waarop, zonder de speciale hulp van God, de gemeente van Christus zou worden uitgeroeid.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Intussen zochten aanbiddeers uit alle natiën de tempel op die gewijd was aan de aanbidding van God. In de schittering van goud en kostbaar gesteente bood deze een prachtige en verheven aanblik. Maar Jehova was in dat lieflijke paleis niet langer te vinden. Israël als natie had zichzelf van God losgemaakt. Toen Christus tegen het einde van Zijn aardse bediening voor het laatst een blik sloeg op het inwendige van de tempel, zeide Hij: „*Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.*” (Mattheüs 23:38) Tot nu toe had Hij de tempel Zijns Vaders huis genoemd, maar toen de Zoon van God buiten deze muren trad, werd Gods tegenwoordigheid aan de tempel die tot Zijn eer was gebouwd, onttrokken.

De dag van Petrus' terechtstelling was ten slotte vastgesteld, maar nog steeds stegen de gebeden van de gelovigen ten hemel. En terwijl zij met alle inspanning en deelneming in vurige smeekbeden om hulp riepen, hielden Gods engelen over de gevangen apostel de wacht.

Herodes herinnerde zich de bevrijding van de apostelen die eertijds had plaatsgevonden en hij nam daarom in dit geval dubbele voorzorgsmaatregelen.

Om iedere mogelijkheid tot bevrijding uit te sluiten was Petrus onder de bewaking van zestien soldaten gesteld, die, in verschillende wachten ingedeeld, hem dag en nacht bewaakten. In zijn cel werd hij tussen twee soldaten gezet, gebonden met twee kettingen. Elke ketting was aan de pols van één van de soldaten bevestigd. Hij kon zich onmogelijk bewegen zonder dat ze dit bemerkten. Met stevig vergrendelde en streng bewaakte gevangenisdeuren was, voor zover het menselijke hulp betrof, iedere kans op bevrijding of ontvluchting uitgesloten. Maar wanneer de nood het hoogst is, is Gods redding nabij.

Petrus was in een uit een rots uitgehouwen cel opgesloten, de deuren waren versperd en goed gesloten en de bewakers waren voor de veiligheid van de gevangene aansprakelijk. Maar de grendels, de tralies en de Romeinse wacht die op doeltreffende wijze elke mogelijkheid van menselijke hulp buiten sloten, zouden slechts dienen om de triomf van God in de bevrijding van Petrus des te volkomener te maken. Herodes verhief zijn hand tegen de Allerhoogste, maar hij zou totaal verslagen worden. Gods machtige arm strekte Zich uit om het kostbare leven dat de Joden wilde vernietigen, te redden.

Het is de laatste nacht voor de vastgestelde terechtstelling. Vanuit de hemel is een machtige engel gezonden om Petrus te verlossen. De sterke deuren die de heilige man Gods insluiten, gaan zonder toedoen van mensenhanden open. De engel van de Allerhoogste gaat erdoor en de deuren sluiten zich geruisloos achter hem. Hij treedt de cel binnen en daar ligt Petrus in een vredige slaap van volkomen vertrouwen. Het licht dat de engel omgeeft vervult de cel, maar doet de apostel niet ontwaken. Niet voordat hij de aanraking van de engelenhand voelt en een stem hoort zeggen: „*Sta snel op!*”(Handelingen 12:7) is hij voldoende wakker om te zien hoe zijn cel door hemels licht verlicht is en hoe een engel van grote heerlijkheid voor hem staat. Mechanisch gehoorzaamt hij de tot hem gesproken woorden en als hij zijn handen opheft, is hij er zich nauwelijks van bewust dat de ketenen van zijn polsen zijn gevallen.

Opnieuw beveelt de stem van de hemelse bode: „*Omgord u en bind uw sandalen aan*”, (Handelingen 12:8) en weer gehoorzaamt Petrus werktuiglijk, zijn verwonderde blik op zijn bezoeker gericht, in de mening dat hij droomt of een visioen ziet. Nog eens beveelt de engel: „*Sla uw mantel om en volg mij*”.(Handelingen 12:8)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hij loopt op de deur toe, gevolgd door de gewoonlijk spraakzame Petrus, die nu echter stom van verbazing is. Zij stappen over de wacht heen en komen bij de zwaar vergrendelde deur, die vanzelf opengaat en zich onmiddellijk weer sluit, terwijl de wachten binnen en buiten bewegingloos op hun post staan.

Zij bereiken de tweede deur, die evenals de eerste van binnen en van buiten wordt bewaakt. Deze gaat evenals de eerste zonder geknars van scharnieren of lawaai van ijzeren grendels open. Zij gaan erdoor en de deur gaat weer geruisloos dicht. Op gelijke wijze gaan ze door de derde deur en bevinden zich dan vrij op straat. Geen woord wordt gesproken. Er is geen geluid van voetstappen. Omhuld door licht van verblindende glans zweeft de engel voorop en Petrus, verward en nog steeds gelovend dat hij droomt, volgt zijn bevrijder. Zo gaan zij één straat ver, waarna de engel, wiens opdracht hiermee is vervuld, plotseling verdwijnt.

Het hemelse licht verdween en Petrus bevond zich in dikke duisternis. Maar toen zijn ogen aan de duisternis wenden, scheen deze geleidelijk aan af te nemen. Hij bevond zich alleen in een stille straat, terwijl de koele nachtlucht hem langs het gelaat streek. Nu begreep hij dat hij vrij was en zich in een bekend deel van de stad bevond. Hij herkende deze plaats waar hij dikwijls was geweest en hij had verwacht hier de volgende morgen voor het laatst te lopen.

Hij probeerde zich de gebeurtenissen van de laatste ogenblikken weer voor de geest te halen. Hij herinnerde zich dat hij, gebonden tussen twee soldaten, zonder sandalen en overkleed, was ingeslapen. Hij bekeek zichzelf en zag dat hij volledig gekleed en omgord was. Zijn polsen, gezwollen door het dragen van de wrede ijzers, waren van de handboeien bevrijd. Hij beseftte dat zijn vrijheid geen misleiding, geen droom of visioen was, maar een gezegende werkelijkheid. De komende morgen zou hij ter dood worden gebracht, maar zie, een engel had hem uit de gevangenis en van de dood bevrijd. *“En Petrus, tot zichzelf gekomen, zeide: Nu weet ik waarlijk, dat de Heere Zijn engel uitgezonden heeft en mij gerukt heeft uit de hand van Herodes en uit al wat het volk der Joden verwachtte.”* (Handelingen 12:11)

De apostel ging direct op weg naar het huis waar zijn broeders bijeengekomen waren en waar zij op dat ogenblik tezamen ernstig voor hem baden. Toen Petrus *“aan de deur van het voorportaal klopte, kwam een slavin, met name Rhode, voor om te horen wat er was; en toen zij de stem van Petrus herkende, deed zij van blijdschap het voorportaal niet open, maar liep naar binnen om mede te delen, dat Petrus voor het portaal stond. En zij zeiden tot haar: Gij spreekt wartaal. Doch zij bleef volhouden, dat het zo was. En zij zeiden: Het is zijn engel”.* (Handelingen 12:13-15)

“Maar Petrus bleef kloppen en toen zij opengedaan hadden, zagen zij hem en waren verbijsterd. En hij wenkte met zijn hand, dat zij zwijgen moesten, en verhaalde hun, hoe de Heere hem uit de gevangenis had geleid”. En Petrus *“vertrok en reisde naar een andere plaats”* (Handelingen 12:16-17). Blijdschap en dankbaarheid vervulde de harten van de gelovigen, omdat God hun gebeden had gehoord en verhoord en Petrus uit de handen van Herodes had bevrijd.

In de morgen verzamelde zich een grote menigte om de terechtstelling van de apostel bij te wonen. Herodes zond bevelvoerders naar de gevangenis om Petrus onder groot vertoon van militairen en wapens te halen, ten einde niet alleen zijn ontvluchting te verhinderen, maar ook om allen die hem gunstig gezind waren, vrees aan te jagen en de macht van de koning te tonen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Toen de bewakers ontdekten dat Petrus was ontkomen, waren ze hevig ontsteld. Er was hun nadrukkelijk gezegd dat zij voor het leven van degene die onder hun bewaking was gesteld, met hun leven borg stonden en met het oog hierop waren zij bijzonder waakzaam geweest. Toen de dienaren kwamen om Petrus te halen, stonden de soldaten nog steeds voor de deur van de gevangenis; de sloten en grendels zaten nog vast, de boeien zaten nog steeds ter beveiliging aan de polsen van de twee soldaten, maar de gevangene was weg.

Toen het bericht van Petrus' ontsnapping aan Herodes werd overgebracht, was hij verbitterd en woedend. Hij legde de gevangeniswacht de beschuldiging van ontrouw ten laste en gaf bevel hen ter dood te brengen. Herodes wist dat geen menselijke macht Petrus had bevrijd, maar hij was besloten niet toe te geven dat een Goddelijke kracht zijn plan had verijdeld en hij ging ermee door zich vermetel tegen God op te stellen.

Niet lang na Petrus' bevrijding begaf Herodes zich naar Caesaréa. Tijdens zijn verblijf in die stad richtte hij een groot feest aan om bewondering te wekken en in de gunst van het volk te raken. Dit feest werd door genotzuchtigen uit alle windstreken bijgewoond en men genoot van de feestvreugde en de wijn. Met grote praal en veel ceremoniën verscheen Herodes voor het volk en richtte zich tot hen in een schitterende redevoering. Gekleed in een van zilver en goud fonkelend gewaad, dat de zonnestralen opving in zijn glinsterende plooiën en dat de ogen van de toeschouwers verblindde, was hij een schitterende figuur. De majesteit van zijn voorkomen en de kracht van zijn welsprekendheid beheersten de vergadering in grote mate. De mensen van wie de zinnen door feestvreugde en wijngenot reeds verstoord waren, werden door de praal van Herodes verblind, en werden bekoord door zijn optreden en redenaarstalent; en in wild enthousiasme overstelpten zij hem met vleierijen en zeiden dat geen sterveling er zo verbazingwekkend uit kon zien of over zulk een verbazingwekkende welbespraaktheid kon beschikken. Verder verklaarden zij dat, terwijl zij hem tot nu toe als een vorst hadden geëerbiedigd, hem voortaan als een god wilden vereren.

Sommigen van hen die nu een verachtelijke zondaar verheerlijkten, hadden nog maar enige jaren geleden de waanzinnige oproep uitgekreten: Weg met Jezus! Kruisig Hem! De Joden hadden geweigerd Christus aan te nemen, wiens gewaad, grof en dikwijls vuil van de reis, een hart van Goddelijke liefde bedekte. Hun ogen konden onder het bescheiden uiterlijk niet de God van leven en heerlijkheid ontdekken, ofschoon de macht van Christus hun werd geopenbaard door werken die niet zomaar een mens kon verrichten. Toch waren zij bereid een hooghartige koning wiens weelderige gewaden van zilver en goud een verdorven en wreed hart verborgen, als een god te vereren.

Herodes wist dat hij de loftuitingen en huldebetuigingen die hem werden aangeboden, volstrekt niet verdiende; toch aanvaardde hij de verafgoding van het volk als iets dat hem toekwam. Zijn hart juichte van triomf en een glans van voldane trots spreidde zich over zijn gelaat, toen hij zich hoorde toejuichen: „*De stem van een god en niet van een mens!*” (Handelingen 12:22)

Maar plotseling kwam er een verschrikkelijke verandering over hem. Zijn gelaat werd doodsbleek en verwrongen van pijn. Grote zweetdruppels kwamen uit de poriën te voorschijn. Hij stond voor een ogenblik als aan de grond genageld door pijn en schrik. Dan keerde hij zijn vaalbleek gelaat tot zijn ontstelde vrienden, hij

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

schreeuwde met holle, vertwijfelde klanken: Hem die u als een god hebt verheerlijkt, is ten dode opgeschreven.

Onder de meest folterende zielsangst werd hij weggedragen van de plaats van uitgelatenheid en vertoon. Een moment tevoren had hij hovaardig de hem toegezwaaide lof en eer van de ontelbare menigte aanvaard. Maar nu was hij zich ervan bewust dat hij in de handen was van een Heerser, machtiger dan hijzelf. Zelfverwijt greep hem aan; hij herinnerde zich zijn wrede vervolging van de volgelingen van Christus; hij herinnerde zich zijn gruwelijke bevel om de onschuldige Jacobus te doden en zijn voornemen om de apostel Petrus ter dood te brengen; hij dacht eraan hoe hij in zijn ergernis en teleurgestelde woede een onredelijke wraak had genomen op de gevangenenbewaarders. Hij wist dat God nu met hem, de meedogenloze vervolger, afrekende. Hij vond geen verlichting van lichaamsspijn of zielsangst en hij verwachtte dit ook niet.

Herodes kende de wet die zei: „*Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben*” (Exodus 20:3) en hij wist dat hij de maat van zijn ongerechtigheid had volgemaakt door de verering van het volk te aanvaarden en dat hij zich de gerechtvaardigde gramschap van Jehova op de hals had gehaald.

Dezelfde engel die vanuit de Koninklijke hoven was neergekomen om Petrus te bevrijden, was voor Herodes de bode van toorn en gericht. De engel stootte Petrus in zijn zijde om hem uit zijn sluimering te doen ontwaken; maar het was een heel verschillende stoot die hij de goddeloze koning toebreacht, om zijn trots teniet te doen en aan hem de straf van de Almachtige te voltrekken. Herodes stierf onder zware geestelijke en lichamelijke foltering, onder het vergeldend oordeel van God.

Dit bewijs van Goddelijke rechtvaardigheid had op het volk een machtige indruk gemaakt. De berichten dat de apostel van Christus op wonderbare wijze uit de gevangenis en van de dood was bevrijd, terwijl zijn vervolger door Gods vloek werd gedood, werden naar alle landen verspreid en werden het middel om velen tot het geloof in Christus te brengen.

De ervaring van Philippus die door een engel uit de hemel geleid werd naar de plaats waar hij iemand zou ontmoeten die naar waarheid zocht en van Cornelius die door een engel met een boodschap van God werd bezocht en van Petrus die gevangen en ter dood veroordeeld, door een engel in veiligheid was gebracht — dit alles toont de nauwe gemeenschap tussen hemel en aarde.

Het vermelden van deze bezoeken van engelen zal kracht en moed verlenen aan Gods arbeiders. Even zeker als in de dagen van de apostelen doorkruisen ook heden ten dage hemelse boodschappers het land in alle richtingen en zoeken zij de bedroefden te troosten, de onboetvaardigen tot inkeer te brengen, de harten van de mensen voor Christus te winnen. We kunnen deze boden niet met onze ogen waarnemen, toch zijn ze met ons, om ons te leiden en te beschermen.

De hemel is met de aarde verbonden door die geheimenissvolle ladder waarvan het onderende stevig op de aarde staat, terwijl de bovenste sport reikt tot de troon van de Oneindige. Engelen gaan langs deze helder schitterende ladder op en neer; zij brengen de gebeden van de noodlijdenden en de bedroefden omhoog tot de Vader en brengen zegen en hoop, moed en hulp aan de mensenkinderen. Deze engelen des lichts scheppen rond de ziel een hemelse atmosfeer en richten ons opwaarts naar het onzienlijke en eeuwige. Met onze natuurlijke ogen kunnen we hun gedaanten niet aanschouwen; alleen door geestelijk inzicht kunnen we de hemelse dingen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

onderscheiden. Alleen het geestelijke oor kan de harmonie van de hemelse stemmen horen.

“De engel des Heeren legerd zich rondom wie Hem vrezden, en redt hen.”

(Psalm 34:8) God geeft Zijn engelen opdracht om Zijn uitverkorenen te bewaren voor rampen en hen te beschermen tegen „*de pest, die in het duister rondwaart*” en „*het verderf, dat op de middag vernielt.*” (Psalm 91:6) Steeds weer hebben engelen met mensen gesproken zoals een man spreekt met een vriend en hebben ze hen naar veilige plaatsen geleid. Steeds weer hebben de bemoedigende woorden van engelen de moedeloze gelovigen versterkt en door hun geest te richten boven de dingen van deze aarde, noodzaakten zij hen om in het geloof de witte klederen, de kronen, de palmtakken van overwinning te aanschouwen, die overwinnaars zullen ontvangen wanneer ze staan om de grote, witte troon.

Het is het werk van engelen om de beproefden, de lijdenden, de verzochten nauw terzijde te staan. Onvermoeibaar werken ze ten gunste van hen voor wie Christus stierf. Wanneer zondaren zover gebracht zijn dat zij zich aan de Heiland overgeven, brengen engelen deze tijdingen hemelwaarts en is er grote vreugde in het hemelse heerleger. „*Alzo zal er blijdschap zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben.*” (Lucas 15:7) Van iedere geslaagde poging onzerzijds om de duisternis te verdrijven en de kennis van Christus naar alle kanten te verspreiden wordt een bericht naar de hemel gebracht. Zodra de daad aan de Vader wordt meegedeeld, wordt het hemelse leger met blijdschap vervuld.

De overheden en machten van de hemel slaan de strijd gade die Gods dienstknechten onder ogenschijnlijk ontmoedigende omstandigheden voeren. Nieuwe veroveringen worden gemaakt, nieuwe eer verkregen, als de christenen, geschaard rond de banier van hun Verlosser, de goede strijd des geloofs blijven strijden. Alle hemelse engelen staan ten dienste van het ootmoedige, gelovige volk van God; en wanneer het leger van 's Heeren arbeiders hier op aarde Zijn lofliederen zingt, stemt het koor van de hemel met hen in om God en Zijn Zoon lof toe te kennen.

Het is noodzakelijk dat wij een beter begrip krijgen van de dienst van de engelen. Het zou goed zijn eraan te denken dat ieder oprecht kind van God de medewerking geniet van hemelse wezens. Onzichtbare scharen van licht en kracht staan ten dienste van zachtmoedigen en nederigen die de Gods beloften geloven en daarin hun vertrouwen stellen. Cherubim en serafim en engelen die in kracht uitmunten, staan aan Gods rechterhand, *“allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven.* (Hebreeën 1:14)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 16 – De Evangelieboodschap in Antiochië

Nadat de discipelen door vervolging uit Jeruzalem waren verdreven, breidde de Evangelieboodschap zich snel uit in de gebieden buiten de grenzen van Palestina; en in belangrijke centra werden vele kleine groepen gevormd. Enigen van de discipelen „*trokken verder tot Phenicië, Cyprus en Antiochië toe*”, (Handelingen 11:19) en spraken het Woord. Hun arbeid beperkte zich doorgaans tot de Hebreeuwse en Griekse Joden; uitgebreide nederzettingen van deze Joden waren toentertijd in bijna alle steden van de wereld te vinden.

Tot de belangrijke steden die het Evangelie met blijdschap ontvingen, behoorde ook Antiochië, de toenmalige hoofdstad van Syrië. Het uitgebreide handelsverkeer dat vanuit dit dichtbevolkte middelpunt werd onderhouden, voerde velen van verschillende nationaliteiten naar deze stad. Bovendien was Antiochië door zijn gezonde ligging, zijn schone omgeving en de rijkdom, cultuur en beschaving die daar te vinden waren, geliefd en bekend als een verblijfplaats voor minnaars van rust en genot. In de dagen van de apostelen had Antiochië zich ontwikkeld tot een luxueuze, verdorven stad.

Het Evangelie werd in Antiochië openlijk gebracht door enkele discipelen uit Cyprus en Cyrene, die „*hun de Heere Jezus predikten*”. „*De hand des Heeren was met hen*”, en hun ernstige arbeid bracht rijke vruchten voort. „*Een groot aantal kwam tot het geloof en bekeerde zich tot de Heere*”. (Handelingen 11:20-21)

„*En het bericht daarvan kwam de gemeente van Jeruzalem ter ore en zij vaardigden Barnabas af naar Antiochië*”. Bij aankomst in zijn nieuwe arbeidsveld zag Barnabas het werk dat door de genade Gods reeds tot stand was gebracht en hij „*verheugde zich en wekte allen op om naar het voornemen van hun hart de Heere trouw te blijven*”. (Handelingen 11:22-23)

Het werk van Barnabas in Antiochië werd rijkelijk gezegend en velen werden daar aan het aantal van gelovigen toegevoegd. Toen het werk zich uitbreidde, voelde Barnabas de noodzaak van gepaste hulp ten einde de door de voorzienigheid Gods geboden gunstige gelegenheden te benutten. Hij begaf zich naar Tarsus om Paulus te zoeken, die enige tijd geleden, na zijn vertrek uit Jeruzalem, in „*de streken van Syrië en van Cilicië*” had gearbeid, om „*het geloof dat hij tevoren trachtte uit te roeien*” (Galaten 1:21,23) te verkondigen. Het gelukte Barnabas om Paulus te vinden en hem te overreden als medearbeider in het Evangelie met hem terug te keren.

In de volkrijke stad Antiochië vond Paulus een voortreffelijk arbeidsveld. Zijn geleerdheid, wijsheid en ijver oefenden op de inwoners en bezoekers van deze cultuurstad een machtige invloed uit. Hij bleek juist de hulp te zijn die Barnabas nodig had. Een jaar lang werkten de twee discipelen in trouwe zielszorg samen en brachten aan velen de heilzame kennis van Jezus van Nazareth, de Heiland der wereld.

In Antiochië werden de discipelen voor het eerst „*christenen*” (Handelingen 11:26) genoemd. Die naam werd hun gegeven omdat Christus het voornaamste onderwerp van hun prediking, hun onderwijs en hun gesprek was. Zij verhaalden steeds weer de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden gedurende de dagen van Zijn aardse bediening, toen Zijn discipelen gezegend waren met Zijn persoonlijke tegenwoordigheid. Onvermoeibaar weidden zij uit over Zijn onderwijzingen en Zijn

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

wonderbare genezingen. Met bevende lippen en betraande ogen spraken zij over Zijn zieleworsteling in de hof, Zijn verraad, verhoor en terechtstelling, van het geduld en de ootmoed waarmee Hij de smaad en de pijniging, Hem door Zijn vijanden opgelegd, had verdragen en van het Goddelijk medelijden waarmee Hij voor Zijn vervolgers had gebeden. Zijn opstanding en hemelvaart en Zijn werk in de hemel als Voorspraak van de gevallen mensheid waren hoofdonderwerpen waarover zij graag spraken. Terecht mochten de heidenen hen „*christenen*” noemen, daar zij Christus predikten en zij hun gebeden via Hem tot God richtten.

Het was God die hun de naam „*christen*” gaf. Dit is een Koninklijke naam voor allen die zich met Christus verbinden. Van deze naam schreef Jacobus later: „*Zijn het niet de rijken, die u geweld aandoen en die u voor de rechtbanken slepen? Zijn zij het niet, die de goede Naam, welke over u aangeropen is, lasteren*” ? (Jacobus 2:6-7) En Petrus verklaarde: „*Indien iemand echter als christen lijdt, dan schame hij zich niet, maar verheerlijke God onder die Naam*”. „*Indien gij door de Naam van Christus smaad lijdt, zijt gij zalig, daar de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods op u rust.*” (1 Petrus 4:16,14)

De gelovigen in Antiochië waren zich ervan bewust dat het God was, die “*om Zijn welbehagen zowel het willen en het werken*” (Filippenzen 2:13) in hen tot stand bracht. Levend te midden van een volk dat zich maar weinig om de dingen van eeuwige waarde schenen te bekommeren, probeerden zij de aandacht van de oprechten van hart te trekken en een beslist getuigenis af te leggen omtrent Hem die zij liefhadden en dienden. In hun bescheiden werk van Evangeliebediening leerden zij afhankelijk te zijn van de kracht van de Heilige Geest om het Woord van leven doeltreffend te maken. En zo legden zij dagelijks onder de verschillende lagen van de bevolking getuigenis af van hun geloof in Christus.

Het voorbeeld van Christus' volgelingen te Antiochië moet alle gelovigen die in de grote steden van de wereld van nu wonen, bezielen. Daar het de wil van God is dat uitverkoren arbeiders met talent en vol overgave in belangrijke volkscentra zullen worden geplaatst om in openbare samenkomsten de leiding te nemen, is het ook Zijn bedoeling dat de gemeenteleden in deze steden de hun van God gegeven talenten zullen gebruiken om voor zielen te arbeiden. Rijke zegeningen wachten degenen die aan de uitnodiging van God ten volle gehoor geven. Als zulke werkers zich inspannen om zielen voor Jezus te winnen, zullen zij ervaren dat velen die op een andere wijze nooit hadden kunnen worden bereikt, bereid zijn om aan de juiste persoonlijke pogingen gehoor te geven.

Het werk van God in de hedendaagse wereld heeft gebrek aan krachtige vertegenwoordigers van de Bijbelse waarheid. De ingezegende predikers alléén zijn niet opgewassen tegen de taak om de grote steden te waarschuwen. God doet niet enkel een beroep op predikers, maar ook op artsen, verpleegsters, colporteurs, Bijbelverspreiders en andere toegewijde lekenwerkers met verschillende talenten, die een kennis hebben van Gods Woord en die de kracht van Zijn genade kennen om de noden van de nog niet gewaarschuwde steden onder ogen te zien. De tijd gaat snel voorbij en er valt nog veel te doen. Iedere arbeidskracht moet meehelpen, opdat de geboden kansen wijselijk worden benut.

Paulus' werk in Antiochië, samen met Barnabas, sterkte hem in zijn overtuiging dat God hem had geroepen om een speciaal werk voor de heidenwereld te verrichten. Ten tijde van Paulus' bekering had de Heere verklaard dat hij als een

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

dienaar van de heidenen zou worden uitgezonden „om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.” (Handelingen 26:18) De engel die aan Ananias verscheen, had over Paulus gezegd: „Deze is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn Naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen Israëls.” (Handelingen 9:15) En Paulus zelf had later in zijn christelijke ervaring, terwijl hij in de tempel te Jeruzalem bad, bezoek van een hemelse engel gehad, die hem beval: „Ga heen, want Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen” (Handelingen 22:21)

Zo had de Heere Paulus de opdracht gegeven om het grote zendingsveld van de heidenen te betreden. Om hem op dit uitgebreide en moeilijke werk voor te bereiden, had God hem in nauwe verbinding met Zichzelf gebracht en voor zijn in vervoering gebrachte blikken tonelen van hemelse schoonheid en heerlijkheid onthuld. Hem was het ambt ten deel gevallen om „het geheimenis” bekend te maken, dat „eeuwenlang verzwegen” (Romeinen 16:25) is geweest - „het geheimenis van Zijn wil” (Efeze 1:9), „dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, Zijn apostelen en profeten: (dit geheimenis), dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het Evangelie, waarvan ik”, zo verklaart Paulus, „een dienaar geworden ben Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoud), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Heere, heeft uitgevoerd.” (Efeze 3: 5-11)

God zegende in rijke mate de arbeid van Paulus en Barnabas gedurende het jaar dat ze samen met de gelovigen in Antiochië doorbrachten. Maar geen van beiden was vooralsnog formeel als prediker van het Evangelie ingezegend. Zij hadden nu in hun godsdienstige ervaring een tijdstip bereikt waarop God hun de uitvoering van een moeilijke zendingsopdracht wilde toevertrouwen, waarbij zij ieder voordeel dat door tussenkomst van de gemeente kan worden verkregen, nodig zouden hebben.

„Nu waren er te Antiochië in de gemeente aldaar profeten en leraars, namelijk: Barnabas, Simeon, genaamd Niger, Lucius van Cyrene, Manaën, ... en Saulus. En terwijl zij vastten bij de dienst des Heeren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb”.

(Handelingen 13:1-2) Eer deze apostelen tot de heidenwereld werden gezonden, werden zij onder vasten en gebed en handoplegging plechtig tot de dienst van God gewijd. Op deze wijze werden zij door de gemeente gemachtigd niet enkel de waarheid te prediken, maar ook om de doophandeling te voltrekken en, met kerkelijke bevoegdheid toegerust, gemeenten te organiseren.

De christelijke gemeente trad op dit moment een belangrijk tijdperk binnen. Het werk om de Evangelieboodschap onder de heidenen te verkondigen moest nu met kracht ter hand worden genomen en als resultaat hiervan zou de gemeente door een grote zielenoogst in kracht toenemen. De apostelen die tot het leiderschap in dit werk waren verkozen, werden aan wantrouwen, vooroordeel en afgunst blootgesteld. Hun

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

leringen over het afbreken van „*de tussenmuur, die scheiding maakte*” (Efeze 2:14), die zo lang de Joodse en heidense wereld had gescheiden, zou hen natuurlijk in gevaar van beschuldiging van ketterij brengen; en hun gezag als verkondigers van het Evangelie zou door vele ijverige, gelovige Joden in twijfel worden getrokken. God voorzag de moeilijkheden die Zijn dienstknechten zouden ontmoeten. Opdat hun werk onaanvechtbaar zou zijn, gaf Hij de gemeente door een openbaring te kennen dat ze hen in het openbaar tot het predikambt moesten afzonderen. Hun inzegening was een openlijke erkenning van hun Goddelijke aanstelling om de heidenen de blijde nieuws van het Evangelie te brengen.

Zowel Paulus als Barnabas hadden reeds hun opdracht van God Zelf ontvangen en de ceremonie van handoplegging voegde daaraan geen nieuwe zegen of praktische bekwaamheid toe. Het was een erkende ceremonie tot bevestiging van een verleend ambt en een bevestiging van iemands autoriteit in dat ambt. Hierdoor werd Gods werk door de gemeente bekrachtigd.

Voor de Joden was dit gebruik veelbetekenend. Wanneer een Joodse vader zijn kinderen zegende, legde hij vol eerbied zijn handen op hun hoofd. Wanneer een dier als offer werd bestemd, werd de hand van hem die bekleed was met priesterlijk gezag, op het offerdier gelegd. En toen de dienaren van de gemeente te Antiochië hun handen op Paulus en Barnabas legden, smeekten zij God door deze handeling, om aan de apostelen Zijn zegen te schenken bij hun wijding tot het speciale ambt waartoe zij waren geroepen.

Later werd deze plechtige verordening van het opleggen van handen grotelijks misbruikt: een ongerechtvaardigde betekenis werd aan de handeling toegekend, alsof er opeens op degenen die zo'n wijding ontvingen, een kracht neerdaalde die hem onmiddellijk tot enige of alle geestelijke arbeid bekwaam maakte. Toch wordt er, wat betreft de afzondering van deze twee apostelen, niet meegedeeld dat er ook maar enige kracht schulde in de daad van handoplegging als zodanig. We hebben slechts het eenvoudige verhaal van hun inzegening en de betekenis daarvan voor hun toekomstige arbeid.

De omstandigheden in verband met de door de Heilige Geest tot stand gebrachte afzondering van Paulus en Barnabas tot een bepaalde tak van dienst, tonen duidelijk aan dat de Heere door uitverkoren hulpkrachten in Zijn georganiseerde gemeente werkt. Jaren geleden, toen aan Paulus het Goddelijk voornemen voor de eerste maal werd geopenbaard, door de Heiland Zelf, werd hij onmiddellijk daarna met leden van de nieuw georganiseerde gemeente te Damascus in verbinding gebracht. Bovendien werd de gemeente daar over de persoonlijke ervaringen van de bekeerde Farizeeër niet lang in onwetendheid gelaten. En nu, toen de Goddelijke opdracht van weleer volledig moest worden uitgevoerd, belastte de Heilige Geest, opnieuw getuigend dat Paulus een uitverkoren werktuig was om het Evangelie onder de heidenen te verkondigen, de gemeente met de taak om hem en zijn medearbeider in te zegenen. Terwijl de leiders van de gemeente te Antiochië „*de Heere dienden en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.*” (Handelingen 13:2)

God heeft Zijn gemeente op aarde gesteld tot een kanaal van licht en hierdoor maakt Hij Zijn voornemens en Zijn wil bekend. Hij doet niet één van Zijn dienstknechten iets ervaren dat onafhankelijk is van of in tegenstelling is met de ervaring van de gemeente zelf. Noch geeft Hij aan een enkele persoon de kennis van

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Zijn wil, terwijl de gemeente — Christus' lichaam — in duisternis wordt gelaten. In Zijn voorziening brengt Hij Zijn dienaren in nauwe verbinding met Zijn gemeente, opdat zij minder zelfvertrouwen zouden hebben en groter vertrouwen in anderen die door Hem worden geleid om Zijn werk voorwaarts te brengen.

Er zijn in de gemeente altijd mensen geweest die voortdurend naar persoonlijke onafhankelijkheid streefden. Zij schijnen niet te kunnen inzien dat zo'n onafhankelijke geest hen er makkelijk toe kan leiden te veel vertrouwen in zichzelf te stellen en hun eigen oordeel hoger te schatten dan de raadgeving en het oordeel van hun broeders, in het bijzonder van diegenen die door God tot leiders over Zijn volk zijn aangesteld. God heeft Zijn gemeente bekleed met een bijzonder gezag en een macht, die niemand mag geringschatten, want wie dat doet, veracht daarmee de stem van God.

Zij die geneigd zijn hun persoonlijk oordeel als doorslaggevend te beschouwen, zijn in ernstig gevaar. Het is satans weloverwogen streven dezen af te scheiden van diegenen die kanalen van licht zijn en door wie de Heere de opbouw en de uitbreiding van Zijn werk op aarde tot stand heeft gebracht. Degenen te veronachtzamen of te verachten die God geroepen heeft om de verantwoordelijkheden van het leiderschap in verband met de uitbreiding van de waarheid te dragen, betekent de middelen te verwerpen die de Heere tot steun, bemoediging en versterking van Zijn volk heeft beschikt. Iedere arbeider in het werk van de Heer, die aan deze middelen voorbijgaat en die meent dat zijn inzicht hem door geen ander kanaal kan toekomen dan rechtstreeks van God, plaatst zichzelf in een positie waarin hij aan het gevaar is blootgesteld door de vijand te worden misleid en onderworpen. De Heer heeft het in Zijn wijsheid zo beschikt dat christen met christen en gemeente met gemeente door een nauwe onderlinge band moeten zijn verbonden. Op deze wijze zal het menselijke werktuig in staat zijn om met het Goddelijke samen te werken. Iedere arbeidskracht zal aan de Heilige Geest onderworpen zijn en alle gelovigen zullen in een georganiseerde en goed geleide actie verenigd zijn om aan de wereld de vreugdevolle boodschap van Gods genade te verkondigen.

Paulus beschouwde de plechtigheid van een officiële inzegening als het beginpunt van een nieuw en belangrijk tijdperk in zijn levenswerk. Dit tijdstip merkte hij later aan als het begin van zijn apostelschap in de christelijke gemeente.

Terwijl het licht van het Evangelie te Antiochië helder scheen, werd door de te Jeruzalem achtergebleven apostelen een belangrijk werk voortgezet. Ieder jaar kwamen ten tijde van het feest vele Joden uit alle landen naar Jeruzalem om in de tempel te aanbidden. Sommigen van deze pelgrims waren mannen van innige vroomheid en waren ernstige onderzoekers van de profetieën. Zij zagen uit en verlangden naar de komst van de beloofde Messias, de hoop van Israël. Terwijl Jeruzalem vol was met deze vreemdelingen, predikten de apostelen Christus met onverschrokken moed, ofschoon zij wisten dat zij hierdoor hun leven in voortdurend gevaar brachten. De Geest van God plaatste Zijn zegel op hun werk: velen werden tot het geloof bekeerd en toen dezen naar hun woonplaatsen in verschillende delen van de wereld waren teruggekeerd, verspreidden zij het zaad van de waarheid onder alle natiën en onder alle klassen van de samenleving.

Onder de apostelen die zich met dit werk bezighielden, traden Petrus, Jacobus en Johannes steeds naar voren; zij waren ervan overtuigd dat God hen had uitverkoren om onder hun landgenoten in hun geboorteland Christus te prediken. Zij arbeidden

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

trouw en bedachtzaam en legden getuigenis af van de dingen die zij gezien en gehoord hadden, en beriepen zich op „*het profetische Woord, dat zeer vast is*” (2 Petrus 1:19), in een poging „*het ganse huis Israëls*” ervan te overtuigen „*dat God deze Jezus, Die*” de Joden kruisigden, „*heeft gemaakt én tot Heere én tot Christus.*” (Handelingen 2:36)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 17 – Verkondigers van het Evangelie

"Door de Heilige Geest uitgezonden, trokken" Paulus en Barnabas, na hun inzegening door de broeders in Antiochië „naar Seleucië en voeren vandaar naar Cyprus". (Handelingen 13:4) Zo begonnen de apostelen hun eerste zendingsreis.

Cyprus was een van de plaatsen waarheen de gelovigen vanuit Jeruzalem waren gevlucht, vanwege de vervolging die na de dood van Stefanus was uitgebroken. Vanuit Cyprus waren enige mannen naar Antiochië gereisd, *"die de Heere Jezus predikten."* (Handelingen 11:20) Barnabas zelf was *„uit Cyprus afkomstig"* (Handelingen 4:36) en nu bezochten hij en Paulus, vergezeld door Johannes Marcus, een bloedverwant van Barnabas, het eiland.

De moeder van Marcus had zich tot het christelijk geloof bekeerd en haar huis te Jeruzalem was een toevluchtsoord voor de discipelen. Zij waren daar altijd verzekerd van een vriendelijke ontvangst en een bepaalde tijd van rust. Tijdens één van deze bezoeken van de apostelen aan het huis van zijn moeder stelde Marcus aan Paulus en Barnabas voor hen op hun zendingsreis te vergezellen. Hij voelde de genade Gods in zijn hart en verlangde zich geheel aan het Evangelieambt te wijden.

Na hun aankomst in Salamis *"verkondigden zij het woord Gods in de synagogen der Joden En na het gehele eiland doorgetrokken te zijn tot aan Pafos, troffen zij een zekere tovenaars, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Barjesus; hij hield zich op bij de landvoogd Sergius Paulus, een verstandig man. Deze begeerde het woord Gods te horen en liet Barnabas en Saulus tot zich roepen. Maar Elymas, de tovenaars, want zo wordt zijn naam vertaald, verzette zich tegen hen en trachtte de landvoogd van het geloof afkerig te maken".* (Handelingen 13:5-8)

Satan laat niet zonder tegenstand de opbouw van Gods Koninkrijk op aarde toe. De krachten van de boze zijn in een voortdurende strijd verbonden tegen degenen die geroepen zijn het Evangelie te verspreiden; en deze machten der duisternis zijn vooral dan werkzaam wanneer de waarheid aan mensen van faam en oprechte rechtschapenheid wordt verkondigd. Zo was het toen Sergius Paulus, de landvoogd van Cyprus, de Evangelieboodschap beluisterde. De landvoogd had de apostelen laten roepen om zich omtrent de boodschap die zij kwamen verkondigen, te laten onderrichten; en nu probeerden de machten der duisternis, werkend door de tovenaars Elymas, hem door hun verderfelijke invloeden van het geloof te weerhouden en zo Gods bedoeling te verijdelen.

Op deze wijze werkt de gevallen vijand altijd om mensen van invloed binnen zijn gelederen te houden, die, wanneer zij bekeerd zouden zijn, goede diensten aan de zaak van God zouden bewijzen. Maar de trouwe Evangeliearbeider behoeft een nederlaag door de hand van de vijand niet te vrezen, want het is zijn voorrecht met kracht uit de hoge te zijn aangedaan om iedere duivelse invloed te weerstaan.

Ofschoon fel door satan bestookt, had Paulus toch de moed om deze mens, door wie de vijand werkte, te berispen. De apostel, *„vervuld met de Heilige Geest, zag hem scherp aan, en zei: Zoon des duivels, vol van allerlei list en streken, vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophouden de rechte wegen des Heeren te verdraaien? En nu, zie, de hand des Heeren keert zich tegen u, en gij zult een tijd lang blind zijn en de zon niet zien. En terstond viel op hem donkerheid en duisternis, en rondastende zocht hij iemand om hem bij de hand te leiden. Toen de landvoogd zag, wat er*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gebeurd was, kwam hij tot geloof, zeer getroffen door de leer des Heeren".

(Handelingen 13:9-12)

De tovenaars had zijn ogen voor de getuigenissen van de waarheid gesloten. De Heere sloot nu in gerechtvaardigde toorn zijn natuurlijke ogen en onttrok het daglicht aan hem. Deze blindheid was niet van blijvende aard, maar slechts voor een tijd, opdat hij daardoor tot berouw zou worden gemaand en tot het zoeken van vergeving bij de God die hij zo diep had gegriefd. De verbijstering waarin hij zodoende was geraakt, maakte dat zijn sluwe kunsten tegen de leer van Christus niets konden uitrichten. Het feit dat hij gedwongen was in blindheid rond te tasten, bewees aan allen dat de wonderen die de apostelen tot stand hadden gebracht, en die Elymas als goocheltoeren had bestempeld, door Gods kracht waren geschied. De landvoogd werd van de waarheid, van de door de apostelen verkondigde leer, overtuigd en nam het Evangelie aan.

Elymas was geen man van ontwikkeling. Toch was hij bijzonder geschikt om het werk van satan te bedrijven. Zij die Gods waarheid prediken zullen de sluwe vijand in vele verschillende vormen ontmoeten. Soms zal het zijn in de gedaante van een geleerde, maar vaker in die van onontwikkelde mensen die satan heeft opgeleid tot geslaagde werktuigen waardoor hij zielen misleidt. Het is de plicht van Christus' dienaren om in de vreze Gods en in Zijn kracht trouw op hun post te blijven. Zo zullen zij de legers van satan in verwarring kunnen brengen en in de Naam des Heeren kunnen overwinnen.

Paulus en zijn metgezel zetten hun reis voort, waarbij zij zich naar Perge in Pamphylie begaven. De weg viel hun zwaar. Zij moesten aan moeiten en ontberingen het hoofd bieden en waren aan alle kanten door gevaren omringd. In de dorpen en steden waar zij doortrokken en op de eenzame wegen waren zij door zichtbare en onzichtbare gevaren omgeven. Doch Paulus en Barnabas hadden geleerd op Gods bevrijdende kracht te vertrouwen. Hun harten waren van brandende liefde vervuld voor zielen die de ondergang tegemoet gingen. Als trouwe herders op zoek naar de verloren schapen, schonken zij geen aandacht aan eigen gemak en comfort. Zichzelf vergetend, wankelden zij niet wanneer vermoeidheid, honger en kou hun deel waren. Zij hadden slechts één doel voor ogen — de redding van hen die ver van de kudde waren afgedwaald.

Hier was het dat Marcus, door vrees en ontmoediging overweldigd, een tijdlang onzeker was in zijn voornemen om zich van ganser harte aan het werk des Heeren te wijden. Niet gewend aan ontberingen, werd hij door de gevaren en ongemakken van de reis ontmoedigd. Onder gunstige omstandigheden had hij met succes gearbeid. Maar nu, te midden van tegenstand en gevaren die de pionier zo vaak op zijn weg ontmoet, faalde hij om als een goed krijgsman van Jezus Christus verdrukking te lijden. Hij moest nog leren om gevaren en vervolging en tegenstand moedig onder ogen te zien. Toen de apostelen steeds verder voorttrokken en toen steeds grotere moeilijkheden zich voordeden, aarzelde Marcus; hij verloor de moed, weigerde verder te gaan en keerde terug naar Jeruzalem.

Deze terugkeer werd voor Paulus de aanleiding om Marcus voor een tijd onvriendelijk en zelfs streng te beoordelen. Barnabas daarentegen was geneigd hem vanwege zijn onervarenheid te verontschuldigen. Hij hoopte vurig dat Marcus het predikambt niet zou opgeven, want hij zag kwaliteiten in Marcus die hem tot een bruikbare arbeider voor Christus zouden kunnen maken. In latere jaren werd zijn

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bezorgdheid voor Marcus rijkelijk beloond, want de jonge man gaf zich onvoorwaardelijk aan de Heere en aan het werk van de Evangelieverkondiging in moeilijke gebieden. Onder Gods zegen en onder de wijze leiding van Barnabas ontwikkelde hij zich tot een waardevolle arbeider.

Paulus verzoende zich later met Marcus en beschouwde hem als een medearbeider. Hij beval hem dan ook aan bij de Kolossenzen als een medewerker *“voor het Koninkrijk Gods”* en *“tot troost”* (Kolossenzen 4:11) voor hem. Korte tijd voor zijn dood sprak hij opnieuw van Marcus als *„van veel nut”* voor hem *“voor de dienst.”* (2 Timotheüs 4:11)

Na het vertrek van Marcus bezochten Paulus en Barnabas Antiochië in Pisidië en op een Sabbatdag gingen zij een Joodse synagoge binnen en zetten zich neer. *“Na de voorlezing van de wet en de profeten lieten de oversten der synagoge hun vragen: Mannen broeders, indien gij een woord van opwekking voor het volk hebt, spreekt het dan”.* (Handelingen 13:15) Na deze uitnodiging tot spreken *“stond Paulus op, wenkte met zijn hand en zeide: Mannen van Israël en vereerders van God, luistert”.* (Handelingen 13: 16) Daarna volgde een schitterende redevoering. Hij ging voort met een verhandeling te geven van de wijze waarop de Heere, vanaf de tijd van hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, bemoeienis met de Joden had gehad en hoe een Heiland uit het geslacht van David was beloofd. En stoutmoedig verklaarde hij: *“Uit zijn geslacht heeft God naar de belofte voor Israël de Heiland Jezus doen komen, nadat Johannes eerst, vóór zijn optreden, aan het gehele volk Israël een doop van bekering gepredikt had. En toen hij zijn loopbaan volbracht, zeide Johannes: Wat gij meent, dat ik ben, ben ik niet, maar zie, na mij komt Hij, Wien ik niet waardig ben het schoeisel van Zijn voeten los te maken”.* (Handelingen 13: 23-25) Op deze wijze predikte hij met kracht Jezus als de Verlosser van mensen, als de Messias van de profetie.

Na deze verklaring vervolgde Paulus: *„Mannen broeders, zonen van het geslacht van Abraham, en vereerders van God onder u, tot ons is deze heilsboodschap gezonden. Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten hebben Hem niet erkend en zij hebben de uitspraken der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen, door hun oordeel vervuld”.* (Handelingen 13:26-27)

Paulus aarzelde niet de onverbloemde waarheid te zeggen omtrent de verwerping van de Heiland door de Joodse leiders. *„Hoewel zij geen grond voor doodstraf konden vinden”,* verklaarde de apostel, *„hebben zij Pilatus gevraagd Hem ter dood te brengen; en toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven stond, namen zij Hem af van het hout en legden Hem in een graf. Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die (thans) getuigen van Hem zijn bij het volk”.* (Handelingen 13:28-31)

“Wij verkondigen u”, ging de apostel verder, *“dat God de belofte, die aan de vaders geschied is, aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus op te wekken, gelijk in de tweede psalm geschreven staat: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt. En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van David geven, dat betrouwbaar is; en daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij zult Uw Heilige geen ontbinding doen zien. Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vaders bijgezet, en hij heeft wél ontbinding*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gezien; maar Hij, Die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien”.
(Handelingen 13:32-37)

En nadat Paulus onomwonden over de vervulling van bekende Messiaanse profetieën had gesproken, predikte hij hun berouw en de vergeving van zonden door de verdiensten van Jezus, hun Heiland. *“Zo zij u dan bekend”,* zeide hij, *“dat door deze u vergeving van zonden verkondigd wordt; ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes.”* (Handelingen 13:38-39)

De Geest van God begeleidde de woorden die werden gesproken en harten werden bewogen. Het beroep van de apostel op de oudtestamentische profetieën en zijn verklaring dat deze in de bediening van Jezus van Nazareth waren vervuld, overtuigde menigeen die verlangend was naar de komst van de beloofde Messias. En de bemoedigende woorden van de spreker dat de *„blijde boodschap”* van verlossing zowel voor de joden als voor de heidenen was bestemd, brachten hoop en blijdschap aan hen die naar het vlees niet tot de kinderen van Abraham werden gerekend.

“En toen zij vertrokken, verzochten zij hun tegen de eerstvolgende sabbat weder deze woorden te spreken”. (Handelingen 13:42) Toen de vergadering ten slotte uitéenging, *“volgden velen van de Joden en de vereerders van God, die Jodengenoten waren”,* die op die dag de blijde boodschap hadden aangenomen, *“Paulus en Barnabas, die dan ook tot hen spraken en bij hen aandrongen om te blijven bij de genade Gods.”* (Handelingen 13:43)

De door Paulus' rede verwekte belangstelling te Antiochië in Pisidië bracht de volgende Sabbat *“bijna de gehele stad bijeen om het Woord Gods te horen. Doch toen de Joden de scharen zagen, werden zij vervuld met nijd en spraken, lasterende, tegen hetgeen door Paulus gezegd werd.”* (Handelingen 13:44-45)

„Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods werd gesproken, doch nu gij het verstoot en u het eeuwige leven niet waardig keurt, zie, nu wenden wij ons tot de heidenen. Want zo heeft ons de Heere geboden: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij tot heil zoudt zijn tot aan het uiterste der aarde”. (Handelingen 13:46-47)

“Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en verheerlijkten het Woord des Heeren; en allen, die bestemd waren ten eeuwigen leven, kwamen tot geloof”. (Handelingen 13:48) Zij verheugden zich uitermate dat Christus hen als kinderen van God erkende en met een dankbaar hart luisterden zij naar de tot hen gesproken woorden. Zij die geloofden deelden ijverig de Evangelieboodschap aan anderen mee, en zo *“verbreidde het woord des Heeren zich door het gehele land.”* (Handelingen 13:49)

Eeuwen tevoren had de pen der inspiratie deze oogst van de heidenen reeds beschreven, maar deze profetische mededelingen waren slechts vaag begrepen. Hosea had gezegd: *“Eens echter zullen de kinderen Israëls talrijk wezen als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen is. En ter plaatse waar tot hen gezegd wordt: Gij zijt mijn volk niet — zullen zij genoemd worden kinderen van de levende God”.* En wederom: *“Ik zal haar voor Mij zaaien in het land, en Mij ontfermen... en zeggen: Gij zijt Mijn volk”,* dat zal zeggen: *„Mijn God!”* Hosea 1:10; 2:22)

De Heiland Zelf profeteerde gedurende Zijn dienstwerk op aarde het verbreiden van het Evangelie onder de heidenen. In de gelijkenis van de wijngaard verklaarde Hij aan de onboetvaardige joden: *„Het Koninkrijk Gods zal van u weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

daarvan opbrengt.” (Mattheüs 21:43) En na Zijn opstanding droeg Hij de discipelen op om uit te gaan „*in de gehele wereld*”, en „*alle volken*” te onderwijzen. Zij mochten niemand ongewaarschuwd laten, maar moesten „*het Evangelie aan de ganse schepping*” (Mattheüs 28:19; Marcus 16:15) verkondigen.

Ofschoon Paulus en Barnabas zich te Antiochië in Pisidië tot de heidenen keerden, staakten zij anderzijds daar waar zich maar een gunstige gelegenheid voordeed om gehoor te vinden, het werk voor de Joden niet. Later predikten Paulus en zijn metgezel in Thessalonica, in Corinthe, in Efeze en in andere belangrijke middelpunten het Evangelie zowel aan de Joden als aan de heidenen. Toch waren hun voornaamste krachten voortaan gericht op de opbouw van Gods Koninkrijk in heidense gebieden, onder mensen die slechts weinig of geen kennis van de ware God en Zijn Zoon hadden.

Het hart van Paulus en zijn medewerkers ging uit naar degenen die “*zonder Christus, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld*” waren. Door de onvermoeide arbeid der apostelen voor heidenen, leerden de “*vreemdelingen en bijwoners*” die „*eertijds veraf*” waren dat zij nu „*dichtbij*” waren „*gekomen door het bloed van Christus*”, en dat door het geloof in Zijn verzoenend offer zij „*medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods*” (Efeze 2:12,13,19) konden worden.

Voortgaand in het geloof, werkte Paulus gestadig voor de opbouw van Gods Koninkrijk onder degenen die door de leraren in Israël waren verwaarloosd. Aanhoudend verheerlijkte hij Christus Jezus als “*de Koning der koningen en de Heere der heren*” (1 Timotheüs 6:15), en vermaande de gelovigen om „*geworteld en opgebouwd*” te worden „*in Hem, en bevestigd te worden in het geloof.*” (Kolossenzen 2:7)

Voor hen die geloven, is Christus een vast fundament. Op Deze levende Steen kunnen zowel Joden als heidenen bouwen. Hij is groot genoeg voor allen en sterk genoeg om het gewicht en de last van de gehele wereld te dragen. Dit is een door Paulus zelf duidelijk erkend feit. In de laatste dagen van zijn loopbaan schreef de apostel aan een groep gelovigen uit de heidenen, die in hun liefde tot de Evangeliewaarheid standvastig waren gebleven: „*Zo zijt gij dan gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus Zelf de Hoeksteen is.*” (Efeze 2:19,20)

Toen het Evangelie in Pisidië zich uitbreidde, „*stookten*” de ongelovige Joden in Antiochië, in hun blind vooroordeel, „*de aanzienlijke vrouwen, die God vereerden en de voornaamsten van de stad op en verwekten een vervolging tegen Paulus en Barnabas en dreven hen uit hun gebied*”. (Handelingen 13:50)

De apostelen lieten zich door deze behandeling niet ontmoedigen. Zij herinnerden zich de woorden van hun Meester: „*Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.*” (Mattheüs 5:11-12)

De Evangelieboodschap maakte voortgang en de apostelen hadden alle reden zich bemoedigd te voelen. Hun arbeid onder de Pisidiërs te Antiochië was rijkelijk gezegend en de gelovigen aan wie zij voor een tijd het werk overlieten, waren „*vervuld met blijdschap en met de Heilige Geest*”.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 18 – De Evangelieverkondiging onder de heidenen

Vanuit Antiochië in Pisidië begaven Paulus en Barnabas zich naar Icónium. In deze plaats begonnen zij, evenals in Antiochië, hun werk in de synagogen van hun eigen volk. Zij hadden opmerkelijk succes; *“een grote menigte, zowel van Joden als van Grieken, kwam tot het geloof”*. Maar zowel in Icónium als in andere plaatsen waar de apostelen arbeidden, *„prikkelden en verbitterenden de Joden, die hun geen gehoor gaven, de zielen der heidenen tegen de broeders.”* (Handelingen 14:1,2)

De apostelen keerden zich echter niet van hun roeping af, want velen namen het Evangelie van Christus aan. Oog in oog met tegenstand, afgunst en vooroordeel, zetten zij hun werk voort, *„vrijmoedig sprekende in vertrouwen op de Heere”*, en God *“gaf getuigenis aan het woord Zijner genade, en deed tekenen en wonderen door hun handen geschieden”*. (Handelingen 14:3) Deze bewijzen van Goddelijke goedkeuring hadden een machtige invloed op hen wiens geest voor overtuiging openstond en het aantal van hen die zich tot het Evangelie bekeerden, nam toe.

De toenemende populariteit van de door de apostelen verkondigde boodschap vervulde de ongelovige Joden met haat en nijd, en zij besloten onmiddellijk een einde aan het werk van Paulus en Barnabas te maken. Door middel van valse en overdreven berichten wisten zij de overheid vrees in te boezemen dat de gehele stad in gevaar verkeerde en tot oproer werd aangezet. Zij gaven te kennen dat grote scharen zich bij de apostelen aansloten en deden het voorkomen dat dit plaatsvond met heimelijke en gevaarlijke bedoelingen.

Als gevolg van deze beschuldigingen werden de discipelen herhaaldelijk voor de overheid gebracht; maar hun verdediging was zo zuiver en vol inzicht en hun verklaring van hetgeen zij leerden zo rustgevend en begrijpelijk, dat zich een sterke invloed in hun voordeel deed gelden. Ofschoon de stadsbestuurders door de valse geruchten die ze over de apostelen hadden vernomen, bevooroordeeld waren, waagden zij het toch niet hen te veroordelen. Zij konden slechts tot de erkenning komen dat het onderwijs van Paulus en Barnabas ten doel had de mensen om te vormen tot deugdzame, ordelievende burgers van de maatschappij en dat de zedelijke gedragingen en de goede orde in de stad zich verbeterden wanneer de door de apostelen onderwezen waarheden werden aangenomen.

Door de tegenstand die de discipelen ondervonden, verkreeg de boodschap van waarheid grote bekendheid. De Joden zagen dat hun pogingen om het werk van de nieuwe leraars te verijdelen slechts ten gevolge hadden dat het aantal gelovigen steeds toenam. *„Maar er ontstond verdeeldheid onder het volk in de stad: sommigen waren voor de Joden, anderen voor de apostelen”*. (Handelingen 14:4)

De Joden waren zo woedend over de wending die de zaak nam, dat ze besloten hun doel met geweld te bereiken. Zij wekten de laagste hartstochten van de onontwikkelde, luidruchtige menigte en slaagden er op deze wijze in een oproer te veroorzaken, dat zij aan de lering van de discipelen toeschreven. Door deze valse aanklacht hoopten zij voor de uitvoering van hun plan de medewerking van de stadsbestuurders te verkrijgen. Zij bepaalden dat de discipelen geen gelegenheid moesten hebben om zich te verdedigen en dat het gepeupel moest ingrijpen door Paulus en Barnabas te stenigen, om zo een eind aan hun arbeid te maken.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Vrienden van de apostelen, ofschoon ongelovigen, waarschuwden hen voor de boosaardige plannen van de Joden en drongen er bij hen op aan zich niet onnodig aan de woede van de menigte bloot te stellen, maar hun leven in veiligheid te brengen. Paulus en Barnabas verlieten daarop vrijwillig en in het geheim Icónium en lieten het aan de gelovigen over het werk voor een tijd alléén voort te zetten. Doch zij namen in geen geval voorgoed afscheid. Zij waren voornemens terug te keren zodra de opwinding was geluwd om dan het begonnen werk te voltooien.

Te alle tijden en in ieder land hebben de boodschappers van God bittere tegenstand ondervonden van degenen die weloverwogen verkozen om het licht van de hemel te verwerpen. Dikwijls hebben de vijanden van het Evangelie door verkeerde voorstellingen en leugens ogenschijnlijk gezegevierd, doordat zij de deuren waardoor Gods boden toegang tot het volk konden krijgen, sloten. Maar deze deuren konden niet altijd gesloten blijven. En wanneer Gods dienstknechten na een zekere tijd terugkeerden om hun arbeid te hervatten, had de Heere vaak machtig in hun voordeel gewerkt en het hun mogelijk gemaakt om, tot eer van Zijn Naam, gedenkwaardige dingen tot stand te brengen.

Nadat zij door vervolging uit Icónium waren verdreven, begaven de apostelen zich naar Lystra en Derbe, in de landstreek Lycaónië. Deze steden waren grotendeels door een heidens, bijgelovig volk bewoond, maar er waren sommigen onder hen die de Evangelieboodschap wilden horen en aannemen. De apostelen besloten in deze steden en in de omliggende streek te arbeiden, in de hoop het vooroordeel en de vervolging van de zijde der Joden te ontgaan.

Ofschoon er enige Joden in Lystra woonden, was er in de stad geen synagoge. Veel inwoners van Lystra oefenden hun godsdienst uit in een tempel die aan Jupiter was gewijd. Toen Paulus en Barnabas in de stad verschenen en zij de inwoners van Lystra om zich heen verzamelden en hun de eenvoudige waarheid van het Evangelie uitlegden, probeerde velen deze leringen in verband te brengen met hun eigen bijgelovige verering van Jupiter.

De apostelen probeerden deze afgodendienaars de kennis van God de Schepper en van Zijn Zoon, de Redder van het mensdom, bij te brengen. Allereerst richtten zij hun aandacht op de wonderbaarlijke werken van God — de zon, de maan en de sterren, de prachtige regelmaat van de steeds weerkerende jaargetijden, de machtige met sneeuw bedekte bergen, de statige bomen en andere wisselende wonderen van de natuur, die getuigen van een meesterschap dat het menselijk begrip te boven gaat. Door deze werken van de Almachtige brachten de apostelen de heidenen tot nadenken over de grote Heerser van het heelal.

Na deze fundamentele waarheden aangaande de Schepper duidelijk te hebben gemaakt, vertelden de apostelen de mensen in Lystra van de Zoon van God, Die vanuit de hemel op aarde kwam, omdat Hij de mensenkinderen liefhad. Zij spraken over Zijn leven en werken, Zijn verwerping door degenen die Hij kwam redden, Zijn verhoor en kruisiging, Zijn opstanding, en Zijn opvaren ten hemel om daar als Voorspraak van de mensen op te treden. Zo predikten Paulus en Barnabas in de Geest en de kracht van God het Evangelie in Lystra.

Eens toen Paulus de mensen vertelde van Christus' werk als Heelmeester van de zieken en ellendigen, zag hij onder zijn toehoorders een lamme wiens ogen op hem waren gericht en die zijn woorden aannam en geloofde. Paulus' hart ging in medelijden uit naar deze ongelukkige man, in wie hij iemand bespeurde die “geloof

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

had om genezing te vinden". (Handelingen 14:9) In tegenwoordigheid van de bijgelovige schare beval Paulus de kreupele recht op zijn voeten te staan. Tevoren was de lijder slechts in staat geweest een zittende houding aan te nemen. Maar nu gehoorzaamde hij ogenblikkelijk het bevel van Paulus en voor het eerst van zijn leven stond hij op zijn voeten. Deze geloofsdaad ging met kracht gepaard en deze kreupele *"sprong overeind en liep heen en weer."*

"Toen de scharen zagen wat Paulus gedaan had, verhieven zij hun stem en zeiden in het Lycaónisch: De goden zijn, in mensengedaante, tot ons neergedaald". (Handelingen 14:11) Deze bewering was in overeenstemming met één van hun overleveringen, volgens welke de goden zo nu en dan de aarde bezochten. Barnabas noemden zij vanwege zijn eerbiedwaardig voorkomen, zijn waardige houding en zijn welwillende gelaatsuitdrukking, Jupiter, de vader der goden. Van Paulus dachten ze dat hij Mercurius was, *"omdat hij het was, die het woord voerde"*, (Handelingen 14:12) en ernstig, actief en welbespraakt, woorden van waarschuwing en vermaning tot hen richtte.

De inwoners van Lystra verlangden ernaar om hun dankbaarheid te tonen en wisten de priester van Jupiter te bewegen de apostelen te eren. Deze *"bracht stieren en kransen aan bij het poortgebouw en wilde met de scharen offeren"*. (Handelingen 14:13) Paulus en Barnabas, die afzondering en rust hadden gezocht, merkten van deze voorbereidingen niets. Spoedig echter werd hun aandacht getrokken door het geluid van muziek en het geestdriftige gejuich van een grote volksmenigte die tot voor het huis was gekomen waar zij zich ophielden.

Toen de apostelen de oorzaak van dit bezoek en de hiermee gepaard gaande opgewondenheid begrepen, *"scheurden zij hun mantels en sprongen naar voren onder de schare"*, (Handelingen 14:14) in de hoop verdere handelingen te voorkomen. Met luid weerklinkende stem die zich boven het gejuich van de menig verhief, vroeg Paulus hun aandacht; en toen het rumoer plotseling verstomde, zei hij: *„Mannen, wat doet gij daar? Ook wij zijn maar zwakke mensen zoals gij en verkondigen u, dat gij u van dit ijdel bedrijf moet bekeren tot de levende God, die de hemel, de aarde, de zee en al wat er in is gemaakt heeft. Hij heeft ten tijde der geslachten, die achter ons liggen, alle volken op hun eigen wegen laten gaan, en toch heeft Hij Zich niet onbetuigd gelaten door wél te doen, door u van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en aan uw harten overvloed van spijs en vrolijkheid te schenken"*. (Handelingen 14:15-17)

Niettegenstaande dat de apostelen uitdrukkelijk ontkenden dat zij goden waren en ondanks de pogingen van Paulus om de gedachten van het volk te richten op de ware God als het enige Wezen dat verering toekomt, was het bijna niet mogelijk de heidenen van hun voornemen om een offerande aan te bieden, af te brengen. Zij geloofden zo vast dat deze mannen goden waren en zij waren zo vol geestdrift, dat zij met tegenzin hun vergissing erkenden. Het verhaal zegt dat zij *„ternauwernood"* waren te weerhouden.

De inwoners van Lystra voerden aan dat zij met eigen ogen de wonderbaarlijke macht van de apostelen hadden gezien. Zij hadden gezien hoe een kreupele die nooit had kunnen gaan, zich nu in uitstekende gezondheid en kracht kon verheugen. Eerst na veel overredingskracht van de zijde van Paulus en een zorgvuldige uiteenzetting betreffende de zending van hemzelf en Barnabas als

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

afgezanten van de God des hemels en van Zijn Zoon, de grote Heelmeester, gelukte het om het volk van hun voornemen af te brengen.

De werkzaamheden van Paulus en Barnabas werden plotseling belemmerd door de boosaardigheid van zekere „Joden van Antiochië en Icónium”, (Handelingen 14:19) die bij het vernemen van het succes dat het werk van de apostelen onder de Lycaóniërs had, besloten hadden hen na te gaan en hen te vervolgen. In Lystra aangekomen, gelukte het deze Joden spoedig het volk te vervullen met dezelfde bitterheid van geest die hun eigen gemoed in beweging bracht. Met misleidende en lasterlijke woorden werden zij, die kortgeleden Paulus en Barnabas als goddelijke wezens beschouwden, tot de overtuiging gebracht dat de apostelen in werkelijkheid slechter waren dan moordenaars en de dood verdienden.

De teleurstelling die de inwoners van Lystra ondergingen doordat hun het voorrecht werd ontzegd om aan de apostelen een offer te brengen, bracht hen ertoe zich tegen Paulus en Barnabas te keren met een geestdrift, bijna even groot als die waarmee zij hen als goden hadden begroet. Opgehitst door de Joden, namen zij zich voor de apostelen met geweld aan te grijpen. De Joden drongen er bij hen op aan om Paulus geen gelegenheid tot spreken te geven, met de bewering dat, indien zij hem dit voorrecht verleenden, hij het volk zou betoveren.

Weldra werden de moorddadige plannen van de vijanden van het Evangelie tot uitvoering gebracht. De inwoners van Lystra gaven zich over aan de invloed van het kwaad; een satanische woede maakte zich van hen meester en zij grepen Paulus en stenigden hem meedogenloos. De apostel dacht dat zijn einde was gekomen. Het martelaarschap van Stefanus en de wrede rol die hij daar zelf in had gespeeld, kwamen hem duidelijk voor de geest. Met kneuzingen overdekt en uitgeput door pijn, viel hij ter aarde en de woedende scharen „*sleepten hem de stad uit, menende, dat hij dood was*”. (Handelingen 14:19)

In dit donkere uur van beproeving bleef de groep van gelovigen te Lystra, die door het werk van Paulus en Barnabas tot het geloof in Jezus was gekomen, trouw en standvastig. De redeloze tegenstand en de wrede vervolging van hun vijanden dienden slechts om het geloof van deze toegewijde broeders te versterken. En nu, geconfronteerd met gevaar en hoon, toonden zij hun trouw door zich rond het lichaam van hem die zij dood waanden, te verzamelen.

Hoe groot was hun verbazing toen de apostel midden in hun geklaag het hoofd ophief en, met de lof van God op de lippen, opstond. Voor de gelovigen gold dit onverwachte herstel van Gods dienstknecht als een wonder van Goddelijke krachten het scheen het zegel van de hemel te drukken op hun verandering van levensovertuiging. Zij verheugden zich met onuitsprekelijke blijdschap en prezen God met een hernieuwd geloof.

Onder hen die zich te Lystra hadden bekeerd en die ooggetuigen waren van het lijden van Paulus, bevond zich iemand die later een uitnemend werker voor Christus zou worden en die de beproevingen en de vreugden van het pionierswerk in moeilijke gebieden met de apostelen zou delen. Dit was een jonge man, Timotheüs genaamd. Toen Paulus uit de stad werd geslept, bevond deze jeugdige discipel zich onder de mensen die zich om het schijnbaar levenloze lichaam schaalden en die hem zagen opstaan, gewond en met bloed besmeurd, maar met lofprijzingen op de lippen omdat hij ter wille van Christus had mogen lijden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De dag nadat Paulus werd gestenigd, vertrokken de apostelen naar Derbe, waar hun arbeid werd gezegend en waar vele zielen ertoe werden gebracht om Christus als Hun Verlosser aan te nemen. Maar „toen zij aan die stad het Evangelie verkondigd hadden en er verscheidene discipelen gemaakt hadden”, (Handelingen 14:21) voelden Paulus noch Barnabas zich bevredigd, bij de gedachte, het werk elders op te nemen zonder het geloof te versterken van de bekeerden die zij voor een tijd alleen hadden moeten laten in de plaatsen waar ze onlangs hadden gearbeid. En niet voor gevaar terugschrikkend, “keerden zij terug naar Lystra, Icónium en Antiochië, om de zielen der discipelen te versterken en hen te vermanen om te blijven bij het geloof”. (Handelingen 14:21-22)

Velen hadden de blijde nieuws van het Evangelie aangenomen en zodoende zichzelf aan schande en verzet blootgesteld. De apostelen probeerden deze in hun geloof te bevestigen, opdat het door hen verrichte werk in stand mocht blijven.

Als een belangrijke factor in de geestelijke groei van de nieuwbekeerden, zorgden de apostelen ervoor hen met de waarborgen van de Evangelische verordening te omringen. In alle steden van Lycaónië en Pisidië waar zich gelovigen bevonden, werden bijgevolg een aantal gemeenten gesticht. In iedere gemeente werden ambtsdragers aangesteld en gepaste orde en regelmaat werden vastgesteld voor de behandeling van alle zaken die op het geestelijk welzijn van de gelovigen betrekking hadden.

Dit was in overeenstemming met het Evangelische plan om allen die in Christus geloven, in één lichaam te verenigen en Paulus droeg er zorg voor dit plan gedurende zijn gehele leraarsloopbaan te volgen. Degenen die door zijn arbeid tot het geloof in Christus, als hun Verlosser, waren gekomen, werden op de juiste tijd tot een gemeente georganiseerd. Zelfs als de gelovigen maar gering in aantal waren, gebeurde dit. Op deze wijze werd de christenen geleerd elkaar te helpen, gedachtig aan de belofte: „Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden.” (Mattheüs 18:20)

En Paulus vergat de op deze wijze tot stand gebrachte gemeenten niet. De zorg voor deze gemeenten drukte als een steeds zwaarder wordende last op zijn gemoed. Hoe klein een gezelschap ook mocht zijn, het was niettemin het voorwerp van zijn aanhoudende zorg. Teder waakte hij over de kleine gemeenten, in het bewustzijn dat zij bijzondere zorg nodig hadden, opdat de leden volkomen in de waarheid zouden worden bevestigd en zouden leren ernstige, onzelfzuchtige pogingen aan te wenden voor degenen die hen omringden.

Bij al hun zendingswerkzaamheden streefden Paulus en Barnabas ernaar het voorbeeld van Christus te volgen door zichzelf op te offeren en gelovig en ernstig voor zielen te arbeiden. Omzichtig, ijverig en onvermoeid gingen zij niet te rade bij eigen voorkeuren of persoonlijk gemak, maar met vrome bezorgdheid strooiden zij in voortdurende activiteit het zaad van de waarheid uit. En bij het uitstrooien van het zaad zorgden de apostelen ervoor om aan allen die op het Evangelie bouwden, praktisch onderricht van onschatbare waarde te geven. Deze ernstige, godvruchtige geest maakte op de nieuwe discipelen een blijvende indruk en overtuigde hen van de belangrijkheid van de Evangelieboodschap.

Wanneer veelbelovende en bekwame mannen, zoals Timotheüs, werden bekeerd, probeerden Paulus en Barnabas hen ernstig van de noodzakelijkheid te overtuigen om in de wijngaard te arbeiden. En wanneer de apostelen naar een andere

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

plaats gingen, faalde het geloof van deze mannen niet, maar het werd veeleer versterkt. Zij waren zorgvuldig onderricht in de wegen van de Heere en hun was geleerd hoe zij voor het heil van hun medemensen onzelfzuchtig, vurig en volhardend moesten arbeiden. Deze zorgvuldige opleiding van nieuwe discipelen was een belangrijke factor in het opmerkelijk succes dat Paulus en Barnabas bij hun prediking in heidense landen vergezelde.

De eerste zendingsreis naderde snel haar einde. De apostelen droegen de nieuw georganiseerde gemeente op aan de Heere en gingen naar Pamfylië, „*en zij spraken het Woord te Perge en trokken naar Attália; en vandaar voeren zij naar Antiochië*”. (Handelingen 14:25)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 19 – Jood en heiden

Toen Paulus en Barnabas Antiochië in Syrië, het uitgangspunt van hun zendingsreis, hadden bereikt, namen zij spoedig de gelegenheid waar om de gelovigen bijeen te roepen en hun te verhalen *“al wal God met hen gedaan had, en dat Hij ook voor de heidenen een deur des geloofs had geopend.”* (Handelingen 14:27) De gemeente te Antiochië was groot en werd nog steeds talrijker. Als middelpunt van zendingsactiviteit was zij een van de belangrijkste christengemeenten. Haar leden waren uit vele bevolkingsgroepen, zowel uit de Joden als uit de heidenen, afkomstig.

Terwijl de apostelen in samenwerking met de predikers en leken ernstig trachtten om vele zielen voor Christus te winnen, slaagden enige Joden uit Judea, *“uit de partij der Farizeeën”*, erin een kwestie ter sprake te brengen die spoedig tot een verstrekkende twist in de gemeente leidde en die onder de gelovige heidenen ontsteltenis teweegbracht. Met grote beslistheid beweerden deze Judaïstische leraars dat men, om behouden te worden, besneden moest zijn en de gehele ceremoniële wet diende te houden.

Paulus en Barnabas traden deze valse leer onmiddellijk tegemoet en weigerden om dit onderwerp bij de heidenen ter sprake te brengen. Anderzijds stemden vele gelovige Joden te Antiochië in met de bewering van de onlangs uit Judea gekomen broeders.

De Joodse bekeerlingen vertoonden in het algemeen niet de neiging om zo snel voortgang te maken als waartoe de voorzienigheid Gods hun de weg opende. Het resultaat van het werk van de apostelen onder de heidenen toonde duidelijk aan dat de bekeerden onder de heidenen de Joodse bekeerden spoedig in aantal verre zou overtreffen. De Joden vreesden, dat, indien de beperkingen en ceremoniën van hun wet voor de heidenen niet als voorwaarde tot godsdienstige gemeenschap werden gesteld, de nationale kenmerken van de Joden, die hen tot hiertoe van alle andere volken hadden onderscheiden, spoedig geheel zouden verdwijnen bij hen die de Evangelieboodschap aannamen.

De Joden hadden zich steeds op de hun door God gegeven godsdienst beroemd. Velen van hen die zich tot het geloof van Christus hadden bekeerd, meenden dat, omdat God ooit duidelijk de Hebreeuwse godsdienst had aangegeven, het onmogelijk was dat Hij een verandering in één van de voorschriften ervan zou rechtvaardigen. Zij stonden erop dat de Joodse wetten en ceremoniën met de gebruiken van de christelijke religie zouden worden verenigd. Zij onderkenden maar traag dat alle heilige offeranden slechts een afschaduwing waren van de dood van de Zoon van God, in Wie schaduw en werkelijkheid elkaar ontmoetten en na Wie de rituele gebruiken en plechtigheden van de Mozaïsche inzettingen niet langer bindend waren.

Voor zijn bekering had Paulus zichzelf beschouwd als *“onberispelijk naar de gerechtigheid der wet.”* (Filippenzen 3:6) Maar sinds zijn bekering had hij een duidelijk inzicht gekregen in de komst van de Heiland als de Verlosser van het gehele menselijke geslacht, zowel van heidenen als van Joden en hij had het onderscheid tussen levend geloof en dood formalisme leren kennen. In het licht van het Evangelie hadden de aan Israël toevertrouwde oude gebruiken en ceremoniën een nieuwe en diepere betekenis gekregen. Waar deze een afschaduwing van waren, had plaatsgehad

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en zij die leefden onder de nieuwe bedeling, waren van de voorschriften ervan bevrijd. Gods onveranderlijke wet van de tien geboden werd echter door Paulus zowel naar de geest als naar de letter gehouden.

In de gemeente te Antiochië had het vraagstuk van besnijdenis veel discussie en strijd tot gevolg. Ten slotte besloten de leden van de gemeente, uit vrees dat een scheuring onder hen het gevolg zou zijn van een voortgezette discussie, Paulus en Barnabas met enkele verantwoordelijke mannen uit de gemeente naar Jeruzalem te sturen, om de zaak aan de apostelen en oudsten voor te leggen. Zij zouden daar afgevaardigden uit de verschillende gemeenten ontmoeten en hen die naar Jeruzalem waren gekomen om de aanstaande feestelijkheden bij te wonen. Ondertussen zou al het redetwisten worden gestaakt totdat een afdoende beslissing door de algemene raadsvergadering zou worden genomen. Deze beslissing zou dan door de verschillende gemeenten in het gehele land worden aangenomen.

Op weg naar Jeruzalem bezochten de apostelen de gelovigen in de plaatsen waar zij doortrokken en bemoedigden hen door hun te vertellen van de ervaringen in het werk Gods en van de bekering van de heidenen. Te Jeruzalem troffen de afgevaardigden uit Antiochië de broeders uit de verschillende gemeenten, die tot een algemeen beraad waren samengekomen. Zij vertelden hun van het succes waarmee hun werk onder de heidenen gepaard ging. Daarna gaven zij een duidelijke uiteenzetting van de verwarring die was ontstaan doordat enkele bekeerde Farizeeën zich naar Antiochië hadden begeven met de bewering dat de heidenen zich moesten laten besnijden en de wet van Mozes moesten onderhouden om zalig te worden.

Over deze kwestie werd in de vergadering heftig gediscussieerd. Nauw verbonden met het vraagstuk van de besnijdenis waren nog enkele andere problemen die om ernstige overweging vroegen. Een ervan was het probleem welk standpunt men moest innemen tegenover het gebruik van aan de afgoden gewijd vlees. Vele heidense bekeerlingen leefden te midden van onwetende en bijgelovige mensen die steeds opnieuw aan de afgoden offerden. De priesters van deze heidense eredienst bedreven met de hun gebrachte offerdieren een uitgebreide handel; en de Joden vreesden dat de heidense bekeerlingen het christendom in diskrediet zouden brengen door datgene wat aan de afgoden was geofferd, te kopen en zo tot op zekere hoogte de afgodische gewoonten erkenden.

Verder hadden de heidenen de gewoonte het vlees te eten van dieren die door verstikking waren omgebracht, terwijl de Joden Goddelijke aanwijzing hadden ontvangen dat bij het doden van dieren die als voedsel moesten dienen, er speciaal zorg voor moest worden gedragen dat het bloed uit het lichaam wegvloeiende; het vlees mocht anders niet als gezond worden beschouwd. God had deze voorschriften aan de Joden gegeven met de bedoeling hun gezondheid te beschermen. De joden beschouwden het als zonde om bloed als voedingsmiddel te gebruiken. Zij waren van oordeel dat het bloed het leven was en dat het vergieten van bloed een gevolg van de zonde was.

De heidenen daarentegen hadden de gewoonte het bloed van de offerdieren op te vangen en dit bij de bereiding van voedsel te gebruiken. De Joden konden niet geloven dat zij de gebruiken die zij onder de bijzondere leiding van God hadden ontvangen, mochten veranderen. Bijgevolg zou, indien Jood en heiden aan dezelfde tafel wilden eten, onder de omstandigheden zoals deze nu waren, de eersten door laatstgenoemden in de war gebracht en gekrenkt worden.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De heidenen en in het bijzonder de Grieken, waren buitengewoon losbandig en het gevaar bestond dat sommigen die nog onbekeerd van hart waren, een geloofsbelijdenis zouden afleggen zonder afstand te doen van hun slechte gewoonten. De Joodse christenen konden de zedeloosheid, die door de heidenen niet als misdaad werd beschouwd, niet dulden. Daartegenover vonden de Joden het hoogst billijk dat de besnijdenis en het nakomen van de ceremoniële wet de heidense bekeerlingen als proefneming voor hun oprechtheid en vroomheid moest worden opgelegd. Dit, geloofden zij, zou de aansluiting bij de gemeente voorkomen van diegenen die het geloof zonder oprechte bekering van het hart aanvaardden en die naderhand door zedeloosheid en buitensporigheid oorzaak van schande zouden kunnen worden.

De behandeling van de verschillende punten die deel uitmaakten van de ene hoofdkwestie, scheen de vergadering voor onoverkomelijke moeilijkheden te plaatsen. Maar in werkelijkheid had de Heilige Geest deze kwestie, waarvan de bloei, zo niet het gehele bestaan van de christelijke gemeente afhankelijk scheen te zijn, reeds opgelost.

“En toen daarover veel verschil van mening rees, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van de aanvang af mij onder u heeft verkoren, opdat door mijn mond de heidenen het Woord van het Evangelie zouden horen en geloven”. (Handelingen 15:7) Hij beredeneerde dat de Heilige Geest de betwiste zaak had beslecht door met gelijke kracht op de onbesneden heidenen en de besneden Joden neer te dalen. Hij herinnerde hen aan zijn visioen, waarin God voor hem een laken had doen verschijnen met allerlei soorten viervoetige dieren en hem had bevolen te slachten en te eten. Toen hij weigerde met de bewering dat hij nog nooit iets onreins had gegeten, was het antwoord geweest: *„Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.”* (Handelingen 10:15)

Petrus gaf de duidelijke verklaring weer van deze woorden, die hem bijna onmiddellijk daarop, in de uitnodiging om naar de hoofdman te gaan en hem in het geloof van Christus te onderwijzen, werd gegeven. Deze boodschap laat zien dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar dat Hij allen die Hem vrezen, aanneemt en erkent. Petrus getuigde van zijn verwondering toen hij, bij het speken van de woorden van waarheid tot het gezelschap ten huize van Cornelius, constateerde dat de Heilige Geest bezit nam van zijn toehoorders, zowel van heidenen als van Joden. Hetzelfde licht en dezelfde heerlijkheid die de besneden Joden beschenen, weerspiegelden zich ook op het gelaat van de heidenen. Dit was Gods waarschuwing dat Petrus de één niet geringer moest achten dan de ander. Want het bloed van Christus kon reinigen van alle onreinheid.

Reeds eerder had Petrus met zijn broeders over de bekering van Cornelius en zijn vrienden en over zijn omgang met hen gesproken. Toen hij bij die gelegenheid vertelde hoe de Heilige Geest op de heidenen neerdaalde, zei hij: *“Indien nu God hun op volkomen gelijke wijze als ons de gave heeft gegeven op het geloof in de Heere Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte geweest zijn God tegen te houden?”* (Handelingen 11:17) En nu sprak hij met evenveel geestdrift en kracht: *“God, die de harten kent, heeft getuigd door hun de Heilige Geest te geven evenals ook aan ons, zonder enig onderscheid te maken tussen ons en hen, door het geloof hun harten reinigende. Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?”* (Handelingen 15:8-10) Dit juk was niet de wet van de tien geboden, zoals velen die de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bindende eisen van de wet ontkennen, beweren; Petrus doelde hier op de ceremoniële wet, die door het kruis van Christus van nul en gener waarde was geworden.

Petrus' toespraak bracht de vergadering zover dat zij geduldig kon luisteren naar Paulus en Barnabas, die hun belevenissen in het werk onder de heidenen vertelden, *“De gehele vergadering werd stil en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen wat al tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had.”* (Handelingen 15:12)

Jacobus gaf eveneens met beslistheid het getuigenis dat het Gods bedoeling was de heidenen dezelfde voorrechten en zegeningen te schenken die de Joden waren verleend.

De Heilige Geest achtte het raadzaam de ceremoniële wet niet aan de heidense bekeerlingen op te leggen en het inzicht van de apostelen stemde met het inzicht van de Heilige Geest overeen. Jacobus presideerde de raadsvergadering en zijn uiteindelijke beslissing luidde: *„Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen.”* (Handelingen 15:19)

Hiermee eindigde de discussie. Bij dit voorval zien we een weerlegging van het dogma van de Rooms-katholieke Kerk, dat Petrus het hoofd van de gemeente was. Alle pausen die beweren de opvolger van Petrus te zijn, hebben voor hun aanspraken geen Schriftuurlijke grondslag. Niets in het leven van Petrus geeft recht tot de bewering dat hij als de plaatsvervanger van de Allerhoogste boven zijn broeders was verheven. Wanneer degenen die de opvolgers van Petrus heten te zijn, zijn voorbeeld hadden nagevolgd, zouden zij er altijd mee tevreden zijn geweest om op gelijke voet met hun broeders te staan.

Jacobus schijnt bij deze gelegenheid te zijn uitgekozen om het besluit dat door de raad was genomen, openbaar te maken. Het was zijn beslissing dat de ceremoniële wet, en in het bijzonder de inzetten der besnijdenis, niet aan de heidenen zou worden opgelegd, of hun zelfs maar zou worden aanbevolen. Jacobus probeerde zijn broeders ervan te overtuigen dat de heidenen, wanneer zij zich tot God keerden, een grote omkeer in hun leven hadden ondergaan, en dat de grootste voorzichtigheid in acht moest worden genomen om hen niet met verwarrende en twijfelachtige kwesties van minder belang te verontrusten, waardoor zij in het navolgen van Christus ontmoedigd zouden worden.

De heidense bekeerlingen moesten echter de gebruiken die met de christelijke beginselen in strijd waren, opgeven. De apostelen en oudsten kwamen daarom overeen, de heidenen aan te schrijven zich van het vlees van afgodenoffers, van hoererij, van het verstikte en van bloed te onthouden. Zij werden ertoe aangespoord de geboden te houden en een heilig leven te leiden. Zo kregen zij ook de verzekering dat de mannen die de besnijdenis als bindend hadden verklaard, hiertoe niet door de apostelen waren gemachtigd.

Paulus en Barnabas werden hun aanbevolen als mannen die hun leven voor de Heere hadden ingezet. Judas en Silas werden met deze apostelen meegestuurd om de heidenen mondeling het besluit van de vergadering mee te delen: *“Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke: onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is, van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien gij u hiervoor wacht, zult gij wél doen.”* (Handelingen 15:28-29) De vier dienaren van God werden naar Antiochië gezonden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

met een brief en een boodschap die aan alle strijdvrage een einde maakten, want het was de stem van het hoogste gezag op aarde.

De raad die deze zaak had beslist, was samengesteld uit apostelen en leraren die in het stichten van Joodse en heidense gemeenten een belangrijk aandeel hadden gehad, met uit gekozen afgevaardigden uit verschillende plaatsen. De oudsten uit Jeruzalem en afgevaardigden uit Antiochië waren aanwezig en de invloedrijkste gemeenten waren vertegenwoordigd. De raad handelde in overeenstemming met de ingevingen van hun verlicht oordeel en met de waardigheid van een door God gestichte gemeente. Als resultaat van hun beraadslagingen zagen allen dat God Zelf het geschilpunt uit de weg had geruimd door de Heilige Geest op de heidenen uit te storten. En zij waren zich ervan bewust dat het hun plicht was de leiding van Gods Geest te volgen.

Niet de gehele gemeenschap van christenen was bijeengeroepen om deze kwestie te oordelen. De „apostelen en oudsten“, mannen van invloed en oordeel, kwamen tot het besluit, dat daarop door de christelijke gemeente algemeen werd aanvaard. Niet allen echter waren ingenomen met deze beslissing. Er bestond een groep eierzuchtige en zelfvoldane broeders die het er niet mee eens waren. Deze mannen namen het werk voor eigen verantwoording op zich. Zij gaven zich over aan veel gemopper en gekritiseer, stelden nieuwe plannen voor en probeerden het werk van de mannen die door God voor de Evangelieprediking waren bestemd, af te breken. Van aanvang af heeft de gemeente met dergelijke moeilijkheden te kampen gehad en dit zal tot het eind der tijd het geval zijn.

Jeruzalem was de hoofdstad van de Joden en hier heerste de grootste partijdigheid en fanatisme. De Joodse christenen die binnen de gezichtsveld van de tempel leefden, zagen als vanzelf in gedachten terug op de bijzondere voorrechten van de Joden als natie. Toen ze zagen dat de christelijke gemeenten afweken van de ceremoniën en overleveringen van het Jodendom en zij bemerkten hoe de bijzondere heiligheid waarmee de Joodse gebruiken waren omgeven, in het licht van het nieuwe geloof spoedig zouden zijn verbleekt, voelde menigeen verontwaardiging in zich opkomen tegen Paulus als degene die deze verandering grotendeels had veroorzaakt. Zelfs de discipelen waren niet allen bereid de beslissing van de raadsvergadering gewillig te accepteren.

Sommigen ijverden voor de ceremoniële wet en met misnoegen sloegen ze Paulus gade, omdat ze dachten dat zijn overtuigingen ten opzichte van de eisen van de Joodse wet getuigden van laksheid.

De onbekrompen en verstrekkende beslissingen van de algemene vergadering wekte in de rijen van de tot geloof gekomen heidenen vertrouwen en het werk van God nam in bloei en voorspoed toe. De gemeente te Antiochië was begunstigd door de tegenwoordigheid van Judas en Silas, de speciale boden die met de apostelen van de vergadering te Jeruzalem waren meegekomen. „*Judas en Silas, die zelf ook profeten waren, bemoedigden en versterkten de broeders met vele woorden*“. (Handelingen 15:32) Deze godvruchtige mannen verbleven enige tijd te Antiochië. Ook „*Paulus en Barnabas bleven te Antiochië en leerden en verkondigden met vele anderen het Woord des Heeren*“. (Handelingen 15:35)

Toen Petrus later Antiochië bezocht, won hij door zijn beleidvol optreden tegenover de heidense bekeerlingen het vertrouwen van velen. Een tijdlang handelde hij in overeenstemming met het licht dat van boven was gegeven. Hij overwon zijn

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

natuurlijke vooroordeel in zoverre dat hij zich met de bekeerde heidenen aan één tafel zette. Maar toen er uit Jeruzalem enige Joden kwamen die voor de ceremoniële wet ijverden, veranderde Petrus onverstandigerwijze zijn houding tegenover de bekeerden uit het heidendom. Een aantal Joden „*huichelden met hem mede, zodat zelfs Barnabas zich liet medeslepen door hun huichelarij.*” (Galaten 2:13) Deze openbaring van zwakheid van de zijde van hen die als leiders geëerbiedigd werden en geliefd waren, liet bij de gelovigen uit de heidenen een uiterst pijnlijke indruk achter. De gemeente werd met verdeeldheid bedreigd. Maar Paulus, die de verstorende invloed van het kwaad dat door de dubbelzinnige houding van Petrus de gemeente was aangedaan, zag, berispte hem openlijk omdat hij zijn juiste inzichten op deze wijze had verbloemd. In tegenwoordigheid van de gemeente stelde Paulus aan Petrus de vraag: *“Indien gij, die een Jood zijt, naar heidens en niet naar Joods gebruik leeft, hoe kunt gij dan de heidenen dwingen zich als Joden te gedragen?”* (Galaten 2:14)

Petrus zag de fout waarin hij was gevallen en hij probeerde onmiddellijk, voor zover het in zijn vermogen lag, het door hem aangerichte kwaad te herstellen. God, die de afloop reeds vanaf het begin wist, liet toe dat Petrus deze zwakheid van karakter openbaarde, opdat deze beproefde apostel zou inzien dat er in hemzelf niets was waarop hij zich kon beroemen. Zelfs de beste onder de mensen zal, wanneer hij aan zichzelf wordt overgelaten, een misslag begaan. God zag ook dat er in de toekomst sommigen zo misleid zouden zijn, dat zij, door Petrus en zijn zogenaamde opvolgers, aanspraak zouden maken op de verheven voorrechten die God alleen toebehoren. En dit bericht van zwakte van de apostel zou als een bewijs van zijn feilbaarheid blijven bestaan en als een feit dat hij in geen enkel opzicht boven het niveau van de andere apostelen stond.

De geschiedenis van deze afwijking van de juiste principes blijft bestaan als een ernstige waarschuwing voor mannen die in Gods werk een verantwoordelijke positie bekleden, opdat zij in onkreukbaarheid niet tekort zullen schieten, maar onwrikbaar aan de beginselen trouw blijven. Hoe groter de verantwoordelijkheden zijn die op een mens zijn gelegd en hoe groter de mogelijkheden zijn om te bevelen en te regelen, des te meer schade zal zo iemand aanrichten, indien hij niet nauwkeurig de weg des Heeren volgt en niet werkt overeenkomstig de besluiten die door de algemene vergadering van gelovigen te samen zijn genomen.

Is het niet bevreemdend dat Petrus, na al zijn tekortkomingen, na zijn val en wederoprichting, zijn lange staat van dienst, zijn vertrouwelijke omgang met Christus, zijn bekendheid met de oprechte toepassing van rechtvaardige beginselen door de Heiland na al het onderricht dat hij had ontvangen, alle gaven en kennis en invloed die hij door prediking en onderwijzing van het Woord had verkregen, huichelde en de beginselen van het Evangelie vermeed uit mensenvrees of om achting te verwerven? Wekt het geen bevreemding dat Petrus onstandvastig was in zijn geneigdheid tot het goede? Moge God een ieder het besef schenken van zijn hulpeloosheid, zijn onvermogen om zijn eigen schip rechtstreeks en veilig naar de haven te doen koersen.

Paulus was gedurende zijn ambtsbediening dikwijls gedwongen alleen te staan. Hij was speciaal door God onderwezen en waagde het niet concessies te doen die de beginselen in gevaar zouden brengen. Bij tijden was de druk zwaar, maar Paulus stond pal voor de waarheid. Hij was er zich van bewust dat de gemeente nooit onder het toezicht van menselijke macht moest worden geplaatst. De overleveringen en leerstellingen van mensen moesten niet de plaats van de geopenbaarde waarheden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

innemen. De voortgang van de Evangelieboodschap moet niet worden belemmerd door de vooroordelen en voorkeur van mensen, wat hun positie in de gemeente ook mag zijn.

Paulus had zichzelf en al zijn krachten aan de dienst van God gewijd. Hij had de waarheden van het Evangelie rechtstreeks uit de hemel ontvangen en gedurende zijn ambtsvervulling stond hij in levende verbinding met de hemelse machten. Paulus was door God onderwezen ten aanzien van het opleggen van onnodige lasten aan heidenchristenen. Toen dan ook de gelovigen uit Judea de vraag over de besnijdenis in de gemeente te Antiochië ter sprake brachten, kende Paulus de mening van Gods Geest over een dergelijke leer en hij nam een ferme, onbuigzame houding aan, die de gemeente vrijheid van Joodse gebruiken en ceremoniën bracht.

Ondanks het feit dat Paulus persoonlijk door God was onderwezen, had hij toch geen overdreven opvattingen omtrent persoonlijke verantwoordelijkheden. Terwijl hij voor rechtstreekse leiding tot God opzag, was hij steeds bereid het gezag te erkennen van de kerkelijke gemeente waarin de gelovigen te samen waren gebracht. Hij voelde de noodzakelijkheid tot overleg en wanneer zich belangrijke aangelegenheden voordeden, was hij verheugd deze aan de gemeente voor te leggen en in vereniging met zijn broeders God te vragen om wijsheid voor het nemen van de juiste beslissingen. Zelfs *“de geesten der profeten”*, verklaarde hij, *“zijn aan de profeten onderworpen. Want God is geen God van verwarring maar van vrede, gelijk in al de gemeenten der heiligen.”* (1 Korinthe 14:32-33) Met Petrus leerde hij dat allen die tot één gemeente zijn verenigd, de gave moeten bezitten zich *„jegens elkander met nederigheid”* (1 Petrus 5:5) te omgorden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 20 – Roemen in het kruis

Na enige tijd te Antiochië hun zendingswerk te hebben verricht, stelde Paulus zijn medewerker voor een andere zendingsreis te ondernemen. Hij zei tegen Barnabas: *“Laten wij toch terugkeren tot onze broeders in iedere stad, waar wij het woord des Heeren verkondigd hebben, om te zien, hoe het hun gaat”*. (Handelingen 15:36)

Paulus en Barnabas hadden beiden tedere zorg voor degenen die kort tevoren door hun werk de Evangelieboodschap hadden aangenomen, en zij verlangden hen nog eens te zien. Deze zorgzaamheid verwaarloosde Paulus nooit. Zelfs wanneer hij zich in afgelegen zendingsvelden bevond, ver van het gebied van zijn vroegere arbeid, drukte hem aanhoudend de last op het hart, deze bekeerlingen ertoe aan te zetten om trouw te blijven, en hun heiligheid te *“vervolmaken in de vreze Gods.”* (2 Korinthe 7:1) Voortdurend trachtte hij hen te helpen om zelfstandige, volwassen christenen te worden, sterk in het geloof, brandend van ijver, en met volle overgave van het hart in hun toewijding aan God en aan het werk tot bevordering van Zijn Koninkrijk.

Barnabas was bereid met Paulus mee te gaan, maar hij wilde Marcus, die opnieuw te kennen had gegeven zich aan het zendingswerk te willen wijden, meenemen. Paulus had hiertegen bezwaar. Hij bleef van oordeel, dat men niet iemand bij zich moest hebben die gedurende de eerste zendingsreis hen in tijd van nood had verlaten. Hij was niet bereid de zwakheid van Marcus, die voor de veiligheid en de gerieflijkheid van het huiselijk leven het werk in de steek had gelaten, te verontschuldigen. Hij verklaarde nadrukkelijk dat iemand met zo weinig weerstandsvermogen ongeschikt was voor een werk dat geduld, zelfverloochening, moed, toewijding, geloof, en bereidheid tot opoffering, indien nodig zelfs van het eigen leven, vereiste. Zo hevig was de twist dat Paulus en Barnabas uit elkaar gingen; de laatste volgde zijn overtuiging en nam Marcus met zich mee. *„En er ontstond een verbittering, zodat zij uiteengingen en Barnabas met Marcus naar Cyprus voer. Maar Paulus koos zich Silas en vertrok, door de broeders aan de genade des Heeren opgedragen”*. (Handelingen 15:39-40)

Paulus en Silas reisden door Syrië en Cilicië, waar zij de gemeenten versterkten. Ten slotte bereikten zij Derbe en Lystra in de provincie Lycaonië. In Lystra was Paulus gestenigd; toch vinden wij hem terug op de plaats waar het eertijds zo gevaarlijk voor hem was. Hij was verlangend te zien hoe degenen die door zijn arbeid het Evangelie hadden aangenomen, de toets van beproeving doorstonden. Hij werd niet teleurgesteld, want het bleek dat de gelovigen in Lystra ondanks felle tegenstand standvastig waren gebleven.

Hier ontmoette Paulus opnieuw Timotheüs, die van zijn steniging aan het eind van zijn eerste bezoek aan Lystra getuige was geweest, en in wiens hart de toen ontvangen indruk was verdiept, totdat hij het zijn plicht achtte zichzelf volledig aan het zendingswerk te geven. Zijn hart was nauw aan dat van Paulus verbonden, en hij verlangde ernaar de apostel in zijn arbeid bij te staan, wanneer de weg zich daartoe opende.

Silas, Paulus' metgezel in het werk, was een ervaren, met de geest der profetie begiftigde arbeider. Maar het werk dat moest worden verricht, was zo groot van omvang dat het noodzakelijk was meer arbeiders tot actieve dienst voor te bereiden. Paulus zag in Timotheüs iemand die de heiligheid van het predikambt op prijs stelde,

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

die bij het vooruitzicht van lijden en vervolging niet werd verschrikt, en die gewillig was om zich te laten onderrichten. Toch waagde de apostel het niet de verantwoording op zich te nemen, een onervaren jongeling tot het predikambt op te leiden, voordat hij zich omtrent zijn karakter en verleden zekerheid had verschaft.

Timotheüs' vader was een Griek en zijn moeder een Jodin. Van kindsbeen af was hij met de Heilige Schrift vertrouwd. De vroomheid die hij in zijn ouderlijk huis waarnam, was oprecht en evenwichtig. Het geloof van zijn moeder en grootmoeder in het heilige Woord herinnerde hem er voortdurend aan, welk een zegen het is Gods wil te doen. Het Woord van God was het richtsnoer waarnaar deze twee godvruchtige vrouwen Timotheüs hadden geleid. De geestelijke kracht van de lessen die hij van hen had ontvangen, hield hem rein in woorden en vrij van de boze invloeden die hem omringden. Op deze wijze hadden zij die hem thuis onderrichtten, met God samengewerkt om hem voor te bereiden tot het dragen van verantwoordelijkheden.

Paulus zag dat Timotheüs gelovig, standvastig en oprecht was, en hij koos hem als ambt- en reisgenoot. Zij die hem in zijn jeugd hadden onderwezen, werden beloond, nu zij de zoon van hun zorgen in nauwe vriendschap met de grote apostel verbonden zagen. Timotheüs was nog een jongeling toen God hem tot het leraarsambt riep, maar zijn beginselen waren door zijn vroegtijdige ontwikkeling zo hecht, dat hij bekwaam was zijn plaats als Paulus' helper in te nemen. En ofschoon jong, droeg hij met christelijke deemoedigheid zijn verantwoordelijkheden.

Uit voorzorg raadde Paulus Timotheüs wijselijk aan om zich te laten besnijden, niet omdat God het verlangde, maar omdat hij uit het hart van de Joden het vooroordeel wilde wegnemen dat een hinderpaal voor Timotheüs' dienstwerk zou kunnen zijn. Tijdens zijn werk moest Paulus in vele landen van stad tot stad reizen, en hij zou dikwijls de gelegenheid hebben om in de synagogen van de Joden, zowel als in andere plaatsen van samenkomst, Christus te prediken. Indien het bekend zou worden dat één van zijn medewerkers onbesneden was, zou zijn arbeid door het vooroordeel en het fanatisme van de Joden belangrijk gehinderd kunnen worden. Overall ontmoette de apostel vastberaden tegenstand en hevige vervolging. Hij verlangde zowel zijn Joodse broeders alsook de heidenen tot kennis van het Evangelie te brengen. En daarom zocht hij, in zover dit met het geloof verenigbaar was, ieder voorwendsel tot verzet uit de weg te ruimen. Maar terwijl hij aan het Joodse vooroordeel tegemoet kwam, predikte hij dat besnijdenis of voorhuid niets was, het Evangelie van Christus daarentegen alles.

Paulus had Timotheüs, zijn *“waar kind in het geloof”* (1 Timotheüs 1:2) lief. De grote apostel noodde de jonge discipel vaak uit tot een vraaggesprek over de geschiedenis van de Heilige Schrift, en als zij van plaats tot plaats trokken, gaf hij hem nauwkeurige aanwijzingen hoe hij succesvol kon werken. Paulus en Silas probeerden beiden gedurende hun gehele samenzijn met Timotheüs de indruk die deze reeds van de heilige, ernstige aard van het werk van Evangelieprediking had, nog te verdiepen.

Bij zijn werk vroeg Timotheüs steeds aan Paulus om raad en onderricht. Hij gaf geen gehoor aan een opwelling van het ogenblik, maar betrachtte overweging en rustig nadenken, zich bij iedere stap afvragend: Is dit de weg des Heeren? De Heilige Geest vond in hem iemand die kon worden gevormd en toebereid tot een tempel voor de inwoning van Zijn Goddelijke tegenwoordigheid.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Wanneer de Bijbelse lessen dagelijks in de praktijk worden gebracht, oefenen zij een diepe en duurzame invloed op het karakter uit. Timotheüs leerde deze lessen en hij bracht ze in praktijk. Hij bezat geen bijzonder uitmuntende talenten. Toch was zijn arbeid waardevol, omdat hij de hem door God geschonken bekwaamheden in de dienst van de Meester gebruikte. Hij stond bekend vanwege zijn proefondervindelijke vroomheid en deze onderscheidde hem van anderen en gaf hem invloed.

Zij die voor zielen arbeiden, moeten komen tot een diepere, vollediger, en zuiverder kennis van God, dan door alledaagse inspanning kan worden verkregen. Zij moeten zich met al hun energie aan het werk van de Meester geven. Zij jagen een hoge en heilige roeping na, en wanneer zij zielen winnen als loon, moeten zij zich aan God blijven vastklemmen en dagelijks genade en kracht ontvangen uit de Bron van alle zegeningen. *“Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven, verwachende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, Die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken.”* (Titus 2:11-14)

Voordat zij zich naar een nieuw gebied begaven om te prediken, bezochten Paulus en zijn metgezellen de gemeente die in Pisidië en omstreken waren gevestigd. *“En toen zij de steden langs reisden, gaven zij hun de beslissingen, die door de apostelen en de oudsten te Jeruzalem genomen waren, om die te onderhouden. De gemeenten dan werden bevestigd in het geloof en namen dagelijks in zielental toe”.* (Handelingen 16:4-5)

De apostel Paulus voelde een grote verantwoordelijkheid voor hen die door zijn arbeid bekeerd waren. Vóór alle dingen verlangde hij dat zij getrouw waren, *“mij ten roem tegen de dag van Christus”*, zei hij, *„dat ik niet vruchteloos (mijn wedloop) gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb”*. (Filippenzen 2:16) Hij vreesde voor het resultaat van zijn arbeid. Hij was van mening dat zelfs zijn eigen verlossing in gevaar kwam, wanneer hij in de vervulling van zijn plicht te kort zou schieten, en de gemeente zou falen in haar samenwerking met hem tot het redden van zielen. Hij wist dat prediken alleen niet voldoende zou zijn om de gelovigen zover te brengen om woorden des levens te spreken. Hij wist dat regel op regel, gebod op gebod, hier een weinig en daar een weinig (Jesaja 28:10,13) moest worden onderwezen om voortgang te kunnen maken in het werk van Christus.

Het is een algemene stelregel dat, wanneer iemand weigert de hem door God gegeven krachten te benutten, deze krachten afnemen en verloren gaan. Waarheid die niet wordt uitgeleefd, niet wordt megedeeld, verliest haar levengevende kracht en heilzame hoedanigheid. Vandaar de vrees van de apostel dat hij zou falen om een ieder tot de volmaaktheid in Christus te brengen. Paulus' hoop op de hemel verbleekte wanneer hij enig tekort van zijn kant overdacht, dat tot gevolg kon hebben dat de gemeente menselijke eigenschappen zou openbaren in plaats van Goddelijke. Zijn kennis, zijn welsprekendheid, zijn wonderen, zijn blik op de eeuwige dingen toen hij tot in de derde hemel werd opgetrokken, — alles zou nutteloos zijn geweest wanneer zij voor wie hij had gearbeid, de genade van God misten. Zowel mondeling als schriftelijk smeekte hij degenen die Christus hadden aangenomen, een levenswijze te volgen die hen in staat zou stellen *“onberispelijk en onbesmet te zijn, onbesproken*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht... als lichtende sterren in de wereld, het Woord des levens vasthoudende.” (Filippenzen 2:15,16)

Iedere oprechte dienaar van God voelt een grote verantwoordelijkheid voor de geestelijke vooruitgang van de aan zijn zorg toevertrouwde gelovigen, een hunkerend verlangen dat zij Gods medewerkers mogen zijn. Hij beseft dat het welzijn van de gemeente voor een groot deel afhangt van de trouwe vervulling van het werk dat God opgedragen heeft. Ernstig en onvermoeibaar probeert hij bij de gelovigen het verlangen te wekken om zielen voor Christus te winnen, met de gedachte dat iedere aanwinst voor de gemeente een hulp te meer zal zijn om het reddingsplan te volbrengen.

Na de gemeenten in Pisidië en omliggende streken te hebben bezocht, drongen Paulus en Silas, met Timotheüs, door tot *“Frygië en het land van Galatië”*, waar zij met grote kracht de blijde heilstijding brachten. De Galaten wijdden zich aan afgodendienst, maar toen de apostelen tot hen spraken, verheugden zij zich over de boodschap die hun bevrijding van de slavernij van de zonde beloofde. Paulus en zijn medewerkers verkondigden de leer van rechtvaardigmaking door geloof in het verzoenende offer van Christus. Zij stelden Christus voor als Degene Die de hulpeloze toestand van het gevallen mensdom ziende, kwam om mannen en vrouwen te redden door een leven te leiden in gehoorzaamheid aan Gods wet en de straf van ongehoorzaamheid te dragen. En velen die tevoren de ware God niet hadden gekend, begonnen nu, in het licht van het kruis, de grootheid van de liefde van de Vader te begrijpen.

Zo werd aan de Galaten de fundamentele waarheden geleerd omtrent *“God, onze Vader”* en *„de Heere Jezus Christus, die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader”*. *„Ten gevolge van .. de prediking van het geloof”* ontvingen zij de Geest van God, en werden *„zonen van God, door het geloof in Christus Jezus.”* (Galaten 1:3,4; 3:2,26)

Paulus' levenswijze gedurende zijn omgang met de Galaten was zodanig dat hij later kon zeggen: *„Weest zoals ik, bid ik u.”* (Galaten 4:12) Zijn lippen waren beroerd met een gloeiende kool van het altaar, en hij was in staat zijn lichamelijke zwakheden te overwinnen en Jezus bekend te maken als de enige hoop voor zondaars. Zij die hem hoorden, wisten dat hij met Jezus was geweest. Omgord met kracht uit de hoge, kon hij geestelijke zaken naar de geest onderscheiden en de bolwerken van satan verbreken. Door deze voorstelling van Gods liefde, zoals deze zich in het offer van Zijn eniggeboren Zoon openbaarde, werden harten gebroken en velen tot de vraag gebracht: Wat moet ik doen om behouden te worden?

Deze wijze van Evangelieverkondiging kenmerkte de arbeid van de apostel gedurende zijn hele ambtsbediening onder de heidenen. Steeds hield hij hun het kruis van Golgotha voor. *„Wij prediken niet onszelf”*, verklaarde hij in latere jaren over zijn ervaring, *„maar Christus Jezus als Heere, en onszelf als uw dienaren om Jezus' wil. Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.”* (2 Korinthe 4:5-6)

De aan God gewijde dienaren die in de eerste tijd van het christendom de blijde boodschap van verlossing brachten aan een verdorven wereld, lieten niet toe dat een gedachte van zelfverheerlijking hun prediking van *„Christus en die gekruisigd”*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

benadeelde. Zij streefden niet naar macht of superioriteit. Zelf geborgen in de Heiland, verheerlijkten zij het grote verlossingsplan, en het leven van Christus, Die de Maker en de Voleindiger van dit plan was. Het hoofdthema van hun prediking was: Christus, gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde.

Als degenen die tegenwoordig het Woord Gods onderwijzen meer en steeds meer het kruis van Christus zouden roemen, zou hun arbeid veel succesvoller zijn. Wanneer zondaars ertoe gebracht kunnen worden om ernstig naar het kruis op te zien, en wanneer zij een volle blik op de gekruisigde Heiland kunnen werpen, zullen zij zich de diepte van Gods ontferming en de schandelijkheid van hun zonde bewust worden.

Christus' dood bewijst Gods grote liefde voor de mensen. Ze is het onderpand van onze verlossing. De christen het kruis te ontnemen staat gelijk met de zon aan de hemel te bedekken. Het kruis brengt ons nader tot God, daar het ons met Hem verzoent. Met de bewogen ontferming van de liefde van een vader ziet Jehova neer op het lijden dat Zijn Zoon verdroeg om het mensdom van de eeuwige dood te redden, en neemt Hij ons aan in de Geliefde.

Zonder het kruis zou de mens geen verbinding met de Vader kunnen hebben. Onze hoop is daarop gevestigd. Het licht van de liefde van de Heiland straalt daar uit vandaan. En wanneer de zondaar aan de voet van het kruis opziet naar Degene Die stierf om hem te redden, mag hij de volheid van blijdschap smaken, want zijn zonden zijn vergeven. In het geloof neerknielend bij het kruis, heeft hij de hoogste plaats bereikt die de mens kan bereiken.

Door het kruis weten wij dat de hemelse Vader ons liefheeft met een oneindige liefde. Kan het ons dan verwonderen dat Paulus uitroept: „*Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus?*” (Galaten 6:14) Het is ook ons voorrecht te roemen in het kruis, ons voorrecht om onszelf geheel te geven aan Hem Die Zichzelf gaf voor ons. Dan mogen we, beschenen door het licht dat van Golgotha stroomt, voortgaan om dit licht te openbaren aan hen die in duisternis zijn.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 21 – In overzeese gewesten

De tijd was aangebroken dat het Evangelie buiten de grenzen van Klein-Azië moest worden bekendgemaakt. Voor Paulus en zijn medewerkers was de weg voorbereid om over te steken naar Europa. Te Troas, aan de oever van de Middellandse Zee, *“kreeg Paulus in de nacht een gezicht; er stond een Macedonisch man, die hem toeriep: Steek over naar Macedonië en help ons”*. (Handelingen 16:9)

De roep was gebiedend en liet geen uitstel toe. *„Toen hij het gezicht gezien had”*, verklaart Lucas, die Paulus en Silas en Timotheüs op de overtocht naar Europa vergezelde, *“zochten wij dadelijk gelegenheid om naar Macedonië te vertrekken, daar wij er uit opmaakten, dat God ons had geroepen om hun het evangelie te verkondigen. En van Troas afgevaardigd, koersten wij recht op Samothrace aan en de volgende dag naar Neapolis; en vandaar naar Filippi, dat de eerste stad is van dit deel van Macedonië, een (Romeinse) kolonie”*. (Handelingen 16:11-12)

“Op de sabbatdag”, vervolgt Lucas, *“gingen wij de poort uit, de rivier langs, waar wij verwachtten, dat een gebedsplaats zou zijn; en nedergezeten, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren. En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster uit de stad Thyatira, die God vereerde, hoorde toe, en de Heere opende haar hart”*. (Handelingen 16:13-14) Lydia ontving de waarheid met blijdschap. Zij en haar huisgezin werden bekeerd en gedoopt, en zij verzocht de apostelen om in haar huis hun intrek te nemen.

Toen de boodschappers van het kruis zich aan hun onderwijswerk wijdde, volgde hen een vrouw die een waarzeggende geest had, roepend: *„Deze mensen zijn dienstknechten van de allerhoogste God, die u de weg tot behoudenis boodschappen. En dit deed zij vele dagen lang”*. (Handelingen 16:17)

Deze vrouw was een bijzonder werktuig van satan, en zij had door haar waarzeggerij haar meesters veel voordeel gebracht. Haar invloed had ertoe bijgedragen dat het ongeloof versterkt werd. Satan wist dat zijn rijk werd aangevallen en hij nam zijn toevlucht tot deze middelen om het werk van God te weerstaan, hopend zijn drogredenen te vermengen met de waarheden die door de verkondigers van het Evangelie werden geleerd. De woorden van aanbeveling die deze vrouw uitte, waren een belemmering voor de zaak van waarheid, en leidden de aandacht van het volk van de leer van de apostelen af en brachten het Evangelie in opspraak. Velen werden ertoe gebracht te geloven dat de mannen die met de Geest en de macht van God spraken, werden gedreven door dezelfde geest als deze afgezante van satan.

De apostelen verdroegen enige tijd deze tegenstand. Toen beval Paulus, onder leiding van de Heilige Geest, de boze geest de vrouw te verlaten. Haar ogenblikkelijk stilzwijgen bewees dat de apostelen Gods dienaren waren, en dat de demon hen als zodanig erkende en aan hun bevel gehoor had gegeven.

Bevrijd van de boze geest en tot haar volle verstand gebracht, wenste deze vrouw Christus na te volgen. Haar meesters werden nu ongerust over de uitoefening van hun praktijk. Zij zagen dat alle hoop op geldelijke ontvangsten door haar waarzeggerijen en voorspellingen vervlogen was, en dat hun bron van inkomsten spoedig geheel zou worden stopgezet, indien het de apostelen werd toegestaan het Evangeliewerk voort te zetten.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Vele anderen in de stad waren geïnteresseerd in het verdienen van geld door satanische misleidingen. En dezen, bevreesd voor een macht die hun werk zo krachtadig tot stilstand kon brengen, protesteerden luid tegen de dienaren van God. Zij brachten de apostelen voor de oversten van de stad met de beschuldiging: *“Deze mannen brengen onze stad in rep en roer, daar zij Joden zijn, en zij verkondigen zeden, die wij als Romeinen niet mogen aanvaarden of volgen”*. (Handelingen 16:20-21)

In waanzinnige opgewondenheid keerde de menigte zich tegen de discipelen. Lage gevoelens kregen de overhand en werden toegelaten door de hoofdlieden, die de apostelen de kleren van het lijf scheurden en bevalen hen te geselen. *“En na hun vele slagen gegeven te hebben, wierpen zij hen in de gevangenis met bevel aan de bewaarder hen zorgvuldig te bewaken. Daar deze zulk een bevel ontvangen had, zette hij hen in de binnenste kerker en sloot hun voeten zorgvuldig in het blok”*. (Handelingen 16:23-24)

De apostelen leden hevige kwellingen door de pijnlijke omstandigheden waarin men hen achterliet, maar zij murmureerden niet. In plaats daarvan bemoedigden zij elkaar in de volslagen duisternis en troosteloosheid van de kerker door gebeden en lofzangen tot God, omdat zij waardig waren bevonden ter wille van Hem smaad te lijden. Hun harten werden door een diepe en vurige liefde voor de zaak van hun Verlosser verblijd. Paulus dacht aan de vervolging waarbij hij zich als werktuig had laten gebruiken om de discipelen van Christus uit te leveren, en hij verheugde zich dat zijn ogen waren geopend om te zien en in zijn hart de kracht te voelen van de heerlijke waarheden die hij eens had veracht.

Met verbazing luisterden de andere gevangenen naar het geluid van gebed en gezang, dat hen vanuit de binnenste kerker bereikte. Zij waren gewend aan gillen en kreten die onder lasteren en vloeken de stilte van de nacht doorbraken, maar nooit tevoren hadden zij vanuit die donkere cel woorden van gebed en lofprijzing horen opstijgen. Bewakers en gevangenen verwonderden zich en vroegen zich af wie deze mannen konden zijn, die, koud, hongerig en gepijnigd, zich toch konden verheugen.

Intussen begaven de oversten van de stad zich naar huis, zichzelf gelukwensend dat zij door juiste en afdoende maatregelen een oproer hadden bedwongen. Maar onderweg kwamen zij nog verdere bijzonderheden te weten omtrent het karakter en het werk van de mannen die zij tot geseling en gevangenschap hadden veroordeeld. Zij zagen de vrouw die van de satanische invloed was bevrijd en werden getroffen door de verandering in haar gelaatsuitdrukking en houding. In het verleden had zij de stad heel wat moeite veroorzaakt; nu was ze rustig en vredelievend. Toen zij zich bewust werden dat zij naar alle waarschijnlijkheid aan twee onschuldige mannen de strenge straf van de Romeinse wet hadden voltrokken, waren zij over zichzelf ontstemd, en besloten de apostelen de volgende morgen heimelijk vrij te laten en hen tot buiten de stad te doen begeleiden ter bescherming tegen het gevaar van geweld van de kant van het volk.

Maar terwijl mensen, wreed en wraakgierig, op misdadige wijze de ernstige verantwoordelijkheden die op hen rustten, veronachtzaamden, had God niet vergeten Zijn dienaren genadig te zijn. De gehele hemel had belangstelling voor de mannen die om Christus' wil leden, en engelen werden tot hen gezonden in de gevangenis. Bij hun schreden beefde de aarde. De stevig vergrendelde gevangenisdeuren werden geopend;

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de ketenen en boeien vielen van de handen en voeten van de gevangenen; en een helder licht verspreidde zich in de gevangenis.

De gevangenisbewaarder had met verbazing naar de gebeden en liederen van de ingesloten apostelen geluisterd. Toen zij werden binnengebracht, had hij hun gezwollen en bloedende wonden gezien, en zelf had hij hun voeten in het blok gesloten. Hij had verwacht smartelijk gekreun en verwensingen van hen te horen; in plaats daarvan vernam hij vreugde- en lofliederen. Bij deze klanken was de bewaarder in slaap gevallen, waaruit hij door de aardbeving en het schudden van de gevangenis muren was ontwaakt.

Hij sprong verschrikt overeind en zag met ontzetting dat alle gevangenisdeuren open waren, en de vrees overviel hem dat de gevangenen waren ontvlucht. Hij herinnerde zich met welk nadrukkelijke opdracht Paulus en Silas de avond tevoren aan zijn zorg waren toevertrouwd, en hij was er zeker van dat hij voor zijn klaarblijkelijke ontrouw de doodstraf zou ontvangen. In zijn verbittering dacht hij dat het voor hem beter zou zijn door eigen hand te sterven dan zich te onderwerpen aan een ontorende terechtstelling. Hij trok zijn zwaard en stond op het punt zichzelf te doden, toen Paulus' stem klonk in de bemoedigende woorden: „*Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier*”. (Handelingen 16:28) Iedereen bevond zich op zijn plaats, weerhouden door Gods kracht, die via een medegevangene werd uitgeoefend.

De strengheid waarmee de gevangenisbewaarder de apostelen had behandeld, had hun haat niet opgewekt. Paulus en Silas bezaten de geest van Christus, niet de geest van wraakzucht. In hun harten die met de liefde van de Heiland waren vervuld, was geen plaats voor haat jegens hun vervolgers.

De bewaarder liet zijn zwaard zakken, riep om licht en haastte zich naar de binnenste kerker. Hij wilde weten wat voor mensen dit waren, die de wreedheid waarmee hij hen had bejegend, met vriendelijkheid vergolden. De plaats bereikend waar de apostelen zich bevonden, wierp hij zich voor hen neer en vroeg hij hun om vergeving. Toen bracht hij hen naar buiten en vroeg: “*Heren, wat moet ik doen om behouden te worden?*” (Handelingen 16:30)

De gevangenisbewaarder had gesidderd toen hij Gods toorn waarnam Die zich in de aardbeving openbaarde; toen hij dacht dat de gevangenen ontkomen waren, had hij gereedgestaan zichzelf om te brengen. Maar nu scheen dit alles, in vergelijking met de nieuwe, uitzonderlijke vrees die zijn geest verontrustte, van weinig belang, en hij verlangde de rust en de blijmoedigheid te bezitten die de apostelen onder smaad en mishandeling hadden getoond. In hun gelaatsuitdrukking zag hij hemels licht; hij wist dat God op wonderbare wijze tussenbeide was gekomen om hun het leven te redden; en met eigenaardige kracht kwamen hem de woorden van de bezeten vrouw in gedachten: „*Deze mensen zijn dienstknechten van de allerhoogste God, die u de weg tot behoudenis boodschappen*”. (Handelingen 16:17)

In diepe ootmoed vroeg hij de apostelen hem de weg ten leven te wijzen. „*Stel uw vertrouwen op de Heere Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis*”, antwoordden zij; en „*zij spraken het Word Gods tot hem in tegenwoordigheid van allen, die in zijn huis waren*”. (Handelingen 16:31-32) De gevangenisbewaarder waste toen de wonden van de apostelen en diende hen, waarna hij en zijn gehele huis door hen werden gedoopt. Een zegenrijke invloed verspreidde zich onder de medegevangenen, en het gemoed van allen werd ontvankelijk gemaakt om naar de door de apostelen gesproken waarheden te luisteren. Zij waren overtuigd dat de God

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Die door deze mannen werd gediend, hen wonderbaarlijk uit gevangenschap had bevrijd.

De inwoners van Filippi waren door de aardbeving in hevige mate ontsteld; en toen de gevangenisbewaarders 's morgens berichtten wat er gedurende de nacht had plaatsgevonden, werden ze verontrust en zonden zij de gerechtsdienaars om de apostelen vrij te laten. Maar Paulus zei: *“Zij hebben ons, hoewel wij Romeinen zijn, zonder vorm van proces in het openbaar gezeseld en in de gevangenis gezet, en willen zij ons er nu ongemerkt uitzetten? Geen sprake van; laten zij zelf komen en ons er uit leiden”*. (Handelingen 16:37)

De apostelen waren Romeinse burgers, en het was in strijd met de wet een Romein te geselen, behalve voor de meest schandelijke misdaad, of hem zonder wettig verhoor van zijn vrijheid te beroven. Paulus en Silas waren openlijk gevangen genomen en nu weigerden zij heimelijk vrijgelaten te worden, zonder de rechtvaardigende verklaring van de zijde van het stadsbestuur.

Toen dit antwoord aan de oversten werd bekend gemaakt, werden ze ongerust en vreesden ze dat de apostelen zich bij de keizer zouden beklagen. Zij begaven zich dadelijk naar de gevangenis, zij verontschuldigen zich tegenover Paulus en Silas voor de onrechtvaardigheid en wreedheid, hen aangedaan, en persoonlijk leidden zij hen uit de gevangenis en vroegen hun de stad te verlaten. De overheid vreesde de invloed van de apostelen op het volk, en ook vreesden zij de Macht Die ten gunste van deze onschuldige mannen had ingegrepen.

Overeenkomstig het door Christus gegeven onderricht, wilden de apostelen hun aanwezigheid waar die niet werd verlangd, niet opdringen. *“En uit de gevangenis gekomen, gingen zij naar Lydia, en zij zagen de broeders en spraken hen bemoedigend toe en vertrokken”*. (Handelingen 16:40)

De apostelen beschouwden hun werk in Filippi niet als nutteloos. Zij hadden veel tegenstand en vervolging ontmoet. Maar de tussenkomst van de Voorzienigheid om hunnentwil en de bekering van de gevangenisbewaarder en zijn huisgezin waren meer dan een vergoeding voor de smaad en het lijden dat zij hadden doorstaan. Het nieuws van hun onrechtmatige gevangenschap en wonderbare bevrijding werd in die gehele streek bekend, en dit bracht het werk van de apostelen onder de aandacht van een groot aantal mensen die anders niet waren bereikt.

Het werk van Paulus te Filippi had de vestiging van een gemeente tot gevolg, waarvan het ledental gestadig toenam. Zijn ijver en overgave, en voor alles zijn bereidheid om ter wille van Christus te lijden, oefenden een diepe en duurzame invloed uit. Zij prezen de kostbare waarheden waarvoor de apostelen zoveel hadden opgeofferd, en gaven zichzelf met oprechte toewijding aan de zaak van hun Verlosser.

Dat deze gemeente niet aan vervolging ontkwam, blijkt uit een uitdrukking in Paulus' brief aan hen. Hij zei: *“Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort.”* (Filippenzen 1:29-30)

Niettemin was hun standvastigheid in het geloof zodanig dat hij verklaarde: *„Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap wegens uw deelhebben aan de prediking van het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe.”* (Filippenzen 1: 3-5)

Verschrikkelijk is de strijd die plaatsgrijpt tussen goed en kwaad in belangrijke centra waar boodschappers van de waarheid geroepen zijn om te arbeiden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

„Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” (Efeze 6:12) Tot het eind der tijden zal er strijd zijn tussen Gods gemeente en degenen die onder de invloed van boze engelen staan. De eerste christenen waren vaak geroepen om de machten der duisternis van aangezicht tot aangezicht tegemoet te treden. Door drogredenen en door vervolging trachtte de vijand hen van het ware geloof af te brengen. In deze tegenwoordige tijd, nu het einde van alle dingen snel nadert, doet satan vertwijfelde pogingen om de wereld te verstrikken. Hij beraamt vele plannen om de gemoederen bezig te houden en om de aandacht van de waarheden die noodzakelijk zijn voor onze redding, af te leiden. In iedere stad zijn zijn handlangers bezig degenen die zich tegen de wet van God keren, in groepen te verenigen. De aartsbedrieger is aan het werk om elementen van verwarring en oproer de wereld binnen te leiden en mensen worden angevuurd tot een ijver die het verstand te boven gaat.

De verdorvenheid bereikt een nooit tevoren gekende hoogte, en toch roepen veel evangeliëpredikers: „*Vrede en geen gevaar*”. Maar Gods getrouwe dienaren moeten met hun werk standvastig voorwaarts gaan. Omgord met de hemelse wapenrusting moeten zij onbevreesd en zegevierend oprukken, hun strijd nooit opgevend totdat een ieder binnen hun bereik de boodschap van de Waarheid voor deze tijd heeft ontvangen.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 22 – Thessalonica

Nadat Paulus en Silas Filippi hadden verlaten, begaven zij zich op weg naar Thessalonica. Hier werd hun het voorrecht geschonken zich in de synagoge van de Joden te kunnen richten tot grote menigten die daar samenkwamen. Hun verschijning getuigde van de schandelijke behandeling die hun onlangs ten deel was gevallen en maakte een verklaring noodzakelijk van hetgeen was voorgevallen. Dit deden zij zonder zichzelf te verheerlijken, maar zij verheerlijkten Hem Die hun bevrijding had bewerkstelligd.

Paulus wees in zijn prediking de Thessalonicenzen op de oudtestamentische profetieën aangaande de Messias. Christus had door Zijn onderwijs het geestesoog van de discipelen voor deze profetieën geopend. *“En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in de Schriften op Hem betrekking had.”* (Lucas 24:27) Wanneer Petrus Christus predikte, putte hij zijn bewijs uit het Oude Testament. Stefanus heeft dezelfde richtlijn gevolgd. Ook Paulus beriep zich bij zijn Evangeliebediening op de Schriftgedeelten die de geboorte, het lijden, de dood, de opstanding en hemelvaart van Christus voorzegden. Door het geïnspireerde getuigenis van Mozes en de profeten bewees hij duidelijk dat Jezus van Nazareth de Messias was, en toonde hij aan dat het de stem van Christus was, Die van de dagen van Adam af door patriarchen en profeten had gesproken.

Over de verschijning van de Beloofde zijn duidelijk omlinjnde profetieën gegeven. Aan Adam was de komst van de Verlosser verzekerd. Het oordeel dat over satan was uitgesproken: *„Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar Zaad; Dit zal u de kop vermorzelen en gij zult Het de hiel vermorzelen”* (Genesis 3:15), was voor onze stamouders een belofte van de verlossing die Christus tot stand zou brengen.

Aan Abraham was de belofte gegeven dat uit zijn geslacht de Redder van de wereld zou voortkomen. *„Met uw Zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden”. „Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw Zaad, dat wil zeggen: aan Christus”.* (Genesis 22:18; Galaten 3:16)

Tegen het einde van zijn werk als leider en leraar van Israël, profeteerde Mozes duidelijk van de komende Messias. *“De Heere, uw God”,* verklaarde hij aan de bijeengekomen Israëlieten, *“zal u een Profeet verwekken uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben; naar Hem zult gij luisteren”.* En Mozes verzekerde de Israëlieten dat God Zelf hem dit tijdens zijn verblijf op de berg Horeb had geopenbaard: *„Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broederen, zoals gij zijt; Ik zal Mijn Woorden in Zijn mond leggen, en Hij zal alles tot hen zeggen, wat Ik Hem gebied.”* (Deuteronomium 18:15,18)

De Messias zou uit de koninklijke lijn voortkomen; want in de door Jakob gegeven profetie zei de Heere: *“De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn.”* (Genesis 49:10)

Jesaja profeteerde: *“Er zal een Rijsje voortkomen uit de tronk van Isai en een Scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen”.* *„Neigt uw oor en komt tot Mij; hoort, opdat uw ziel leve; Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten: de betrouwbare genadebewijzen aan David. Zie, Ik heb Hem tot een Getuige voor de natiën gesteld,*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

tot een Vorst en Gebieder der natiën. Zie, een volk dat gij niet kendet, zult gij roepen, en een volk dat u niet kende, zal tot u snellen ter wille van de Heere, uw God, en van de Heilige Israëls, omdat Hij u verheerlijkt heeft.” (Jesaja 11:1; 55:3-5)

Jeremia legde eveneens getuigenis af van de komende Verlosser als een Vorst uit het huis van David: *“Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heeren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; Die zal als Koning regeren en verstandig handelen, Die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In Zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is Zijn Naam, waarmede men Hem zal noemen: de Heere onze Gerechtigheid”. En opnieuw: “Zo zegt de Heere: Nimmer zal het David ontbreken aan een Man, Die op de troon van het huis Israëls gezeten is; en de Levietische priesters zal het nimmer ontbreken voor Mijn aangezicht aan een Man Die brandoffers offert, spijsoffers ontsteekt en slachtoffers brengt al de dagen.” (Jeremia 3:5-6; 33:17-18)*

Zelfs de geboorteplaats van de Messias was voorzien: *“Gij, Bethlehem Efratha, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen Die een Heerser zal zijn over Israël en Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.” (Micha 5:1)*

Het werk dat de Heiland op aarde zou volbrengen, was uitvoerig beschreven: *„Op Hem zal de Geest des Heeren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heeren. Ja, zijn lust zal zijn in de vreze des Heeren.”*

De Gezalfde was gezonden *„om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heeren en een dag der wrake van onze God; om alle treurenden te troosten, om over de treurenden van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest. En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des Heeren, tot Zijn verheerlijking.” (Jesaja.11:2-3; 61:1-3)*

“Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun; Mijn Uitverkorene, in Wie Ik een welbehagen heb. Ik heb Mijn Geest op Hem gelegd: Hij zal de volken het recht openbaren. Hij zal niet schreeuwen noch Zijn stem verheffen noch die op de straat doen horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren. Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht; en op Zijn wetsonderricht zullen de kustlanden wachten.” (Jesaja 42:1-4)

Met overtuigende kracht ging Paulus uit van de uitspraken in het Oude Testament dat *„Christus moest lijden en opstaan uit de doden”*. (Handelingen 17:3) Had Micha niet geprofeteerd: *“Met de roede zal men de Richter Israëls op het kinnebakken slaan?”* (Micha 4:14) En had niet de Belofde, door de mond van Jesaja, van Zichzelf geprofeteerd: *„Mijn rug heb Ik gegeven aan wie sloegen, en Mijn wangen aan wie Mij de baard uittrokken; Mijn gelaat heb Ik niet verborgen voor smadelijk speeksel?”* (Jesaja 50:6) Door de psalmist had Christus de behandeling voorzien die Hem van mensen zou worden: *„Ik ben ... een smaad voor de mensen en veracht door het volk. Allen die Mij zien, bespotten Mij, zij steken de lip uit, zij*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

schudden het hoofd: Wentel het op de Heere — laat Die Hem verlossen, Hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan Hem!" (Psalm 22:7-9)

"Al Mijn beenderen kan Ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij. Zij verdelen Mijn klederen onder elkander en werpen het lot over Mijn gewaad". (Psalm 22:18-19) "Ik ben een vreemde geworden voor Mijn broeders, een onbekende voor de zonen van Mijn moeder; want de ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd, en de smaadwoorden van wie U smaden, kwamen op Mij neder". (Psalm 69:9-10) "De smaad heeft Mij het hart gebroken, en Ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden, maar tevergeefs, op troosters, maar Ik vond hen niet." (Psalm 69: 21)

Hoe onmiskenbaar duidelijk waren de profetieën van Jesaja van Christus' lijden en dood! *"Wie gelooft, wat wij gehoord hebben?"* vraagt de profeet, *"en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard? Want als een loot schoot Hij op voor Zijn aangezicht, en als een wortel uit dorre aarde; Hij had gestalte noch luister, dat wij Hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij Hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht en van mensen verlaten, een Man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor Wie men het gelaat verbergt; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden Hem voor een Geplaagde, een door God Geslagene en Verdrukte. Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed Zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open. Hij is uit verdrukking en gericht weggenomen, en wie onder Zijn tijdgenoten bedacht, dat Hij is afgesneden uit het land der levenden? Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest."* (Jesaja 53 : 1-8)

Ook de aard van Zijn dood werd aangekondigd. Zoals de koperen slang in de woestijn werd verhoogd, zo zou ook de komende Verlosser verhoogd worden, *„opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe."* (Johannes 3:16)

"Als men tot Hem zegt: Wat zijn deze wonden in Uw handen? dan zal Hij zeggen: Daarmee ben ik geslagen in het huis van Mijn vrienden." (Zacharia 13:6)

"Men stelde Zijn graf bij de goddelozen; bij de rijke was Hij in Zijn dood, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in Zijn mond is geweest. Maar het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen, Hij maakte Hem ziek." (Jesaja 53:9-10)

Maar Hij die door de handen van goddeloze mensen de dood moest vinden, zou als Overwinnaar over zonde en graf herrijzen. Verlicht door de Almachtige heeft de geliefde zanger Israëls van de heerlijkheid van de opstandingsmorgen getuigd. *„Zelfs Mijn vlees",* verkondigde hij blij, *„zal in veiligheid wonen; want Gij geeft Mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij Uw Gunstgenoot de groeve zien."* (Psalm 16:9-10)

Paulus toonde aan hoe nauw God de offerdienst had verbonden met de profetieën aangaande Hem Die *„als een lam ter slachting"* geleid zou worden. De Messias zou Zijn leven *"ten schuldoffer"* geven. Door de eeuwen heen kijkend naar het toneel van het offer van de Heiland, had Jesaja getuigd dat het Lam van God *"Zijn*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft.” (Jesaja 53:7,10,12)

De Heiland van de profetie zou komen, niet als een tijdelijke koning om de Joodse natie van aardse onderdrukkers te bevrijden, maar als een mens onder de mensen, om een leven te leiden van armoede en vernedering, om ten slotte veracht en verworpen, te sterven. De Heiland, van Wie in de oudtestamentische geschriften was geprofeteerd, zou Zichzelf als een offerande voor de gevallen mensheid stellen, om zo alle eisen van de verbroken wet te vervullen. In Hem zouden de zinnebeeldige offeranden hun tegenbeeld ontmoeten, en Zijn dood zou aan het gehele Joodse stelsel betekenis verlenen.

Paulus vertelde de Thessalonicenzen van zijn voormalige ijver voor de ceremoniële wet, en van zijn wonderbare ervaring op de weg naar Damascus. Vóór zijn bekering had hij zijn vertrouwen gesteld in een overgeërfde vroomheid, in een valse hoop. Zijn geloof was niet in Christus verankerd; in plaats daarvan had hij zich op vormen en ceremoniën verlaten. Zijn ijver voor de wet stond los van het geloof in Christus en was vruchteloos. Terwijl hij er zich op beroemde dat hij in de vervulling van de werken van de wet onberispelijk was, had hij Hem afgewezen Die aan de wet zijn waarde had verleend.

Maar bij zijn bekering was alles veranderd. Jezus van Nazareth, Die hij had vervolgd in de persoon van Zijn heiligen, verscheen hem als de beloofde Messias. De vervolger zag in Hem de Zoon van God, Degene Die ter vervulling van de profetieën naar de aarde was gekomen, en Die in Zijn leven aan alle hoedanigheden van de Heilige Schriften had voldaan.

Toen Paulus met heilige vrijmoedigheid het Evangelie in de synagoge te Thessalonica verkondigde, werd een stroom van licht geworpen op de ware betekenis van de met de tempeldienst verbonden gebruiken en ceremoniën. Hij leidde de aandacht van zijn toehoorders van de aardse bediening en de dienst van Christus in het hemelse Heiligdom naar de tijd wanneer Christus, na beëindiging van Zijn middelaarswerk, in kracht en grote heerlijkheid zou wederkomen, en Zijn Koninkrijk op aarde zou vestigen. Paulus geloofde in de tweede komst van Christus. De waarheden betreffende deze gebeurtenis verkondigde hij zo helder en krachtig, dat de geest van vele toehoorders een indruk ontvingen die nooit meer werd uitgewist.

Gedurende drie achtereenvolgende Sabbatdagen predikte Paulus tot de Thessalonicenzen, en ging met hen uit van de Schriftgedeelten over het leven, de dood, de opstanding, het dienstwerk, en de toekomstige heerlijkheid van Christus, het *“Lam dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld.”* (Openbaring 13:8) Hij verheerlijkte Christus, daar het juiste begrip van Zijn ambt de sleutel is die de oudtestamentische geschriften opent en toegang verleent tot hun rijke schatten.

Toen op deze wijze de waarheden van het Evangelie te Thessalonica met grote kracht werden verkondigd, werd de aandacht van vele toehoorders getrokken. *“En enigen van hen lieten zich overtuigen en sloten zich bij Paulus en Silas aan, en ook een grote menigte Grieken, die God vereerden, en tal van voorname vrouwen”.* (Handelingen 17:4)

Evenals in andere plaatsen die zij eerder bezochten, ontmoetten de apostelen ook hier besliste tegenstand. Maar de Joden die niet geloofden, *“werden afgunstig”.* (Handelingen 17:5) Deze Joden stonden bovendien niet in de gunst bij de

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Romeinse overheid, daar zij kort daarvoor een oproer in Rome hadden veroorzaakt. Er werd met argwaan naar hen gekeken en hun vrijheid was in zekere mate beperkt. Zij zagen nu een gelegenheid om de omstandigheden te benutten om zelf weer in de gunst te komen en tegelijkertijd smaadt op de apostelen en de bekeerlingen tot het christendom te werpen.

Zij gingen over tot de daad door zich met *“enkelen van het minste straatvolk”* in verbinding te stellen. Met hun hulp gelukte het de stad in rep en roer te brengen. In de hoop de apostelen te vinden, *“stormden zij op het huis van Jason aan”*, maar ze konden Paulus noch Silas ontdekken. En *“toen zij hen niet vonden, sleurden zij”*, razend van teleurstelling, *“Jason en enige broeders voor de stadsbestuurders, en schreeuwden: Dezen, die de wereld in opschudding gebracht hebben, zijn ook hier gekomen, en Jason heeft hen in zijn huis opgenomen. En zij handelen allen in strijd met de geboden van de keizer door te beweren, dat er een andere koning, Jezus, is”*. (Handelingen 17:5-7)

Toen Paulus en Silas niet te vinden waren, namen de oversten de beschuldigde gelovigen gevangen om de vrede te bewaren. *“Maar de broeders”*, die verdere geweldpleging vreesden, *“zonden terstond in de nacht Paulus en Silas naar Berea”*. (Handelingen 17:10)

Zij die tegenwoordig waarheden onderwijzen die bij de mensen niet in trek zijn, hoeven niet ontmoedigd te zijn wanneer hun bij tijden een minder gunstige ontvangst ten deel valt dan Paulus en Silas en hun medewerkers ontvingen van het volk waar onder zij werkten, zelfs van hen die beweren christenen te zijn. De boodschappers van het kruis moeten zich wapenen met waakzaamheid en gebed, in geloof moedig voorwaarts gaan, en steeds arbeiden in de Naam van Jezus. Zij moeten Christus verhogen als de Bemiddelaar in het hemel Wiens zoenoffer de overtreders van Gods wet vrede en vergeving kunnen vinden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 23 – Berea en Athene

Te Berea trof Paulus Joden aan die bereid waren de door hem onderwezen waarheden nauwkeurig te onderzoeken. De beschrijving van Lucas zegt van hen: *“Dezen onderscheidden zich gunstig van die te Thessalonica, daar zij het woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen, of deze dingen zo waren. Velen dan van hen kwamen tot het geloof, en van de aanzienlijke Griekse vrouwen en mannen niet weinigen”*. (Handelingen 17:11-12)

De mensen in Berea waren niet beperkt door vooroordelen. Zij waren bereid de betrouwbaarheid van de door de apostelen gepredikte leerstellingen na te gaan. Zij onderzochten de Schriften niet uit nieuwsgierigheid, maar opdat zij zouden leren wat over de beloofde Messias was geschreven. Dagelijks onderzochten zij de Heilige Schriften, en wanneer zij schriftgedeelte met schriftgedeelte vergeleken, stonden hemelse engelen hen terzijde, die hun verstand verlichtten en hun harten beïndrukten.

Overal waar de waarheden van het Evangelie worden verkondigd, worden zij die oprecht verlangen het goede te doen, ertoe gebracht ijverig de Schriften te onderzoeken. Indien tijdens de eindgebeurtenissen van deze wereldgeschiedenis degenen aan wie beproefde waarheden zijn verkondigd, het voorbeeld van de gelovigen in Berea zouden volgen door dagelijks de Schriften te onderzoeken en de hun gebrachte boodschappen met Gods Woord te vergelijken, dan zou er nu een groot aantal getrouw de voorschriften van Gods wet nakomen, wat nu maar betrekkelijk weinigen doen. Doch wanneer niet-geliefde Bijbelse waarheden naar voren worden gebracht, weigeren velen dit onderzoek. Ofschoon zij niet in staat zijn de duidelijke Schriftuurlijke leerstellingen te weerleggen, tonen zij toch de grootst mogelijke tegenzin om het gegeven bewijsmateriaal te bestuderen. Sommigen matigen het zich aan te beweren dat, zelfs wanneer deze leringen inderdaad waar zijn, het er weinig toe doet of zij het nieuwe licht aannemen of niet. Zij blijven aangename verdichtselen aanhangen, die door de vijand worden gebruikt om zielen in het verderf te storten. Zo wordt hun geest door dwaling verblind en worden zij van de hemel gescheiden.

Allen zullen geoordeeld worden naar het licht dat hun werd gegeven. De Heere zendt Zijn boden uit met een heilsboodschap en Hij zal de hoorders verantwoordelijk stellen voor de wijze waarop zij naar de woorden van deze dienaren hebben gehandeld. Allen die in oprechtheid naar de Waarheid zoeken, zullen bij het licht van Gods Woord een nauwkeurig onderzoek instellen naar de hun verkondigde leerstellingen.

De ongelovige Joden te Thessalonica, die met naijver en haat jegens de apostelen waren vervuld, en die er geen genoegen mee namen dat ze hen uit hun stad hadden verdreven, volgden hen naar Berea en deden daar de prikkelbare hartstochten van de volksmassa tegen hen ontbranden. Omdat zij hetzelfde geweld vreesden die men te Thessalonica tegen Paulus gebruikt hadden toen hij daar verbleef, zonden de broeders hem, vergezeld van enkele inwoners van Berea die kort geleden het geloof hadden aangenomen, naar Athene.

Zo werden de leraars van de Waarheid van stad tot stad vervolgd. De vijanden van Christus konden de voortgang van het Evangelie niet beletten, maar zij slaagden erin het werk van de apostelen buitengewoon moeilijk te maken. Doch ondanks tegenstand en strijd rukte Paulus vastberaden voorwaarts, vast besloten om Gods

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voornemen ten uitvoer te brengen, zoals hem dit in het visioen te Jeruzalem was geopenbaard: „Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen.” (Handelingen 22:21)

Paulus' haastige vertrek uit Berea beroofde hem van de gelegenheid waarop hij had gehoopt, om de broeders in Thessalonica te bezoeken. Bij zijn aankomst in Athene zond de apostel de broeders uit Berea terug met de boodschap aan Silas en Timotheüs om zo spoedig mogelijk bij hem te komen. Timotheüs was vóór Paulus' vertrek naar Berea gekomen en was met Silas daar gebleven om het werk, dat zo goed was begonnen, voort te zetten en de pasbekeerden in de grondbeginselen van het geloof te onderrichten.

Athene was de hoofdstad van het heidendom. Paulus trof hier niet, zoals in Lystra, een onontwikkelde, lichtgelovige bevolking aan, maar mensen, bekend om hun intelligentie en beschaving. Overal zag men standbeelden van hun goden en van door hen vereerde helden uit de geschiedenis en de poëzie, terwijl prachtige bouw- en schilderkunst de nationale roem en de algemene verering van heidense afgoden lieten zien. De zinnen van het volk waren door de schoonheid en de praal van de kunst verrukt. De heilige plaatsen en tempels waaraan onnoemelijke kosten waren besteed, verhieven overal hun massieve vormen. Roemrijke wapenfeiten en daden van vermaarde mannen werden door beeldhouwwerk, altaren en gedenkplaten herdacht. Dit alles maakte Athene tot een geweldig kunstmuseum.

Toen Paulus naar deze schoonheid en grootsheid rondom hem keek, en toen hij zag dat de gehele stad aan afgodendienst was overgeleverd, vloeiende zijn geest over van naijver voor God, Die hij aan alle zijden onteerd zag. Zijn hart werd met medelijden vervuld voor de Atheners, die niettegenstaande hun verstandelijke ontwikkeling, onbekend waren met de ware God.

De apostel liet zich door hetgeen hij in dit centrum van wetenschap zag niet misleiden. Zijn geest was zo ontvankelijk voor de bekoring van de hemelse dingen, dat de vreugde en de heerlijkheid van de rijkdommen die nooit zullen vergaan, de glans en de praal die hem omringden in zijn ogen waardeloos maakten. Toen hij de glans van Athene zag, werd hij zich van de macht bewust die deze over de liefhebbers van kunst en wetenschap bezat, en hij werd diep doordrongen van de belangrijkheid van het werk dat hem wachtte.

In deze grote stad waar God niet werd aanbeden, voelde Paulus zich terneergedrukt door een gevoel van eenzaamheid. Hij verlangde naar het medeleven en de hulp van zijn medewerkers. Voor zover het menselijke vriendschap betrof, voelde hij zich geheel verlaten. In zijn brief aan de Thessalonicenzen geeft hij zijn gevoelens weer met de woorden: „*alleen te Athene*”. (1 Thessalonicenzen 3:1) Klaarblijkelijk deden zich aan Paulus onoverkomelijke moeilijkheden voor, die het hem onmogelijk maakten om de harten van de mensen te bereiken.

Terwijl Paulus op Silas en Timotheüs wachtte, liet hij zijn tijd niet ongebruikt voorbijgaan. „*Hij hield..... in de synagoge samensprekingen met de Joden en met hen, die God vereerden, en op de markt dagelijks met hen, die hij er aantrof*”. (Handelingen 17:17) Maar zijn voornaamste werk in Athene was het uitdragen van de heilstijding aan hen die van God en Zijn voornemen ten opzichte van het gevallen mensdom geen helder begrip hadden. Spoedig zou de apostel het heidendom in zijn meest geraffineerde, verleidelijke vorm ontmoeten.

Het duurde niet lang of de geleerde mannen in Athene vernamen de aanwezigheid van een vreemde leraar in hun stad, die het volk nieuwe en vreemde

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

leerstellingen verkondigde. Enkele van deze mannen zochten Paulus op en knoopten een gesprek met hem aan. Spoedig verzamelde zich een menigte luisteraars om hen heen. Sommigen durfden de apostelen belachelijk te maken als iemand die zowel maatschappelijk als intellectueel ver beneden hen stond. Zij zeiden spottend onder elkaar: „*Wat zou die betweter willen beweren?*” Anderen zeiden: „*Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn; want hij bracht het Evangelie van Jezus en van de opstanding.*” (Handelingen 17:18)

Onder degenen die Paulus op de marktplaats ontmoetten, waren sommigen van de epicuristische en stoïcijnse wijsgeren, maar zij, en alle anderen die met hem in contact kwamen, werden spoedig gewaar dat hij beschikte over een schat van kennis die nog groter was dan de hunne. Zijn geestvermogen dwong de geleerden eerbied af, terwijl zijn ernstige, logische redenering en de macht van zijn welsprekendheid de aandacht van alle toehoorders in beslag nam. Zijn hoorders begrepen dat zij niet met een beginnening te doen hadden, maar dat hij in staat was alle klassen van de maatschappij met overtuigende argumenten te onderwijzen die zijn leerstellingen ondersteunden. Zo stond de apostel daar onverschrokken en hij bestreed zijn tegenstanders op hun eigen gebied, doordat hij logica tegenover logica, filosofie tegenover filosofie en welsprekendheid tegenover welsprekendheid stelde.

Zijn heidense tegenstanders richtten zijn aandacht op het lot van Socrates, die men ter dood had veroordeeld omdat hij een verkondiger van vreemde goden was. Zij gaven Paulus de raad niet op gelijke wijze zijn leven in gevaar te brengen. Maar de redevoering van de apostel boeide de aandacht van het volk, en zijn ongegunstelde wijsheid dwong hun eerbied en bewondering af. Hij liet zich noch door de geleerdheid van de filosofen, noch door hun ironie tot zwijgen brengen. En daar zij ervan overtuigd waren dat hij besloten had zijn roeping onder hen te vervullen en hun tot elke prijs zijn verhaal te vertellen, besloten ze hem een eerlijk gehoor te verlenen.

Daarom leidden zij hem naar de Areopagus. In geheel Athene was dit een van de heiligste plaatsen, waar de religieuze overpeinzingen en de historische tradities zozeer in acht werden genomen dat ze de mensen tot een bijgelovige verering brachten, die voor sommigen angstaanjagend was. Hier ter plaatse werden zaken die met de religie in verband stonden, nauwkeurig overwogen door mannen die als rechters optraden om in alle meer belangrijke aangelegenheden, zowel op zedelijk als op burgerlijk terrein, de definitieve beslissing uit te spreken.

Hier, ver van het rumoer en het verkeer op de weg en van het tumult van ongeordende discussies, kon de apostel zonder onderbreking worden beluisterd. Om hem heen verzamelden zich dichters, kunstenaars en filosofen, — de studenten en wijsgeren van Athene, die hem het volgende vroegen: „*Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt? Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore; wij wensten dan wel te weten, wat dit zeggen wil.*” (Handelingen 17:19-20)

In dit ogenblik van grote verantwoordelijkheid was de apostel rustig en bewees Mij zijn tegenwoordigheid van geest. De last van een belangrijke boodschap drukte hem op het hart, en de woorden die hem over de lippen kwamen, overtuigden zijn toehoorders ervan dat hij geen ijdele prater was. „*Mannen van Athene*”, zei hij, „*ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u". (Handelingen 17:22-23) Met al hun verstand en algemene ontwikkeling kenden ze niet de God die het heelal had geschapen. Toch waren er onder hen die naar meer licht verlangden. Zij trachtten de Oneindige te bereiken.

Met de hand wijzend op de met afgoden overladen tempel, stortte Paulus zijn bezwaard gemoed uit, en belichtte hij de dwaalbegrippen van de godsdienst van de Atheners. De verstandigsten onder zijn toehoorders verbaasden zich toen zij zijn redentie aanhoorden. Hij liet uitkomen dat hij met hun kunstwerken, hun literatuur en hun godsdienst bekend was. Op hun beeldhouwwerken en afgoden wijzend, verklaarde hij dat God niet door vormen van menselijk maaksel kan worden uitgebeeld. Deze met de beitel bewerkte beelden konden in de verste verte niet de heerlijkheid van Jehova uitbeelden. Hij maakte er hen opmerkzaam op dat deze beelden levenloos waren, en door menselijke kracht werden beheerst en zich slechts bewogen wanneer mensenhanden hen in beweging brachten. Daarom stonden degenen die deze beelden aanbaden in elk opzicht boven hetgeen zij dienden.

Paulus hief de geest van zijn afgodische toehoorders uit boven de grenzen van hun valse godsdienst naar een waar begrip omtrent de godheid die zij de „*Onbekende God*” hadden genoemd. Dit Wezen Dat hij hun nu bekendmaakte, was van mensen onafhankelijk en had uit mensenhanden niets nodig om Zijn macht en heerlijkheid te vermeerderen.

Het volk werd meegesleept door bewondering voor Paulus' ernstige en logische toespraak over de eigenschappen van de ware God, — van Zijn scheppende macht en van het bestaan van Zijn allesbeheersende voorzienigheid. De apostel verklaarde met ernstige en innige overtuiging: *“De God, Die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, Die een Heer is van hemel en aarde, woont niet in tempels met handen gemaakt, en laat Zich ook niet door mensenhanden dienen, alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij Zelf aan allen leven en adem en alles geeft”.* (Handelingen 17:24-25) De hemelen zijn niet groot genoeg om God te kunnen bevatten, hoeveel minder dan de tempels, door mensenhanden gemaakt!

In die tijd van klassenstelsel, toen de rechten van de mens dikwijls met voeten werden getreden, zette Paulus de grote Waarheid van de menselijke broederschap uiteen, en verklaarde hij dat God *“uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt heeft om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen.”* (Handelingen 17:26) In Gods ogen zijn allen gelijk. Ieder menselijk wezen is aan de Schepper de hoogste onderdanigheid verschuldigd. Toen toonde de apostel hun aan hoe Gods genaderijke en erbarmingsvolle voornemen als een gouden draad loopt door al Zijn handelingen met de mens. *“Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald, opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons”.* (Handelingen 17:26)

Terwijl Paulus op de edelmoedige vertegenwoordigers van de mensheid rondom zich wees, beschreef hij hun met woorden, ontleend aan één van hun eigen dichters, de oneindige God als een Vader, Wiens kinderen zij waren, *„In Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enigen van uw dichters hebben gezegd: Want wij zijn ook van Zijn geslacht. Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij niet menen, dat de Godheid gelijk is aan goud of zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid gesneden of bedacht”.* (Handelingen 17:28-29)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

“God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen”. In de duistere eeuwen die aan Christus' komst waren voorafgegaan, had de eeuwige Bestuurder de afgodendienst van de heidenen door de vingers gezien. Maar nu had Hij de mensen door Zijn Zoon het licht van de Waarheid gezonden. En Hij verwachtte van allen berouw tot zaligheid, niet slechts van de armen en nederigen, maar ook van de hoogmoedige wijsgeren en de vorsten van de aarde. *“Omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardebodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken”*. Toen Paulus van de opstanding van de doden sprak, *“spotten sommigen, maar anderen zeiden: Wij zullen u hierover nog wel eens horen”*. (Handelingen 17:30-32)

Zo werd het werk van de apostel te Athene, het middelpunt van heidense wetenschap, besloten. De Atheners bleven in hun afgodendienst volharden en keerden zich van het licht van de ware godsdienst af. Wanneer mensen met hun eigen verworvenheden volkomen tevreden zijn, valt er niet veel van hen te verwachten. Ofschoon de Atheners om hun geleerdheid en beschaving vermaard waren, werden zij steeds meer verdorven, en stelden zij zich steeds meer tevreden met de onduidelijke mysteries van de afgodendienst.

Onder hen die naar de woorden van Paulus hadden geluisterd, waren er enkele die zich door de hun verkondigde waarheden hadden laten overtuigen. Maar zij wilden zich niet verootmoedigen om tot erkenning van God te komen en het verlossingsplan te aannemen. Geen overtuigende woorden, geen krachtig argument kan de zondaar bekeren. Alleen de kracht van God kan de Waarheid in het hart ingang doen vinden. Wie zich halsstarrig van deze kracht afwendt, kan niet worden bereikt. De Grieken zochten naar wijsheid, doch de boodschap van het kruis was voor hen een dwaasheid, omdat zij hun eigen wijsheid hoger achtten dan de wijsheid die van boven komt.

De reden waarom de Evangelieboodschap onder de Atheners betrekkelijk weinig succes oogstte, moet worden gezocht in hun geestelijke hoogmoed en hun menselijke wijsheid. De wereldwijze mensen die als arme, verloren zondaars tot Christus komen, zullen wijs worden tot zaligheid. Maar zij die komen als voortreffelijke mensen, en die zich op eigen wijsheid beroemen, zullen het licht en de kennis die Hij alleen kan geven, niet ontvangen.

Op deze wijze trad Paulus het heidendom van zijn tijd tegemoet. Zijn werk te Athene was toch niet helemaal tevergeefs. Dionysius, een van de vooraanstaande burgers, en enkele anderen aanvaardden de Evangelieboodschap en sloten zich in volle oprechtheid bij de gelovigen aan. De Heilige Geest schonk ons deze kijk op het leven van de Atheners, die met al hun wetenschap, beschaving en kunst in de zonden waren verzonken, en laat ons zien hoe God door Zijn dienaar de afgoderij en de zonden van een hovaardig, zelfgenoegzaam volk berispt.

De woorden van de apostel en de beschrijving van zijn opvattingen en omgang, zoals deze door de pen der inspiratie werden beschreven, zouden voor alle komende geslachten bewaard blijven en getuigenis afleggen van zijn onwankelbaar vertrouwen, zijn moed in eenzaamheid en tegenspoed, en van de overwinning die hij voor het christendom behaalde te midden van het heidendom.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus' woorden bevatten een schat van wetenswaardigheden voor de gemeente. Hij bevond zich in een positie waarin hij makkelijk iets had kunnen zeggen wat zijn toehoorders verbitterd had gemaakt en waarmee hij zichzelf in moeilijkheden zou hebben kunnen brengen. Was zijn redevoering een directe aanval op hun afgoden en op de voornaamste mannen van de stad geweest, dan had hij het gevaar gelopen hetzelfde lot te moeten ondergaan als Socrates. Maar met een tact die aan eeuwige liefde was ontsproten, leidde hij met omzichtigheid hun gedachten van de heidense goden af door aan hen de ware God te openbaren, die aan hen onbekend was.

Heden ten dage moeten de waarheden van de Schrift aan de groten van de aarde worden voorgelegd, zodat zij tussen gehoorzaamheid aan Gods wet en onderworpenheid aan de vorst der duisternis kunnen kiezen. God houdt hun eeuwige waarheden voor, — waarheden die hen wijs kunnen maken tot zaligheid, maar Hij dwingt ze er niet toe deze aan te nemen. Wanneer zij er zich van afkeren, laat Hij hen over aan zichzelf om zich met de vruchten van hun eigen werken te verzadigen.

“Want het Woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods. Want er staat geschreven: Verderven zal Ik de wijsheid der wijzen, en het verstand der verstandigen zal Ik verdoen”. “Wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wél iets is, zijn kracht te ontnemen.” (1 Korinthe 1:18-9,27-28) Veel vooraanstaande geestelijken en staatslieden, de aanzienlijke mannen van de wereld, zullen zich in deze laatste dagen van het licht afkeren, omdat de wijsheid van de wereld God niet erkent. Toch moeten Gods dienaren iedere gelegenheid waarnemen om de Waarheid aan deze mensen mee te delen. Sommigen zullen hun onwetendheid met de dingen van God erkennen en als deemoedige leerlingen hun plaats innemen aan de voeten van Jezus, hun Meester-Leraar.

Bij iedere poging om de hogere standen te bereiken heeft Gods arbeider een sterk geloof nodig. De omstandigheden mogen dreigend schijnen, maar in de donkerste uren schijnt het licht van boven. De kracht van hen die God liefhebben en dienen, zal van dag tot dag vernieuwd worden. Het begrip van de Oneindige is hun ten dienste gesteld, zodat zij bij het volbrengen van Gods raadsbesluiten niet hoeven te wanhopen. Laten de arbeiders in hun aanvankelijke vertrouwen standvastig blijven tot het einde toe en eraan denken dat het licht van Gods Waarheid moet schijnen midden in onze in duisternis gehulde wereld. In verbondenheid aan de dienst van God mag er geen moedeloosheid heersen. Het geloof van de toegewijde arbeider moet bij iedere beproeving die hij ontmoet, standhouden. God is bij machte en gewillig Zijn dienaren alle kracht te verlenen die zij nodig hebben, en hen de wijsheid te geven die zij in verschillende omstandigheden nodig hebben. Hij wil meer dan de hoogste verwachtingen van hen die hun vertrouwen in Hem stellen, vervullen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 24 – Korinthe

Gedurende de eerste eeuw van de christelijke jaartelling was Korinthe één van de voornaamste steden, niet alleen van Griekenland, maar van de gehele wereld. Grieken, Joden en Romeinen, maar ook vreemdelingen uit alle landen, vulden de straten van de stad, terwijl hun vurige aandacht geheel gericht was op zaken doen en genoegens. Als groot handelscentrum dat door zijn gunstige ligging binnen het bereik lag voor alle delen van het Romeinse Rijk, was het een belangrijke plaats om er blijvende gedenktekens aan God en Zijn Waarheid op te richten.

Onder de Joden die in Korinthe woonachtig waren, bevonden zich Aquila en Priscilla, die zich later als voortreffelijke werkers voor Christus onderscheidden. Nadat Paulus deze mensen had leren kennen, „bleef hij bij hen”. (Handelingen 18:1)

In het begin van zijn werkzaamheden in deze verkeersader zag Paulus aan alle kanten ernstige beletselen voor de voortgang van zijn werk. De stad was nagenoeg geheel aan afgodendienst overgeleverd. Venus was de lievelingsgodin. Aan de verering van Venus waren vele zondige gebruiken en ceremoniën verbonden. Zelfs onder de heidenen stonden de Korintiërs bekend vanwege hun grote zedeloosheid. Hun gedachten schenen niet verder te reiken dan de genoegens en het vertoon van het ogenblik.

Bij de verkondiging van het Evangelie in Korinthe volgde Paulus een andere richtlijn dan bij zijn werk te Athene. In Athene had hij getracht zijn wijze van optreden aan te passen aan de overtuiging van zijn toehoorders. Hij had logica met logica, wetenschap met wetenschap, filosofie met filosofie bestreden. Toen hij dacht aan de tijd die hij daaraan had besteed, en zich realiseerde hoe zijn onderwijs in Athene slechts weinig vruchten had gedragen, besloot hij bij zijn pogingen om in Korinthe de aandacht van de zorgelozen en onverschilligen te boeien, volgens een andere methode te werk te gaan. Hij nam zich voor uitgebreide bewijsvoeringen en discussies te vermijden, en niets “te weten” onder de Korintiërs “dan Jezus Christus en Die gekruisigd”. Hij wilde hun prediken, „niet met meeslepende woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht”. (1 Korinthe 2:2,4)

Jezus, die nu door Paulus aan de Grieken in Korinthe werd gepredikt als de Christus, was een Jood van nederige afkomst, grootgebracht in een stad die vanwege haar verdorvenheid spreekwoordelijk was geworden. Hij was door Zijn eigen volk verworpen en ten slotte als een misdadiger gekruisigd. De Grieken geloofden in de noodzaak van de geestelijke verbetering van het menselijk geslacht. Maar zij beschouwden de beoefening van filosofie en wetenschap als het enige middel om tot ware hoogte en eer te komen. Zou het Paulus gelukken hen te overtuigen dat geloof in de macht van deze onbekende Jood elk menselijk vermogen kon verbeteren en veredelen?

Naar de voorstelling van het mensdom van onze tijd is het kruis van Golgotha door plechtige gedenkwaardigheden omgeven. Heilige voorstellingen zijn met de tonelen van de kruisiging verbonden. Maar in Paulus' dagen bekeek men het kruis met gevoelens van afschuw en ontzetting. Iemand die de dood aan het kruis had gevonden voor te stellen als de Redder van de mensheid, zou natuurlijk spot en tegenstand uitlokken.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus wist wel hoe zijn boodschap, zowel door de Joden als door de Grieken te Korinthe, zou worden opgenomen. „*Wij prediken een gekruisigde Christus*”, erkende hij, „*voor joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid*”. (1 Korinthe 1:23) Onder de Joodse toehoorders waren er velen die zich aan de boodschap die Paulus verkondigde, zouden ergeren. Naar de mening van de Grieken zouden zijn woorden ongerijmde dwaasheid zijn. Men zou hem als een zwakzinnige aanmerken, wanneer hij zou trachten te betogen dat het kruis in enigerlei verband kon staan met de geestelijke verhoging van het geslacht of de redding van het mensdom.

Maar voor Paulus was het kruis het enige voorwerp van het hoogste belang. Sinds hij zijn loopbaan als vervolger van de volgelingen van de gekruisigde Nazaréner had beëindigd, had hij nooit opgehouden te roemen in het kruis. In die tijd was hem een openbaring van Gods oneindige liefde gegeven, zoals deze zich openbaarde in de dood van Christus. Een wonderbare omwenteling had in zijn leven plaatsgevonden, die al zijn plannen en doelstellingen in overeenstemming met de hemel bracht. Vanaf dat ogenblik was hij een nieuw mens in Christus. Hij wist uit persoonlijke ervaring dat, wanneer een zondaar eenmaal de liefde van de Vader aanschouwt, zoals deze in het offer van Zijn Zoon tot uitdrukking komt, en zich openstelt voor de Goddelijke invloed, een verandering van het hart plaatsvindt en Christus voortaan alles en in allen is.

Ten tijde van zijn bekering was Paulus met een sterk verlangen vervuld om zijn medemensen Jezus van Nazareth te doen zien als de Zoon van de levende God, Die machtig is te herscheppen en te redden. Voortaan was zijn leven aan één doel gewijd: de liefde en de macht van de Gekruisigde te beschrijven. Zijn hart omsloot, vol medeleven, alle rangen en standen. “*Ik ben een schuldenaar*”, verklaarde hij, “*van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwetenden*”. (Romeinen 1:14) Liefde voor de Heere der Heerlijkheid, Die hij in Zijn heiligen zo wreed had vervolgd, was de motivatie van zijn optreden en zijn machtige drijfveer. Wanneer zijn ijver op het pad van plicht soms verflauwde, was een blik op het kruis en de wondervolle liefde die daar werd geopenbaard, voldoende om de lendenen van zijn geest te omgorden en op het pad van zelfverloochening voorwaarts te gaan.

Zie, hoe de apostel in de synagoge te Korinthe predikt, en hoe hij, uitgaande van de geschriften van Mozes en de profeten, zijn toehoorders meevoert tot de komst van de beloofde Messias. Hoor, hoe hij het werk van de Verlosser als de grote Hogepriester van mensen duidelijk maakt, — van Hem die door het offer van Zijn eigen leven voor allen verzoening van zonden heeft gebracht, en daarna Zijn ambt in het hemels Heiligdom heeft aanvaard. Paulus gaf zijn toehoorders te kennen dat de Messias, op Wiens komst zij hadden gewacht, reeds was gekomen; dat Zijn dood het tegenbeeld was van alle heilige offeranden, en dat Zijn dienst in het hemelse Heiligdom zijn schaduw terugwierp en de dienst van het Joodse priesterschap verklaarde.

Paulus „*betuigde de Joden, dat Jezus de Christus is*”. (Handelingen 18:5) Hij bewees uit de oudtestamentische geschriften dat de Messias overeenkomstig de profetieën en de algemene verwachting van de Joden uit het geslacht van Abraham en David was. Daarna ging hij aan de hand van de koninklijke psalmist Jezus' afkomst van de patriarch Abraham na. Hij las de getuigenissen van de profetieën met betrekking tot het karakter en het werk van de beloofde Messias en van Zijn ontvangst

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en bejegening op aarde. Daarna toonde hij aan dat al deze voorzeggingen vervuld waren in het leven, het ambt en de dood van Jezus van Nazareth.

Paulus toonde aan dat Christus was gekomen om allereerst redding te brengen aan het volk dat naar de komst van de Messias uitzag als de vervulling en heerlijkheid van hun nationale bestaan. Maar dat volk had Hem verworpen Die Zijn leven voor hen had gegeven, en zij hadden een andere leider gekozen, wiens regering zou eindigen in de dood. Hij trachtte zijn toehoorders duidelijk te maken dat alleen berouw de Joodse natie van de dreigende ondergang kon redden. Hij gaf hen hun onwetendheid te kennen omtrent de betekenis van die Schriftgedeelten waar zij zich steeds op beroemden en waarvan zij beweerden dat ze deze volledig begrepen. Hij hekelde hun wereldsgezindheid, hun streven naar positie, titels en vertoon, en hun bovenmatige zelfzucht.

In de kracht van de Geest verhaalde Paulus hun zijn eigen wonderbare bekering, en vertelde hij van zijn vertrouwen in de geschriften van het Oude Testament, die in Jezus van Nazareth zo volkomen hun vervulling hadden gevonden. Zijn woorden werden in plechtige ernst gesproken, en zijn toehoorders konden niet anders dan erkennen dat hij de gekruisigde en opgestane Heiland liefhad met zijn gehele hart. Zij zagen dat zijn geest geheel op Christus was gevestigd, dat zijn hele leven met zijn Heere was verbonden. Zijn woorden waren zo indrukwekkend dat slechts zij die met de bitterste haat jegens de christelijke religie waren vervuld, onbewogen konden blijven.

Maar de Joden van Korinthe sloten hun ogen voor de door de apostel zo duidelijk gegeven bewijzen, en weigerden aan zijn oproep gehoor te geven. Dezelfde geest die hen ertoe had gebracht om Christus te verwerpen, vervulde hen met wrevel en woede jegens Zijn dienaar. Indien God hem niet op bijzondere wijze had beschermd, zodat hij kon voortgaan om de Evangelieboodschap aan de heidenen te verkondigen, zouden ze een einde aan zijn leven hebben gemaakt.

“Maar toen dezen zich verzetten en lasterden, schudde hij zijn kleren uit en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben er rein van, voortaan zal ik mij tot de heidenen wenden. En hij vertrok vandaar en kwam in het huis van iemand, genaamd Titius Justus, die God vereerde, wiens huis naast de synagoge stond.” (Handelingen 18:6-7)

Silas en Timotheüs waren uit Macedonië gekomen om Paulus te helpen, en samen arbeidden zij voor de heidenen. Paulus en zijn metgezellen predikten zowel aan de heidenen als aan de Joden Christus als de Redder van het gevallen mensdom. Ingewikkelde, vergezochte redeneringen vermijgend, verwijdden de boodschappers van het kruis bij de eigenschappen van de Schepper van de wereld, de Opperste Heerser van het heelal. Hun harten brandden van de liefde van God en van Zijn Zoon. Zij deden een beroep op de heidenen om het eeuwige offer te aanschouwen, dat ten behoeve van de mens was gebracht. Zij wisten dat, indien zij die reeds lang in de duisternis van het heidendom hadden rondgetast, slechts het licht dat van Golgotha's kruis uitstraalt konden zien, zij tot de Heiland zouden worden getrokken. „En als Ik van de aarde verhoogd ben”, had de Heiland verklaard, „zal Ik allen tot Mij trekken.” (Johannes 12:32)

De dragers van het Evangelie te Korinthe waren zich bewust van de verschrikkelijke gevaren die de zielen voor wie zij arbeidden, bedreigden. Met het gevoel van de verantwoordelijkheid die op hen rustte, brachten zij hun de Waarheid

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

die in Jezus is. Duidelijk, eenvoudig en beslissend was hun boodschap — een levensgeur ten leven of een doodsgreur ten dode. En het Evangelie openbaarde zich niet slechts in hun woorden, maar ook in hun dagelijks leven. Engelen werkten met hen samen en de genade en de kracht van God werden gezien in de bekering van velen. „*Crispus, de overste der synagoge, kwam tot geloof in de Heere met zijn gehele huis, en velen van de Korinthiërs, die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen.*” (Handelingen 18:8)

De haat waarmee de Joden de apostelen steeds hadden bejegend, nam nu toe en werd nu heviger. De bekering en doop van Crispus had op deze halsstarrige tegenstanders een uitwerking van verbittering in plaats van één van overtuiging. Zij konden geen argumenten naar voren brengen om Paulus' prediking te weerleggen. En bij gebrek aan weerleggingen namen zij de toevlucht tot bedrog en boosaardige bestrijding. Zij belasterden het Evangelie en de Naam van Jezus. In hun blinde woede waren voor hen geen woorden te bitter, was geen list te gemeen. Zij konden niet ontkennen dat Christus wonderen had verricht. Maar zij verklaarden dat Hij ze door de macht van satan had volbracht, en stoutmoedig beweerden zij dat de wondervolle werken die door Paulus waren verricht, door dezelfde macht tot stand waren gekomen.

Ofschoon Paulus in Korinthe een zekere mate van succes oogstte, werd hij toch bijna ontmoedigd door de goddeloosheid die hij in die verdorven stad zag en hoorde. De ontaarding die hij onder de heidenen waarnam, en de minachting en belediging die hem van de Joden ten deel vielen, bezorgden hem grote smart. Hij twijfelde eraan of het verstandig was te trachten een gemeente op te bouwen met het materiaal dat hij hier had gevonden.

Toen hij van plan was uit de stad te vertrekken naar een meer belovend arbeidsveld en ernstig probeerde te ontdekken wat zijn plicht was, verscheen de Heere hem in een visioen en zei: “*Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet; want Ik ben met u en niemand zal het op u toeleggen om u kwaad te doen, want Ik heb veel volk in deze stad.*” (Handelingen 18:9-10) Paulus vatte dit op als een bevel om in Korinthe te blijven en als een verzekering dat de Heere het uitgestrooide zaad wilde doen vermeerderen. Gesterkt en bemoedigd zette hij met ijver en volharding het werk daar voort.

De pogingen van de apostel beperkten zich niet alleen tot openbare vergaderingen. Velen zouden op deze manier niet bereikt kunnen worden. Hij besteedde veel tijd aan huis-aan-huisarbeid en benutte zodoende de vertrouwde omgang van de huiselijke kring. Hij bezocht zieken en bedroefden, vertroostte de ellendigen en bemoedigde de verdrukten. En bij alles wat hij zei en deed, verheerlijkte hij de Naam van Jezus. Zo arbeidde hij „*in zwakheid, met veel vresen en beven*”. (1 Korinthe 2:3) Hij vreesde dat zijn onderwijs meer het stempel van het menselijke dan van het Goddelijke zou openbaren.

“*Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor rijp zijn*”, verklaarde Paulus later, “*een wijsheid echter niet van deze eeuw, noch van de beheersers dezer eeuw, wier macht te niet gaat, maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de verborgen wijsheid Gods, die God (reeds) van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid. En geen van de beheersers dezer eeuw heeft van haar geweten, want indien zij van haar geweten hadden, zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben. Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods.” (1 Korinthe 2:6-11)

“Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is. Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.” (1 Korinthe 2:12-13)

Paulus wist dat hij zijn bekwaamheid niet aan zichzelf te danken had, maar aan de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, wiens genaderijke invloed zijn hart vervulde en iedere gedachte aan Christus onderwierp. Hij sprak van zichzelf als „*te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare.*” (2 Korinthe 4:10) In het onderwijs van de apostel was Christus de hoofdpersoon. „*Ik leef*”, getuigde hij, „*doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.*” (Galaten 2:20) Het eigen ik was verborgen; Christus werd geopenbaard en verheerlijkt.

Paulus was een welsprekend redenaar. Voor zijn bekering had hij dikwijls getracht zijn toehoorders te imponeren door een uitbarsting van welsprekendheid. Maar nu stelde hij dit alles ter zijde. In plaats van zich over te geven aan poëtische beschrijvingen en fantastische betogingen waarmee hij de zinnen kon bevredigen en de verbeeldingskracht voeden, maar die het dagelijks leven onberoerd lieten, probeerde Paulus in eenvoudige bewoordingen de harten van de waarheden die van vitaal belang zijn, te overtuigen. Fantasievolle uitbeeldingen kunnen een gevoel van geestdrift veroorzaken, doch al te vaak verschaffen waarheden die op deze wijze worden gebracht, niet het nodige voedsel om de gelovige te versterken en te wapenen voor de levensstrijd. De dringende noden, de aanvechtingen van worstelende zielen in het dagelijks leven, — hieraan moet men met steekhoudende, praktische inlichtingen betreffende de fundamentele grondbeginselen van het christendom tegemoet komen.

Paulus' inspanningen in Korinthe bleven niet zonder vrucht. Velen keerden zich van de afgodendienst af om de levende God te dienen, en een grote gemeente schaarde zich onder de banier van Christus. Sommigen werden uit de rijen van de meest ellendigen onder de heidenen verlost, en werden toonbeelden van Gods genade en van de kracht van het bloed van Christus, dat van zonden reinigt.

Het toenemende succes dat Paulus' streven om Christus te prediken begeleidde, prikkelde de Joden tot vastberadener verzet. Zij stonden op en „*keerden zich... als één man tegen Paulus en brachten hem voor de rechterstoel*” van Gallio, die toen landvoogd van Acháje was. Zij verwachtten dat de overheid, zoals bij vroegere gelegenheden, zich aan hun kant zou stellen. Met luide, boosaardige stemmen uitten zij hun aanklachten tegen de apostel: „*Deze tracht de mensen te overreden om God op onwettige wijze te vereren.*” (Handelingen 18:12-13)

De Joodse godsdienst stond onder de bescherming van de Romeinse macht, en de aanklagers van Paulus dachten, dat, als zij hem schending van de wetten van hun godsdienst ten laste konden leggen, hij naar alle waarschijnlijkheid uitgeleverd zou worden, zodat zij hem verhoren en veroordelen konden. Zij hoopten op deze wijze zijn dood te bewerkstelligen. Maar Gallio was een rechtschapen man, en hij weigerde

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

het slachtoffer te worden van de jaloerse, arglistige Joden. Hij had een hekel aan hun schijnheiligheid en eigengerechtigheid en weigerde aandacht aan hun aanklacht te schenken. Toen Paulus zich voorbereidde om ter zelfverdediging te spreken, zei Gallio hem dat dit niet nodig was. Daarna wendde hij zich tot de vertoornde aanklagers met de woorden: *“Indien er sprake was van enige onrechtmatigheid of misdrijf, zou ik u, o Joden, uit de aard der zaak ontvankelijk verklaard hebben; maar nu het geschillen zijn over een woord en namen en de wet die bij u geldt, moet gij het zelf maar uitmaken; hierover wil ik geen rechter zijn. En hij joeg hen van zijn rechterstoel weg”*. (Handelingen 18:14-16)

Joden zowel als Grieken hadden gretig op de beslissing van Gallio gewacht. Zijn onmiddellijke terugwijzing van de zaak als iets dat niet de publieke belangstelling had, was voor de Joden, beschaamd en vertoornd, het sein zich terug te trekken. De besliste houding van de landvoogd opende de ogen van de luidruchtige menigte die de joden had aangemoedigd. Voor de eerste maal gedurende Paulus' werkzaamheden in Europa schaarde het gepeupel zich aan zijn kant. Voor de ogen van de landvoogd en zonder zijn tussenkomst, bestookten ze hevig de meest vooraanstaande aanklagers van de apostel. Al de Grieken namen Sosthenes, de overste van de synagoge, *“en sloegen hem vóór de rechterstoel; maar Gallio trok er zich niets van aan”*. (Handelingen 18:17) Zo behaalde het christendom een opmerkelijke overwinning.

Paulus verbleef daar nog een aantal dagen. Was de apostel in deze tijd gedwongen geweest om Korinthe te verlaten, dan zouden zij die tot het geloof in Jezus bekeerd waren, in een gevaarlijke toestand zijn gekomen. De Joden zouden getracht hebben, het behaalde voordeel voort te zetten, zelfs als dat de uitroeiing van het christendom in dat gebied zou hebben betekend.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 25 – De brieven aan de Thessalonicenzen

De aankomst van Silas en Timotheüs vanuit Macedonië, terwijl Paulus te Korinthe verbleef, had de apostel zeer bemoedigd. Zij brachten hem *“goede tijding”* omtrent het geloof en de liefde van hen die gedurende het eerste bezoek van de Evangelieboodschappers aan Thessalonica de waarheid hadden aangenomen. Paulus' hart ging met tedere sympathie naar deze gelovigen uit, die te midden van beproeving en tegenspoed trouw aan God waren gebleven. Hij had het verlangen hen persoonlijk te bezoeken, maar toen dit niet mogelijk was, schreef hij hun.

In deze brief aan de gemeente te Thessalonica gaf de apostel uiting aan zijn dankbaarheid jegens God voor het blijde bericht over de toeneming van hun geloof: *“Broeders”, schreef hij, “wij zijn, bij al onze nood en druk, vertroost over u door uw geloof, want nu leven wij, als gij staat in de Heere. Want welke dank kunnen wij Gode over u vergelden voor al de blijdschap, waarmede wij ons om u verblijden voor onze God? Nacht en dag bidden wij vurig, dat wij uw aangezicht mogen zien en voltooiën wat nog aan uw geloof ontbreekt.”* (1 Thessalonicenzen 3:7-10)

“Wij danken God altijd om u allen, wanneer wij u gedenken bij onze gebeden, onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Heere Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader.” (1 Thessalonicenzen 1:2-3)

Vele gelovigen in Thessalonica hadden zich *“van de afgoden bekeerd, om de levende en waarachtige God te dienen”*. Zij hadden *„het woord onder zware verdrukking”* aangenomen, en hun harten waren vervuld *„met blijdschap des Heiligen Geestes”*. De apostel verklaarde dat zij in hun trouwe navolging van de Heere *“een voorbeeld voor alle gelovigen in Macedonië en Achaje”* waren. Deze woorden van lof waren niet onverdiend, *“want uit uw midden heeft het Woord des Heeren weerklonken niet alleen in Macedonië en Achaje, maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden”*. (1 Thessalonicenzen 1:9, 6, 8)

De gelovigen van Thessalonica waren trouwe zendelingen. Hun harten brandden van ijver voor hun Verlosser die hen *“van de komende toorn”* (1 Thessalonicenzen 1:10) had bevrijd. Door de genade van Christus had zich in hun leven een wonderbare verandering voltrokken, en het Woord van de Heere, zoals het door hen werd verkondigd, ging met kracht gepaard. Harten werden voor de hun gepredikte waarheden gewonnen, en zielen werden aan het getal van gelovigen toegevoegd.

In zijn eerste brief herinnerde Paulus aan zijn wijze van werken onder de Thessalonicenzen. Hij verklaarde dat hij niet door misleiding of list had getracht bekeerlingen te winnen. *“Daar God ons waardig heeft gekeurd om ons het Evangelie toe te vertrouwen, spreken wij, niet om mensen te behagen, maar Gode, die onze harten keurt. Want wij hebben ons nooit afgegeven met vleitaal, zoals gij weet, of met (enig) baatzuchtig voorwendsel; God is getuige! Ook zochten wij geen eer bij mensen, noch van u, noch van anderen, hoewel wij als apostelen van Christus ons hadden kunnen laten gelden; maar wij gedroegen ons in uw midden vriendelijk, zoals een moeder haar eigen kinderen koestert. Zo waren wij, in onze grote genegenheid voor u, bereid u niet alleen het Evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij ons lief geworden waart.”* (1 Thessalonicenzen 2: 4-8)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

“Gij zijt getuigen, en God, hoe vroom, rechtvaardig en onberispelijk wij ons bij u, die gelooft, gedragen hebben. Gij weet trouwens, hoe wij, als een vader zijn eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden, aanmoedigden, en betuigden te blijven wandelen, Gode waardig, die u roept tot Zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid”.

“Hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een Woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft”. (1 Thessalonicenzen 2:10-13)

„Wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onze Heere Jezus bij Zijn komst, wie anders dan gij? Ja, gij zijt onze eer en blijdschap”. (1 Thessalonicenzen 2:18-20)

In zijn eerste brief aan de gelovigen in Thessalonica trachtte Paulus hen over de ware toestand van de doden te onderrichten. Hij sprak van de gestorvenen als van slapenden, — in een toestand van bewusteloosheid: *„Wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem... Want de Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerste opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heere wezen”.* (1 Thessalonicenzen 4: 13-17)

De Thessalonicenzen hadden gretig de gedachte aangenomen dat Christus zou komen om de levende getrouwen te veranderen en hen tot Zich te nemen. Zij hadden zorgzaam over het leven van hun vrienden gewaakt, uit vrees dat ze zouden sterven en de zegen verliezen die ze bij de komst van Christus hoopten te ontvangen. Toch werden hun geliefden, de één na de ander, van hun zijde weggenomen, en met smart hadden de Thessalonicenzen voor de laatste maal het gelaat van hun doden gezien, daar zij nauwelijks durfden te hopen hen in een toekomstig leven weer te zien.

Toen Paulus' brief werd geopend en gelezen, brachten de woorden die de ware toestand van de doden openbaarden, de gemeente grote vreugde en troost. Paulus wees erop dat zij die bij Christus' komst in leven waren, hun Heere niet eerder zouden ontmoeten dan zij die ontslapen waren. De stem van de aartsengel en het geklank van de bazuin Gods zullen de slapenden bereiken, en de in Christus gestorvenen zullen eerst opstaan, voordat de levenden onsterfelijkheid wordt verleend. *„Daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heere wezen. Vermaant elkander dus met deze woorden”.* (1 Thessalonicenzen 4: 17-18)

De hoop en vreugde die deze verzekering aan de jonge gemeente te Thessalonica bracht, kan door ons nauwelijks worden begrepen. Zij geloofden en namen de brief die hun door hun vader in het Evangelie was toegezonden, goed in zich op, en hun hart ging in liefde naar hem uit. Hij had hen reeds eerder over deze dingen gesproken. Maar het was toen moeilijk voor hen geweest om leringen die nieuw en vreemd schenen, te kunnen bevatten. En het is niet verwonderlijk dat het

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gewicht van sommige punten niet helder tot hen doordrong. Maar zij hongerden naar waarheid, en Paulus' brief gaf hun nieuwe hoop en kracht en een sterker geloof in en een diepere liefde tot die Ene Die door Zijn dood leven en onsterfelijkheid aan het licht had gebracht. Zij verheugden zich nu in de wetenschap dat hun vrienden in het geloof uit het graf zouden opstaan om voor eeuwig in Gods Koninkrijk te leven. De duisternis die de rustplaats van de doden had omhuld, was verdreven. Een nieuwe glans bekroonde het christelijk geloof, en zij zagen een nieuwe heerlijkheid in het leven, de dood en de opstanding van Christus.

“Zó zal God hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem”, (1 Thessalonicenzen 4:14) schreef Paulus. Velen leggen deze tekst zo uit, als zouden de ontslapenen met Christus uit de hemel worden meegevoerd. Maar Paulus bedoelde, dat, zoals Christus uit de doden was opgewekt, God op dezelfde wijze ook de ontslapen heiligen uit hun graven zou roepen en hen met Zich naar de hemel zou nemen. Kostbare vertroosting, heerlijke hoop! — Niet alleen voor de gemeente van Thessalonica, maar voor alle christenen, waar zij zich mogen bevinden.

Gedurende zijn werkzaamheden te Thessalonica had Paulus zo volledig het onderwerp van de tekenen der tijden behandeld, en aangetoond welke gebeurtenissen aan de openbaring van de Zoon des mensen op de wolken des hemels zouden voorafgaan, dat hij het ten slotte niet nodig achtte over dit onderwerp te schrijven. Hij wees echter met nadruk op zijn eerdere onderwijzingen. *“Over de tijden en gelegenheden”,* zei hij, *‘is het niet nodig, dat u geschreven wordt: immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heeren zó komt, als een dief in de nacht. Terwijl zij zeggen: het is (alles) vrede en rust, overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen’.* (1 Thessalonicenzen 5:1-3)

Heden ten dage zijn er in de wereld velen die hun ogen sluiten voor de tekenen die Christus als waarschuwing voor Zijn komst aan de mensen heeft gegeven. Zij proberen alle bezorgdheid te sussen, terwijl tezelfdertijd de tekenen van het einde zich snel vervullen, en de wereld de tijd tegemoet snelt waarin de Zoon des mensen geopenbaard zal worden op de wolken des hemels. Paulus leerde dat het zondig is om onverschillig te staan tegenover de tekenen die aan de tweede komst van Christus voorafgaan. Degenen die zich aan deze veronachtzaming schuldig maken, noemt hij kinderen van de nacht en van de duisternis. Hij bemoedigt degenen die nuchter en waakzaam zijn met de woorden: *„Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou; want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe; laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn”.* (1 Thessalonicenzen 5:4-6)

De lessen van de apostel op dit punt zijn bijzonder belangrijk voor de gemeente in onze tijd. Tot allen die zo dichtbij de grote eindgebeurtenis leven, behoren de woorden van Paulus met indrukwekkende kracht te weerklinken: *“Laten wij, die de dag toebehoren, nuchter zijn, toegerust met het harnas van geloof en liefde en met de helm van de hoop der zaligheid; want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid door onze Heere Jezus Christus, die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zouden leven.”* (1 Thessalonicenzen 5:8-10)

De waakzame christen is een werkzame christen, die vol ijver alles probeert te doen wat in zijn vermogen ligt tot bevordering van het Evangelie. Als de liefde tot zijn Verlosser groeit, moet deze ook sterker worden ten opzichte van zijn

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

medemensen. Hij heeft evenals zijn Meester zware beproevingen te doorstaan. Maar hij laat door geen beproeving zijn geest verbitteren, noch zijn gemoedsrust verstoren. Hij weet dat beproeving, wanneer deze goed wordt doorstaan, hem zal louteren en reinigen, en hem in nauwere gemeenschap met Christus zal brengen. Zij die deelhebben aan Christus' lijden, zullen ook deelhebben aan Zijn vertroosting en uiteindelijk delen in Zijn heerlijkheid.

“Wij verzoeken u, broeders”, gaat Paulus verder in zijn schrijven aan de Thessalonicenzen, „hen, die onder u zich moeite getroosten, die u leiden in de Heere en u terechtwijzen, te erkennen, en hen zeer hoog te schatten in liefde, om hun werk. Houdt vrede onder elkander.” (1 Thessalonicenzen 5:12-13)

De gelovigen te Thessalonica werden in hoge mate geërgerd door mensen met fanatieke ideeën en leerstellingen. Sommigen gedroegen zich ongeregeld, *„door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is”*. (2 Thessalonicenzen 3:11) De gemeente was goed georganiseerd en functionarissen waren aangesteld om als predikers en diakenen dienst te doen. Maar er waren enige eigenzinnige en hartstochtelijke mensen die weigerden zich te onderwerpen aan hen die leidende posities in de gemeente bekleedden. Zij maakten niet alleen aanspraak op het recht van eigen oordeel, maar ook op het recht om hun eigen inzichten de gemeente op te dringen. Met het oog hierop vestigde Paulus de aandacht van de Thessalonicenzen op de eerbied en het ontzag die aan hen die tot leidende posities in de gemeente werden verkozen, verschuldigd zijn.

In zijn vurig verlangen dat de gelovigen te Thessalonica in de vreze Gods zouden wandelen, drong de apostel er bij hen op aan om in het dagelijks leven praktische godsvrucht te tonen. *„Voorts dan, broeders”, schreef hij, “vragen wij en vermanen wij u in de Heere Jezus, dat gij, zoals gij van ons vernomen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen, zoals gij ook inderdaad wandelt, dat nog meer doet. Want gij weet, welke voorschriften wij u gegeven hebben door de Heere Jezus. Want dit wil God: uw heiliging, dat gij u onthoudt van de hoererij”. “Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar in heiliging”*. (1 Thessalonicenzen 4:1-3, 7)

De apostel voelde dat hij in grote mate voor het geestelijk welzijn van hen die door zijn arbeid waren bekeerd, verantwoordelijk was. Hij wenste dat zij zouden opwassen in de kennis van de ene ware God, en Jezus Christus, Die Hij had gezonden. Dikwijls ontmoette hij in zijn ambtsbediening kleine gezelschappen van mannen en vrouwen die Jezus liefhadden, en boog hij zich met hen in gebed om God te smeken hun te leren hoe zij een levende verbinding met Hem konden onderhouden. Menigmaal beraadslaagde hij met hen over de beste methode om aan anderen het licht van de Evangeliewaarheid te brengen. En dikwijls, wanneer hij zich afzonderde van hen voor wie hij had gearbeid, smeekte hij God hen voor het kwade te bewaren en hen te helpen om ernstige, daadwerkelijke predikers te zijn.

Een van de sterkste bewijzen van ware bekering is dat men God en mensen liefheeft. Zij die Jezus als hun Verlosser aannemen, hebben een diepe, oprechte liefde voor anderen die hetzelfde kostelijke geloof bezitten. Zo was het met de gelovigen te Thessalonica. *“Over de broederliefde”, schreef de apostel, “is het niet nodig u te schrijven; immers, gij hebt zelf van God geleerd elkander liefde te hebben; gij doet dat dan ook ten aanzien van alle broeders in geheel Macedonië. Maar wij vermanen u, broeders, dit nog veel meer te doen, en er een eer in te stellen rustig te blijven en uw eigen zaken te behartigen en met uw handen te werken, zoals wij u bevolen hebben,*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

opdat gij u behoorlijk gedraagt ten aanzien van hen, die buiten staan, zonder iets nodig te hebben.” (1 Thessalonicenzen 4:9-12)

„De Heere doe u toenemen in het geloof en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen, zoals ook wij gezind zijn jegens u, om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Heere Jezus met al Zijn heiligen.” (1 Thessalonicenzen 3:12-13)

“Wij vermanen u, broeders, wijst de ongeregelden terecht, beurt de kleinmoedigen op, komt op voor de zwakken, hebt geduld met allen. Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde, maar jaagt te allen tijde het goede na, jegens elkander en jegens allen. Verblijdt u te allen tijde, bidt zonder ophouden, dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u.” (1 Thessalonicenzen 5:14-18)

De apostel vermaande de Thessalonicenzen de gave der profetie niet te verachten, en in de woorden: *„Dooft de Geest niet uit, veracht de profetieën niet, maar toetst alles en behoudt het goede”,* drukt hij hun op het hart een zorgvuldig onderscheid te maken tussen het valse en het ware. Hij smeekt hen: *„Onthoudt u van alle soort van kwaad”,* en besluit zijn brief met de bede dat God hen geheel en al moge heiligen, opdat geheel hun *„geest, ziel en lichaam”* bij de komst van onze Heere Jezus Christus moge blijken *„onberispelijk bewaard”* te zijn. Hij voegt eraan toe: *„Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen.”* (1 Thessalonicenzen 5:19,22,23,24)

Het onderricht betreffende de tweede komst van Christus, dat Paulus in zijn eerste brief aan de Thessalonicenzen zond, was in volkomen overeenstemming met zijn vroegere onderwijs. Toch waren zijn woorden door sommige van de Thessalonicenzer broeders verkeerd begrepen. Zij hadden eruit opgemaakt dat hij hoopte zelf in leven te blijven om de komst van de Verlosser bij te wonen. Dit geloof deed hun geestdrift en opgewondenheid toenemen. Zij die tevoren hun verantwoordelijkheden en plichten hadden verwaarloosd, bestreden nu met volharding hun verkeerde inzichten.

In zijn tweede brief trachtte Paulus hun misvatting van zijn onderricht te herstellen en hun zijn ware standpunt uiteen te zetten. Hij gaf opnieuw uitdrukking aan zijn vertrouwen in hun oprechtheid en aan zijn dankbaarheid voor hun toenemend geloof en de liefde die zij elkaar en hun Meester bewezen. Hij vertelde hun dat hij hen aan andere gemeenten ten voorbeeld had gesteld van berustend, volhardend geloof, dat moedig vervolgingen en tegenspoed weerstond. In de geest blikte hij vooruit naar de tijd van de tweede komst van Christus, wanneer Gods volk van alle zorg en strijd zal rusten.

“Wij zelf”, schreef hij, “roemen over u bij de gemeenten Gods, vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat”. „En aan u, die verdrukt wordt, verkwikking tezamen met ons, bij de openbaring van de Heere Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht, in vlammen vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het Evangelie van onze Heere Jezus niet gehoorzamen. Dezen zullen boeten met een eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte..... Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat onze God u de roeping waardig achte en met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmake, opdat de Naam van onze Heere Jezus in u verheerlijkt worde, en gij in Hem, naar de genade van onze God en van de Heere Jezus Christus.”

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

(2 Thessalonicenzen 1:4,7-9,11-12)

Maar vóór de komst van Christus zullen zich in de godsdienstige wereld belangrijke ontwikkelingen voltrekken, zoals in de profetie is voorgezegd. De apostel verklaarde:

“Verliest niet spoedig uw bezinning of verkeert niet in onrust, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heeren (reeds) aanbrak. Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij god is.” (2 Thessalonicenzen 2:2-4)

Paulus' woorden moesten niet verkeerd begrepen worden. Er moest niet worden geleerd dat hij door bijzondere openbaring de Thessalonicenzen op de spoedige komst van Christus had aangekondigd. Zo'n bewering zou geloofsverwarring veroorzaken. Want teleurstelling leidt dikwijls tot ongelof. De apostel vermaande daarom de broeders om een dergelijke boodschap, als van hem afkomstig, niet aan te nemen en hij vervolgde met de aandacht te vestigen op het feit dat de pauselijke macht, zo duidelijk door de profeet Daniël beschreven, eerst nog zou opstaan om strijd te voeren tegen Gods volk. Voordat deze macht haar dodelijk en godlasterlijk werk zal hebben volbracht, is het voor de gemeente nutteloos de komst van hun Heere te verwachten. *“Herinnert gij u niet, dat ik, toen ik nog bij u was, u dit meermaals gezegd heb?”* (2 Thessalonicenzen 2:5)

Verschrikkelijk waren de beproevingen die over de ware gemeente zouden komen. In de tijd waarin de apostel schreef, was het *“het geheimenis der wetteloosheid”* reeds in werking. De gebeurtenissen die in de toekomst zouden plaatsvinden zouden zijn *“naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokkenende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan”*. (2 Thessalonicenzen 2:7,9-10)

Bijzonder ernstig is de verklaring van de apostel omtrent hen die *“de liefde tot de waarheid”* zouden weigeren aan te nemen. *“Daarom”*, verklaarde hij over allen die weloverwogen de boodschappen van de waarheid verwerpen, *“zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid”* (2 Thessalonicenzen 2:11-12). Mensen kunnen de waarschuwingen die God hun in genade zendt, niet ongestraft verwerpen. God onttrekt Zijn Geest aan hen die zich hardnekkig van deze waarschuwingen afkeren en laat hen over aan de dwalingen die ze liefhebben.

Zo beschreef Paulus het verderfelijke werk van die boze macht, dat, vòór de komst van Christus, door lange eeuwen van duisternis en vervolging, zou worden voortgezet. De gelovigen in Thessalonica hadden op een spoedige verlossing gehoopt. Nu werden ze gemaand het voor hen liggende werk moedig en in de vreze Gods ter hand te nemen. De apostel beval hen hun plichten niet te verwaarlozen en zich niet aan doelloos wachten over te geven. Na hun hooggespannen verwachtingen van een spoedig op handen zijnde verlossing, zou de routine van het dagelijkse leven en de tegenstand die ze zouden ontmoeten, hun dubbel zwaar vallen. Daarom vermaande hij hen standvastig te zijn in het geloof:

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

“Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen, die u door ons, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, geleerd zijn. En Hij, onze Heere Jezus Christus, en God, onze Vader, die ons heeft liefgehad en ons eeuwige troost en goede hoop door Zijn genade verleend heeft, trooste uw harten, en make ze sterk in alle goed werk en woord.” (2 Thessalonicenzen 2:15-17)

“Maar getrouw is de Heere, die u sterken zal en u bewaren voor de boze. En wij vertrouwen in de Heere van u, dat gij, hetgeen wij (u) bevelen, [niet alleen] doet, maar ook zult doen. De Heere neige uw harten tot de liefde Gods en tot de volharding van Christus.” (2 Thessalonicenzen 3:3-4)

Het werk van de gelovigen was hun door God gegeven. Door hun trouwe afhankelijkheid aan de waarheid zouden zij anderen het licht schenken dat ze zelf hadden ontvangen. De apostel smeekte hen, niet moe te worden in goeddoen, en wees hen op zijn eigen voorbeeld van toewijding in aardse aangelegenheden, terwijl hij met onvermoeide ijver voor de zaak van Christus werkte. Hij berispte hen die zich aan traagheid en nodeloze opwinding hadden overgegeven, en gebod hun *“rustig bij hun werk te blijven en hun eigen brood te eten”*. (2 Thessalonicenzen 3:12) Eveneens schreef hij de gemeente voor om ieder die bleef volharden in het veronachtzamen van de door Gods dienaren gegeven onderwijs, buiten hun gemeenschap te sluiten. Hij voegde eraan toe: *“Houdt hem echter niet voor een vijand, maar wijst hem terecht als een broeder”*. (2 Thessalonicenzen 3:15) Paulus besloot ook deze zendbrief met een gebed, dat te midden van de moeiten des levens en de beproevingen de vrede Gods en de genade van de Heere Jezus Christus hun troost en hun steun zouden zijn.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 26 – Apollos te Korinthe

Nadat Paulus Korinthe had verlaten, werd Efeze zijn volgende arbeidsveld. Hij bevond zich op weg naar Jeruzalem om een aanstaand feest bij te wonen; en zijn verblijf te Efeze was noodzakelijkerwijze van korte duur. Hij onderhield zich met de Joden in de synagoge, en de indruk die hij op hen maakte, was zo gunstig, dat ze hem dringend verzochten zijn werk onder hen voort te zetten. Zijn voornemen om Jeruzalem te bezoeken belette hem toen langer te blijven, maar hij beloofde naar hen terug te keren, *“zo God wil”*. (Handelingen 18:21) Aquila en Priscilla hadden hem naar Efeze vergezeld, en hij liet hen daar achter om het door hem begonnen werk voort te zetten.

Het was in die tijd dat *„een zekere Jood, genaamd Apollos, geboortig uit Alexandrië, een geleerd man, doorkneed in de Schriften, te Efeze kwam”*. (Handelingen 18:24) Hij had de prediking van Johannes de Doper gehoord, had de doop van bekering ontvangen, en was er een levende getuige van dat het werk van de profeet niet tevergeefs was geweest. De Schrift zegt van Apollos dat hij *“was ingelicht omtrent de weg des Heeren en, vurig van geest, sprak en leerde hij nauwkeurig hetgeen op Jezus betrekking had, ofschoon hij alleen wist van de doop van Johannes”*. (Handelingen 18:25) Gedurende zijn verblijf in Efeze, *“begon Apollos vrijmoedig op te treden in de synagogen”*. Onder zijn toehoorders bevonden zich Aquila en Priscilla. Toen zij bemerkten dat hij nog niet het volle licht van het Evangelie had ontvangen, *„namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit”*. (Handelingen 18:26) Door dit onderricht kreeg hij een duidelijker begrip van de Schriften, en werd hij een van de meest bekwame verdedigers van het christelijk geloof.

Apollos wilde naar Achaje reizen, en de broeders te Efeze *“schreven aan de discipelen, dat ze hem moesten ontvangen”* (Handelingen 18:27) als een leraar die in volle overeenstemming verkeerde met de gemeente van Christus. Hij begaf zich naar Korinthe, en door zijn werk in het openbaar en van huis tot huis bestreed hij onvermoeid de Joden *“en bewees uit de Schriften, dat Jezus de Christus is.”* (Handelingen 18:28) Paulus had het zaad van de Waarheid geplant. Apollos gaf het nu water. Het succes dat met de Evangelieprediking van Apollos gepaard ging, bracht sommige gelovigen ertoe zijn werk boven dat van Paulus te verheerlijken. Het met elkaar vergelijken van deze twee mensen bracht in de gemeente een partijdigheid die de voortgang van het Evangelie zeer belemmerde.

Gedurende de anderhalf jaar die Paulus in Korinthe had doorgebracht had hij opzettelijk het Evangelie in eenvoud verkondigd. *“Niet met schittering van woorden of wijsheid”* was hij tot de Korinthiërs gekomen, maar met vrees en beving, en *“met betoon van geest en kracht”*, had hij *„het getuigenis van God”* gebracht, opdat hun *„geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God.”* (1 Korinthe 2:1,4-5)

Paulus had noodzakelijkerwijze zijn manier van onderwijs aan de omstandigheden in die gemeente aangepast. *“Ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen”*, legde hij hun later uit, *„maar slechts als tot vleselijke, nog onmondigen in Christus. Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen.”* (1 Korinthe 3:1-2) Vele gelovigen te Korinthe begrepen de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

lessen die hij hun trachtte bij te brengen slechts langzaam. Hun toenemen in geestelijke kennis hield geen gelijke tred met de geboden voorrechten en de gunstige gelegenheid. Terwijl ze al ver gevorderd hadden moeten zijn in hun christelijke ervaring en in staat hadden moet zijn om de diepere waarheden van het Woord te verstaan, stonden ze daar waar de discipelen stonden toen Christus tot hen zei: *“Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen.”* (Johannes 16:12) Nijver, wantrouwen en beschuldigingen hadden de harten van veel gelovigen te Korinthe gesloten voor de volledige werking van de Heilige Geest, die *“alle dingen doorzoekt, zelfs de diepten Gods.”* (1 Korinthe 2:10) Hoe wijs ze ook in wereldse wetenschap mochten zijn, in de kennis van Christus waren ze slechts zuigelingen.

Het was Paulus' werk geweest de Korinthische bekeerlingen in de eerste beginselen, het alfabet van het christelijk geloof, te onderwijzen. Hij had hen moeten onderrichten als mensen die onbekend waren met de inwerkingen van de Goddelijke macht in het menselijk hart. Zij waren toen niet in staat de verborgenheden van verlossing te verstaan. Want *“een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.”* (1 Korinthe 2:14) Paulus had getracht het zaad te zaaien, dat anderen moesten begieten. Zijn opvolgers moesten het werk voortzetten vanaf het punt waar hij was geëindigd, en te rechter tijd geestelijk licht en kennis verschaffen in die mate waarin de gemeente het kon verdragen.

Toen de apostel zijn werk in Korinthe begon, was hij zich ervan bewust dat hij de grote waarheden die hij wenste te onderwijzen, met de meeste omzichtigheid moest inleiden. Hij wist dat zich onder zijn toehoorders trotse aanhangers van menselijke theorieën en vertegenwoordigers van valse godsdienstige stelsels bevonden, die in verblind rondtasten, in de hoop in het boek van de natuur theorieën te ontdekken die de werkelijkheid van het geestelijke en onvergankelijke leven, zoals in de Schriften geopenbaard, zouden weerspreken. Hij wist eveneens dat critici zouden trachten de christelijke uitlegging van het geopenbaarde Woord te bestrijden, en dat sceptici het Evangelie van Christus met spot en verachting zouden behandelen.

Toen Paulus trachtte zielen naar de voet van het kruis te leiden, waagde hij het niet om de vrijgevochtenen rechtstreeks te berispen, of om hun te laten zien hoe afschuwelijk hun zonde was in de ogen van een heilig God. Liever stelde hij hun het ware levensdoel voor ogen, en trachtte hij hen de lessen van de Goddelijke Leraar in te prenten, die, wanneer ze werden aanvaard, hen uit wereldsgezindheid en zonde tot reinheid en gerechtigheid zouden opheffen. Hij stond voornamelijk stil bij de praktische vroomheid en de heiligheid waartoe diegenen moesten komen die een plaats waardig zouden worden geacht in Gods Koninkrijk. Hij wenste dat het licht van Christus' Evangelie de duisternis van hun gemoed zou doorbreken, opdat ze zouden zien hoe weerzinwekkend hun immorele praktijken in de ogen van God waren. Dientengevolge was het hoofdthema van zijn prediking onder hen: *“Christus en Die gekruisigd”*. Hij probeerde hen aan te tonen, dat de heerlijke waarheid van redding door berouw jegens God en geloof in de Heere Jezus Christus, hun ernstigste streven en hun grootste vreugde moest zijn.

De wijsgeer keert zich van het licht van genade af, omdat het zijn trotse theorieën beschaamt. De wereldling weigert het te aan te nemen, omdat het hem van zijn aardse afgoden zou scheiden. Paulus zag dat het karakter van Christus eerst moest worden begrepen, alvorens mensen Hem konden liefhebben of het kruis met ogen van

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

geloof konden aanschouwen. Hier moet het uitgangspunt liggen van alle streven dat door alle eeuwen heen de kennis en het lied van de verlost en zal uitmaken. Alleen in het licht van het kruis kan de werkelijke waarde van de menselijke ziel worden beoordeeld.

De louterende invloed van de genade van God verandert de aangeboren aanleg van de mens. De hemel zou voor de vleeselijk gezinden niet begeerlijk zijn. Hun natuurlijke, ongeheiligde harten zouden zich niet tot die reine en heilige plaats voelen aangetrokken, en indien het voor hen mogelijk zou zijn daar binnen te gaan, zouden ze er geen geestverwanten aantreffen. De neigingen die het natuurlijke hart beheersen, moeten door de genade van Christus worden overwonnen eer de gevallen mens geschikt is om de hemel binnen te gaan en zich in het gezelschap van de reine, heilige engelen te verblijden. Wanneer iemand sterft voor de zonde en is opgewekt tot een nieuw leven in Christus, vervult Goddelijke liefde zijn hart. Zijn verstand is geheiligd; hij drinkt uit een onuitputtelijke bron van vreugde en kennis. En het licht van een eeuwige dag schijnt op zijn weg, omdat het Licht des Levens voortdurend met hem is.

Paulus had getracht zijn broeders in Korinthe diep te overtuigen van het feit dat hij en de predikers die met hem in contact stonden slechts mensen waren die door God waren aangesteld om de waarheid te verkondigen; dat zij zich allen bezighielden met hetzelfde werk, en dat zij voor de resultaten van hun werk eveneens van God afhankelijk waren. De discussie die zich in de gemeente ten aanzien van de betrekkelijke verdiensten van verschillende predikers ontspon, was niet naar Gods bedoeling, en was het resultaat van het koesteren van de eigenschappen van het natuurlijke hart. *“Want wanneer de een zegt: Ik ben van Paulus; en de ander: Ik van Apollos; zijt gij dan niet (onveranderde) mensen? Wat is dan Apollos? Of wat is Paulus? Dienaren, door wie gij tot geloof gekomen zijt, en wel zoals de Heere dit aan een ieder geschonken heeft. Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God gaf de wasdom. Daarom, noch wie plant, noch wie begiet, betekent iets, maar God, die de wasdom geeft.”* (1 Korinthe 3:4-7)

Het was Paulus die het eerst het Evangelie in Korinthe had gepredikt, en die de gemeente aldaar had georganiseerd. Dit was het werk dat de Heere hem had toegewezen. Later werden door Gods aanwijzing andere arbeiders naar Korinthe geleid om daar hun taak te vervullen. Het uitgestrooide zaad moest begoten worden, en dit moest Apollos doen. Hij volgde Paulus in zijn werk op om verder onderricht te geven en om bij te dragen tot de ontwikkeling van het gezaaide zaad. Hij wist de weg naar de harten van de mensen te vinden, maar het was God die de wasdom gaf. Geen menselijke, maar Goddelijke kracht brengt verandering van het karakter tot stand. Zij die planten, en zij die begieten, doen niet het zaad opwassen. Onder Gods leiding arbeiden zij, als Zijn verkozen instrumenten, samen met Hem in Zijn werk. Aan de Meester-Werker komt de eer en de lofprijzing toe, welke door de resultaten tot uitdrukking komen.

Gods dienaren bezitten niet allen gelijke gaven, maar ze zijn allen Zijn arbeiders. Een ieder moet van de grote Leraar leren en daarna het geleerde aan anderen meedelen. God heeft aan een ieder van Zijn boodschappers een persoonlijk werk te doen gegeven. Er is verscheidenheid van gaven, maar alle arbeiders moeten, geleid door de heiligende invloed van de Heilige Geest, in eensgezindheid zich aaneensluiten. Als zij het Evangelie van genade bekendmaken, zullen velen door Gods kracht overtuigd en bekeerd worden. Het menselijke instrument is met Christus

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

verborgen in God, en Christus verschijnt als de voornaamste onder tienduizenden, als Eén die in alle opzichten beminnelijk is.

“Wie plant en wie begiet, staan gelijk; alleen zal elk zijn eigen loon krijgen naar zijn eigen werk. Want Gods medearbeiders zijn wij; Gods akker, Gods bouwwerk zijt gij.” (1 Korinthe 3:8-9) In dit Schriftwoord vergelijkt de apostel de gemeente met een bebouwde akker waarop de landlieden arbeiden en zorg dragen voor de wijnstokken die de Heere plantte. Zo vergeleek hij ook de gemeente met een bouwwerk dat een heilige tempel moet worden voor de Heere. God is de Meester-Werker, en Hij heeft ieder mens zijn werk toegemeten. Allen moeten onder Zijn toezicht werken, Hem laten werken voor en door Zijn arbeiders. Hij verleent hun tact en bekwaamheid, en als zij Zijn voorschriften nakomen, bekroont Hij hun moeiten met succes.

Gods dienaren moeten samenwerken, op een vriendelijke, wellevende manier, *“in eerbetoon elkander ten voorbeeld.”* (Romeinen 12:10) Er moet geen liefdeloos kritiseren zijn, niet het afbreken van het werk van een ander, en er moeten geen afzonderlijke partijen zijn. Ieder mens aan wie de Heere een boodschap heeft toevertrouwd, heeft zijn speciale werk. Iedereen heeft zijn eigen, persoonlijke geaardheid, die hij niet aan een ander moet opdringen. Toch moet ieder met zijn broeders in harmonie samenwerken.

Gods werkers zijn verplicht in hun arbeid een eenheid te vormen. Niemand mag zichzelf als een richtsnoer opwerpen en geringschattend spreken over zijn medewerkers of hen als minderwaardigen behandelen. Een ieder moet, onder Gods leiding, het hem toegewezen werk doen, geëerbiedigd, geliefd en bemoedigd door de andere arbeiders. Tezamen moeten ze het werk voltooien.

In Paulus' eerste brief aan de Korinthiërs besprak hij deze beginselen breedvoerig. De apostel verwijst naar *“de dienaren van Christus”* als de beheerders *„van de geheimenissen Gods”*. Over hun werk verklaart hij: *“Voor zulke beheerders is dit ten slotte het vereiste: betrouwbaar te blijken. Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of door enig menselijk gericht beoordeeld wordt. Ja, ook mijzelf beoordeel ik niet. Want ik ben mij van niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; Hij, Die mij beoordeelt is de Heere. Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Heere komt, D ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken. En dan zal aan elk zijn lof geworden van God.”* (1 Korinthe 4:1-5)

Het is aan niemand toegestaan om over de verschillende dienaren van God te oordelen. De Heere alleen is de Rechter van het werk van de mens en Hij zal aan ieder zijn rechtvaardig loon doen toekomen.

Terwijl de apostel voortgaat, verwijst hij rechtstreeks naar de vergelijkingen die tussen zijn werk en dat van Apollos zijn gemaakt: *„Dit, broeders, heb ik op mijzelf en Apollos overgebracht om uwentwil, opdat gij uit ons voorbeeld zoudt leren niet te gaan boven hetgeen geschreven staat, opdat niet iemand uwer zich vóór de een en tegen de ander opblaze. Want wie maakt onderscheid? En wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt? En indien gij het dan ontvangen hebt, wat beroemt gij u, alsof gij het niet ontvangen hadt?”* (1 Korinthe 4:6-7)

Paulus stelde de gemeente duidelijk de gevaren en ontberingen voor ogen die hij en zijn medewerkers geduldig in hun dienst voor Christus hebben doorstaan. *“Tot op dit ogenblik”,* verklaarde hij, *„verduren wij honger, dorst, naaktheid, vuistslagen*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en een zwervend leven; wij verrichten zware handenarbeid; worden wij gescholden, wij zegenen; worden wij vervolgd, wij verdragen; worden wij gelasterd, wij blijven vriendelijk; wij zijn als het uitvaagsel der wereld geworden, als aller voetveeg, tot op dit ogenblik toe. Dit schrijf ik niet om u beschaamd te maken, maar om u als mijn geliefde kinderen terecht te wijzen. Want al hadt gij duizenden opvoeders in Christus, gij hebt niet vele vaders. Immers, ik heb u in Christus Jezus door het Evangelie verwekt.” (1 Korinthe 4:11-15)

Hij Die Evangeliedienaren uitzendt als Zijn afgezanten, wordt onteerd wanneer er zich onder de toehoorders een zo sterke afhankelijkheid tot een bepaalde geliefde prediker openbaart, dat men daardoor ongenegen is de werkzaamheden van bepaalde andere leraren te accepteren. De Heere zendt Zijn volk hulp, niet altijd zoals zij die zich zouden wensen, maar zoals zij die nodig hebben. Want mensen zijn kortzichtig en kunnen niet onderscheiden wat voor hen het beste is. Het is zelden dat een Evangeliedienaar alle eigenschappen bezit die nodig zijn om een gemeente in al de vereisten van het christendom tot volle ontwikkeling te brengen; daarvoor zendt God vaak andere predikers, die eigenschappen bezitten waarin anderen te kort schieten.

De gemeente moet deze dienaren van Christus dankbaar aannemen, net zoals zij de Meester Zelf zouden aannemen. Zij moeten uit de onderwijzing zoveel mogelijk al het nuttige proberen te halen dat iedere prediker hun uit het Woord van God doet toekomen. De waarheden die Gods dienaren brengen, moeten worden aangenomen en in ootmoed des harten op prijs worden gesteld, maar geen prediker mag verafgoed worden.

Door de genade van Christus zijn Gods dienaren tot boden van licht en zegen gesteld. Wanneer zij door ernstig, aanhoudend gebed de gave van de Heilige Geest ontvangen, en belast met de opdracht om zielen te winnen, uitgaan, hun harten vol ijver om de triomfen van het kruis uit te dragen, zullen zij vrucht op hun arbeid zien. Wanneer ze beslist weigeren om menselijke wijsheid ten toon te spreiden of zichzelf te verheerlijken, zullen zij een werk tot stand brengen dat de aanvallen van satan zal weerstaan. Vele zielen zullen zich uit de duisternis wenden tot het licht, en vele gemeenten zullen worden gesticht. Mensen zullen worden bekeerd, niet tot menselijke instrumenten, maar tot Christus. Het eigen ik moet op de achtergrond blijven; alleen Jezus, de Man van Golgotha, moet worden gezien.

Zij die nu voor Christus arbeiden, kunnen dezelfde voortreffelijke eigenschappen openbaren die aan de dag werden gelegd door hen die in de apostolische eeuw het Evangelie verkondigden. God is nu evenzeer bereid om macht aan Zijn dienaren te verlenen als toen Hij deze aan Paulus en Apollos, aan Silas en Timotheüs, aan Petrus, Jacobus en Johannes gaf.

Ten tijde van de apostelen waren er enkele misleide zielen die voorgaven in Christus te geloven, doch die weigerden eerbied voor Zijn afgezanten te tonen. Zij gaven te kennen dat ze geen menselijke leraar volgden, maar dat ze zonder de hulp van de Evangeliedienaren rechtstreeks door Christus werden onderwezen; zij waren geestelijk onafhankelijk, en onwillig om aan de stem van de gemeente gehoor te geven. Zulke mensen waren in ernstig gevaar om misleidt te worden.

God heeft in de gemeente mannen met verschillende talenten als Zijn helpers geplaatst, opdat door de gecombineerde wijsheid van velen de mening van de Geest zou worden aangetroffen. Mensen die volgens hun eigen sterke

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

karaktereigenschappen te werk gaan en die tevens weigeren om samen te werken met anderen die een lange ervaring in het werk van God bezitten, zullen door zelfvertrouwen worden verblind, en onbekwaam zijn het valse van het ware te onderscheiden. Het is onvoorzichtig om zulke mensen als leiders in de gemeente te kiezen. Zij zullen hun eigen oordeel en plannen volgen, zonder zich om het oordeel van hun broeders te bekommeren. Het is gemakkelijk voor de vijand om door hen te werken, die, ofschoon zij zelf bij iedere stap raad nodig hebben, de leiding van zielen in eigen kracht op zich nemen, zonder de nederigheid van Christus te hebben geleerd.

Indrukken alleen zijn geen veilige gids bij het nakomen van plichten. De vijand verleidt dikwijls mensen ertoe om te geloven dat het God is die hen leidt, terwijl zij in werkelijkheid slechts menselijke opwellingen volgen. Maar als we zorgvuldig waken en onze broeders raadplegen, zal de wil des Heeren ons duidelijk worden, want de belofte luidt: „*Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht, en Hij leert ootmoedigen Zijn weg.*” (Psalm 25:9)

In de eerste christelijke gemeente waren er sommigen die weigerden Paulus of Apollos te erkennen, maar van oordeel waren dat Petrus hun leider was. Zij beweerden dat Petrus het dichtst bij Christus had gestaan toen de Meester op aarde was, terwijl Paulus een vervolger van de gemeente was geweest. Hun meningen en gevoelens waren door vooroordelen gebonden. Zij toonden niet de welwillendheid, de edelmoedigheid, de tederheid, die er blijk van gaven dat Christus in hun hart woonde.

Het gevaar bestond dat deze partijgeest voor de gemeente groot onheil tot gevolg zou hebben. De Heere gaf Paulus te kennen om woorden van ernstige vermaning en protest te doen horen. Aan hen die zeiden: “*Ik ben van Paulus! En ik ben van Apollos! En ik van Cephas! En ik van Christus!*” vroeg de apostel: “*Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt?*” “*Niemand beroeme zich op mensen*”, bepleitte hij, „*alles is immers het uwe: hetzij Paulus, Apollos of Cephas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe; doch gij zijt van Christus, en Christus is van God.*” (1 Korinthe 1:12-13; 3:21-23)

Paulus en Apollos waren in volkomen overeenstemming. Laatstgenoemde was teleurgesteld en bedroefd over de onenigheid in de gemeente te Korinthe. Hij trok geen voordeel uit de voorkeur die men voor hem toonde, noch moedigde hij deze aan, maar hij verliet haastig het toneel van de strijd. Toen Paulus hem later dringend verzocht Korinthe nog eens te bezoeken, weigerde hij, en hij werkte er niet weer dan na lange, lange tijd, toen de gemeente geestelijk in betere staat verkeerde.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 27 – Efeze

Terwijl Apollos te Korinthe predikte, verwezenlijkte Paulus zijn belofte om naar Efeze terug te keren. Hij had een kort bezoek aan Jeruzalem gebracht, en had enige tijd te Antiochië, de plaats van zijn vroegere werkzaamheden, doorgebracht. Vandaar reisde hij door Klein-Azië, *“door het land van Galatië en Phrygië”* (Handelingen 18 : 23), en bezocht de door hem gestichte gemeenten, en versterkte de broeders in het geloof.

In de tijd van de apostelen stond het westelijk deel van Klein-Azië bekend als de Romeinse provincie Asia. De hoofdstad Efeze was een groot handelscentrum. De haven lag vol schepen, en in de straten verdrongen zich mensen uit alle landen. Evenals Korinthe was ook deze plaats een veelbelovend zendingsterrein.

De Joden die destijds over alle beschaafde landen verstrooid waren, verwachtten algemeen de komst van de Messias. Toen Johannes de Doper predikte, waren velen, tijdens hun bezoek aan Jeruzalem ter gelegenheid van de jaarlijkse feesten, naar de oevers van de Jordaan gegaan om hem te beluisteren. Hier hadden zij Jezus als de Beloofde horen verkondigen, en zij hadden de boodschap naar alle delen van de wereld uitgedragen. Op deze wijze had de Voorzienigheid de weg voor het werk van de apostelen voorbereid.

Bij zijn aankomst te Efeze vond Paulus twaalf broeders, die evenals Apollos discipelen van Johannes de Doper waren geweest, en die evenals hij enige kennis van de zending van Christus hadden verkregen. Zij bezaten niet de bekwaamheid van Apollos, maar met dezelfde oprechtheid en hetzelfde geloof probeerden zij de verkregen kennis naar alle richtingen te verspreiden.

Deze broeders wisten niets van de komst van de Heilige Geest. Toen hun door Paulus werd gevraagd of ze de Heilige Geest hadden ontvangen, antwoordden zij: *“Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een Heilige Geest is”*. „*Waarin zijt gij dan gedoopt?*” informeerde Paulus. Zij zeiden: „*In de doop van Johannes*”. (Handelingen 19:2-3)

Toen legde de apostel hun de grote waarheden voor, die het fundament zijn van de christelijke hoop. Hij vertelde hun van het leven van Christus op aarde, en van Zijn wrede en schandelijke dood. Hij verhaalde hun hoe de Heer des levens de banden van de dood had verbroken, en triomferend over de dood was opgestaan. Hij herhaalde de opdracht van de Verlosser aan Zijn discipelen „*Mij is gegeven alle macht in de hemel en op [de] aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de Naam des Vader en des Zoons en des Heiligen Geestes.*” (Mattheüs 28:18-19) Hij vertelde hun eveneens van Christus' belofte om de Trooster te zenden, door wiens kracht machtige tekenen en wonderen zouden worden teweeggebracht, en hij beschreef hoe glorieus deze belofte op de Pinksterdag in vervulling was gegaan.

Met grote belangstelling en dankbaarheid, met vreugdevolle bewondering, luisterden de broeders naar Paulus' woorden. In geloof aanvaardden zij de waarheid van Christus' zoenoffer, en namen Hem als hun Verlosser aan. Daarna werden zij gedoopt in de Naam van Jezus. En toen Paulus *“hun de handen oplegde”*, ontvingen zij ook de doop van de Heilige Geest, Die hen in staat stelde de talen van andere volken te spreken en te profeteren. Aldus werden ze bekwaam gemaakt om als

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zendelingen in Efeze en omgeving te arbeiden, en uit te gaan om het Evangelie in Klein-Azië te verkondigen.

De geestelijke belevens die deze mannen in staat stelde om als arbeiders in het oogstveld uit te gaan, ontvingen zij omdat zij nederig waren en bereid waren om iets aan te nemen. Hun voorbeeld biedt de christenen een les van grote waarde. Velen maken in het godsdienstige leven maar weinig vooruitgang, omdat zij te ingenomen zijn met zichzelf om de plaats van leerlingen in te nemen. Zij zijn tevreden met een oppervlakkige kennis van Gods Woord. Zij wensen hun geloof of gewoonten niet te veranderen, en doen dan ook geen pogingen om meer licht te verkrijgen.

Wanneer de volgelingen van Christus slechts ernstige zoekers naar wijsheid waren, zouden ze geleid worden in kostelijke gebieden van waarheid die tot nu toe voor hen geheel onbekend zijn. Hij die zich geheel aan God wil overgeven, zal door de Goddelijke hand worden geleid. Hij mag misschien onaanzienlijk en ogenschijnlijk onbegaafd zijn, maar indien hij met een liefhebbend hart vol vertrouwen iedere aanwijzing van Gods wil gehoorzaam opvolgt, zullen zijn krachten gereinigd, veredeld en gestaald worden, en zullen zijn bekwaamheden zich vermeerderen. Als hij de lessen van hemelse wijsheid waardeert, zal hem een heilige opdracht worden toevertrouwd. Hij zal in staat gesteld worden zijn leven tot Gods eer en tot zegen van de wereld in te zetten. „*Het openen van Uw Woorden verspreidt licht, het geeft de onverstandigen inzicht.*” (Psalm 119:130)

Velen zijn nu even onbekend met de verrichtingen van de Heilige Geest in het hart als de gelovigen te Efeze waren. Maar geen waarheid is in Gods Woord duidelijker onderwezen dan deze. Profeten en apostelen hebben zich met dit onderwerp beziggehouden. Christus Zelf vestigde onze aandacht op de groei in de plantenwereld als een illustratie van de werking van Zijn Geest tot instandhouding van het geestelijke leven. Het sap van de wijnstok, dat vanuit de wortel opstijgt, wordt naar de takken verspreid, zorgt voor de groei en brengt bloesem en vruchten voort. Zo vervult de levengevende kracht van de Heilige Geest, die van de Heiland uitgaat, de ziel, vernieuwt de beweegredenen en neigingen, brengt zelfs de gedachten tot onderworpenheid aan Gods wil, en stelt de ontvanger in staat om in de vorm van heilige daden kostelijke vruchten te dragen.

De Auteur van dit geestelijke leven is onzichtbaar, en het ligt buiten de macht van de menselijke verbeeldingskracht om precies te verklaren hoe dit leven wordt meegedeeld en onderhouden. De werkingen van de Geest zijn echter altijd in overeenstemming met het geschreven Woord. Zoals het is in de wereld van de natuur, zo is het ook in de geestelijke wereld. Het natuurlijke leven wordt van ogenblik tot ogenblik door Goddelijke macht in stand gehouden. Het wordt echter niet door een rechtstreeks wonder onderhouden, maar door gebruik te maken van de zegeningen die binnen ons bereik zijn geplaatst. Zo wordt ook het geestelijk leven in stand gehouden door het gebruik van die middelen die de Voorzienigheid heeft verschaft. Wanneer de volgelingen van Christus willen opgroeien tot „*de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus*” (Efeze 4:13), moet hij van het Brood des levens eten en van het Water des heils drinken. Hij moet waken en bidden en werken, in alle dingen aandacht schenkend aan de onderwijzingen van God en Zijn Woord.

Er ligt voor ons nog een andere les in de ervaring van de Joodse bekeerlingen besloten. Toen zij door Johannes werden gedoopt, hadden zij geen volledig begrip van de zending van Jezus als Degene Die de zonde op Zich neemt. Zij zaten nog vast aan

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

ernstige dwalingen. Maar na meer licht ontvangen te hebben, namen zij vol blijdschap Jezus als hun Verlosser aan, en toen zij zover waren, kwam er een wijziging in hun verplichtingen. Naarmate hun geloof zuiverder werd, kwam er in hun leven ook een daarmee overeenstemmende verandering. Ten teken van deze verandering en als een erkenning van hun geloof in Christus, werden zij in de Naam van Jezus herdoopt.

Naar zijn gewoonte was Paulus zijn werk te Efeze begonnen met in de synagoge van de Joden te prediken. Hij zette zijn arbeid daar gedurende drie maanden voort, *“om hen door besprekingen te overtuigen aangaande het Koninkrijk Gods.”* In het begin viel hem een gunstige ontvangst ten deel; maar zoals ook in andere arbeidsvelden ontmoette hij weldra hevige tegenstand. *“Sommigen bleven verhard en ongehoorzaam en bleven ten aanhoren van de menigte kwaad spreken van de weg”.* (Handelingen 19:8,9) Toen zij volhardden in hun verwerping van het Evangelie, staakte Paulus zijn prediking in de synagoge.

De Geest van God had met en door Paulus in zijn arbeid voor zijn landgenoten gewerkt. Aan allen die oprecht verlangden de waarheid te kennen, was voldoende bewijs geboden om hen te overtuigen. Maar velen lieten zich door vooroordeel en ongelof beheersen, en weigerden voor het meest afdoende bewijs te zwichten. Vrezende dat het geloof van de bekeerden door voortgezette omgang met deze tegenstanders van de waarheid in gevaar zou worden gebracht, scheidde Paulus zich van hen af. Hij verzamelde zijn discipelen tot een aparte groep, terwijl hij zijn openlijke besprekingen in de school van Tyrannus, een bekende leraar, voortzette.

Paulus zag dat *“een grote en machtige deur”* voor hem was geopend, ofschoon er *“vele tegenstanders”* waren. (1 Korinthe 16:9) Efeze was niet alleen de meest luisterrijke, maar ook de meest verdorven stad van Asia. Bijgelovigheid en zinnelijk genot beheersten haar talrijke bevolking. In de schaduw van haar tempels vonden misdadigers van elk allooi bescherming, en gedijden de meest krenkende ondeugden.

Efeze was een geliefd middelpunt voor de Artemis-aanbedding. De vermaardheid van de luisterrijke tempel voor de *“Artemis van de Efeziërs”*, strekte zich uit door geheel Asia en de wereld. Zijn weergaloze pracht maakte deze niet alleen tot de trots van de stad, maar van de gehele natie. Het afgodsbeeld dat zich in de tempel bevond, zou volgens overlevering uit de hemel zijn gevallen. Het droeg symbolische tekens waaraan grote macht werd toegekend. De Efeziërs hadden boeken geschreven, waarin de betekenis en het gebruik van deze symbolen werden verklaard. Onder degenen die deze kostbare boeken nauwkeurig hadden bestudeerd, waren vele tovenaars, die een machtige invloed op de gemoederen van de bijgelovige vereerders van het beeld in de tempel uitoefenden.

Aan de apostel Paulus werden tijdens zijn arbeid in Efeze bijzondere kentekenen van Goddelijke gunst geschonken. De kracht van God vergezelde zijn streven en velen werden van hun lichaamskwalen genezen. *“God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus, zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren”.* (Handelingen 19:11-12) Deze openbaringen van bovennatuurlijke macht waren van veel meer invloed dan ooit eerder in Efeze was beleefd, en waren zodanig van aard, dat zij niet door een bedreven goochelaar of door de bezweringen van een tovenaars konden worden nagebootst. Toen deze wonderen in de Naam van Jezus van Nazareth werden verricht, had het volk de gelegenheid om te zien dat de God van de hemel machtiger was dan de tovenaars die de godin Artemis vereerden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Voor de ogen van de afgodendienaars verhoogde de Heere op deze wijze Zijn dienaars onmetelijk boven de machtigste en de populairste tovenaars. Doch Hij, aan Wie alle boze geesten onderworpen zijn, en Die Zijn dienaren macht over hen gegeven had, maakte Zich op om nog grotere schande en vernedering over hen te brengen, die Zijn heilige Naam verachtten en onteerden. Toverij was door de Mozaïsche wet op straffe van de dood verboden. Toch werd ze van tijd tot tijd heimelijk door afvallige Joden bedreven. Ten tijde van Paulus' bezoek aan Efeze waren er in de stad *“rondreizende Joodse geestenbezweerders”*. Toen zij de wonderen zagen die Paulus deed, waagden zij *“het over hen, die zulke boze geesten hadden, de Naam van de Heere Jezus te noemen”*. *“Zeven zonen van een zekere Sceva, een Joodse overpriester”*, trachtten zulks te doen. Toen zij een man ontmoetten die van een boze geest was bezeten, zeiden zij tot hem: *“Ik bezweer u bij de Jezus, die Paulus predikt”*. Maar *“de boze geest antwoordde en zeide tot hen: Jezus ken ik en van Paulus weet ik, maar wie zijt gij? En de mens, in wie de boze geest was, sprong op hen af, overweldigde hen tezamen en bleek zoveel sterker dan zij, dat zij zonder kleren en gewond uit dat huis moesten vluchten”*. (Handelingen 19:13-16)

Zo werd een onmiskenbaar bewijs gegeven van de heiligheid van de Naam van Christus en van het gevaar dat diegenen lopen die deze Naam aanroepen zonder in de Goddelijkheid van de zending van de Heiland te geloven. *“Vrees overviel hen allen, en de naam van de Heere Jezus werd grootgemaakt”*. (Handelingen 19:17)

Feiten die tevoren verborgen waren gebleven, werden nu aan het licht gebracht. Enige gelovigen hadden, toen zij het christendom aannamen, hun bijgelovigheid niet geheel laten varen. Tot op zekere hoogte hadden zij de uitoefening van toverij voortgezet. Nu, van hun dwaling overtuigd, *“kwamen velen van hen, die gelovig geworden waren, hun schuld belijden en uitspreken wat zij bedreven hadden”*. Zelfs op enige tovenaars had het goede werk zijn invloed uitgeoefend. *“Enigen van degenen, die toverkunsten hadden uitgeoefend, brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze ten aanschouwen van allen. En men berekende de waarde ervan en stelde die vast op vijftigduizend zilverstukken. Zo wies het woord des Heeren krachtig en het werd sterker”*. (Handelingen 19: 18-20)

Door het verbranden van hun toverboeken lieten de bekeerden van Efeze zien dat zij de dingen waarin ze eens genoeg hadden gevonden, nu verafschuwden. Vooral door hun toverkunst hadden zij God gekrenkt en hun zielen in gevaar gebracht. Juist tegen deze toverij uitten zij nu zo'n verontwaardiging. En zo gaven zij blijk van een oprechte bekering.

Deze boeken over waarzeggerij bevatten regels over het contact met boze geesten. Het waren voorschriften tot aanbidding van satan, — aanwijzingen om zijn hulp te verzoeken en informatie van hem los te krijgen. Door deze boeken te behouden, zouden de discipelen zichzelf in verzoeking hebben gebracht. Door ze te verkopen, zouden ze verzoeking op de weg van anderen hebben geplaatst. Zij hadden het rijk van duisternis verworpen en schuwden geen offer om de macht daarvan teniet te doen. Zodoende triomfeerde de waarheid over de vooroordelen van de mensen en over hun liefde tot het geld.

Door deze openbaring van de macht van Christus werd een machtige overwinning voor het christendom behaald middenin het bolwerk van bijgeloof. De invloed van wat had plaatsgehad was van verdergaande strekking dan Paulus zich zelfs maar kon indenken. Van Efeze uit werd het nieuws wijd verspreid en de zaak

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van Christus werd daardoor sterk bevorderd. Lang nadat de apostel zijn loop had beëindigd, leefden deze gebeurtenissen in de herinnering van de mensen voort en waren ze het middel om zielen tot het Evangelie te bekeren.

Graag veronderstelt men dat het heidense bijgeloof plaats heeft gemaakt voor de beschaving van de twintigste eeuw. Maar het Woord van God en het afschrikwekkend bewijs van feiten getuigen ervan dat tovenarij in deze eeuw even zeker wordt bedreven als in de tijd van de magiërs van weleer. De oude methode van magie is in wezen hetzelfde als wat heden bekendstaat als modern spiritualisme. Satan vindt toegang tot de geest van duizenden door zichzelf voor te stellen onder de gedaante van overleden vrienden. De Schrift verklaart dat *“de doden niets weten.”* (Prediker 9:5) Hun gedachten, hun liefde, hun haat zijn vergaan. De doden onderhouden geen verbinding met de levenden. Doch trouw aan zijn sluwheid van weleer, wendt satan deze misleiding aan om de heerschappij over de geest te verkrijgen.

Door middel van spiritualisme onderhouden vele zieken, bedroefden en nieuwsgierigen gemeenschap met boze geesten. Allen die zich hieraan wagen, bevinden zich op gevaarlijk terrein.

Het Woord van waarheid zegt hoe God hen ziet. In oude tijden heeft Hij een streng oordeel uitgesproken over een koning die tot een heidens orakel om raad had gezonden: *„Is er dan geen God in Israël, dat gij Baal-Zebub, de god van Ekron, gaat raadplegen? Daarom, zo zegt de Heere: Van het bed waarop gij zijt komen te liggen, zult gij niet afkomen, maar gij zult voorzeker sterven.”* (2 Koningen 1:3-4)

De tovenaars uit heidense tijden hebben hun tegenhangers in de spiritualistische media, de helderzienden en de waarzeggers van vandaag. De geheimzinnige stemmen die te Endor en Efeze spraken, verleiden de mensenkinderen nog steeds door hun leugenachtige woorden. Wanneer de sluier voor onze ogen zou worden opgelicht, zouden we boze engelen waarnemen, die al hun listen aanwenden om te misleiden en de verderven. Overal waar geprobeerd wordt om de mensen God te doen vergeten, oefent satan zijn betoverende macht uit. Wanneer mensen zich onder zijn invloed stellen, wordt hun geest verward en hun ziel verontreinigd. De vermaning van de apostel aan de gemeente van Efeze moet ook nu door het volk van God ter harte worden genomen: *„Neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer.”* (Efeze 5:11)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 28 – Dagen van moeiten en zorg

Gedurende meer dan drie jaren was Efeze het middelpunt van Paulus' werkzaamheden. Een bloeiende gemeente was hier tot stand gekomen, en vanuit deze stad breidde het Evangelie zich uit over de provincie Asia, zowel onder Joden als onder heidenen.

De apostel had reeds sedert enige tijd een andere zendingsreis in de zin. Hij *“nam zich voor door Macedonië en Acháje naar Jeruzalem te reizen, en hij zeide: Als ik daar geweest ben, moet ik ook Rome zien”*. In overeenstemming met dit plan *“zond hij twee van zijn helpers, Timotheüs en Erastus, naar Macedonië”*. (Handelingen 19:21-22) Maar omdat hij voelde dat het werk in Efeze zijn aanwezigheid nog vereiste, besloot hij tot na Pinksteren te blijven. Spoedig vond er echter een voorval plaats waardoor zijn vertrek werd verhaast.

Eenmaal in het jaar werden in Efeze, ter ere van de godin Diana (Artemis), bijzondere ceremoniën gehouden. Deze trokken een groot aantal mensen vanuit alle delen van de provincie. Gedurende deze tijd werd met de meeste pracht en praal feestgevierd.

Dit feestgetij was een tijd van beproeving voor hen die kortgeleden tot het geloof waren gekomen. De groep gelovigen die in de school van Tyrannus bijeenkwam, werd beschouwd als een wanklank in het feestelijk koor en de gelovigen werden dan ook openlijk met spot, verwijt en beledigingen overladen. Paulus' arbeid had de heidense eredienst een gevoelige slag toegebracht, en als gevolg hiervan viel er een merkbare achteruitgang van het aantal bezoekers van het nationale feest en van de geestdrift van de aanbidders waar te nemen. De invloed van zijn onderwijs strekte zich veel verder uit dan hen die tot op dat ogenblik tot het geloof bekeerd waren. Velen die de nieuwe leerstellingen niet openlijk hadden aangenomen, hadden wel zoveel voorlichting ontvangen dat ze alle vertrouwen in hun heidense goden hadden verloren.

Er bestond bovendien nog een andere reden tot ontevredenheid. Er was te Efeze door de vervaardiging en verkoop van tempeltjes en beeldjes, gemaakt naar het voorbeeld van de tempel en het beeld van Diana, een uitgebreide en winstgevende handel ontstaan. Degenen die bij deze industrie geïnteresseerd waren, zagen hun inkomsten verminderen, en allen waren het erover eens dat deze ongewenste verandering aan het werk van Paulus moest worden toegeschreven.

Demetrius, een vervaardiger van zilveren tempeltjes, riep de lieden van dit vak bijeen, en zei: *„Mannen, gij weet, dat wij aan dit werk onze welvaart danken, en gij ziet en hoort, dat deze Paulus een talrijke schare, niet alleen van Efeze, maar ook bijna van geheel Asia, overgehaald en afkerig gemaakt heeft door te zeggen, dat goden, die met handen worden gemaakt, geen goden zijn; en wij lopen niet alleen gevaar, dat deze tak van arbeid niet meer in tel zal zijn, maar ook, dat het heiligdom van de grote godin Diana van geen betekenis meer geacht zal worden, en dat zij ook van haar luister beroofd zal worden, zij, die door heel Asia en de ganse wereld als godin wordt vereerd”*. Deze woorden prikkelden de hartstocht van het volk. *„Toen zij nu dit hoorden, riepen zij in heftige opwinding: Groot is de Diana der Efeziërs!”* (Handelingen 19:25-28)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Een verslag van deze toespraak was spoedig verspreid, „*De stad werd een en al verwarring*”. (Handelingen 19:29) Men zocht naar Paulus, maar de apostel was nergens te vinden. Zijn broeders, van het gevaar in kennis gesteld, hadden hem zo snel mogelijk van die plaats verwijderd. Engelen van God waren gezonden om de apostel te bewaken; zijn tijd om een martelaarsdood te sterven, was nog niet gekomen.

Toen zij er niet in slaagden de persoon te ontdekken die de oorzaak was van hun woede, greep het gepeupel „*Gajus en Aristarchus, Macedonische reisgenoten van Paulus*” en met dezen „*stormden zij als één man naar het theater.*” (Handelingen 19:29)

Paulus' schuilplaats was niet ver verwijderd, en weldra vernam hij van het gevaar waarin zijn geliefde broeders verkeerden. Niet denkend aan eigen veiligheid, wilde hij dadelijk naar het theater gaan, om de oproerkraaiers toe te spreken. Maar „*de discipelen lieten hem dit niet toe*”. (Handelingen 19:30) Gajus en Aristarchus waren niet de prooi die het volk zocht. Er was voor hen geen wezenlijk gevaar te duchten. Maar als men het bleke, bekommerde gelaat van de apostel zou zien, dan zouden de laagste hartstochten van het gepeupel terstond oplaaien, en er zou menselijkerwijze niet de geringste mogelijkheid bestaan om zijn leven te redden.

Paulus was nog steeds verlangend om tegenover de menigte de waarheid te verdedigen. Maar hij werd uiteindelijk door een waarschuwing vanuit het theater van zijn voornemen weerhouden. „*Enigen van de oversten van Asia, die hem welgezind waren, zonden hem de waarschuwing, zich niet in het theater te wagen.*” (Handelingen 19:31)

Het tumult in het theater nam nog voortdurend toe. „*Nu riep de een dit, de ander dat, want de volksvergadering was verward en de meesten wisten niet eens, waartoe zij samengekomen waren*”. (Handelingen 19:32) Het feit dat Paulus en zijn metgezellen van Hebreeuwse afkomst waren, wekte in de Joden het verlangen om duidelijk te tonen dat zij met hem en zijn werk niet sympathiseerden. Daarom brachten ze iemand uit hun eigen midden naar voren om de zaak voor het volk te brengen. De spreker die gekozen werd, was Alexander, een der handwerkslieden, een koperslager van wie Paulus later vermeldt, dat deze hem „*veel kwaad heeft berokkend*.” (2 Timotheüs 4:14) Alexander was een man van grote bekwaamheid en hij wendde al zijn energie aan om de woede van het volk, die uitsluitend tegen Paulus en zijn metgezellen was gericht, te keren. Maar de menigte die bemerkte dat hij een Jood was, stelde hem terzijde en „*er ging één geroep van allen op, wel twee uren lang: Groot is de Diana der Efeziërs!*” (Handelingen 19:34)

Louter door uitputting staakten zij ten slotte dit geroep, en er trad een ogenblik van stilte in. Toen nam de secretaris van de stad de aandacht van de menigte in beslag, en uit hoofde van zijn ambt verkreeg hij gehoor. Hij pakte hen aan met hun eigen argumenten, en toonde aan dat er geen reden tot oproer bestond. Hij deed een beroep op hun verstand. „*Mannen van Efeze!*” sprak hij, „*wie ter wereld weet niet, dat de stad der Efeziërs de tempelbewaarster is van de grote Diana en van het beeld, dat uit de hemel is gevallen? Daar dit nu buiten kijf is, hebt gij u kalm te houden en niets overijlds te doen. Want gij hebt deze mannen opgebracht, zonder dat zij tempelrovers zijn, of onze godin lasteren. Indien derhalve Demetrius en zijn vakgenoten iets tegen iemand hebben in te brengen, er worden rechtszittingen gehouden en er zijn landvoogden; laten zij een aanklacht tegen elkander indienen. En indien gij nog iets*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

meer te verlangen hebt, zal dit in de wettige volksvergadering worden beslist. Want wij lopen gevaar van oproer te worden aangeklaagd om de dag van heden, daar er geen enkele reden is aan te voeren, waarover wij verantwoording zullen kunnen afleggen, ter zake van deze samenscholing. En met deze woorden ontbond hij de volksvergadering". (Handelingen 19:35-40)

Demetrius had in zijn toespraak gezegd dat hun beroep in gevaar was. Deze woorden betroffen de werkelijke oorzaak tot het oproer te Efeze en tevens de oorzaak van vele vervolgingen die de apostelen bij hun arbeid hadden te verduren. Demetrius en zijn vakgenoten zagen dat door de prediking en de verspreiding van het Evangelie, het werk van de beeldjesfabricage in gevaar was gebracht. Het inkomen van de heidense priesters en handwerkslieden stond op het spel. Om deze oorzaak verwekten zij tegen Paulus de meest bittere tegenstand. De beslissing van de secretaris en van anderen die eervolle posities bekleedden, had Paulus voor het volk verklaard als onschuldig aan enige onwettige handeling. Dit beduidde opnieuw een triomf van het christendom over overtreding en bijgeloof. God had een groot magistraat naar voren geschoven om Zijn apostel te rechtvaardigen en het oproerige gepeupel in bedwang te houden. Paulus' hart was met dankbaarheid jegens God vervuld, dat zijn leven gespaard was gebleven, en dat het christendom door het oproer te Efeze niet in diskrediet was gebracht.

„Nadat nu de opschudding was bedaard, riep Paulus de discipelen tot zich en sprak hen bemoedigend toe. Daarop nam hij afscheid en begaf zich op reis naar Macedonië". Op deze reis werd hij vergezeld door twee trouwe broeders uit Efeze: Tychicus en Trophimus. Paulus' werkzaamheden te Efeze waren beëindigd. Zijn diensttijd aldaar was een periode geweest van gestage arbeid, veel beproevingen en felle zielsangst. Hij had de mensen in het openbaar en gaande van huis tot huis onderwezen, en onder veel tranen had hij hen aanwijzingen en waarschuwingen gegeven. Aanhoudend ondervond hij tegenstand van de Joden, die geen gelegenheid lieten voorbijgaan om de openbare mening tegen hem op te zetten.

En terwijl hij aldus met tegenstand had te kampen, stuwde Paulus met onvermoeide ijver het Evangeliewerk vooruit, en waakte hij over de belangen van een in het geloof nog jonge gemeente, terwijl de zware verantwoordelijkheid voor alle gemeenten op hem drukte.

Berichten over afvalligheid in sommige gemeenten die door hem waren gesticht, veroorzaakten in hem diepe smart. Hij vreesde dat zijn moeiten voor hen nutteloos waren geweest. Menige slapeloze nacht bracht hij door in gebed en ernstige overweging, wanneer hij vernam welke methoden men aanwendde om zijn werk te verijdelen. Wanneer hij gelegenheid had en de toestand van de gemeente het eiste, schreef hij aan hen, en gaf hun berisping, raad, vermaning en bemoediging. In deze brieven weidt de apostel niet uit over zijn eigen beproevingen, ofschoon hij zo nu en dan een vluchtige kijk geeft op zijn moeiten en lijden voor de zaak van Christus. Zweepslagen en gevangenschap, koude en honger en dorst, gevaren op het land en op zee, in de stad en in de wildernis, gevaar van zijn volksgenoten, van de heidenen en van valse broeders, — dit alles verdroeg hij ter wille van het Evangelie. Hij werd „gelasterd", „gescholden", gemaakt tot „aller voetveeg", was „om raad verlegen", „vervolgd", „in alles in de druk", „van uur tot uur in gevaar", „voortdurend aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil".

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Te midden van de voortdurende storm van tegenstand, het protest van vijanden en de ontrouw van vrienden, verloor de onverschrokken apostel bijna de moed. Maar hij zag terug naar Golgotha en ging met nieuwe ijver voorwaarts om de kennis van de Gekruisigde te verbreiden. Hij bewandelde het met bloed bevlakte pad dat Christus vóór hem had betreden. Hij zocht geen ontheffing van de strijd, voordat hij zijn wapenrusting aan de voeten van zijn Verlosser zou afleggen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 29 – Een boodschap van vermaning en smeekbede

De eerste brief aan de gemeente te Korinthe werd door Paulus tijdens het laatste deel van zijn verblijf te Efeze geschreven. Voor geen anderen had hij een diepere belangstelling gevoeld of meer onvermoeibare arbeid aangewend dan voor de gelovigen in Korinthe. Gedurende anderhalf jaar had hij onder hen gewerkt, hen naar de gekruisigde en opgestane Heiland verwezen als de Enige weg tot behoud, en er bij hen op aangedrongen onvoorwaardelijk op de herscheppende macht van Zijn genade te vertrouwen. Alvorens degenen die een christelijke belijdenis aflegden, in de gemeenschap van gelovigen op te nemen, was Paulus zo behoedzaam geweest hun bijzonder onderricht te geven over de rechten en plichten van de christen, en hij had er ernstig naar gestreefd hen in het getrouw vervullen van hun doopbeloften behulpzaam te zijn.

Paulus had een levendig besef van de strijd die iedere ziel moet voeren met de machten van het kwaad, die onophoudelijk hen proberen te misleiden en te verleiden. Onvermoeid heeft hij gewerkt om de nog jeugdigen in het geloof te sterken en te vormen. Hij had hun dringend verzocht zich volledig aan God over te geven, omdat hij wist dat, wanneer de ziel faalt in haar overgave, de zonde niet is overwonnen, de begeerte en hartstochten nog steeds strijden om de overhand te verkrijgen, en de verleidingen het geweten vertroebelen.

De overgave moet volledig zijn. Iedere zwakke, twijfelende, worstelende ziel die zich volkomen aan God overgeeft, wordt in directe verbinding gebracht met machten die hem in staat stellen om te overwinnen. De hemel staat hem ter zijde, en in alle tijden van aanvechting of beproeving heeft hij ondersteuning en hulp van weldoende engelen. De leden van de gemeente te Korinthe waren omgeven door afgoderij en zingenot in de meest verleidende vorm. Zolang de apostel bij hen was, oefenden deze invloeden slechts weinig macht over hen uit. Paulus' onwrikbaar geloof, zijn innige gebeden en ernstige woorden van onderricht, en bovenal zijn godvruchtige levenswandel, hadden hen geleerd zichzelf om Christus' wil te verloochenen, liever dan zich te verblijden in de genoegens van de zonde.

Na het vertrek van Paulus rezen er echter ongunstige omstandigheden op. Tussen de tarwe vertoonde zich het door de vijand gezaaide onkruid, dat weldra zijn kwade vruchten begon af te werpen. Voor de gemeente te Korinthe was dit een zware tijd van beproeving. De apostel was niet meer bij hen om hun geloofsijver aan te vuren en hen bij hun pogingen om in overeenstemming met Gods wil te leven, te ondersteunen. Langzamerhand werden velen zorgeloos en onverschillig, en gaven zij zich over aan natuurlijke lusten en neigingen. Hij die hen zo dikwijls had gemaand om naar hogere idealen van reinheid en oprechtheid te streven, was niet meer bij hen; en velen die ten tijde van hun bekering hun slechte gewoonten hadden prijsgegeven, keerden nu naar de ontorende zonden van het heidendom terug.

Paulus had onomwonden aan de gemeente geschreven, en hen voorgehouden dat zij “niet moesten omgaan” met leden die in de zonden volhardden. Maar veel gelovigen verdraaiden deze woorden van vermaning van de apostel en in hun spitsvondigheid verontschuldigen zij zichzelf dat zij zijn onderricht hadden veronachtzaamd.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus had van de gemeente een brief ontvangen waarin hij over verschillende zaken van belang om raad werd gevraagd, maar waarin niets werd gezegd omtrent de grove zonden die onder hen heersten. De apostel had echter door de Heilige Geest krachtig de indruk gekregen dat de ware toestand van de gemeente geheim werd gehouden, en dat dit schrijven een pogen was om hem beweringen te ontlokken, die de schrijvers ten dienste van hun eigen doelstellingen konden uitleggen.

Omstreeks deze tijd kwamen leden van het huisgezin van Chloë, een christelijke familie die in Korinthe in hoog aanzien stond, naar Efeze. Paulus vroeg hen naar de stand van zaken, en zij vertelden hem dat de gemeente door onenigheid was verscheurd. De verschillen die ten tijde van Apollos hadden overheerst, hadden zich nog aanzienlijk toegespitst. Valse leraars brachten de leden ertoe het onderricht van Paulus te verachten. De leerstellingen en verordeningen van het Evangelie had men verkeerd voorgesteld. Hoogmoed, afgoderij, en zingenot namen gestadig toe onder hen die zich eens beijverden voor een christelijke levenswandel.

Toen hem deze toestand werd afgeschilderd, begreep Paulus dat zijn bangste bezorgdheid overtroffen was. Toch gaf hij niet toe aan de gedachte dat zijn werk een mislukking was geweest. Met *“beklemtheid des harten”* en onder *„vele tranen”* vroeg hij God om raad. Graag zou hij dadelijk Korinthe hebben bezocht, indien dit het verstandigste was geweest. Maar hij wist dat de gelovigen in deze omstandigheden geen nut van zijn arbeid zouden hebben, en daarom zond hij Titus om de weg voor te bereiden voor een bezoek dat hij hun naderhand zou brengen. En, terwijl hij alle persoonlijke gevoelens opzij zette ten opzichte van de gedragslijn van hen die in hun optreden zulke vreemde handelwijzen openbaarden, en zich geheel aan God toevertrouwde, schreef de apostel aan de gemeente te Korinthe één van zijn diepste, leerrijkste, meest indrukwekkende brieven.

Hij ging met opmerkelijke helderheid te werk om de verschillende, door de gemeente naar voren gebrachte vragen, te beantwoorden, en algemene stelregels voor te schrijven die, wanneer ze zouden worden opgevolgd, hen tot een hoger geestelijk niveau zouden leiden. Zij verkeerden in gevaar, en de gedachte dat hij in deze kritieke tijd geen ingang tot hun harten zou verkrijgen, was voor hem ondraaglijk. Getrouw waarschuwde hij hen voor het gevaar waarin zij verkeerden en berispte hij hen om hun zonden. Hij wees hen wederom op Christus en probeerde het vuur van hun eerste toewijding opnieuw te doen ontvlammen.

De grote liefde van de apostel voor de gelovigen in Korinthe kwam tot uiting in zijn liefdevolle groet aan de gemeente. Hij verwees naar hun godsdienstige belevenis, toen zij zich van hun afgodendienst afkeerden tot de aanbidding en de dienst van de ware God. Hij herinnerde hen aan de gaven van de Heilige Geest die zij hadden ontvangen, en toonde aan dat het voor hen een voorrecht was gestage vooruitgang in de christelijke levenswandel te maken, totdat zij de reinheid en heiligheid van Christus zouden hebben bereikt. *“In elk opzicht zijt gij rijk geworden in Hem”,* schreef hij, *“in alle woord en alle kennis, gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u bevestigd is, zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave te kort komt, terwijl gij uitziet naar de openbaring van onze Heere Jezus Christus.”* (1 Korinthe 1:5-7)

Paulus sprak openlijk over de onenigheden die in de gemeente te Korinthe waren ontstaan, en hij maande de leden de strijd te staken. *“Ik vermaan u, broeders,”* schreef hij, *“bij de Naam van onze Heere Jezus Christus: weest allen eenstemmig en*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen". De apostel veroorloofde het zich te vermelden hoe en door wie hij van de toedracht in de gemeente op de hoogte was gesteld. "Mij is namelijk omtrent u, mijn broeders, medegeedeeld door de huisgenoten van Chloë, dat er twisten onder u zijn". (1 Korinthe 1:10-11)

Paulus was een geïnspireerde apostel. De waarheden die hij onderwees, had hij "door openbaring" ontvangen. Toch openbaarde de Heere hem niet altijd direct de toestand van Zijn volk. In dit geval hadden zij die in het welzijn van de gemeente te Korinthe belang stelden en die het kwaad hadden zien binnensluipen, de zaak aan de apostel voorgelegd; en door de Goddelijke openbaring die hij eertijds had ontvangen, was hij erop voorbereid de aard van deze moeilijkheden te beoordelen. Ondanks het feit dat de Heere hem voor deze bijzondere tijd geen nieuwe openbaring schonk, namen toch degenen die inderdaad naar licht zochten, zijn boodschap aan als de mening van Christus. De Heere had hem de moeilijkheden en de gevaren getoond die in de gemeenten zouden ontstaan, en toen dit kwaad zich ontwikkelde, herkende de apostel de betekenis. Hij was voor de verdediging van de gemeente geroepen. Hij moest over de zielen waken als iemand die voor God rekenschap had af te leggen. En was het niet vanzelfsprekend en juist dat hij aan de berichten over onrust en verdeeldheid onder hen aandacht schonk? Zeer zeker! En de terechtwijzing die hij hun zond, was even stellig onder de inspiratie van de Geest Gods geschreven als al zijn andere brieven.

De apostel vermeldt niet de valse leraren die probeerden de vrucht van zijn arbeid te vernietigen. Vanwege de duistere toestand en de verdeeldheid in de gemeente, onthield hij zich ervan hen door zulke toespelingen te prikkelen, uit vrees dat sommigen zich geheel van de waarheid zouden afkeren. Hij vestigde de aandacht op zijn eigen werk onder hen als dat van "een kundig bouwmeester" die het fundament had gelegd, waarop anderen hadden voortgebouwd. Maar daarbij verheerlijkte hij niet zichzelf, want hij verklaarde: "Wij zijn Gods medearbeiders". Hij maakte geen aanspraak op eigen wijsheid, maar erkende dat alleen Goddelijke macht hem in staat had gesteld de waarheid uit te dragen op een wijze die Gode welgevallig was. In verbondenheid met Christus, de grootste van alle leraren, was Paulus in staat gesteld lessen van Goddelijke wijsheid mee te delen, die voorzagen in de noden van alle klassen, en die voor alle tijden, in alle plaatsen en onder alle omstandigheden van toepassing waren.

Tot de meest bedenkelijke euveldaden die onder de Korinthische gelovigen aan de dag getreden, behoorde de terugkeer tot vele ontterende gebruiken van het heidendom. Een vroegere bekeerling was zo diep gezonken dat zijn losbandige levenswandel een inbreuk was zelfs op de laagste maatstaven van de heidendom. De apostel smeekte de gemeente om „de bedrijver van die daad" uit hun midden "te verwijderen". „Weet gij niet," vroeg hij vermanend, "dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt? Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd." (1 Korinthe 5:6-7)

Een ander ernstig kwaad in de gemeente was, dat de ene broeder ging rechten tegen de ander. Er waren overvloedige voorzieningen getroffen om moeilijkheden die onder de gelovigen waren ontstaan, te vereffenen. Christus Zelf had duidelijk onderricht gegeven, hoe dergelijke zaken moesten worden rechtgezet. "Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gij uw broeder gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa. Indien hij naar hen niet luistert, zeg het dan aan de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet luistert, dan zij hij u als de heiden en de tollenaar. Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.” (Mattheüs 18:15-18)

Aan de gelovigen te Korinthe die deze duidelijke raadgeving uit het oog hadden verloren, schreef Paulus niet in onzekere bewoordingen van waarschuwing en berisping. *“Durft iemand uwer, wanneer hij iets heeft met een ander, recht zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen?”* vroeg hij. *„Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekende rechtspraak?*

Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen? Hoeveel te meer dan over alledaagse dingen? Indien gij alledaagse geschillen te berechten hebt, laat gij dan hen zitting nemen, die in de gemeente niet in tel zijn? Ik zeg het om u te beschamen. Is er dan bij u geen enkel wijs man, die uitspraak zal kunnen doen tussen broeders? Zoekt nu de ene broeder recht tegen de andere, en dat bij de ongelovigen? Maar dan is de zaak voor u reeds geheel verloren, dat gij tegen elkander rechtszaken hebt. Waarom lijdt gij niet liever onrecht? Maar zelf doet gij onrecht en doet gij te kort, en dat aan broeders. Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beërven zullen?” (1 Korinthe 6:1-9)

Satan probeert voortdurend wantrouwen, vervreemding en haat onder Gods volk te zaaien. Wij zullen vaak geneigd zijn te denken dat er een inbreuk op onze rechten wordt gemaakt, zelfs wanneer er geen werkelijke oorzaak voor deze veronderstelling is. Degenen van wie de liefde voor zichzelf sterker is dan hun liefde voor Christus en Zijn zaak, zullen hun eigen belangen op de voorgrond plaatsen en hun toevlucht tot nagenoeg ieder middel nemen om deze te beveiligen en te handhaven. Zelfs velen die nauwgezette christenen schijnen te zijn, laten zich door hoogmoed en het gevoel van eigenwaarde ervan weerhouden, om in alle stilte persoonlijk tot hen te gaan die zij ten onrechte verdenken, om in de geest van Christus met hen te spreken en voor elkander te bidden. Sommigen die zich door hun broeders benadeeld voelen, willen zelfs naar de rechtbank gaan, in plaats van de richtlijn van de Heiland te volgen.

Christenen moeten geen beroep doen op burgerlijke rechtbanken om geschillen te beslechten die onder gemeenteleden mochten zijn ontstaan. Zulke twisten moeten zij in overeenstemming met het christelijke voorschrift, onderling of met hulp van de gemeente regelen. Zelfs wanneer onrecht mocht zijn gepleegd, zal de volgeling van de zachtmoedige en nederige Jezus *“zich liever te kort laten doen”* dan de zonden van zijn broeder in de gemeente voor de wereld bloot te leggen.

Rechtsgedingen tussen broeders zijn voor de zaak van de waarheid een smaad. Christenen die met elkaar gaan rechten, stellen de gemeente bloot aan de spot van haar vijanden en doen de machten van de duisternis triomferen. Zij verwonden Christus opnieuw en maken Hem openlijk te schande. Door het gezag van de gemeente te negeren, tonen zij hun minachting voor God Die de gemeente haar gezag verleende.

In deze brieven aan de Korinthiërs trachtte Paulus hun de macht van Christus om hen voor zonde te bewaren, te tonen. Hij wist dat, indien zij geheel aan de hun

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gestelde voorwaarden zouden voldoen, zij sterk zouden zijn in de kracht van de Almachtige. Als een middel om hen te helpen zich geheel van de slavernij van de zonde los te rukken, en te komen tot volkomen heiligheid in de vreze des Heeren, overtuigde Paulus hen van de aanspraken, van Hem aan Wie zij ten tijde van hun bekering hun leven hadden opgedragen. *“Gij zijt van Christus”,* verklaarde hij. *“Gij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke van God zijn.”* (1 Korinthe 3:23; 6:20)

De apostel beschreef duidelijk de uitkomst van een terugkeer van een rein en heilig leven tot de verderfelijke gebruiken van het heidendom. *“Dwaalt niet!”* schreef hij. *„Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, ...dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven”.* Hij smeekte hen de lage hartstochten en begeerten in bedwang te houden. *“Weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt?”* (1 Korinthe 6:10, 19)

Omdat Paulus in het bezit was van hoge, geestelijke gaven, openbaarde zijn leven de kracht van een zeldzame wijsheid, die hem voorzag van een levendig inzicht en een hartelijk medeleven, en die hem in nauwe verbinding met anderen bracht, zodat hij in staat was hun betere natuur op te wekken en hen te inspireren tot het streven naar een hoger leven. Zijn hart was met vurige liefde voor de Korinthische gelovigen vervuld. Hij verlangde ernaar om te zien dat zij een innige vroomheid zouden openbaren, die hen in verzoeking zou staande houden. Hij wist dat de synagoge van satan hen bij iedere stap op de christelijke levensweg weerstand zou bieden, en dat zij dagelijks strijd hadden te voeren. Zij moesten zich voor de heimelijke nadering van de vijand hoeden, en onder voortdurend waken en bidden oude gewoonten en natuurlijke neigingen onderdrukken. Paulus wist dat de hogere christelijke doeleinden alleen door veel gebed en standvastige waakzaamheid kunnen worden bereikt, en dit trachtte hij hen in te prenten. Hij wist echter ook, dat in Christus, de Gekruisigde, kracht werd verleend om de ziel te bekeren, die door God werd aangewend om hen in staat te stellen alle verleidingen tot het kwade te weerstaan. Met geloof in God als hun wapenrusting en met Zijn woord als hun wapen, zouden zij worden voorzien van een innerlijke kracht die hen in staat zou stellen alle aanvallen van de vijand af te slaan.

De Korinthische gelovigen hadden behoefte aan een diepere ervaring in de dingen Gods. Zij begrepen niet geheel wat het wilde zeggen Zijn heiligheid te aanschouwen en van stap tot stap tot karaktervernieuwing te komen. Zij hadden slechts de eerste stralen van de vroege dageraad van die heiligheid aanschouwd. Paulus wenste hun toe dat zij met de volheid Gods verzadigd mochten worden om blijvend Hem te kennen, wiens opgang zo zeker is als de dageraad, en dat ze zouden voortgaan van Hem te leren, totdat zij zouden komen tot de volle middag van een volmaakt Evangelisch geloof.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 30 – Geroepen tot een hoger niveau

In de hoop de gelovigen te Korinthe te doordringen van de belangrijkheid van sterke zelfbeheersing, strikte gematigdheid, en onverflauwde ijver in de dienst van Christus, maakte Paulus in zijn schrijven aan hen een treffende vergelijking tussen de christelijke strijd en de beroemde wedlopen die op bepaalde tijden nabij Korinthe werden gehouden. Van alle Griekse en Romeinse spelen waren de wedlopen de oudste en meest gewaardeerde. Ze werden bijgewoond door koningen, edelen, en staatslieden. Rijke jongelieden van stand namen eraan deel en deinsden niet terug voor enige inspanning of zelfdiscipline om de prijs te behalen.

De wedstrijden waren gebonden aan strenge voorschriften waaraan men zich niet kon onttrekken. Degenen die zich als mededinger naar de prijs wilden laten inschrijven, moesten eerst een strenge, voorbereidende training doorstaan. Het toegeven aan schadelijke eetlust, of aan iets dat de geestelijke of lichamelijke kracht zou doen verminderen, was streng verboden. Iemand die bij deze kracht- en snelheidsmeting enige hoop op succes koesterde, moest sterk en lenig zijn, en zijn zenuwen goed kunnen beheersen, iedere beweging moest zeker, iedere stap snel en doelmatig zijn; de lichamelijke krachten moesten aan het hoogste doel beantwoorden.

Wanneer de deelnemers aan de wedloop voor de wachtende menigte verschenen, werden hun namen afgeroepen en de regels van de wedloop duidelijk aangegeven. Daarna startten allen gelijktijdig, terwijl de onafgebroken belangstelling van de toeschouwers hen aandreef tot het behalen van de overwinning. De juryleden hadden zich bij het einddoel geplaatst, zodat ze de wedloop van het begin tot het einde konden gadeslaan, en de prijs aan de rechtmatige winnaar uitreiken. Indien iemand als eerste het doel bereikte door zich op ongeoorloofde wijze te bevoordelen, werd hem de prijs niet toegekend.

Bij deze wedstrijden werden grote risico's genomen. Sommigen kwamen deze ontzettende lichamelijke inspanning nooit meer te boven. Het gebeurde niet zelden dat mannen gedurende de wedloop kwamen te vallen, bloedend uit neus en mond, en soms viel een deelnemer dood neer, wanneer hij op het punt stond de prijs te winnen. Maar men beschouwde de gevaarlijke kans op levenslang letsel of zelfs op de dood niet als een te groot risico tegenover de eer die de succesvolle deelnemer te beurt viel.

Wanneer de winnaar het doel bereikte, vulde de lucht zich met het applaus van de enorme menigte van toeschouwers, en weerklonken de echo's vanuit de omliggende heuvels en bergen. Voor de ogen van alle toeschouwers bood de jury hem de symbolen van overwinning aan — een lauwerkrans en een palmtak in zijn rechterhand. Zijn lof werd door het gehele land bezongen; zijn ouders deelden in de eer; en zelfs de stad waarin hij woonde, werd in hoog aanzien gehouden, omdat een zo voortreffelijk atleet uit haar was voortgekomen.

Door te verwijzen naar deze wedstrijden als een beeld van de christelijke strijd, legde Paulus de nadruk op de voorbereidingen die voor het succes van de deelnemers aan de wedstrijd noodzakelijk zijn: de voorafgaande gewenning aan tucht, sobere eetgewoonten en een matige levenswijze. *“Al wie aan een wedstrijd deelneemt”,* verklaarde hij, *„beheerst zich in alles”*. (1 Korinthe 9:25). De deelnemers aan de wedloop ontzegden zich elk genot dat tot het verzwakken van lichamelijke krachten zou leiden. Door strenge en aanhoudende training oefenden zij hun spieren

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

tot sterkte en weerstand, zodat ze uiterste inspanning van hun krachten konden vergen wanneer de dag van de wedstrijd zou aanbreken. Van hoeveel meer belang is het dat de christen, wiens eeuwige belangen op het spel staan, zijn begeerten en lusten aan het verstand en de wil van God onderwerpt.

Nooit moet hij zijn aandacht door weelde of gemakzucht laten afleiden. Al zijn hebbelijkheden en driften moeten onder de strengste tucht gebracht worden. Het verstand, door het onderwijs van Gods Woord verlicht en door Zijn Heilige Geest geleid, moet de teugels van de zelfbeheersing goed in de hand houden.

En na dit te hebben gedaan, moet de christen zijn uiterste krachten inspannen de overwinning te behalen. Bij de Korinthische spelen legden de deelnemers aan de wedloop de laatste paar stappen af in krampachtig pogen hun onverminderde vaart te behouden. Zo zal ook de christen, wanneer hij het doel nadert, met nog meer ijver en vastberadenheid voorwaarts gaan dan in het begin van zijn loopbaan.

Paulus wijst op de tegenstelling van de vergankelijke erekrans die de overwinnaar bij de wedlopen ontvangt, tot de kroon van onvergankelijke heerlijkheid die hém zal worden geschonken die met triomf de christelijke loopbaan volgt. Zij doen het, verklaarde hij, *“om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke”*. (1 Korinthe 9:25) De Griekse hardlopers bespaarden noch moeiten noch tucht om een vergankelijke prijs te winnen. Wij streven naar een prijs van oneindig grotere waarde, naar de kroon van het eeuwige leven. Hoe zorgvuldiger moet ons streven, hoe bereidwilliger onze opoffering en zelfverloochening zijn!

In de brief aan de Hebreeënen wordt de oprechte bedoeling aangeduid die de wedloop van de christen om het eeuwige leven zal kenmerken. *“Laat ons afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de Leidsman en Voleinder des geloofs.”* (Hebreeënen 12:1-2) Nijd, afgunst, boosaardigheid, achterdocht, kwaadsprekerij, hebzucht — van al deze lasten moet de christen zich ontdoen wanneer hij de loop om de onvergankelijkheid met succes wil afleggen. Iedere gewoonte of handeling die tot zonde leidt en die Christus te schande maakt, moet men laten varen, hoe groot het offer ook mag zijn. Gods zegen kan niet rusten op iemand die de eeuwige grondbeginselen van gerechtigheid schendt. Het koesteren van één enkele zonde is voldoende om ontaarding van karakter teweeg te brengen en anderen te misleiden.

“Indien uw hand u tot zonde verleidt”, sprak de Heiland, *“houw haar af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in het onuitblusbare vuur. En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworden wordt.”* (Marcus 9:43-45) Als de voet of de hand zou moeten worden afgehouden en het oog uitgerukt om het lichaam van de dood te redden, met hoeveel te meer ernst moet de christen dan zijn zonde wegdoen, die de dood van de ziel veroorzaakt!

Zelfs nadat de deelnemers aan de oude spelen zich aan zelfverloochening en tucht hadden onderworpen, waren zij nog niet zeker van de overwinning. *“Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen?”* (1 Korinthe 9:24) Hoe verlangend en ernstig de deelnemers aan de wedloop zich ook inspannen, de prijs kan slechts aan één worden toegekend. Slechts één hand kan de begeerde krans grijpen. Menigeen heeft zijn uiterste krachten

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gegeven om de prijs te bemachtigen, doch als hij de hand uitstreckte om deze in bezit te nemen, mocht een ander die hem slechts even voor was, de begeerde schat in ontvangst nemen.

Dit is echter niet het geval bij de christelijke wedloop. Niet één die aan de voorwaarden voldoet, zal aan het einde van de strijd teleurgesteld worden. Niet één die ernstig en volhardend is, zal zijn doel missen. De wedloop is niet voor de snelsten, noch de strijd voor de sterken. De zwakste mag evengoed als de sterkste heilige de kroon van onsterfelijke heerlijkheid dragen. Allen die door de kracht van de Goddelijke genade hun leven in overeenstemming brengen met de wil van Christus, kunnen overwinnen. De toepassing van de stelregels, zoals deze in detail voor de juiste levenswijze zijn neergelegd, wordt te vaak als onbelangrijk beschouwd — als een zaak die te gering is om de aandacht te eisen. Met het oog op de einduitslag die op het spel staat is niets te gering om mee of tegen te werken. Iedere daad die de overwinning of nederlaag bepaalt, legt haar gewicht in de schaal. En het loon dat de overwinnaars ten deel valt, zal evenredig zijn aan de energie en de ernst waarmee zij hebben gestreden.

De apostel vergeleek zichzelf met een man die aan een wedloop deelneemt en die alle krachten inspant om de prijs te winnen. *“Ik loop dan ook maar niet in den blinde”,* zegt hij, *„en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat. Neen, ik luchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden”.* (1 Korinthe 9:26-27) Paulus onderwierp zichzelf aan strenge tucht, opdat hij niet als een blinde of zo maar in het wilde weg zou lopen. De woorden: *„Ik tuchtig mijn lichaam”,* betekenen letterlijk: door strenge discipline houd ik begeerten, opwellingen en driften in bedwang.

Paulus vreesde dat hij, die anderen predikte, kon worden afgewezen. Hij was er zich van bewust dat, wanneer hij de grondbeginselen die hij geloofde en predikte, niet in zijn eigen leven tot uitdrukking bracht, zijn werken ten behoeve van anderen hem niet zouden baten. Zijn spreken, zijn invloed, zijn weigering toe te geven aan bevrediging van eigen lusten, moesten tonen dat zijn godsdienst niet slechts het afleggen van een verklaring was, maar een dagelijkse, levende verbinding met God. Eén doel hield hij steeds voor ogen, en hij streefde er ernstig naar dit te bereiken: — *“de gerechtigheid, welke uit God is op de grond van het geloof.”* (Filippenzen 3:9)

Paulus wist dat, zolang het leven duurde, zijn strijd tegen het kwade niet zou eindigen. Hij voelde zich steeds gedrongen om voor zichzelf strenge waakzaamheid in acht te nemen, opdat aardse verlangens de ijver voor het geestelijke niet zouden overmannen. Met al zijn kracht zette hij de strijd tegen natuurlijke neigingen voort. Steeds hield hij het ideaal voor ogen en door gewillige gehoorzaamheid aan Gods wet streefde hij ernaar dit te bereiken. Zijn woorden, zijn daden, zijn hartstochten — deze waren alle onder de heerschappij van Gods Geest gebracht.

Deze oprechte bedoeling om de wedloop naar het eeuwige leven te winnen, wenste Paulus te zien geopenbaard in het leven van de Korinthische gelovigen. Hij wist dat, indien zij het door Christus gestelde doel wilden bereiken, zij een leven van strijd voor zich hadden, waaraan zij niet zouden ontkomen. Hij verzocht hen dringend een rechtvaardige strijd te strijden door dag aan dag vroomheid en zedelijke volmaaktheid te betrachten. Hij smeekte hen om iedere last aan de kant te zetten, en te jagen naar het doel van de volmaaktheid in Christus.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus verwees de Korinthiërs naar de ervaringen van het oude Israël, naar de zegeningen die zij als beloning voor hun gehoorzaamheid ontvingen, en naar de oordelen die op hun overtredingen volgden. Hij herinnerde hen aan de wonderbare wijze waarop de Hebreëen uit Egypte waren geleid, onder de beschutting van de wolk bij dag en de vuurkolom bij nacht. Zo werden zij veilig door de Rode Zee geleid, terwijl de Egyptenaren, in hun pogen om op dezelfde wijze de overkant te bereiken, allen verdronken. God had door deze daden Israël als Zijn gemeente erkend. Zij *“aten allen hetzelfde geestelijke voedsel, en dronken allen hetzelfde geestelijke drank, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen meeging, en die Rots was de Christus”*. (1 Korinthe 10:4) Bij al hun omzwervingen hadden de Hebreëen Christus als hun Leider. De geslagen rots was het zinnebeeld van Christus, die voor de overtredingen van de mensen werd verwond, opdat de stroom des heils voor allen zou vloeien.

Niettegenstaande de gunst die God de Hebreëen betoonde, kwamen Gods oordelen over hen, vanwege hun verlangen naar de begeerlijkheden die ze in Egypte hadden achtergelaten en vanwege hun zonden en opstandigheid. De apostel maande de Korinthische gelovigen de lessen die de ervaringen van Israël bevatten, ter harte te nemen. *„Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied”*, verklaarde hij, *“opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden”*. (1 Korinthe 10:6) Hij toonde aan hoe liefde tot gemak en genot de weg had gebaad tot zonden, die de duidelijke wraak van God opriepen. Toen de kinderen Israëls zich neerzetten om te eten en te drinken en opstonden om te dansen, vergaten zij de vrees voor God, die zij hadden gekend toen zij luisterden naar de wetgeving, en ze maakten een gouden kalf dat God moest voorstellen en aanbaden het. En het was na het genieten van een vreugdevol feest dat met de aanbidding van Baal-Peor in verband stond, dat vele Hebreëen door hun losbandigheid vielen. De toorn van God was ontbrand, en op Zijn bevel werden door de plaag op één dag *“drieëntwintig duizend”* (1 Korinthe 10:8) gedood.

De apostel bezwoer de Korinthiërs: *„Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle”*. (1 Korinthe 10:12) Wanneer zij in grootspraak en zelfvoldaanheid zouden nalaten te waken en te bidden, dan zouden zij in afschuwelijke zonden vallen en zich de toorn van God op de hals halen. Toch wilde Paulus niet dat ze zich aan vertwijfeling of ontmoediging zouden overgeven. Hij gaf hun de verzekering: *“God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt”*. (1 Korinthe 10:13)

Paulus drong er bij zijn broeders op aan zich af te vragen welke invloed hun woorden en daden op anderen zouden hebben, en niets te doen, hoe onschuldig dit ook op zichzelf mocht zijn, dat de schijn zou wekken alsof men aan afgoderij erkenning verleende, of het gemoed van degenen die zwak in het geloof mochten zijn, zou ergeren. *“Of gij dus eet of drinkt, of wat ook doet, doet het alles ter ere Gods. Geeft noch aan Joden, noch aan Grieken, noch aan de gemeente aanstoot.”* (1 Korinthe 10:31-32) De waarschuwende woorden van de apostel aan de gemeente te Korinthe zijn van toepassing op alle tijden, en zijn vooral op onze dagen toepasselijk. Met afgoderij bedoelde hij niet slechts de aanbidding van afgodsbeelden, maar ook eigenliefde, liefde tot gemakzucht, bevrediging van zondige begeerten en driften. Louter een belijdenis van geloof in Christus, een aanmatigende kennis van de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

waarheid maken iemand nog niet tot een christen. Een godsdienst die slechts het oog, het oor en de smaak probeert te strelen, of die eigen genotzucht goedkeurt, is niet de godsdienst van Christus.

Door een vergelijking van de gemeente met het menselijk lichaam illustreert de apostel op doelmatige wijze de hechte en harmonieuze verwantschap die onder alle leden van de gemeente van Christus moet bestaan. *“Door één Geest”,* schrijft hij, *„zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden. Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam? En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam? Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk? Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild. Indien zij alle één lid vormden, waar bleef het lichaam? Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig God heeft evenwel het lichaam zo samengesteld, dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde. Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden.”* (1 Korinthe 12:13-21,24-27)

En dan zet Paulus in bewoordingen die vanaf die dag tot nu toe voor mannen en vrouwen tot een bron van bezieling en bemoediging waren, de belangrijkheid uiteen van die liefde die door de volgelingen van Christus moet worden gevoed: *„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal. Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzetste, maar had de liefde niet, ik ware niets. Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij niets.”* (1 Korinthe 13:1-3)

Het doet er niet toe hoe verheven de belijdenis mag luiden: hij wiens hart niet is vervuld van de liefde voor God en voor zijn medemens, is geen ware discipel van Christus. Al zou hij een groot geloof bezitten, en zelfs macht hebben om wonderen te doen, toch is zijn geloof zonder liefde waardeloos. Hij mag grote vrijgevigheid aan de dag leggen; maar al zou hij, gedreven door enig ander motief dan oprechte liefde, al zijn bezittingen geven om de hongerigen te voeden, dan zou deze daad hem niet in de gunst van God aanbevelen. Hij kan in zijn ijver zelfs een martelaarsdood sterven, maar als hij niet door liefde wordt aangedreven, zou hij door God als een misleide dweper of als een eierzuchtige huichelaar worden beschouwd.

“De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praalt niet, zij is niet opgeblazen.” (1 Korinthe 13:4) De grootste vreugde spuit voort uit de diepste ootmoed. De sterkste en edelste karakters zijn op het fundament van geduld, liefde, en onderworpenheid aan Gods wil opgebouwd.

De liefde *“kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.”* (1 Korinthe 13:5) De liefde overeenkomstig

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de Geest van Christus kent aan de motieven en daden van anderen de gunstigste verklaring toe. Zij stelt hun fouten niet nodeloos aan de kaak; zij luistert niet begerig naar onaangename mededelingen, maar probeert veeleer de goede eigenschappen van anderen naar voren te brengen.

Liefde *“is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij”*. Deze liefde *“vergaat nimmermeer”*. Ze kan nooit haar waarde verliezen; zij is een Goddelijke eigenschap. Zij zal door haar bezitter als een kostbare schat door de poorten van de stad Gods gedragen worden. *“Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde”*. (1 Korinthe 13:6-7,8,13)

Doordat het zedelijk peil onder de Korinthische gelovigen daalde, waren er sommigen die enkele fundamentele kenmerken van hun geloof hadden laten varen. Sommigen waren zo ver gegaan, dat zij de opstanding loochenden. Paulus trachtte deze dwaling met een zeer duidelijk getuigenis van de onmiskenbare gebeurtenis van Christus' opstanding te weerleggen. Hij verklaarde dat Christus na Zijn dood, *“ten derde dage is opgewekt naar de Schriften,”* waarna *“Hij is verschenen aan Cephas, daarna aan de twaalven. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontslapen. Vervolgens is Hij verschenen aan Jacobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen.”* (1 Korinthe 15:4-8)

Met overtuigende kracht zette de apostel de grote waarheid van de opstanding uiteen. *“Indien er geen opstanding der doden is”,* betoogde hij, *“dan is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof. Dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn, want dan hebben wij tegen God in getuigd, dat Hij de Christus opgewekt heeft, Die Hij toch niet heeft opgewekt, indien er geen doden opgewekt worden. Immers, indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt; en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren. Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn.”* (1 Korinthe 15:13-20)

De apostel richtte de geest van de Korinthische broeders op de zegeningen van de opstandingsmorgen, wanneer alle slapende heiligen zullen worden opgewekt om voortaan voor eeuwig met hun Heere te leven. *“Zie”,* verklaarde de apostel, *“ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzvolgen in de overwinning. Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?... Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.”* (1 Korinthe 15:51-55,57)

Een glorierijke overwinning staat de getrouwen te wachten. Zich bewust van de mogelijkheden die binnen het bereik lagen van de Korinthische gelovigen, trachtte de apostel hun datgene voor te stellen, wat hen zou opheffen uit zelfzucht en

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

materialisme en wat het leven rijker zou maken door de hoop op de onsterfelijkheid. Ernstig vermaande hij hen om hun hoge roeping in Christus getrouw te zijn. *“Mijn geliefde broeders”,* smeekte hij, *“weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heeren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heere”.* (1 Korinthe 15:58)

Zo trachtte de apostel, op de meest vastberaden en indrukwekkende wijze, de valse en gevaarlijke denkbbeelden en gewoonten die in de gemeente van Korinthe de overhand hadden, te verbeteren. Hij sprak ronduit, doch in liefde voor hun zielen. Bij zijn waarschuwingen en vermaningen bescheen hen het licht van de troon Gods om de verborgen zonden die hun levens verontreinigden, te openbaren. Hoe zou het worden ontvangen?

Nadat Paulus zijn brief verzonden had, was hij bevreesd dat het geschrevene hen die hij probeerde te helpen, te diep zou krenken. Hij vreesde intens voor een verdere vervreemding en soms verlangde hij ernaar, zijn woorden te kunnen herroepen. Degenen die zich, evenals de apostel, voor geliefde gemeenten of instellingen verantwoordelijk hebben gevoeld, kunnen zijn neerslachtigheid van geest en zelfbeschuldiging goed begrijpen. Gods dienstknechten die voor deze tijd de verantwoording van Zijn werk dragen, weten iets van dezelfde ervaring in arbeid, strijd en angstige bezorgdheid dat het lot van de grote apostel was. Bekommerd om de verdeeldheid in de gemeente, op ondankbaarheid en verraad stuitend bij diegenen waarvan hij medeleven en steun had verwacht, zich bewust van het gevaar voor de gemeenten die de zonden in hun midden koesterden, en gedwongen een diepgaand getuigenis te richten als berisping voor hun zonden, ging hij terzelfder tijd gebukt onder de vrees dat hij met te grote gestrengheid zou hebben gehandeld. Met angstige bezorgdheid wachtte hij op berichten over de ontvangst van zijn boodschap.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 31 – De boodschap ter harte genomen

Vanuit Efeze ondernam Paulus een andere zendingsreis, waarbij hij nog eens de plaatsen van zijn vroegere werkzaamheden in Europa hoopte te bezoeken. Toen hij enige tijd te Troas verbleef *“om het Evangelie van Christus te prediken”*, vond hij sommigen die bereid waren aan zijn boodschap gehoor te geven. *“Mij was in de Heere een deur geopend”*, (2 Korinthe 2:12) verklaarde hij later over zijn werkzaamheden in deze plaats. Maar hoewel zijn werk te Troas met succes werd bekroond, kon hij daar niet lang blijven. *“De zorg voor alle gemeenten”*, (2 Korinthe 11:28) en in het bijzonder voor de gemeente te Korinthe, ging hem zeer ter harte. Hij had gehoopt in Troas Titus aan te treffen en van hem te vernemen hoe de woorden van raadgeving en terechtwijzing aan de Korinthische broeders waren opgenomen; doch hierin werd hij teleurgesteld. *“Ik heb geen rust voor mijn geest gehad”*, schreef hij met het oog op deze ervaring, *“omdat ik mijn broeder Titus niet aantrof”*. (2 Korinthe 2:12) Bijgevolg verliet hij Troas en stak over naar Macedonië, waar hij te Filippi Timotheüs ontmoette.

Gedurende deze tijd van bezorgdheid over de gemeente te Korinthe, hoopte Paulus het beste; doch bij tijden overvielen hem diepe gevoelens van droefheid, uit vrees dat zijn meningen en berispingen wellicht verkeerd waren begrepen. *“Ons vlees had geen rust of duur”*, schreef hij achteraf, *„doch wij waren van alle kanten in de druk: van buiten strijd, van binnen vrees. Maar God, die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus”*. (2 Korinthe 7:5-6)

Deze trouwe bode bracht het verheugende nieuws dat er een wonderbare verandering onder de Korinthische gelovigen had plaatsgevonden. Velen hadden het onderricht van Paulus' brief aangenomen, en hadden berouw over hun zonden. Hun leven was niet langer een schande voor het christendom, maar deed een machtige invloed ten gunste van praktische vroomheid gelden.

Vol vreugde zond de apostel een andere brief aan de Korinthische gelovigen, waarin hij aan de blijdschap van zijn hart uiting gaf over het goede werk dat in hen was volbracht: *“Want al heb ik u door mijn brief bedroefd, ik heb er geen spijt van”*. (2 Korinthe 7:8) Wanneer hij door vrees werd gekweld, dat zijn woorden zouden worden veracht, had hij het soms betreurd dat hij zo vastberaden en streng had geschreven. *“Thans verblijdt het mij”*, vervolgde hij, *„niet, dat gij bedroefd zijt geworden, maar dat de droefheid u tot inkeer heeft gebracht; want gij zijt bedroefd geworden naar Gods wil, zodat gij generlei nadeel van ons hebt geleden. Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil”*. Dat berouw dat door invloed van Goddelijke genade in het hart is teweeggebracht, zal tot erkenning en verzaking van zonden leiden. Zodanig waren de vruchten die, zoals de apostel verklaarde, in het leven van de Korinthische gelovigen te zien waren. *“Wat juist deze ervaring... u gebracht heeft: welk een ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver”*. (2 Korinthe 7:9-10)

Een tijdlang ging Paulus gebukt onder de zorgenlast voor de gemeenten — een last zo zwaar dat hij deze bijna niet kon dragen. Valse leraren hadden getracht zijn invloed op de gelovigen te vernietigen en in de plaats van de Evangelische waarheid hun eigen leerstellingen op te dringen. De verwarringen en ontmoedigingen waardoor Paulus was omgeven, komen tot uitdrukking in de woorden: *“Wij hebben bovenmate*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en boven vermogen een zware last te dragen gehad, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten". (2 Korinthe 1:8)

Maar nu was een oorzaak tot bezorgdheid weggenomen. Toen Paulus vernam dat zijn brief aan de Korinthiërs gunstig was ontvangen, bracht hij in vreugdevolle woorden uit: „*Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmee wijzelf door God vertroost worden. Want gelijk het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo valt ons door Christus ook overvloedig vertroosting ten deel. Worden wij verdrukt, het is u tot troost en heil; worden wij getroost, het is u tot een troost, die zijn kracht toont in het doorstaan van hetzelfde lijden, dat ook wij ondergaan. En onze hoop voor u is wel gegrond, want wij weten, dat gij evenzeer aan de vertroosting deel hebt als aan het lijden". (2 Korinthe 1:3-7)*

In de uiting van zijn vreugde over hun vernieuwde bekering en hun groei in genade, schreef Paulus voor deze verandering van hart en leven al de eer aan God toe. „*Maar God zij gedankt*", riep hij uit, „*die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren en de reuk van Zijn kennis allerwegen door ons verspreidt, want wij zijn voor God een geur van Christus onder hen, die gered worden, en onder hen, die verloren gaan.*" (2 Korinthe 2:14-15) In die dagen was het de gewoonte dat een veldheer bij zijn terugkeer van een zegenrijke veldtocht een stoet van krijgsgevangenen met zich voerde. Bij deze gelegenheden werden wierookdragers aangesteld, en wanneer het leger in triomf huiswaarts toog, was de welriekende geur voor de ten dode opgeschreven gevangenen een geur ten dode, als teken dat zij de tijd van hun terechtstelling naderden; maar voor die gevangenen die in de ogen van hun overweldigers genade hadden gevonden, en wiens levens zouden worden gespaard, was het een geur ten leven, die hun liet zien dat hun bevrijding nabij was.

Paulus was nu vol geloof en verwachting. Hij voelde dat satan niet over het werk van God in Korinthe zou zegevieren, en in woorden van lof stortte hij de dankbaarheid van zijn hart uit. Hij en zijn medewerkers wilden hun overwinning over de vijanden van Christus en de waarheid verkondigen door met vernieuwde ijver de kennis van de Heiland uit te dragen. Zoals wierook moest de aangename geur van het Evangelie over de gehele wereld worden verspreid. Voor hen die Christus zouden aannemen, zou de Boodschap een levensgeur ten leven zijn; maar voor hen die in ongelooft zouden volharden, een doodsgreur ten dode.

Zich bewust van de overweldigende belangrijkheid van het werk, riep Paulus uit: „*Wie is tot zulk een taak bekwaam?*" (2 Korinthe 2:16) Wie is in staat Christus op zo'n wijze te prediken, dat zijn vijanden geen oorzaak zullen vinden om de bode, of de boodschap die deze uitdraagt, te versmaden? Paulus wilde de gelovigen de ernstige verantwoordelijkheid die de Evangeliebediening met zich brengt, op het hart binden. Alleen getrouwheid in de prediking van het Woord kan, in vereniging met een zuivere standvastige levenswijze, de inspanningen van de predikers voor God aannemelijk en voor zielen heilzaam maken. Predikers van onze tijd kunnen, overweldigd door een besef van de grootheid van het werk, wel met de apostel uitroepen: „*Wie is tot zulk een taak bekwaam?*"

Er waren ook mensen die Paulus bij het schrijven van zijn eerste brief hadden beschuldigd van zelfverheerlijking. De apostel verwees hier nu naar door aan de leden van de gemeente te vragen of zij zijn motieven aldus beoordeelden. „*Gaan wij weder*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

onzelf aanprijzen?" vroeg hij. „Of hebben wij soms, gelijk sommigen, aanbevelingsbrieven bij u of van u nodig?" (2 Korinthe 3:1) Gelovigen die naar een andere plaats gingen, namen dikwijls aanbevelingsbrieven mee van de gemeente waarvan ze lid waren, maar de leiders van het werk, de stichters van deze gemeenten, hadden zo'n aanbeveling niet nodig. De Korinthische gelovigen die van de verering van afgoden tot het geloof van het Evangelie waren gebracht, waren allen zelf de aanbeveling die Paulus nodig had. Hun erkenning van de Waarheid, en de vernieuwing in hun leven, legden van de betrouwbaarheid van zijn werken en van zijn gezag om als dienaar van Christus raad te geven, terecht te wijzen en te vermanen, een welsprekend getuigenis af.

Paulus beschouwde de Korinthische broeders als zijn getuigenverklaring. „Onze brief zijt gij," zei hij, *„geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen, daar gij toont een brief van Christus te zijn, door onze dienst opgesteld, niet met inkt geschreven, maar met de Geest van de levende God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten.”* (2 Korinthe 3:2-3)

De bekering van zondaren en hun heiligmaking door de Waarheid is het sterkste bewijs voor een prediker dat God hem tot het predikambt heeft geroepen. Het bewijs van zijn apostelschap is in de harten van die bekeerden geschreven, en wordt door de vernieuwing van hun leven bevestigd. Christus, de Hoop der heerlijkheid, heeft in hen gestalte gekregen. Een prediker wordt door deze bekrachtigingen van zijn zending zeer gesterkt.

Nu behoren de dienaren van Christus hetzelfde getuigenis te bezitten als de Korinthische gemeente van Paulus' werken aflegde. Maar ofschoon er in deze tijd veel predikers zijn, is er een groot tekort aan bekwaame, heilige Evangeliedienaren — mannen in wiens hart de liefde van Christus woont. Bij velen zijn de vruchten hoogmoed, zelfvoldaanheid, wereldsgezindheid, muggenzifterij, verbitterdheid en afgunst, die de godsdienst van Christus belijden. In scherp contrast met het leven van de Heiland, legt hun leven dikwijls een treurig getuigenis af van het karakter van de geestelijke arbeid waaronder zij werden bekeerd.

Er kan een mens geen grotere eer te beurt vallen dan door God als een bekwaam dienaar van het Evangelie te worden aangenomen. Maar zij die door de Heere met kracht en succes in Zijn werk worden gezegend, zetten geen hoge borst op. Zij erkennen hun volle afhankelijkheid van Hem, in het besef dat zij van zichzelf geen macht bezitten. Met Paulus zeggen zij: *“Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als ons werk in rekening te brengen, maar onze bekwaamheid is Gods werk, die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren te zijn van een nieuw verbond.”* (2 Korinthe 3:5-6)

Een oprecht prediker doet het werk van de Meester. Hij voelt de belangrijkheid van zijn werk, in het heldere en duidelijke besef dat hij in een zelfde verhouding tot de gemeente en tot de wereld staat als waarin Christus stond. Hij werkt onvermoeid verder om zondaren tot een edeler en hogere levensopvatting te leiden, opdat zij het loon van de overwinnaar mogen ontvangen. Zijn lippen zijn met een gloeiende kool van het altaar beroerd, en hij verheerlijkt Jezus als de enige Hoop van de zondaar. Zij die naar hem luisteren, weten dat hij in innig, krachtig gebed tot God genaderd is. De Heilige Geest rustte op hem, zijn ziel heeft het levende, hemelse vuur bespeurd, en hij is in staat geestelijke dingen met het geestelijke te vergelijken. Hem is macht verleend om de bolwerken van satan af te breken. Harten worden geroerd

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

door zijn verkondiging van Gods liefde, en velen worden ertoe geleid te vragen: *“Wat moet ik doen om behouden te worden?”*

“Daarom, nu wij deze bediening hebben, die ons door barmhartigheid is toevertrouwd, verliezen wij de moed niet, maar hebben wij verworpen alle schandelijke praktijken, die het licht niet kunnen zien, daar wij niet met sluwheid omgaan of het Woord Gods vervalsen, maar de waarheid aan het licht brengen en zo bij elk menselijk geweten onze eigen aanbeveling zijn voor het oog van God. Indien dan nog ons Evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen, die verloren gaan, ongelovigen, wiens overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is. Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Heere, en onszelf als uw dienaren om Jezus' wil. Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.” (2 Korinthe 4:1-6)

Op deze wijze verheerlijkte de apostel de genade en de barmhartigheid van God, die in het heilige pand dat hem als dienaar van Christus was toevertrouwd, werden geopenbaard. Door Gods overvloedige genade werden hij en zijn broeders in moeilijkheden, aanvechtingen en gevaar staande gehouden. Zij hadden hun geloof en hun leringen niet aan de verlangens van hun toehoorders aangepast, noch hadden zij, om hun leringen aantrekkelijker te maken, waarheden die onontbeerlijk waren tot zaligheid, verzwegen. Zij hadden de waarheden in eenvoud en zuiverheid naar voren gebracht, terwijl zij baden voor de overtuiging en de bekering van zielen. En zij hadden ernaar gestreefd hun leven in overeenstemming met hun onderwijzingen te brengen, opdat de gepredikte waarheid ieders geweten zou aanspreken.

“Wij hebben deze schat”, vervolgde de apostel, *“in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons”.* (2 Korinthe 4:7) God had Zijn waarheid door zondeloze engelen kunnen bekendmaken, maar dit was niet Zijn bedoeling. Hij koos menselijke wezens, mensen door zwakheid omgeven, als instrumenten voor de uitwerking van Zijn plannen. De kostbare schat is in aarden vaten gelegd. Door mensen zullen Zijn zegeningen aan de wereld worden overgedragen. Door hen zal Zijn heerlijkheid schijnen in de duisternis van zonden. In de liefdevolle vervulling van hun Evangeliebediening zullen zij de met zonden beladenen en de nooddriftigen vinden en hen tot het kruis leiden. En bij al hun werk zullen zij glorie, eer en prijs toeschrijven aan Hem die boven allen en bij allen is.

Zinspelend op zijn eigen ervaring, toonde Paulus aan dat hij bij zijn keuze voor de dienst van Christus niet door zelfzuchtige motieven werd gedreven, daar zijn weg met beproevingen en verzoeken was bezaaid. *“In alles zijn wij in de druk”,* schreef hij, *“doch niet in het nauw; om raad verlegen, docht niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare”.* (2 Korinthe 8-9)

Paulus herinnerde er zijn broeders aan dat hij en zijn medewerkers als boodschappers van Christus voortdurend in gevaar verkeerden. De ontberingen die zij hadden te verduren, deden hun krachten afnemen. *“Wij die leven”,* schreef hij, *“worden voortdurend aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u”.* (2 Korinthe 4:11-12) Daar deze dienaren van Christus door ontbering en

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

inspanning lichamelijk leden, werden zij aan Zijn dood gelijkvormig. Maar dat wat in hen de dood werkte, bracht de Korinthiërs die door het geloof in de waarheid tot deelgenoten van het eeuwige leven werden gemaakt, geestelijk leven en gezondheid. Dit in aanmerking nemend, moeten de volgelingen van Jezus ervoor waken, de lasten en aanvechtingen van de werkers niet door veronachtzaming en ontrouw nog te vermeerderen.

“Wij hebben dezelfde Geest des geloofs”, ging Paulus verder. Omdat *“geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, geloven ook wij, en daarom spreken wij ook”*. (2 Korinthe 4:13) Ten volle van de werkelijkheid van de hem toevertrouwde waarheid overtuigd, kon Paulus door niets worden bewogen Gods Woord bedrieglijk te behandelen of de overtuigingen van zijn ziel te verbergen. Hij wilde geen rijkdom, eer of genoegen verwerven door zich te onderwerpen aan de meningen van de wereld. Ofschoon hij voortdurend in gevaar verkeerde ter wille van het geloof dat hij aan de Korinthiërs had gepredikt, de martelaarsdood te zullen sterven, was hij niet bevreesd. Hij wist dat Hij Die was gestorven en weer was opgestaan, hem uit het graf zou doen herrijzen en hem voor de Vader stellen.

“Het geschiedt alles om uwentwil, opdat de genade toeneme en door steeds meerderen overvloediger dank worde gebracht ter ere Gods”. (2 Korinthe 4:15) De apostelen predikten het Evangelie niet tot verheerlijking van zichzelf. De hoop om zielen te winnen bracht hen ertoe hun leven aan dit werk te wijden. En het was deze verwachting die hen ervan weerhield hun pogingen ter wille van dreigend gevaar of wezenlijk lijden te staken.

„Daarom”, verklaarde Paulus, *„verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.”* (2 Korinthe 4:16) Paulus bespeurde de macht van de vijand; maar ofschoon zijn lichamelijke kracht afnam, verkondigde hij toch nauwgezet en onverschrokken het Evangelie van Christus. Gekleed in de gehele wapenrusting Gods, trok deze held van het kruis voorwaarts in de strijd. Zijn opgewekte stemming duidde hem aan als overwinnaar van het conflict. De blik gericht op het loon van de getrouwe, riep hij op zegevierende toon uit: *“Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.”* (2 Korinthe 4:17-18)

Zeer ernstig en hartroerend is het beroep op de broeders van Korinthe om opnieuw de onvergankelijke liefde van hun Verlosser in aanmerking te nemen. *“Gij kent immers de genade van onze Heere Jezus Christus”,* schreef hij, *“dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden”*. (2 Korinthe 8:9) U kent de hoogte vanwaar Hij neerdaalde, de diepte van de vernedering waarheen Hij afdaalde. Nadat Hij eenmaal het pad van zelfverloochening en opoffering had betreden, keerde Hij Zich niet af totdat Hij Zijn leven had gegeven. Voor Hem bestond er tussen troon en kruis geen rust.

Paulus besprak punt voor punt, opdat degenen die zijn brief zouden lezen, de wonderbare vernedering van de Heiland om hunnentwil volkomen zouden mogen begrijpen. Allereerst deed hij Christus kennen zoals Hij was, toen Hij gelijk aan God was en met Hem de aanbidding van de engelen ontving. Vervolgens toonde Paulus Hem, op het moment dat Hij de diepste diepten van vernedering had bereikt. Paulus was ervan overtuigd dat, wanneer zij het verbazingwekkende offer dat door de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Majesteit van de hemel was gebracht, zouden kunnen begrijpen, zij alle zelfzucht uit hun leven zouden bannen. Hij wees erop hoe de Zoon van God Zijn heerlijkheid terzijde had gelegd, Zich vrijwillig aan de beperkingen van de menselijke natuur had onderworpen, en daarna Zichzelf als een dienstknecht had vernederd, en gehoorzaam was geworden tot de dood, *“ja, tot de dood des kruises”* (1 Johannes 4:10; 3:1), opdat Hij de gevallen mensheid van de ondergang tot hoop en hemelse vreugde zou kunnen verheffen.

Wanneer wij het Goddelijke karakter zien in het licht van het kruis, zien we genade, zorgende liefde en vergeving verbonden met recht en gerechtigheid. Wij zien in het midden van de troon Eén Die in Zijn handen en voeten en in Zijn zijde de tekenen draagt van het lijden dat Hij heeft doorstaan om de mens met God te verzoenen. Wij zien een eeuwige Vader die een ontoegankelijk licht bewoont, en Die nu door de verdiensten van Zijn Zoon ons tot Zich neemt. De wolk van wraak die slechts ellende en vertwijfeling dreigde te brengen, openbaarde in het van het kruis weerkaatsende licht het handschrift van God: Leef, zondaar, leef! Boetvaardige, gelovige zielen, leef! Ik heb een losprijs voor u betaald.

Wanneer we Christus aanschouwen, vertoeven we op de oever van een onmetelijke liefde. We trachten van deze liefde te spreken, maar woorden schieten te kort. We overdenken Zijn leven op aarde, het offer dat Hij voor ons bracht, Zijn werk in de hemel als onze Middelaar, en de woningen die Hij bereidt voor hen die Hem liefhebben, en we kunnen slechts uitroepen: O, hoogte en diepte van de liefde van Christus! *“Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden”*. (1 Johannes 4:10) *“Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden.”* (1 Johannes 3:1)

In iedere oprechte discipel brandt deze liefde als een heilig vuur op het altaar van het hart. Het was op de aarde, dat Gods liefde door Christus werd geopenbaard. En op aarde moeten Zijn kinderen door een onberispelijke levenswandel deze liefde weerkaatsen. Op deze wijze worden zondaren naar het kruis geleid, en aanschouwen zij het Lam Gods.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 32 – Een vrijgevige gemeente

In zijn eerste brief aan de gemeente te Korinthe gaf Paulus de gelovigen aanwijzingen over de algemene stelregels die aan de instandhouding van Gods werk op aarde ten grondslag liggen. Schrijvende over zijn arbeid als apostel ten behoeven van hen, vroeg hij zich af:

“Wie doet ooit dienst in het leger en betaalt zijn eigen soldij? Wie plant een wijngaard zonder van de vrucht daarvan te eten? Of wie weidt een kudde en geniet niet van de melk der kudde? Spreek ik hier soms van menselijk standpunt, of spreekt ook de wet niet van deze dingen? Want in de wet van Mozes staat geschreven: Gij zult een dorsende os niet muilbanden. Bemoeit God Zich soms met de ossen? Of zegt Hij dit in elk geval om onzentwil? Ja om onzentwil werd het geschreven, omdat de ploeger moet ploegen in hope, en wie dorst moet dorsen in de hoop zijn deel te ontvangen.” (1 Korinthe 9:7-10)

„Indien wij het zijn, die voor u het geestelijke gezaaid hebben”, vroeg de apostel verder, “is het dan te veel, dat wij van u het stoffelijke zouden oogsten? Indien anderen deel hebben aan de bevoegdheid over u, wij niet veel meer? Doch wij hebben van deze bevoegdheid geen gebruik gemaakt, maar wij verdragen alles om geen hindernis voor het Evangelie van Christus op te werpen. Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar? Zo heeft de Heere ook voor de verkondigers van het Evangelie de regel gesteld, dat zij van het Evangelie leven.” (1 Korinthe 9:11-14)

De apostel herinnerde hier aan de verordening van de Heere voor het onderhoud van de priesters die in de tempel dienden. Zij die tot deze heilige dienst waren afgezonderd, werden door hun broeders die zij met geestelijke zegeningen dienden, onderhouden. *“Nu hebben zij, die uit de zonen van Levi het priesterambt verkrijgen, volgens de wet wel de opdracht tienden te heffen van het volk.”* (Hebreeën 7:5) De stam van Levi was door de Heere verkozen om de heilige diensten van de tempel en het priesterschap te verrichten. Over de priester staat geschreven: *„De Heere, uw God, heeft hem ... uitverkoren, opdat hij voor de Heere zou staan en dienst zou doen in Zijn Naam.”* (Deuteronomium 18:5) Een tiende van alle inkomens werd door de Heere als Zijn eigendom gevorderd, en het achterhouden van het tiende deel werd door de Heere als roof beschouwd.

En naar dit ondersteuningsplan van het predikambt verwees Paulus toen hij zei: *„Zo heeft de Heere ook voor de verkondigers van het Evangelie de regel gesteld, dat zij van het Evangelie leven”*. En later, in zijn brief aan Timotheüs, zei de apostel: *„De arbeider is zijn loon waard.”* (1 Timotheüs 5:18)

Het betalen van tienden was slechts een deel van Gods opzet tot ondersteuning van Zijn dienst. Talrijke gaven en offers waren door God nauwkeurig omschreven. In het Joodse stelsel werd het volk geleerd een geest van vrijgevigheid, zowel tot onderhoud van het werk van God als tot voorziening in de noden van de armen, te koesteren. Voor bijzondere aangelegenheden waren vrijwillige offers ingesteld. Bij de inzameling van de oogst en van de vruchten van de wijnstok werden de eerste vruchten van het veld — koren, wijn en olie — de Heere als een offer gewijd. De nalezingen en de randen van het veld waren voor de armen bestemd. Wanneer de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

schapen werden geschoren werden de eerstelingen van de wol voor God afgezonderd. Dat gebeurde ook met de eerstelingen van het graan wanneer het koren werd gedorst. Dit gebeurde ook met de eerstgeborenen van alle dieren. Voor de eerstgeboren zoon werd een losgeld betaald. De eerstelingen werden voor de Heere in het heiligdom gebracht en waren daarna voor het gebruik van de priesters bestemd.

Door dit systeem van vrijgevigheid wilde de Heere Israël leren dat Hij in alle dingen de Eerste moest zijn. Op deze manier werden zij eraan herinnerd dat God de Eigenaar was van hun velden, hun kudden, en hun vee; dat Hij het was, Die hun zonneshijn en regen zond, Die het gewas tot ontwikkeling deed komen en rijpen. Alle dingen die zij bezaten, behoorden Hem toe. Zij waren slechts de rentmeesters van Zijn goederen.

Het is niet Gods bedoeling dat christenen, van wie de voorrechten die van de Joodse natie verre overtreffen, minder overvloedig zullen geven dan de Joden deden. „Van een ieder, wie veel gegeven is”, verklaarde de Heiland, “zal veel geëist worden.” (Lucas 12:48) De van de Hebreëen vereiste vrijgevigheid zou grotendeels hun eigen natie ten goede komen. Heden ten dage breidt het werk Gods zich uit over de gehele aarde. Christus heeft de schatten van het Evangelie in de handen van Zijn volgelingen gelegd, en hen voor de taak gesteld om de blijde boodschap van verlossing aan de wereld te verkondigen. Onze verplichtingen zijn zonder twijfel veel groter dan die van het oude Israël.

Wanneer Gods werk zich uitbreidt, zal de roep om hulp steeds sterker worden. Om aan deze oproepen te kunnen voldoen, moeten de christenen het bevel ter harte nemen: „Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in Mijn huis.” (Maleachi 3:10) Wanneer alle belijders van de leer van Christus getrouw God hun tienden en offergaven zouden brengen, zou Zijn schatkamer vol zijn. Dan zou er geen aanleiding zijn om de toevlucht te nemen tot markten, loterijen of feestelijke gelegenheden om de benodigde middelen tot ondersteuning van het Evangelie te verkrijgen.

De mensen zijn geneigd hun middelen voor eigen genot, tot bevrediging van begeerten, voor eigen sieraden, of tot verfraaiing van hun huizen te gebruiken. Veel gemeenteleden aarzelen niet voor deze doeleinden in ruime mate, en zelfs verkwistend, hun geld uit te geven. Maar wanneer hun wordt gevraagd voor de schatkamer des Heeren te geven, ter bevordering van Zijn werk op aarde, aarzelen ze. Misschien geven zij, in het besef dat zij er zich toch eigenlijk niet aan kunnen onttrekken, een veel kleiner bedrag dan zij vaak voor nodeloos genot uitgeven. Zij leggen geen onvervalste liefde voor de dienst van Christus, geen oprechte belangstelling voor de redding van zielen aan de dag. Geen wonder dat het geestelijke leven van zulke gemeenteleden slechts een kwijnend, ziekelijk bestaan leidt.

Hij, wiens hart gloeit van de liefde van Christus, zal het niet slechts als een plicht maar als een vreugde beschouwen om mee te helpen aan de voortgang van het verhevenste en heiligste werk dat aan mensen werd toevertrouwd — het werk om aan de wereld de rijkdommen van goedheid, barmhartigheid en waarheid aan te bieden. Het is de geest van hebzucht die de mensen ertoe brengt de middelen die God rechtmatig toebehoren, tot bevrediging van zichzelf aan te wenden; en deze geest is voor de Heere heden ten dage evenzeer een gruwel als toen Hij door Zijn profeet Zijn volk streng berispte: “Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing. Met de vloek zijt gij vervloekt, en Mij berooft gij, gij volk in zijn geheel.” (Maleachi 3:8-9)

De geest van vrijgevigheid is de geest van de hemel. Deze geest vindt zijn hoogste uiting in het offer van Christus aan het kruis. Om onzentwille gaf de Vader Zijn eniggeboren Zoon; en nadat Christus alles had opgegeven wat Hij bezat, gaf Hij Zichzelf, opdat mensen zouden worden gered. Het kruis van Golgotha moet voor iedere volgeling van de Heiland een oproep tot vrijgevigheid zijn. De stelregel die men daar ziet is: geven, geven. „*Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft.*” (1 Johannes 2:6)

Aan de andere kant is de geest van zelfzucht de geest van satan. De stelregel die in het leven van de wereldlingen geopenbaard wordt is: nemen, nemen! Op deze wijze hopen zij geluk en vermogen te verkrijgen, maar de vrucht van hetgeen zij zaaiden is ellende en dood.

Zolang God niet ophoudt Zijn kinderen te zegenen, moeten zij hun verplichtingen nakomen door Hem het deel terug te geven dat Hij eist. Zij moeten niet alleen het Hem toekomende deel teruggeven, maar zij moeten in Zijn schatkamer een vrijwillige bijdrage als dankoffer brengen. Zij moeten de Schepper met vreugdevolle harten de eerstelingen van hun gaven — hun kostbaarste bezittingen, hun beste en heiligste diensten — wijden. Op deze wijze zullen zij rijke zegeningen verkrijgen. God Zelf zal hun zielen doen zijn als een besproeide hof, waarvan de wateren niet meer opdrogen. En wanneer de laatste grote oogst rijpt, zullen de schoven die ze de Meester kunnen brengen, de beloning zijn voor hun onzelfzuchtig gebruik van de hun verleende talenten.

Gods uitverkoren boodschappers die met baanbrekende arbeid bezig zijn, moeten zich nooit gedwongen zien de strijd zonder de hulp en de oprechte steun van hun broeders voor eigen kosten te nemen. Het is de plicht van de gemeenteleden om tegenover hen die hun wereldlijk beroep ter zijde legden om zichzelf aan de Evangeliebediening te kunnen wijden, vrijgevigheid te tonen. Wanneer Gods dienaren worden aangemoedigd, wordt Zijn zaak aanmerkelijk bevorderd. Maar wanneer, door de zelfzucht van mensen, hun de rechtmatige steun wordt onthouden, verslappen hun handen en wordt hun werkzaamheden vaak ernstig geschaad.

Gods misnoegen ontbrand tegen de zulken die er aanspraak op maken Zijn volgelingen te zijn en die toch ingezegende arbeiders die een werkzaam aandeel in de Evangelieverkondiging hebben, in hun levensonderhoud te kort doen. Deze egoïsten zullen rekenschap moeten afleggen niet alleen van het misbruik van het geld van hun Heere, maar ook van de neerslachtigheid en de zielesmart die zij door hun handelwijze bij Zijn trouwe dienaren hebben veroorzaakt. Degenen die tot het predikambt geroepen zijn en die bij de oproep tot het vervullen van hun taak alles hebben opgegeven om zich in de dienst van God te stellen, moeten voor hun zelfopofferende diensten voldoende vergoeding ontvangen om in het onderhoud van zichzelf en hun gezinsleden te kunnen voorzien.

In de verschillende wereldse beroepen kunnen trouwe arbeiders, of ze nu geestelijke of lichamelijke arbeid verrichten, op goede lonen aanspraak maken. Is het werk tot verspreiding van de waarheid en om zielen tot Christus te leiden niet van meer belang dan enige andere arbeid? En hebben degenen die zich getrouw aan dit werk geven, niet billijkerwijze recht op een ruime vergoeding? Door onze beoordeling

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van de betrekkelijke waarde van het werk tot geestelijk en tot zedelijk welzijn, tonen wij onze waardering voor de hemelse dingen in vergelijking met de aardse.

Opdat er in de schatkamer voorraden zullen zijn tot onderhoud van de Evangeliebediening, en om aan de oproepen tot bijstand in het zendingswerk te kunnen voldoen, is het noodzakelijk dat Gods volk blijmoedig en met milde hand geeft. Een ernstige verantwoordelijkheid rust op de predikers om de gemeenten de behoeften van Gods werk voor ogen te houden en hen tot vrijgevigheid te manen. Wanneer dit wordt veronachtzaamd en de gemeenten in gebreke blijven om in de noden van anderen te voorzien, lijdt niet alleen het werk van de Heere hieronder, maar wordt ook de gelovigen de zegening die hun deel zou zijn, onthouden.

Zelfs zij die heel arm zijn, moeten hun gaven aan God brengen. Zij zullen door zichzelf te verloochenen en anderen te helpen wiens nood dringender is dan die van henzelf, deelhebben aan de genade van Christus. De gave van de arme, de vrucht van zelfverloochening, reikt als geurige wierook tot voor God. En iedere daad van zelfopoffering versterkt de geest van liefdadigheid in het hart van de gever, en brengt hem in nauwere verbinding met Hem Die rijk was, maar om onzentwille arm werd, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden.

De daad van de weduwe die twee penninkjes — al wat zij had — in de offerkist wierp, is op schrift gesteld ter bemoediging van hen die met armoede hebben te kampen, maar die toch verlangen om met hun gaven het werk van God te ondersteunen. Christus vestigt de aandacht van de discipelen op deze vrouw die *“haar ganse levensonderhoud”* had gegeven. Hij achtte haar gave van meer waarde dan de grote offergaven van hen voor wie het geven van aalmoezen geen zelfverloochening vorderde. Zij hadden van hun overvloed een klein deel gegeven. De weduwe had, in het brengen van haar offer, zelfs haar levensonderhoud zich ontzegd in het vertrouwen dat God in haar noden voor de volgende dag zou voorzien. Van haar verklaarde de Heiland: *“Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben.”* (Marcus 12:43-44) Hiermee toonde Hij aan dat de waarde van de gift niet wordt beoordeeld naar de grootte van het bedrag, maar naar wat verhoudingsgewijs gegeven werd, en naar het motief dat de gever tot zijn daad aanspoorde.

Gedurende zijn ambtsbediening onder de gemeenten was de apostel Paulus onvermoeibaar in zijn pogen om de pasbekeerden tot grote daden voor de zaak van God te inspireren. Dikwijls moedigde hij hen aan om vrijgevigheid te beoefenen. Toen hij met de oudsten van Efeze sprak over zijn vroegere werkzaamheden te midden van hen, zei hij: *“Ik heb u in alles betoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich de woorden van de Heere Jezus herinneren, die Zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen”.* (Handelingen 20:35). *„Wie karig zaait”,* schreef hij aan de Korinthiërs, *“zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten. Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief.”* (2 Korinthe 9:6-7)

Bijna alle Macedonische gelovigen waren arm aan aardse goederen, maar hun harten vloeiden over van liefde tot God en Zijn waarheid, en zij droegen blijmoedig bij tot bevestiging van het Evangelie. Wanneer er in de heidense gemeenten algemene inzamelingen werden gehouden ter ondersteuning van de Joodse gelovigen, werd de vrijgevigheid van de bekeerden te Macedonië tot voorbeeld gesteld. Toen de apostel

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

aan de gelovigen te Korinthe schreef, vestigde hij hun aandacht op „*de genade Gods, die aan de gemeenten van Macedonië geschonken is. Want, doordat zij beproefd zijn gebleken in veel verdrukking, hebben hun overvloedige blijdschap en diepe armoede nog overvloedig de rijkdom van hun mildheid bevorderd; want zij deden ... wat zij konden, ja meer dan dat, en zij vroegen, met alle aandrang, uit eigen beweging van ons de gunst, deel te mogen nemen aan het dienstbetoon voor de heiligen.*” (2 Korinthe 8:1-4)

De bereidwilligheid van de zijde van de Macedonische gelovigen om te offeren was een gevolg van algehele toewijding. Door de Geest Gods bewogen, “*gaven zij zich eerst aan de Heere.*” (2 Korinthe 8:5) Daarna waren zij gewillig om rijkelijk van hun middelen bij te dragen tot onderhoud van het Evangelie. Het was onnodig hen tot geven aan te sporen. Zij verheugden zich in het voorrecht zichzelf het nodige te ontzeggen om in de noden van anderen te kunnen voorzien. Indien de apostel hen ervan zou hebben weerhouden, zouden ze er bij hem op aangedrongen hebben hun gave aan te nemen. In hun eenvoud en oprechtheid, en in hun liefde tot de broeders, verloochenden zij zich met blijdschap, en genoten zij aldus rijkelijk de vrucht van liefdadigheid.

Toen Paulus Titus naar Korinthe zond om de gelovigen te sterken, gaf hij hem de aanwijzing, deze gemeente op te bouwen in de genade van het geven. In een persoonlijk schrijven aan de gelovigen voegde hij daar nog zijn eigen oproep aan toe. “*Zoals gij in alles overvloedig zijt*”, smeekte hij, “*in geloof, in spreken, in kennis, in volkomen toewijding en in de liefde, die van ons tot u uitgegaan is, zo weest dan ook in dit liefdewerk overvloedig*”. (2 Korinthe 8:7) “*Voltooit thans dan ook de uitvoering, opdat met de maat van uw bereidwilligheid ook de voltooiing uit hetgeen gij hebt overeenstemme. Want als de bereidvaardigheid aanwezig is, is zij welkom naar hetgeen zij heeft, niet naar hetgeen zij niet heeft.*” (2 Korinthe 8:11-12) “*En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn,...terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt.*” (2 Korinthe 9:8, 11)

Onbaatzuchtige vrijgevigheid bracht de eerste gemeente grote vreugde. De gelovigen wisten dat hun pogingen meehielpen de Evangelieboodschap te zenden aan hen die in duisternis waren. Hun liefdadigheid getuigde ervan dat zij de genade van God niet tevergeefs hadden ontvangen. Wat anders kan zo'n vrijgevigheid teweegbrengen dan enkel en alleen de heiligmaking door de Geest? In de ogen van gelovigen en ongelovigen was het een wonder van genade.

Geestelijke wasdom is nauw verbonden met christelijke vrijgevigheid. De volgelingen van Christus zullen zich verheugen in het voorrecht de milddadigheid van de Verlosser in hun leven te mogen openbaren. Wanneer zij aan de Heere geven, hebben zij de verzekering dat hun schat hen vooruitgaat naar de hemelse hoven. Willen de mensen hun bezittingen in veiligheid brengen? Laten zij ze leggen in de handen die de littekenen van het kruis dragen. Willen zij van hun vermogen genieten? Laten zij het ten zegen van de armen en lijdenden gebruiken. Willen zij hun bezittingen vermeerderen? Laten zij het Goddelijk bevel ter harte nemen: “*Vereer de Heere met uw rijkdom en met de eerstelingen van al uw inkomsten, dan zullen uw schuren met overvloed gevuld worden en uw perskuipen van most overstromen.*” (Spreuken 3:9-10) Trachten zij hun goederen voor zelfzuchtige doeleinden te

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

behouden, dan zal dit hun tot eeuwig nadeel strekken. Geven zij hun schatten echter aan God, dan zullen deze vanaf dat ogenblik Zijn inscriptie dragen. Ze zijn dan met Zijn onveranderlijkheid verzegeld. God zegt: *“Welzalig gij die aan alle wateren zaait.”* (Jesaja 32:20)

Een voortdurend medelen van Gods gaven, overal waar het werk van God of de noden van de mensheid onze hulp vragen, leidt niet tot armoede: *“Er zijn er, die uitstrooien en toch nog meer verkrijgen; terwijl anderen meer inhouden dan recht is en toch gebrek lijden.”* (Spreuken 11:24)

De zaaier vermenigvuldigt zijn zaad door het uit te strooien. Ditzelfde doen ook zij die getrouw zijn in het uitdelen van Gods gaven. Door uit te delen, vermeerderen zij hun zegeningen. *“Geeft en u zal gegeven worden”,* heeft God beloofd, *“een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven.”* (Lucas 6:38)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 33 – Werken onder moeilijke omstandigheden

Ofschoon Paulus zijn bekeerlingen nauwkeurig de duidelijke, Schriftuurlijke leer omtrent de juiste ondersteuning van Gods werk voorhield, en ofschoon hij voor zichzelf, als een dienaar van het Evangelie, aanspraak maakte op een *“bevoegdheid om vrij te blijven van handenarbeid”* (1 Korinthe 9:6), dat wil zeggen van een wereldlijk beroep voor zijn levensonderhoud, oefende hij toch meerdere malen gedurende zijn ambtsbediening in de grote beschavingscentra een handwerk uit om in zijn onderhoud te voorzien.

Lichamelijke arbeid werd onder de Joden niet als ongewoon of vernederend beschouwd. De Hebreëen werden door Mozes onderricht om hun kinderen aan vlijtige gewoonten te wennen; en het werd als zonde beschouwd toe te staan dat de jeugd onbekend met lichamelijke arbeid opgroeide. Zelfs wanneer een kind was opgevoed tot de heilige dienst, hield men praktische kennis voor onontbeerlijk, iedere jongen, of zijn ouders nu rijk of arm waren, werd één of ander ambacht geleerd. Ouders die verzuimden hun kinderen een dergelijke opvoeding te verschaffen, werden beschouwd als afgeweken van de onderrichting van de Heere. Overeenkomstig deze gewoonte had Paulus reeds vroeg het beroep van tentenmaker geleerd.

Voordat Paulus een volgeling van Christus werd, had hij een hoge positie bekleed, en was hij voor zijn levensonderhoud niet afhankelijk van handenarbeid. Maar later, toen hij al zijn inkomsten ter bevordering van de zaak van Christus had aangewend, nam hij bij tijden de toevlucht tot zijn ambacht om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dit was in het bijzonder het geval wanneer hij werkte in plaatsen waar zijn motieven verkeerd zouden kunnen worden opgevat.

We lezen voor het eerst van Paulus' handenarbeid te Thessalonica, waar hij zich door het werk van zijn handen in leven hield, terwijl hij daar het Woord predikte. In zijn schrijven aan de gemeente van gelovigen aldaar, herinnerde hij hen eraan dat hij zich had *“kunnen laten gelden”*, en hij voegde eraan toe: *“Gij herinnert u, broeders, onze moeite en inspanning. Terwijl wij nacht en dag werkten, om niemand uwer lastig te vallen, hebben wij u het Evangelie van God gepredikt.”* (1 Thessalonicenzen 2:6,9) In zijn tweede brief aan hen verklaarde hij opnieuw dat hij en zijn medewerkers bij hen geen *“gegeven brood bij iemand hebben gegeten”*. Nacht en dag werkten wij, schreef hij, *“om niemand van u lastig te vallen; niet dat wij er geen bevoegdheid toe hebben, maar om ons u tot een voorbeeld ter navolging te stellen.”* (2 Thessalonicenzen 3:8,9)

Te Thessalonica had Paulus mensen aangetroffen die weigerden met de handen te werken. Met het oog op deze klasse van mensen schreef hij later: *“Sommigen onder u gedragen zich ongeroged, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is; zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Heere Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten”*. Gedurende zijn werk te Thessalonica was Paulus er wel op bedacht zulke mensen tot een goed voorbeeld te zijn. *„Want ook toen wij bij u waren, bevelen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten.”* (2 Thessalonicenzen 3:11-12,10)

Satan was er te allen tijde op uit om de inspanningen van Gods dienaren te verzwakken door een geest van fanatisme aan te wakkeren. Zoals het was in de dagen van Paulus, zo was het ook in latere eeuwen, gedurende de tijd van de Reformatie.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Wyclif, Luther en vele anderen die door hun invloed en hun geloof voor de wereld tot een zegen waren, moesten het hoofd bieden aan de listen waarmee de vijand onbezonnen, onrustige en ontevreden gemoederen tot fanatisme probeerde te leiden. Misleide zielen hebben geleerd dat het verkrijgen van ware heiligheid de geest boven alle aardse gedachten verheft en de mensen ertoe brengt zich geheel van arbeid te onthouden. Anderen die extreme gedachten hebben over bepaalde Bijbelteksten, hebben geleerd dat arbeid zonde is, dat christenen zich niet druk moeten maken over het tijdelijke welzijn van zichzelf en hun gezinnen, maar hun leven geheel aan geestelijke dingen moeten wijden. De leer en het voorbeeld van Paulus houden een verwijt in tegen zulke buitenissige zienswijzen.

Gedurende zijn verblijf te Thessalonica was Paulus niet geheel van de arbeid van zijn handen afhankelijk. Toen hij later aan zijn ervaring in die stad herinnerde, schreef hij aan de gelovigen te Filippi, uit erkentelijkheid voor de gaven die hij tijdens zijn verblijf aldaar van hen had ontvangen, de woorden: *“Want ook te Thessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden.”* (Filippenzen 4:16) Ondanks het feit dat hij deze hulp ontving, zorgde hij ervoor de Thessalonicenzen een voorbeeld van vlijt voor te houden, zodat niemand hem terecht van hebzucht kon beschuldigen en zodat degenen die vasthielden aan hun fanatieke zienswijzen omtrent handenarbeid, tevens een praktische terechtwijzing ontvingen.

Toen Paulus voor het eerst Korinthe bezocht, bevond hij zich te midden van een bevolking die de motieven van vreemdelingen wantrouwde. De Grieken aan de zee kust waren ondernemende kooplieden. Zij hadden zich zolang in oneerlijke zakelijke aangelegenheden geoefend, dat zij tot de overtuiging waren gekomen dat gewin godvruchtig was, en dat geldmakerij, hetzij op een eerlijke of op een oneerlijke manier, prijzenswaardig was. Paulus was bekend met hun karaktereigenschappen, en hij wilde hun geen gelegenheid geven om te zeggen dat hij het Evangelie predikte om zichzelf te verrijken. Met recht had hij van zijn Korinthische hoorders ondersteuning kunnen vorderen. Maar hij was bereid afstand te doen van dit recht, opdat zijn bruikbaarheid en succes als prediker niet zou worden benadeeld door kwade achterdocht, als zou hij het Evangelie uit winstbejag prediken. Hij probeerde iedere aanleiding tot verkeerde voorstelling uit de weg te ruimen, zodat de kracht van zijn boodschap niet verloren zou gaan.

Spoedig na zijn aankomst te Korinthe vond Paulus *“een Jood, genaamd Aquila, van geboorte uit Pontus, die juist uit Italië gekomen was met Priscilla, zijn vrouw”*. Dezen waren van *“hetzelfde handwerk”* als hij. Verbannen door het decreet van Claudius, dat alle Joden beval Rome te verlaten, waren Aquila en Priscilla naar Korinthe gekomen, waar zij een tentenmakersbedrijf vestigden. Paulus informeerde naar hen en toen hij vernam dat zij God vreesden en dat zij de verderfelijke invloeden waarmee zij waren omringd, zochten te vermijden, *“bleef hij bij hen”*, en werkte hij. *“En hij hield elke sabbat besprekingen in de synagoge en trachtte Joden en Grieken te overtuigen.”* (Handelingen 18:2-4)

Later voegden Silas en Timotheüs zich te Korinthe bij Paulus. Deze broeders brachten vanuit de gemeenten in Macedonië gaven tot ondersteuning van het werk met zich mee.

In zijn tweede brief aan de gelovigen te Korinthe, die hij schreef nadat hij daar een sterke gemeente had gesticht, bekeek Paulus opnieuw zijn leefwijze onder hen. *“Heb ik er verkeerd aan gedaan”*, vroeg hij, *“dat ik, om u te verhogen, mijzelf*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

vernederde door u om niet het Evangelie Gods te verkondigen? Andere gemeenten heb ik geplunderd door vergoeding aan te nemen om u van dienst te kunnen zijn, en toen ik bij u was en gebrek kreeg, ben ik niemand lastig gevallen, want wat mij ontbrak, hebben de broeders, die uit Macedonië kwamen, aangevuld en in elk opzicht heb ik mij ervoor gewacht u tot last te zijn, en dit zal ik blijven doen. Zo zeker als de waarheid van Christus in mij is: dit roemen zal mij niet belet worden in de streken van Acháje.” (2 Korinthe 11:7-10)

Paulus deelde mee waarom hij in Korinthe deze handelwijze had gevolgd. Hij deed dit omdat hij geen reden tot verwijt wilde geven aan degenen die daartoe „de gelegenheid” (2 Korinthe 11:12) zochten. Terwijl hij tenten had gemaakt, had hij ook trouw gewerkt voor de verkondiging van het Evangelie. Zelf verklaart hij over zijn werk: *“De tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten”. En hij voegt eraan toe: “Want waarin zijt gij achtergesteld bij de overige gemeenten, dan alleen hierin, dat ik u niet persoonlijk ben lastig gevallen? Vergeeft mij dit onrecht. Zie, het is nu de derde maal, dat ik gereed sta tot u te komen, en ik zal u niet lastig vallen; want het is mij niet om het uwe, maar om uzelf te doen..... Ik voor mij zal zeer gaarne offers brengen, ja, mijzelf opofferen voor uw zielen.” (2 Korinthe 12:12-15)*

Gedurende de lange periode van zijn dienstwerk in Efeze, waar hij drie jaren lang een krachtige Evangelie-uitbreiding door die gehele plaats nastreefde, wijdde Paulus zich weer aan zijn handwerk. Zowel te Efeze als te Korinthe werd Paulus bemoedigd door de aanwezigheid van Aquila en Priscilla, die hem bij zijn terugkeer naar Klein-Azië tot het einde van zijn tweede zendingsreis hadden vergezeld.

Er waren sommigen die bezwaren maakten tegen Paulus' handenarbeid. Zij verklaarden dat het onverenigbaar was met het werk van een Evangeliedienaar. Waarom zou Paulus, een dienaar van de eerste orde, zich naast de prediking van het Woord ook met andere arbeid bezighouden? Was niet de arbeider zijn loon waard? Waarom zou hij met het maken van tenten tijd verspillen die, naar het zich liet aanzien, beter kon worden besteed?

Maar Paulus beschouwde de tijd die hij op die wijze besteedde niet als verloren. Wanneer hij met Aquila werkte, onderhield hij de verbinding met de grote Meester en liet hij geen gelegenheid voorbijgaan om voor de Heiland te getuigen en diegenen te helpen die hulp nodig hadden. Zijn gedachten strekten zich steeds uit naar geestelijke kennis. Hij gaf zijn medewerkers onderricht in geestelijke zaken en was tevens een voorbeeld van vlijt en doortastendheid. Hij was bekwaam en bedrijvig in zaken, „*vurig van geest*” (Romeinen 12:11), de Heere dienende. Wanneer hij zijn handwerk uitoefende, kwam hij in aanraking met een groep van mensen die hij anders niet had kunnen bereiken. Hij liet zijn metgezellen zien dat kundigheid in het dagelijks bedrijf een gave van God is, die zowel de gave als de wijsheid om deze goed te gebruiken verleent. Hij leerde dat God zelfs in de arbeid van het alledaagse leven moet worden geëerd. Zijn door het werk ruw geworden handen deden niets af aan de kracht van zijn bezielende oproepen als dienaar van Christus.

Paulus werkte soms nacht en dag, niet slechts voor zijn eigen levensonderhoud, maar ook om zijn medewerkers te helpen. Hij deelde zijn inkomsten met Lucas en hij hielp Timotheüs. Hij leed bij tijden zelfs honger om de noden van anderen te kunnen lenigen. Hij was een onzelfzuchtig mens. Tegen het einde van zijn Evangeliebediening, toen hij bij zijn afscheid te Miléte tot de oudsten

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van Efeze sprak, kon hij voor hen zijn ruwgewerkte handen omhoogsteken en zeggen: „Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd; zelf weet gij, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen, die bij mij waren, hebben voorzien. Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich de woorden van de Heere Jezus herinneren, Die Zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:33-35)

Wanneer predikers van mening zijn dat zij ter wille van de zaak van Christus ongerief en ontbering hebben te lijden, laten zij dan in gedachten de werkplaats bezoeken waar Paulus werkte. Laten zij eraan denken dat, terwijl deze uitverkoren man Gods bezig was met het tentdoek, hij werkte voor zijn brood, dat hij door zijn arbeid als apostel zeker ten volle had verdiend.

Arbeid is een zegen, geen vloek. Een geest van traagheid doet de godsvrucht te niet en bedroeft de Geest van God. Stilstaand water geeft een vieze reuk, maar een zuivere stroom verspreidt gezondheid en vreugde over het land. Paulus wist dat zij die lichamelijke arbeid veronachtzamen, spoedig weinig weerstand zouden bezitten. Hij wilde jonge predikers leren dat zij door lichamelijke arbeid, door oefening van spieren en zenuwen, kracht zouden verkrijgen om de inspanningen en ontberingen die hen in het arbeidsveld stonden te wachten, te verduren. En hij besepte dat het zijn eigen onderwijs aan levensvatbaarheid en kracht zou ontbreken, indien hij niet alle lichaamsdelen door goede oefening trainde.

De trage verspeelt de onschatbare ervaring die door een getrouwe vervulling van de gewone levensplichten wordt verkregen. Niet enkelen, maar duizenden menselijke wezens leven slechts om zich de weldaden die God hun in Zijn goedheid verleent, ten nutte te maken. Zij vergeten God dankoffers te brengen voor de rijkdommen die Hij hun heeft toevertrouwd. Zij vergeten dat zij, door met de hun verleende talenten verstandig te handelen, zowel producenten als consumenten dienen te zijn. Indien zij begrip hadden van het werk dat de Heere van hen, als van Zijn helpende hand vereist, zouden zij geen verantwoordelijkheid schuwen.

De bekwaamheid van jonge lieden die zich door God tot het predikambt voelen geroepen, is in grote mate afhankelijk van de wijze waarop zij hun werkzaamheden beginnen. Wie door God tot het werk van predikant verkozen wordt, moet bereid zijn van zijn roeping blijk te geven en zich met alle mogelijke middelen tot een bekwaame arbeid te ontwikkelen. Hij moet ernaar streven een zodanige ervaring te verkrijgen, dat hij in staat is om plannen te beramen, te organiseren, en uit te voeren. Wanneer mensen de heiligheid van hun roeping verstaan, zullen zij door zelfucht hun Meester meer en steeds meer gelijk worden in het openbaren van Zijn goedheid, liefde en waarheid. En wanneer zij in ernst tonen dat zij de hun toevertrouwde talenten benutten, zal de gemeente hen op oordeelkundige wijze terzijde staan.

Niet allen die zich tot prediken voelen geroepen, moeten worden aangemoedigd om zichzelf en hun gezinsleden terstond voor regelmatige financiële ondersteuning op de gemeente te verlaten. Het gevaar bestaat dat sommigen met beperkte ervaring zullen worden verleid door vleierij en door onverstandige aanmoediging om, onafhankelijk van iedere ernstige poging hunnerzijds, volledige steun te verwachten. De middelen die voor de uitbreiding van Gods werk geschonken zijn moeten niet worden gebruikt door mannen die slechts willen prediken om zich

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

een levensonderhoud te verschaffen, en zodoende een zelfzuchtig verlangen naar een gemakkelijk leven bevredigen.

Jonge mensen die hun gaven in de Evangeliebediening wensen aan te wenden, zullen een nuttige les vinden in het voorbeeld van Paulus te Thessalonica, Korinthe, Efeze en andere plaatsen. Ofschoon een bekwaam redenaar, en door God tot een speciaal werk uitverkoren, voelde hij zich nooit boven de arbeid verheven, of werd hij nooit moe om voor de zaak die hij liefhad, offers te brengen. *“Tot op dit ogenblik”,* schreef hij aan de Korinthiërs, *„verduren wij honger, dorst, naaktheid, vuistslagen en een zwervend leven; wij verrichten zware handenarbeid; worden wij gescholden, wij zegenen; worden wij vervolgd, wij verdragen.”* (1 Korinthe 4:11-12)

Paulus, een van de grootste leraren onder de mensen, volbracht de nederigste plichten met evenveel opgewektheid als de hoogste. Hij oefende gewillig zijn handwerk uit, wanneer de omstandigheden dit in zijn dienst voor de Meester schenen te vereisen. Desondanks was hij steeds bereid zijn wereldlijke arbeid terzijde te stellen om aan de tegenstand van de vijanden van het Evangelie het hoofd te bieden, of om een bijzondere gelegenheid waar te nemen om zielen voor Jezus te winnen. Zijn geloofsijver en bedrijvigheid houden een veroordeling van traagheid en gemakzucht in.

Paulus was een voorbeeld tegenover de opvatting die toenmaals in de gemeente invloed kreeg, dat het Evangelie slechts door diegenen succesvol kon worden verkondigd, die geheel en al van de noodzaak tot lichamelijke arbeid waren bevrijd. Hij liet op praktische wijze zien wat door toegewijde leken op veel plaatsen waar de mensen met de waarheden van het Evangelie onbekend zijn, kan worden gedaan. Zijn doelbewuste wijze van handelen bezielde vele nederige zwoegers met een verlangen om voor de voortgang van Gods zaak te doen wat zij konden, terwijl zij zich tegelijkertijd door dagelijkse arbeid in het leven hielden. Aquila en Priscilla waren niet geroepen om al hun tijd aan de dienst van het Evangelie te wijden; toch werden deze eenvoudige arbeiders door God gebruikt om Apollos vollediger de weg van de waarheid te tonen. De Heere gebruikt verschillende instrumenten voor het bereiken van Zijn doel. Terwijl sommigen, met bijzondere talenten bedeeld, geroepen zijn al hun krachten aan het werk van onderwijzing en Evangelieprediking te wijden, zijn vele anderen, op wie niemand de handen ter inzegening heeft gelegd, geroepen een belangrijk aandeel in het winnen van zielen te hebben.

Er staat voor de arbeiders die in hun eigen onderhoud voorzien een wijd arbeidsveld open. Velen kunnen waardevolle ervaringen in het Evangeliewerk opdoen, terwijl zij een deel van hun tijd aan de één of ander lichaamsarbeid besteden. Door deze wijze van handelen kunnen krachtige werkers voor belangrijke taken in noodlijdende gebieden worden gevormd.

De dienaar van God die zichzelf opoffert en onvermoeid in woord en leer werkzaam is, heeft een zware taak. Hij berekent zijn arbeid niet naar uren. Zijn loon beïnvloedt hem niet in zijn werk, noch laat hij zich door ongunstige omstandigheden van zijn plicht afbrengen. Van de hemel ontving hij zijn opdracht, van de hemel verwacht hij zijn beloning, wanneer het hem toevertrouwde werk is gedaan.

Het is Gods bedoeling dat zulke arbeiders van onnodige zorg bevrijd zullen zijn, opdat zij de volle gelegenheid zouden hebben om aan de vermaning van Paulus aan Timotheüs gevolg te geven: *“Behartig deze dingen, leef erin.”* (1 Timotheüs 4:15) Ofschoon zij erop bedacht moeten zijn voldoende beweging te nemen om geest

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en lichaam energiek te houden, is het toch niet Gods bedoeling dat zij gedwongen zouden zijn een groot deel van hun tijd aan bezigheden van niet geestelijke aard te besteden.

Hoewel deze getrouwe arbeiders bereid zijn voor het Evangelie te offeren en geofferd te worden, zijn zij niet gevrijwaard voor verzoeking. Wanneer zij, door een tekortkoming van de zijde van de gemeente om hen van een behoorlijke financiële ondersteuning te voorzien, met zorgen zijn bezwaard, wordt menigeen hevig door de verzoeker aangevallen. Wanneer zij zien dat hun werken zo gering worden geacht, worden zij ontmoedigd. Wel zien zij met verlangen uit naar de tijd van het gericht, wanneer zij hun rechtvaardig loon zullen ontvangen, en dit versterkt hen. Maar hun gezinsleden moeten intussen van voedsel en kleding worden voorzien. Als zij zich van hun Goddelijke opdracht bevrijd konden voelen, zouden zij graag met hun handen arbeiden. Maar zij beseffen dat hun tijd, niettegenstaande de kortzichtigheid van degenen die hun van de nodige middelen zouden moeten voorzien, aan God toebehoort. Zij komen de verzoeking te boven door zich bezigheden te verschaffen waarmede zij zich spoedig buiten het bereik van armoede kunnen plaatsen; en zij zetten het werk voort ter uitbreiding van de zaak die hun dierbaarder is dan het leven zelf. Om dit te kunnen doen, zullen zij evenwel misschien gedwongen zijn het voorbeeld van Paulus na te volgen en enige tijd een handwerk uit te oefenen, terwijl zij voortgaan met geestelijke arbeid. Zij doen dit niet ter bevordering van hun eigen belangen, maar van de belangen van Gods zaak op aarde.

Er zijn tijden waarin het Gods dienaar onmogelijk toeschijnt het noodzakelijke werk ten uitvoer te brengen, doordat de middelen tot een krachtig, degelijk werk ontbreken. Velen vrezen dat zij met de hun ter beschikking staande voorzieningen niet al datgene kunnen doen wat zij zich tot plicht rekenen. Maar als zij in geloof voorwaarts gaan, zal de verlossing van God worden geopenbaard en zal voorspoed hun moeiten begeleiden. Hij Die Zijn volgelingen heeft bevolen naar alle delen van de wereld te gaan, zal iedere arbeider die in gehoorzaamheid aan Zijn gebod Zijn boodschap probeert uit te dragen, ondersteunen.

In de opbouw van Zijn werk maakt de Heere voor Zijn dienaren niet altijd alles eenvoudig. Soms stelt Hij het vertrouwen van Zijn volk op de proef door omstandigheden te scheppen die hen dwingen om in geloof voorwaarts te gaan. Dikwijls brengt Hij hen in bedenkelijke en benarde posities, en gebiedt Hij hen voorwaarts te gaan, terwijl hun voeten reeds het water van de Jordaan schijnen te hebben aangeraakt. Indien de gebeden van Zijn dienaren in ernstig vertrouwen tot Hem opstijgen, zal God in zulke tijden de weg voor hen openen en hen ruimte geven.

Als Gods boodschappers hun verantwoordelijkheden jegens de noodlijdende delen van Gods wijngaard erkennen en in de geest van de Meester onvermoeid voor de bekering van zielen arbeiden, zullen Gods engelen de weg voor hen bereiden en voor de benodigde middelen tot uitbreiding van het werk zorgen. Zij die het licht hebben ontvangen, zullen met milde hand geven om het werk te ondersteunen dat in hun belang werd gedaan. Zij zullen aan iedere aansporing tot hulp royaal voldoen, en de Geest Gods zal hun harten bewegen om niet slechts het werk des Heeren in eigen land, maar ook in buitenlandse gebieden te ondersteunen. Op deze wijze zullen de arbeidskrachten op andere plaatsen worden versterkt, en het werk van de Heere zal volgens Zijn plan voortgaan.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 34 – Volledig toegewijd

In Zijn leven en onderwijs heeft Christus een volmaakt voorbeeld gegeven van onzelfzuchtig dienen, dat zijn oorsprong vindt in God. God leeft niet voor Zichzelf. Door de schepping van de wereld en door het onderhouden van alle dingen, dient hij voortdurend anderen. „*Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.*” (Mattheüs 5:45) Dit volmaakte dienen droeg de Vader over aan Zijn Zoon. Jezus werd aan het hoofd van de mensheid geplaatst om door Zijn voorbeeld te laten zien wat dienen betekent. Zijn gehele leven stond onder de wet van de dienstbaarheid. Hij diende allen en was allen dienstbaar.

Steeds weer trachtte Jezus dit grondbeginsel onder Zijn discipelen te verwezenlijken. Toen Jacobus en Johannes hun verzoek deden om de voorrang, zei Hij: „*Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen.*” (Mattheüs 20:26-28)

Sinds Zijn hemelvaart heeft Christus Zijn werk op aarde voortgezet door uitverkoren gezanten, door wie Hij tot de mensenkinderen spreekt en voorziet in hun noden. Het verheerlijkte Hoofd van de gemeente bewaakt Zijn werk door middel van door God verordene mannen die als Zijn vertegenwoordigers optreden.

De positie van hen die door God zijn geroepen om in woord en onderricht voor de opbouw van Zijn gemeente te arbeiden, is er één van ernstige verantwoordelijkheid. In Christus' plaats moeten zij mannen en vrouwen smeken om zich met God te laten verzoenen en zij kunnen hun opdracht alleen dan vervullen, wanneer zij wijsheid en kracht van boven ontvangen.

Christus' dienaren zijn de geestelijke beschermers van het volk dat aan hun zorg is toevertrouwd. Hun werk moet worden vergeleken met dat van wachters. In oude tijden werden vaak schildwachten op de muren van steden geplaatst, waar zij vanuit belangrijke punten gewichtige posten konden overzien en de nadering van een vijand aankondigen. Van hun trouw hing de veiligheid af van allen die binnen de muren waren. Op gezette tijden waren zij verplicht naar elkaar te roepen om zich ervan te overtuigen, dat allen wakker waren en dat niemand enig kwaad was overkomen. De roep van bemoediging of van waarschuwing werd van de één naar de ander doorgegeven; ieder herhaalde de roep totdat deze rondom de stad weerklonk.

De Heere roept iedere prediker toe: „*Gij nu, mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer gij een woord uit Mijn mond hoort, zult gij hen uit Mijn Naam waarschuwen. Als Ik tot de goddeloze zeg: Goddeloze, gij zult zeker sterven, — maar gij spreekt niet om de goddeloze te waarschuwen voor zijn weg, dan zal die goddeloze in zijn eigen ongerechtigheid sterven, maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen. Maar als gij een goddeloze waarschuwt om zich van zijn weg te bekeren, hebt gij uw leven gered.*” (Ezechiël 33:7-9)

De woorden van de profeet geven de ernstige verantwoordelijkheid te kennen van hen die tot opzieners van de gemeente van God zijn aangewezen. Zij moeten als wachters staan op de muren van Sion, om bij de nadering van de vijand het alarm signaal te doen weerklinken. Zielen verkeren in gevaar van verleiding, en zij

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zullen omkomen, tenzij Gods dienaren aan hun roeping getrouw zijn. Indien door de één of andere oorzaak hun geestelijk onderscheidingsvermogen zo wordt afgestompt, dat zij niet in staat zijn het gevaar te onderkennen en door hun verzuim om te waarschuwen het volk omkomt, zal God van hun handen het bloed eisen van hen die verloren gingen.

Het is het voorrecht van de wachters op de muren van Sion om zo dicht bij God te leven, en voor de indrukken van Zijn Geest zo ontvankelijk te zijn, dat Hij door hen kan werken om mannen en vrouwen het gevaar aan te zeggen en hen te wijzen op het oord van veiligheid. Zij moeten de mensen voor de zekere gevolgen van hun overtredingen trouw waarschuwen, en zij moeten de belangen van de gemeente trouw behartigen. Nooit mogen zij hun waakzaamheid laten verslappen. Zij hebben een taak die de inspanning van hun gehele menselijke vermogen vordert. Zij moeten hun stemmen verheffen als het geluid van een trompet, en nooit een weifelende, onzekere toon doen horen. Zij moeten niet om loon arbeiden, maar omdat zij niet anders kunnen; omdat zij beseffen dat er een wee op hen rust, indien zij nalaten het Evangelie te prediken. Door God uitverkoren, verzegeld met het bloed van heiligmaking, moeten zij mannen en vrouwen van de dreigende ondergang bevrijden. De prediker die een medearbeider van Christus is, moet diep overtuigd zijn van de heiligheid van zijn werk, en van de inspanning en opoffering die worden vereist om het met succes te volbrengen. Hij streeft niet naar eigen gemak of behaaglijkheid. Hij vergeet zichzelf. In zijn zoeken naar de verloren schapen bemerkt hij niet dat hij vermoeid, koud of hongerig is. Hij heeft maar één doel voor ogen – de redding van de verlorenen.

Wie onder de met bloed bevelkte banier van Immanuel dient, zal een werk te doen hebben dat geduchte inspanning en voortdurende lijdzaamheid vordert. Maar de strijder van het kruis staat onverschrokken in het voorste gelid van de strijd. Wanneer de vijand de aanval tegen hem richt, keert hij zich tot de Burcht om hulp, en als hij bij de Heere de beloften van het Woord aanvoert, wordt hij voor de werkzaamheden van dat ogenblik gesterkt. Hij is zich de behoefte aan kracht van boven bewust. De overwinningen die hij behaalt, voeren hem niet tot zelfverheerlijking, maar zetten hem ertoe steeds vaster op de Almachtige te steunen. Zich verlatend op deze Macht, wordt hij in staat gesteld de boodschap van verlossing zo overtuigend te prediken, dat deze in de gemoederen van anderen weerklink vindt.

Hij die het Woord bedient, moet zelf door gebed en bestudering van het Woord in bewuste, voortdurende verbinding met God staan; want hierin ligt de bron van kracht. Gemeenschap met God zal het streven van de prediker grotere kracht verlenen dan de invloed van zijn prediking doet. Hij mag het zich niet veroorloven zichzelf deze kracht te onthouden. Met een ernst die niet kan worden verloochend, moet hij God smeken hem tot plichtsvervulling en tegen verzoeking te versterken en te wapenen, en zijn lippen met gloeiende kolen aan te raken. De band van de gezanten van Christus met de eeuwige werkelijkheid is vaak te broos. Wanneer mensen met God willen wandelen, zal Hij ze in de pleet van de Rots verbergen. Zo geborgen, kunnen zij God zien, zoals Mozes Hem zag. Door de kracht en het licht dat Hij verleent, kunnen zij meer bevatten en meer tot stand brengen dan hun begrensd verstand voor mogelijk had gehouden.

Satans sluwheid wordt met het meeste succes gebruikt tegen degenen die terneergeslagen zijn. Wanneer de prediker door ontmoediging dreigt te worden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

overstelp, laat hij dan zijn nood voor God neerleggen. Wanneer de hemelen boven Paulus als van koper waren, vertrouwde hij geheel en al op God. Beter dan de meeste mensen wist hij wat droefheid betekende. Maar luister naar zijn triomfkreet toen hij, door verzoeking en strijd omringd, zijn schreden hemelwaarts richtte: *“Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare.”* (2 |Korinthe 4:17-18) Paulus' ogen waren steeds op het onzichtbare en eeuwige gericht. In het bewustzijn dat hij tegen bovennatuurlijke machten streed, stelde hij vertrouwen op God, en hierin lag zijn sterkte. Door te zien op Hem die onzienlijk is, wordt bemoediging en geestkracht verkregen en wordt de wereldse macht over geest en karakter verbroken.

Een predikant moet zich vrij onder de mensen begeven voor wie hij werkt, zodat hij hen leert kennen en zijn onderricht aan hun noden kan aanpassen. Wanneer een prediker zijn preek heeft beëindigd, is zijn werk pas begonnen. Er moet persoonlijk werk door hem worden gedaan. Hij moet de mensen thuis bezoeken, en ernstig en ootmoedig met hen spreken en bidden. Er zijn huisgezinnen die nooit door de waarheden van Gods Woord zullen worden bereikt, tenzij de dienaren van Zijn genade hun woningen binnengaan en hen op de hogere weg wijzen. Maar allen die deze arbeid verrichten, moeten hun harten in volkomen harmonie verbonden voelen met dat van Christus.

Veelomvattend is het gebod: *“Ga de wegen en de paden op en dwing hen binnen te komen, want Mijn Huis moet vol worden.”* (Lucas 14:23) De predikers moeten de waarheid in de gezinnen onderwijzen en hen voor wie ze werken, er ten nauwste bij betrekken. Wanneer zij zo met God samenwerken, zal Hij hen met geestelijke kracht bekleden. Christus zal hen bij hun arbeid leiden en hen woorden in de mond leggen die tot diep in de harten van de luisteraars doordringen. Het is het voorrecht van iedere prediker om met Paulus te kunnen zeggen: *„Ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen”. „Ik heb niets nagelaten van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis, betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Heere Jezus Christus.”* (Handelingen 20:27,20-21)

De Heiland ging van huis tot huis om de zieken te genezen, de treurende te troosten, de gebogenen op te richten en om de troostelozen van vrede te spreken. Hij nam de kinderen in Zijn armen en zegende hen, en sprak woorden van troost en bemoediging tot de vermoeide moeders. Met oneindige tederheid en goedheid kwam Hij aan iedere vorm van menselijke smart en ellende tegemoet. Hij werkte niet voor Zichzelf, maar voor anderen. Het was Zijn spijze en drank om aan allen die met Hem in aanraking kwamen, hoop en sterkte te brengen. En wanneer mannen en vrouwen de waarheden beluisterden die van Zijn lippen vloeiden, en die zo geheel verschilden van de overleveringen en leerstellingen die door de rabbi's werden onderwezen, werden hun harten met hoop vervuld. In Zijn onderwijzing lag een ernst die Zijn woorden met overtuigende kracht in de harten deed post vatten.

Gods dienaren moeten de werkwijze van Christus leren, zodat zij uit de schatkamer van Zijn woorden datgene naar voren brengen wat in de geestelijke noden van hen voor wie zij werken kan voorzien. Zo alleen kunnen zij aan het hun toevertrouwde ambt beantwoorden. Dezelfde Geest die in Christus woonde, wanneer Hij het onderricht dat Hij voortdurend in Zich opnam aan anderen mededeelde, moet

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de bron van hun kennis en het geheim van hun kracht zijn, wanneer zij het werk van de Heiland verrichten.

Sommigen die in de Evangeliebediening werkzaam waren, hebben geen succes geogst, omdat zij niet hun onverdeelde belangstelling aan het werk van de Heere schonken. Afgezien van het heerlijke werk om zielen tot de Heiland te leiden, moeten predikers geen andere belangen dienen. De vissers die Christus riep, verlieten onmiddellijk hun netten en volgden Hem. Predikers kunnen geen aanvaardbaar werk voor God doen en tegelijkertijd zich belasten met veelomvattende persoonlijke aangelegenheden. Zo'n verdeeldheid van belangstelling verzwakt het geestelijke waarnemingsvermogen. Geest en hart worden door aardse dingen in beslag genomen en de dienst van Christus neemt een tweede plaats in. Zij trachten hun werk voor God aan de omstandigheden aan te passen, in plaats van de omstandigheden naar de eisen van God te regelen.

Alle krachten van de prediker zijn voor zijn hoge roeping vereist. Zijn beste krachten behoren God toe. Hij moet zich niet bezighouden met speculeren of met enige andere zakelijke onderneming waardoor hij van zijn belangrijk werk zou kunnen worden afgehouden. „*Geen soldaat*”, verklaarde Paulus, „*wordt tijdens de veldtocht gemoeid in de zorg voor zijn onderhoud; hij heeft slechts hem te voldoen, door wie hij is aangeworven.*” (2 Timotheüs 2:4) Zo benadrukte de apostel de noodzaak van onvoorwaardelijke toewijding aan de dienst van de Meester. De prediker die geheel aan God is toegewijd, weigert zich bezig te houden met zaken die hem zouden beletten om zich van ganser harte aan zijn heilige roeping te geven. Hij streeft niet naar aardse eer of rijkdommen; het enige doel dat hij beoogt, is om anderen te vertellen van de Heiland, Die Zichzelf gaf om voor het mensdom de rijkdom van het eeuwige leven te verwerven. Zijn intens verlangen is niet om zich schatten in deze wereld te verzamelen, maar de eeuwige werkelijkheid onder de aandacht van onbekeerde en trouweloze mensen te brengen. Men nodigt hem misschien uit zich te begeven in ondernemingen die groot werelds gewin in het vooruitzicht stellen, doch dergelijke verzoeken beantwoordt hij met: „*Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?*” (Marcus 8:36)

Satan hield Jezus dit lokmiddel voor, in de wetenschap dat de wereld nooit zou worden verlost als Hij deze verleiding accepteerde. Heden ten dage houdt hij Gods dienaren onder verschillende voorwendsels dezelfde verleiding voor, wel wetend dat degenen die zich erdoor laten verlokken, ontrouw aan hun roeping worden.

Het is niet Gods wil dat Zijn dienaren naar rijkdom streven. Met het oog hierop schreef Paulus aan Timotheüs: „*Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord. Gij daarentegen, o mens Gods, ontvlucht deze dingen, doch jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid*”. (1 Timotheüs 6:10-11) Zowel door voorbeeld als door onderricht moet de gezant van Christus „*hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, Die ons alles rijkelijk ten gebruike geeft, om wél te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam, waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toekomst verzekeren om het ware leven te grijpen.*” (1 Timotheüs 6:17-19)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De ervaringen van de apostel Paulus en zijn onderricht betreffende de heiligheid van het werk van een prediker zijn een bron tot steun en inspiratie voor allen die in de Evangeliebediening werkzaam zijn. Paulus' hart brandde van liefde voor zondaren, en hij gaf al zijn krachten aan het werk tot het redden van zielen. Nooit leefde er een werker die meer zelfverloochening en volharding kende. Hij waardeerde de zegeningen die hij ontving, als voorrechten om anderen daarmee te kunnen weldoen. Hij liet zich geen gelegenheid voorbij gaan om van de Heiland te spreken of om degenen te helpen die problemen hadden. Hij ging van de ene plaats naar de andere, verkondigde het Evangelie van Christus en stichtte gemeenten. Overal waar hij gehoor vond, probeerde hij het kwade tegen te gaan en mannen en vrouwen op het pad van gerechtigheid te leiden.

Paulus vergat de door hem gestichte gemeenten niet. Wanneer een zendingsreis was beëindigd, keerden hij en Barnabas op hun schreden terug, bezochten de gemeenten die ze hadden opgericht en kozen uit hun midden mannen die zij konden opleiden om mede het Evangelie te verkondigen.

Dit kenmerk van Paulus' werk bevat een belangrijke les voor de predikers van onze tijd. De apostel maakte het tot een deel van zijn werk om jonge mannen tot het predikambt op te leiden. Hij nam hen met zich mee op zijn zendingsreizen, en zodoende verkregen zij een ervaring die hen later in staat stelde verantwoordelijke posten in te nemen. Wanneer Paulus van hen gescheiden was, hield hij toch contact met hun werk, en zijn brieven aan Timotheüs en Titus zijn er de bewijzen van, hoe hevig zijn verlangen naar hun succes was.

Ervaren arbeiders van onze tijd doen er goed aan wanneer zij, in plaats van te trachten alle lasten zelf te dragen, jonge werkers opleiden, en lasten op hun schouders leggen.

Paulus vergat nooit de verantwoordelijkheid die op hem, als dienaar van Christus, rustte; noch vergat hij, dat, wanneer zielen door zijn ontrouw verloren gingen, God hem daarvoor verantwoordelijk hield. Paulus verklaarde van de Evangelieboodschap: *“Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder u het Woord van God tot zijn volle recht te doen komen, het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan Zijn heiligen. Hun heeft God willen bekend maken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid. Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terechtwijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid, om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn. Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd, naar zijn werking, die in mij werkt met kracht.”* (Kolossenzen 1:25-29)

Deze woorden houden de arbeiders voor Christus een verheven doelwit voor ogen; toch kunnen allen die zich onder de leiding van de grote Meester stellen en dagelijks in de school van Christus onderwijs ontvangen, dit doel bereiken. De kracht die God ter beschikking stelt, is onbeperkt, en de prediker die zich in zijn grote nood aan de Heere toevertrouwt, kan ervan verzekerd zijn dat hij datgene zal ontvangen wat voor zijn hoorders een *“levensgeur ten leven”* zal zijn.

De brieven van Paulus geven aan, dat de evangeliedienaar een toonbeeld moet zijn van de waarheden die hij onderwijst, *„in geen enkel opzicht”* enige aanstoot gevend, opdat de *„bediening niet gesmaad worde”*. Van zijn eigen werk heeft hij ons een beeld nagelaten in zijn brief aan de Korinthische geloven: *„In alles doen wij*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

onzelf kennen als dienaren Gods: in veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenissen, in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten, in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in rechtschapenheid, in de Heilige Geest, in ongeveinsde liefde, in de prediking van de waarheid, in de kracht Gods; met de wapenen der gerechtigheid in de rechterhand en in de linkerhand; onder eer en smaad, in kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders en toch betrouwbaar; als niet bekend en toch wél bekend; als stervend en zie, wij leven; als getuchtigd, maar niet ten dode; als bedroefd, maar altijd blijde; als arm, maar velen rijk makend, als niets hebbend en toch alles bezittend.” (2 Korinthe 6:4-10)

Aan Titus schreef hij: *“Vermaan evenzo de jonge mannen bezadigd te zijn in alles, houd (hun) in uzelf een voorbeeld voor van goede werken, zuiverheid in de leer, waardigheid, een gezonde prediking, waarop niets valt aan te merken, opdat de tegenstander tot zijn beschaming niets ongunstigs van ons hebbe te zeggen.” (Titus 2:6-8)*

In de ogen van God is niemand dierbaarder dan Zijn dienaren die, in het vooruitzicht op de oogst, uitgaan in de braakliggende velden van de aarde om het zaad van waarheid uit te strooien. Christus alleen kan de bezorgdheid van Zijn dienaren peilen, wanneer zij naar het verlorene zoeken. Hij verleent hun Zijn Heilige Geest, en door hun inspanningen worden zielen ertoe gebracht zich van hun zonden af te keren tot gerechtigheid.

God vraagt naar mensen die bereid zijn hun landbouwbedrijven, hun zaken en, indien noodzakelijk, hun familieleden te verlaten, om Zijn zendelingen te worden. En aan Zijn oproep wordt gevolg gegeven. In het verleden waren er mannen die, gedrongen door de liefde van Christus en de noden van de verlorenen, huiselijke genoegens en het gezelschap van vrienden opgaven, zelfs dat van vrouw en kinderen, om naar vreemde landen te gaan en onder afgodendienaars en barbaren de boodschap van genade te verkondigen. Bij dat werk hebben velen het leven verloren, maar anderen werden opgewekt om het werk voort te zetten. Zo heeft de zaak van Christus stap voor stap voortgang gevonden, en het zaad dat in droefheid werd gezaaid, heeft een overvloedige oogst voortgebracht. De kennis van God is wijd en zijd verbreid, en de banier van het kruis is geplant in heidense landen.

De prediker moet voor de bekering van een enkele zondaar zijn uiterste krachten inspannen. De door God geschapen en door Christus verlostte ziel is van grote waarde vanwege de mogelijkheden en de geestelijke voordelen die haar worden verleend, de bekwaamheden die zij, mits bezielde door het Woord van God, kan ontvangen, en de onsterfelijkheid die zij kan verkrijgen door de hoop van het Evangelie. En wanneer Christus de negenennegentig schapen verliet om het ene dat verloren was te zoeken en te redden, kunnen wij ons dan rechtvaardigen door met minder te volstaan? Is het verzuim om te werken zoals Christus werkte, om ons op te offeren zoals Hij Zich opofferde, niet een verraad aan heilige verplichtingen en een belediging voor God?

Het hart van de ware prediker is van brandend verlangen vervuld om zielen te winnen. Tijd en kracht worden aangewend, moeizaam pogen wordt niet geschuwd, omdat anderen de waarheden moeten horen die zijn eigen ziel zulk een vreugde en vrede schonken. De Geest van Christus rust op hem. Hij waakt over zielen als iemand die daarvan verantwoording moet afleggen. Met de blik op het kruis van Golgotha

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

gericht, ziende op de verhoogde Heiland, op Zijn genade steunend en in het geloof dat Hij tot het einde toe met hem zal zijn als zijn schild, zijn kracht en zijn bekwaamheid, werkt hij voor God. Door noden en smeken, vermengt met de zekerheid van Gods liefde, probeert hij zielen voor Jezus te winnen, en in de hemel wordt hij tot “*de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen*” (Openbaring 17:14) gerekend.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 35 – Verlossing voor de Joden

Na vele onvermijdelijke vertragingen bereikte Paulus uiteindelijk Korinthe, de plaats van van zoveel beangstigende arbeid in het verleden en een tijdlang het onderwerp van grote bezorgdheid. Het bleek dat velen van de eerste gelovigen hem nog altijd met toegenegenheid beschouwden als degene die hun het eerst het licht van het Evangelie bracht. Toen hij deze discipelen begroette en de bewijzen van hun trouw en ijver zag, verheugde hij er zich over dat zijn werk te Korinthe niet tevergeefs was geweest.

De Korinthische gelovigen, die eerst zo geneigd bleken hun hoge roeping in Christus uit het oog te verliezen, hadden christelijke karaktervastheid ontwikkeld. Hun woorden en daden openbaarden de herscheppende kracht van Gods genade, en zij vormden nu in dat centrum van heidendom en bijgeloof een sterke macht ten goede. In het gezelschap van zijn geliefde metgezellen en deze trouwe bekeerlingen vond de afgetobde, met zorg bezwaarde geest van de apostel rust.

Gedurende zijn verblijf te Korinthe vond Paulus de tijd om naar nieuwe en grotere arbeidsvelden uit te zien. Zijn gedachten werden in het bijzonder in beslag genomen door zijn voorgenomen reis naar Rome. Het christelijk geloof onwrikbaar te zien gegrondvest in het grote middelpunt van de toenmaals bekende wereld, was een van zijn dierbaarste verwachtingen en meest geliefde plannen. In Rome was reeds een gemeente gesticht, en de apostel wenste zich van de medewerking van de gelovigen aldaar te verzekeren voor het werk in Italië en in andere landen. Om de weg voor zijn werkzaamheden onder deze broeders, van wie velen nog vreemdelingen voor hem waren, voor te bereiden, zond hij hun een brief waarin hij zijn plan om Rome te bezoeken en zijn verwachting om de banier van het kruis in Spanje te planten, aankondigde.

Paulus zette in zijn brief aan de Romeinen de grote grondbeginselen van het Evangelie uiteen. Hij bepaalde zijn standpunt in kwesties die de Joodse en de heidense gemeenten beroerden, en toonde aan dat de verwachtingen en de beloften die eens in het bijzonder de Joden toebehoorden, nu ook de heidenen werden aangeboden.

Met grote duidelijkheid en kracht zette de apostel de leer van de rechtvaardigmaking door geloof in Christus uiteen. Hij hoopte dat het aan de Romeinse christenen gezonden onderricht eveneens voor andere gemeenten van nut zou zijn. Maar hoe vaag kon hij de verrijkende invloed van zijn woorden voorzien! Door alle eeuwen heen heeft de grote waarheid van rechtvaardigmaking door geloof gestaan als een machtig baken om berouwvolle zondaren op de weg des levens te leiden. Het was dit licht dat de duisternis die de geest van Luther omhulde, verdreef en aan hem de kracht van Christus' bloed om van zonden te reinigen, openbaarde. Hetzelfde licht heeft duizenden met zonden beladen zielen tot de ware Bron van vergeving en vrede geleid, iedere christen heeft reden om God te danken voor de brief aan de gemeente te Rome.

In deze brief gaf Paulus openhartig zijn bezorgdheid aangaande de Joden te kennen. Vanaf zijn bekering was het steeds zijn verlangen geweest om zijn Joodse broeders aan een duidelijk begrip van de Evangelieboodschap te helpen. „*De begeerte mijns harten en mijn gebed om Israëls behoud gaan tot God uit*”, (Romeinen 10:1) verklaarde hij.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Het was niet zo maar een verlangen dat de apostel bezielde. Voortdurend smeekte hij God om te mogen arbeiden in het belang van de Israëlieten die in gebreke waren gebleven om Jezus van Nazareth als de beloofde Messias te erkennen. *"Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de Heilige Geest: ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer. Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees; immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften; hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid!"* (Romeinen 9:1-5)

De Joden waren Gods uitverkoren volk, waardoor Hij Zich had voorgenomen het gehele mensengeslacht te zegenen. Uit hun midden had God vele profeten verwekt. Dezen hadden de komst voorzeggd van een Verlosser Die verworpen en gedood zou worden door diegenen die Hem het eerst als de Beloofde hadden moeten erkennen.

De profeet Jesaja, de eeuwen overziende en getuigend van de verwerping van de ene profeet na de andere en uiteindelijk van de Zoon van God, werd geïnspireerd om te schrijven over de aanneming van de Verlosser door hen die voordien nooit tot de kinderen van Israël waren gerekend. Met verwijzing naar deze profetie verklaarde Paulus: *"Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten. Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen. Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk."* (Romeinen 10:20-21)

Maar hoewel de Israëlieten Zijn Zoon verwierpen, verwierp God hen niet. Luister naar Paulus wanneer hij zijn betoog voortzet: *"Ik vraag dan: God heeft Zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin. God heeft Zijn volk niet verstoten, dat Hij te voren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het Schriftwoord zegt in de geschiedenis van Elia, als hij Israël bij God aanklaagt: Heere, Uw profeten hebben zij gedood, Uw altaren hebben zij omvergehaald; Ik ben alleen overgebleven en mij staan zij naar het leven. Maar wat zegt de Godsspraak tot hem? Ik heb Mij zeven duizend man doen overblijven, die hun knie voor Baal niet hebben gebogen. Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade."* (Romeinen 11:1-5)

Israël was gestruikeld en gevallen, maar dit maakte het voor hen niet onmogelijk om weer op te staan. In antwoord op de vraag: *"Zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten?"* antwoordt de apostel: *"Volstrekt niet! Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen om hen tot naijver op te wekken. Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid! Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden. Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?"* (Romeinen 11:11-15)

Het was Gods bedoeling dat Zijn genade zowel onder de heidenen als onder de Israëlieten zou worden geopenbaard. Dit stond in oudtestamentische profetieën duidelijk beschreven. De apostel maakte in zijn betoog gebruik van enkele van deze

HANDELINGEN DER APOSTELN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

profetieën. *“Heeft de pottenbakker niet de vrije beschikking over het leem”, vraagt hij, “om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot alledaags gebruik? En als God nu, Zijn toorn willende tonen en Zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verdere toebereid waren, met veel lankmoedigheid verdragen heeft — juist om de rijkdom Zijner heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid? En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen, gelijk Hij ook bij Hosea zegt: Ik zal niet mijn volk noemen: mijn-volk, en de niet-geliefde: geliefde. En het zal geschieden ter plaatse, waar [tot hen] gezegd was: gij zijt Mijn volk niet, daar zullen zij genoemd worden: zonen van de levende God.”* (Romeinen 9:21-26)

Niettegenstaande Israëls falen als natie bleef er onder hen een overblijfsel van hen die behouden zouden worden. Ten tijde van de komst van de Heiland waren er getrouwe mannen en vrouwen die met blijdschap de boodschap van Johannes de Doper hadden aangenomen en er zodoende toe werden gebracht om de profetieën aangaande de Messias opnieuw te gaan bestuderen. Toen de eerste christelijke gemeente werd gesticht, was ze samengesteld uit deze gelovige Joden die Jezus van Nazareth erkenden als Degene naar Wiens komst zij hadden verlangd. Naar dit overblijfsel verwijst Paulus wanneer hij schrijft: *“Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.”* (Romeinen 11:16)

Paulus vergelijkt het overblijfsel in Israël met een edele olijfboom waarvan sommige takken zijn afgebroken. Hij vergelijkt de heidenen met takken van een wilde olijfboom die op de oorspronkelijke stam werden geënt. *“Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn”,* schrijft hij aan de gelovigen uit de heidenen, *“en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt — niet gij draagt de wortel, maar de wortel ú. Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden. Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees! Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods en Zijn gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden”.* (Romeinen 11:17-22)

Door ongeloof en het verwerpen van de hemelse bedoeling met hen had Israël als volk de verbinding met God verbroken. Maar God was bij machte de takken die van de oorspronkelijke stam waren afgebroken in te enten op de ware stam van Israël — het overblijfsel dat de God hunner vaders trouw was gebleven. *“Maar ook zij zullen”,* verklaart de apostel van deze afgebroken takken, *“wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten. Indien gij”,* schrijft hij aan de heidenen, *“uit de wilde olijf waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoe veel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat”.*

“En aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. En dit is

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem. Zij zijn naar het Evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil. Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk. Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid, zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen.”

“O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoordringelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen! Want: wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor Hij vergoeding ontvangen moet? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen; Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid!” (Romeinen 11:23-36)

Zo toonde Paulus aan dat God in ruime mate bij machte is de harten van Joden evenzeer als van heidenen te herscheppen en aan een ieder die in Christus gelooft, de aan Israël beloofde zegeningen te verlenen. Hij herhaalde Jesaja's voorzegging omtrent Gods volk: *“Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overblijfsel zal behouden worden; want wat Hij gesproken heeft, zal de Heere doen op aarde, volledig en snel. En gelijk Jesaja tevoren gezegd had: Indien de Heere Zebaoth ons geen zaad overgelaten had, als Sodom zouden wij geworden zijn en aan Gomorra zouden wij gelijk gemaakt zijn.”* Romeinen 9:27-29)

Ten tijde dat Jeruzalem verwoest was en de tempel in puin lag, werden vele duizenden Joden verkocht, om als slaven in heidense landen te dienen. Zij werden onder de heidenen verstrooid als wrakhout aan een verlaten kust. Gedurende achttienhonderd jaren hebben de Joden van land tot land over de gehele wereld omgezworven, en nergens werd hun het voorrecht verleend hun oude aanzien als natie te herwinnen. Belasterd, gehaat en vervolgd, was van eeuw tot eeuw hun erfenis van lijden hun deel.

Ondanks het schrikwekkende oordeel dat over de Joden als natie ten tijde van hun verwerping van Jezus van Nazareth werd uitgesproken, hebben er van eeuw tot eeuw vele edele, godvrezende Joodse mannen en vrouwen geleefd, die in stilte hebben geleden. God heeft hun harten in droefheid vertroost, en heeft met medelijden hun verschrikkelijke toestand waargenomen. Hij heeft de hartverscheurende gebeden gehoord van degenen die Hem voor een juist begrip van Zijn Woord met hun gehele hart hebben gezocht. Sommigen hebben in de deemoedige Nazaréner Die hun voorvaders verwierpen en kruisigden, de ware Messias van Israël leren zien. Toen hun verstand de betekenis van de bekende profetieën bevatten, die door overlevering en verkeerde uitlegging zo lang waren verduisterd, werden hun harten jegens God van dank vervuld voor de onuitsprekelijke gave die Hij schenkt aan ieder menselijk wezen, dat besluit Christus als een persoonlijke Heiland te aan te nemen.

Naar deze klasse verwijst Jesaja in zijn profetie: *„Het overblijfsel zal behouden worden”*. (Jesaja 10:22) Vanaf de dagen van Paulus tot aan deze tegenwoordige tijd toe heeft God door Zijn Heilige Geest zowel Joden als heidenen geroepen. *“Er is geen aanzien des persoons bij God”*, (Romeinen 2:11) verklaarde Paulus. De apostel beschouwde zichzelf als *“een schuldenaar van Grieken en barbaren”*, (Romeinen 1:14) alsook van de Joden; toch verloor hij nooit de stellige voordelen die de Joden boven anderen bezaten, uit het oog, *“in de eerste plaats [toch] dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd”*. (Romeinen 3:2) *„Het Evangelie”*,

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

verklaarde hij, *“is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek. Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven staat: De rechtvaardige zal uit geloof leven”*. (Romeinen 1:16-17) Van dit Evangelie van Christus, dat gelijkelijk voor joden en Grieken van kracht is, verklaarde Paulus in zijn brief aan de Romeinen, dat hij zich daarvoor niet schaamde.

Wanneer dit Evangelie in zijn volledigheid de Joden wordt voorgehouden, zullen velen Christus als de Messias aannemen. Onder christelijke predikers zijn er slechts weinigen die zich geroepen voelen om voor het Joodse volk te arbeiden; maar aan dezen, die vaak werden voorbijgegaan, zowel als aan alle anderen, moet de boodschap van genade en hoop in Christus gebracht worden.

Bij de afsluiting van de Evangelieverkondiging, wanneer een bijzonder werk voor tot nu toe veronachtzaamde volksgroepen moet worden gedaan, verwacht God van Zijn boodschappers dat zij bijzondere belangstelling zullen opbrengen voor het Joodse volk, die zij in alle delen van de wereld vinden. Als uit de oudtestamentische geschriften, in aansluiting bij de nieuwtestamentische, een verklaring van Jehova's eeuwige bedoeling wordt gegeven, zal dit voor vele Joden zijn als de dageraad van een nieuwe schepping, als de herleving van de ziel. Wanneer zij de Christus van het Evangelie van genade op de bladzijden van de oudtestamentische geschriften zien afgebeeld, en bemerken hoe duidelijk het Nieuwe Testament het Oude verklaart, dan zullen hun sluimerende talenten ontwaken en zullen zij Christus als de Heiland van de wereld erkennen. Velen zullen door geloof Christus als hun Verlosser aannemen. Voor hen gaan de woorden in vervulling: *“Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn Naam geloven.”* (Johannes 1:12)

Onder de Joden zijn er sommigen die, gelijk Saulus van Tarsus, grote kennis van de Schriften bezitten en dezen zullen met wonderbare kracht de onveranderlijkheid van Gods wet verkondigen. De God van Israël zal dit in onze dagen tot stand brengen. Zijn arm is niet verkort, zodat hij niet zou kunnen verlossen. Wanneer Zijn dienaren in geloof arbeiden voor hen die zo lang veronachtzaamd en veracht zijn geweest, zal Zijn heil worden geopenbaard.

“Daarom, zo zegt de Heere, Die Abraham verlostte, tot het huis van Jakob: Jakob zal nu niet meer beschaamd staan en zijn aangezicht zal niet meer verbleken. Want wanneer hij en zijn kinderen het werk Mijner handen in hun midden zien, dan zullen zij Mijn Naam heiligen en zij zullen de Heilige Jakobs heiligen en voor de God van Israël ontzag hebben. Ook de dwalenden van geest zullen inzicht kennen en de morrenden zullen lering aannemen.” (Jesaja 29:22-24)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 36 – Afval in Galatië

Terwijl Paulus in Korinthe verbleef, had hij reden tot ernstige bezorgdheid over enkele van de reeds gevestigde gemeenten. Door de invloed van valse leraren die onder de gelovigen van Jeruzalem waren opgestaan, wonnen ketterij en materialisme spoedig veld onder de gelovigen in Galatië. Deze valse leraren vermengden Joodse overleveringen met de waarheden van het Evangelie. Het besluit van de algemene vergadering te Jeruzalem negerend, drongen zij de bekeerden uit de heidenen de naleving van de ceremoniële wet op.

De toestand was kritiek. De dingen die ten onrechte waren geïntroduceerd dreigden weldra de gemeenten in Galatië af te breken.

Het ging Paulus zeer ter harte en hij was verontrust door deze openlijke afval van een deel van hen aan wie hij getrouw de grondbeginselen van het Evangelie had onderwezen. Onmiddellijk schreef hij aan de misleide gelovigen, belichtte de valse theorieën die ze hadden aangenomen, en berispte met grote gestrengheid allen die van het geloof waren afgeweken. Na de Galaten begroet te hebben met de woorden: *“Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus”*, (Galaten 1:3) richtte hij tot hen de volgende woorden van scherpe terechtwijzing:

„Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het Evangelie van Christus willen verdraaien. Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (Galaten 1:6-8) Het onderwijs van Paulus was in overeenstemming met de Schriften, en de Heilige Geest was van zijn werken getuige; daarom waarschuwde hij zijn broeders niet te luisteren naar iets dat in tegenspraak was met de Waarheden die hij hun had onderwezen.

De apostel smeekte de gelovigen in Galatië hun eerste ervaring in het christelijk geloof nauwkeurig te overdenken. *“O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de ogen geschilderd is? Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? Zijt gij zó onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees? Was het dan tevergeefs, dat gij zoveel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs! Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, (doet Hij dit) ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?”* (Galaten 3:1-5)

Zo klaagde Paulus de gelovigen in Galatië aan voor het tribunaal van hun eigen geweten, en probeerde hen op de koers van hun dwaling te stuiten. Zich toevertrouwend aan Gods reddende macht, en weigerend de leringen van de afvallige leraren te erkennen, streefde Paulus ernaar de bekeerden te doen inzien dat zij grotelijks misleide waren, maar dat door terugkeer naar hun vroeger geloof in het Evangelie, zij de opzet van satan nog konden vrijdelen. Met vastberadenheid koos hij de zijde van waarheid en gerechtigheid. En zijn onwankelbaar geloof en vertrouwen in de boodschap die hij verkondigde, hielpen menigeen van wie het geloof had gewankeld, terug te keren tot hun trouw jegens de Heiland.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoe verschillend aan de wijze waarop Paulus aan de gelovigen te Korinthe schreef, was de manier die hij ten opzichte van de Galaten volgde! Eerstgenoemden berispte hij met voorzichtigheid en tederheid; de laatsten met woorden van nietsontziende terechtwijzing. De Korinthiërs werden door aanvechting overmand. Misleid door de scherpzinnige drogredenen van leraren die dwalingen voorstelden onder het mom van waarheid, waren zij tot verwarring en verbijstering gebracht. Het vereiste voorzichtigheid en geduld om hun het valse van het ware te leren onderscheiden. Strengheid of onverstandige haast van Paulus' kant zouden zijn invloed op velen die hij wilde helpen, hebben teniet gedaan.

In de gemeenten van Galatië verdrong openlijke, onverholen dwaling de Evangelieboodschap. Christus, het ware fundament van het geloof, werd geheel afgezworen door de verouderde ceremoniën van het Judaïsme. De apostel begreep dat de meest afdoende maatregelen moesten worden genomen en ernstigste waarschuwingen gegeven moesten worden om de gelovigen van Galatië voor de gevaarlijke invloeden die hen bedreigden, te behoeden.

Een belangrijke les die iedere dienaar van Christus moet leren, is zijn werk aan te passen aan de toestand van degenen voor wie hij zich nuttig wil maken. Bezorgdheid, geduld, doortastendheid en vastberadenheid zijn in gelijke mate vereist; maar dit alles moet met het juiste onderscheidingsvermogen worden toegepast. Wijselijk omgaan met mensen van verschillende geaardheid, onder gevarieerde omstandigheden en voorwaarden, is een werk dat inzicht en een door de Geest Gods verlicht en geheiligd oordeel vereist.

In zijn brief aan de gelovigen van Galatië gaf Paulus in het kort een overzicht van de voornaamste gebeurtenissen die met zijn persoonlijke bekering en eerste christelijke beleving verband hielden. Op deze wijze wilde hij aantonen dat hij alleen door een bijzondere openbaring van Goddelijke kracht ertoe was gebracht de grote waarheden van het Evangelie te zien en te begrijpen. Het was door voorlichting van God Zelf dat Paulus werd gedwongen de Galaten op zo'n ernstige en afdoende manier te waarschuwen en te vermanen. Hij schreef zonder aarzeling of vertwijfeling, maar met de zekerheid van een gevestigde overtuiging en absolute kennis. Hij gaf duidelijk het verschil te kennen tussen door mensen onderwezen te zijn en rechtstreeks van Christus onderwijs te hebben ontvangen.

De apostel drong er bij de Galaten op aan de valse leraars, door wie zij waren misleid, te verlaten, en terug te keren tot het geloof dat met onmiskenbare bewijzen van Goddelijke instemming was gepaard gegaan. De mannen die getracht hadden hen van het geloof in het Evangelie af te brengen, waren huichelaars, goddeloos van hart en verdorven in levenswandel. Hun godsdienst bestond uit een reeks ceremoniën en door deze na te komen veronderstelden zij de gunst van God te verkrijgen. Zij kenden geen verlangen naar een Evangelie dat gehoorzaamheid vereiste aan het woord: *“Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.”* (1 Johannes 3:3) Zij voelden dat een op zo'n leer gebaseerde godsdienst een al te groot offer vorderde, en zij klemde zich aan hun dwaling vast, daarmee zichzelf en anderen misleidend.

Uiterlijke religieuze vormen in de plaats te stellen van heiligheid van hart en leven is voor de onbekeerde natuur nog steeds even aangenaam als dit ten tijde van de Judaïstische leraars het geval was. Evenals toen zijn er ook heden ten dage onoprechte geestelijke leiders, aan wiens leerstellingen velen gretig gehoor geven. Het is satans

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

opzettelijk streven om zielen aan de hoop op redding door het geloof in Christus en gehoorzaamheid aan Gods wet te onttrekken. In ieder tijdperk past de aartsvijand zijn verleidingen aan de vooroordelen of de neigingen aan van diegenen die hij poogt te misleiden. In apostolische tijden verleidde hij de Joden om de ceremoniële wet te verheerlijken en Christus te verwerpen; in de tegenwoordige tijd beweegt hij vele belijdende christenen ertoe, onder het voorwendsel Christus te eren, de zedenwet te minachten, en te beweren dat haar voorschriften ongestraft kunnen worden overtreden. Het is de plicht van elke dienaar van God krachtig en vastberaden deze afvalligen van het geloof te weerstaan, en hun dwalingen door het Woord van waarheid onbevreesd aan de kaak te stellen.

In zijn pogen om het vertrouwen van zijn broeders in Galatië te herwinnen, handhaafde Paulus op bekwame wijze zijn bevoegdheid als een apostel van Christus. Hij verklaarde, dat hij een apostel was, *“niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God, de Vader, Die Hem opgewekt heeft uit de doden.”* (Galaten 1:1) Niet van mensen, maar van de hoogste autoriteit in de hemel had hij zijn opdracht ontvangen. En zijn ambt was erkend door een algemene vergadering te Jeruzalem; bij al zijn werkzaamheden onder de heidenen had Paulus zich aan de besluiten van deze vergadering gehouden.

Niet om zichzelf te verhogen, maar om de genade van God te verheerlijken bewees Paulus op deze wijze aan hen die hem zijn apostelschap ontzegden, *“volstrekt niet te hebben ondergedaan voor die onvergelykelijke apostelen.”* (2 Korinthe 11:5) Zij die zijn roeping en zijn werk probeerden te kleineren, streden tegen Christus. Want Zijn genade en kracht werden door Paulus geopenbaard. De apostel was door de tegenstand van zijn vijanden gedwongen stelling te nemen tot handhaving van zijn ambt en gezag.

Paulus smeekte degenen die eens in hun leven de kracht van God hadden ervaren, tot hun eerste liefde voor de Evangeliewaarheden terug te keren. Met onweerlegbare argumenten schilderde hij hun het voorrecht om vrije mannen en vrouwen te worden in Christus, door Wiens verzoenende genade allen die zich algeheel overgeven, bekleed worden met het kleed van Zijn gerechtigheid. Hij nam het standpunt in dat iedere ziel die gered wilde worden, een onvervalste, persoonlijke beleving van de dingen Gods moest hebben.

De ernstige waarschuwingen van de apostel waren niet tevergeefs. De Geest werkte met grote kracht, en velen wiens voet had gewandeld op vreemde wegen, keerden tot hun eerste geloof in het Evangelie terug. Voortaan bleven zij standvastig in de vrijheid waarmee Christus hen had vrijgemaakt. In hun leven openbaarden zich de vruchten van de Geest — *“liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing”*. (Galaten 5:22) Gods Naam werd verheerlijkt, en velen uit die gehele streek werden aan het getal van gelovigen toegevoegd.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 37 – Paulus' laatste reis naar Jeruzalem

Paulus verlangde intens Jeruzalem te bereiken vóór het Paasfeest, omdat hij dan de gelegenheid zou hebben al diegenen te ontmoeten die uit alle delen van de wereld zouden komen om het feest bij te wonen. Hij koesterde bij voortdurend de hoop dat hij in enig opzicht het instrument mocht zijn om het vooroordeel van zijn volksgenoten weg te nemen, zodat zij ertoe zouden overgaan om het kostbare licht van het Evangelie aan te nemen. Hij verlangde er eveneens naar de gemeente in Jeruzalem te ontmoeten, en haar de gaven te overhandigen die door de gemeenten van heiden-gemeenten aan de arme broeders in Judea waren gezonden. Ook hoopte hij door zijn bezoek een hechtere band te bewerkstelligen tussen de tot het geloof bekeerde Joden en heidenen.

Na zijn werk in Korinthe te hebben beëindigd, besloot hij rechtstreeks naar één van de havens aan de kust van Palestina te varen. Alle voorbereidingen waren getroffen, en hij stond op het punt aan boord van het schip te gaan, toen hem verteld werd van een samenzwering die door de Joden was beraamd met het doel hem van het leven te beroven. In het verleden waren alle pogingen van de tegenstanders van het geloof om aan het werk van de apostel een einde te maken, verijdeld.

Het succes waarmee de prediking van het Evangelie gepaard ging, wekte opnieuw de toorn van de Joden op. Van alle kanten waren er berichten over de uitbreiding van de nieuwe leer, waarbij de Joden werden ontslagen van de inachtneming van de gebruiken van de ceremoniële wet, en aan heidenen gelijke voorrechten met de joden als kinderen van Abraham werden toegekend. Paulus bracht in zijn prediking te Korinthe dezelfde argumenten naar voren waarop hij in zijn brieven zo sterk de nadruk had gelegd. Zijn nadrukkelijke verklaring: *“Waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden en onbesneden”* (Kolossenzen 3 :11), werd door zijn vijanden als vermetele laster beschouwd, en zij besloten dat zijn stem tot zwijgen moest worden gebracht.

Nadat Paulus de waarschuwing omtrent de samenzwering had ontvangen, besloot hij door Macedonië terug te keren. Zijn plan om Jeruzalem bijtijds voor de paasdiensten te bereiken moest hij opgeven, maar hij hoopte met het Pinksterfeest daar te zijn.

In het gezelschap van Paulus en Lucas bevonden zich *„Sopater, de zoon van Pyrrhus, uit Berea, en van de Thessalonicenzen Aristarchus en Secundus, en Gajus uit Derbe en Timotheüs, en uit Asia Tychinus en Trophimus”*. (Handelingen 20:4) Paulus had een grote som geld bij zich van de heidense gemeenten, die hij wilde overhandigen aan de broeders die met het werk in Judea waren belast; en uit hoofde hiervan regelde hij het zo dat deze broeders die de verschillende gemeenten die een bijdrage hadden gegeven vertegenwoordigden, hem naar Jeruzalem zouden vergezellen.

Paulus bleef te Filippi om het Paasfeest te vieren. Alleen Lucas bleef bij hem, terwijl de andere leden van het gezelschap verder reisden naar Troas, waar zij op zijn komst wachtten. De Filippenzen waren de meest liefdevolle en trouwhartige bekeerlingen van de apostel, en gedurende de acht dagen van het feest genoot hij van hun vredelievend en blijmoedig gezelschap.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Na hun vertrek uit Filippi bereikten Paulus en Lucas hun metgezellen vijf dagen later in Troas. Zij verbleven bij de gelovigen aldaar zeven dagen.

De broeders kwamen de laatste avond van zijn verblijf bijeen *“om brood te breken”*. (Handelingen 20:7) Het feit dat hun geliefde leraar op het punt stond om te vertrekken, had een groter gezelschap bijeengebracht dan gewoonlijk. Zij vergaderden in een *“bovenzaal”* (Handelingen 20:8) van de derde verdieping. Hier predikte de apostel met het vuur van zijn liefde en bezorgdheid voor hen, tot middernacht.

In een van de open vensters zat een jongeman, Eutychus geheten. In deze gevaarlijke positie sliep hij in en viel naar beneden. Opeens was alles in rep en roer. De jongeling werd dood opgenomen, en velen schaarden zich schreiend en weeklagend om hem heen. Maar Paulus baande zich een weg door de verschrikte menigte, sloeg de armen om hem heen, en smeekte in ernstig gebed of God de dode in het leven wilde terugroepen. Zijn bede werd verhoord. Boven het geluid van weeklagen en gejammer uit werd de stem van de apostel gehoord: *“Maakt geen misbaar, want er is leven in hem”*. (Handelingen 20:10) Vol vreugde verzamelden de gelovigen zich weer in de opperzaal. Zij gebruikten het avondmaal, en daarna *“sprak Paulus nog lang met hen, tot de morgenstond”*. (Handelingen 20:11)

Het schip waarmee Paulus en zijn metgezellen hun reis wilden voortzetten was op het punt om af te varen, en de broeders haastten zich aan boord te komen. De apostel zelf evenwel koos de kortste weg over land tussen Troas en Assus om zich in laatstgenoemde plaats weer bij zijn broeders te voegen. Hierdoor kreeg hij een korte tijd voor meditatie en gebed. De moeilijkheden en gevaren in verband met zijn toekomstig bezoek aan Jeruzalem, de geesteshouding van de gemeente aldaar ten aanzien van hem en zijn werk, zowel in de gesteldheid van de gemeenten en de belangen van het Evangeliewerk in andere velden, waren onderwerpen van ernstige, bezorgde overweging, en hij wilde van deze bijzondere gelegenheid gebruik maken God te vragen om kracht en leiding.

Toen de reizigers zuidwaarts van Assus voeren, kwamen zij voorbij Efeze, de stad die zolang het toneel was geweest van de werkzaamheden van de apostel. Paulus had vurig verlangd de gemeente aldaar te bezoeken, want hij had hun belangrijk onderricht en advies te geven. Maar na enige overweging besloot hij haastig verder te gaan; want hij wenste *“zo mogelijk, op de Pinksterdag te Jeruzalem te zijn”*. (Handelingen 20:16) Toen hij echter te Miléte aankwam, dat ongeveer tien uur gaans van Efeze verwijderd lag, vernam hij dat het mogelijk was zich met de gemeente in verbinding te stellen alvorens het schip zou afvaren. Hij zond daarom onmiddellijk een boodschap naar de oudsten in Efeze, en verzocht hun dringend met spoed naar Miléte te komen, opdat hij hen vóór zijn vertrek nog mocht zien.

In antwoord op zijn bericht kwamen zij, en hij sprak tot hen krachtige, aangrijpende woorden van vermaning en afscheid. *“Gij weet”,* sprak hij, *“hoe ik van de eerste dag aan, dat ik in Asia voet aan wal zette, al die tijd onder u verkeerd heb, dienende de Heere met alle ootmoed, onder tranen en beproevingen, die mij overkwamen door de aanslagen van de Joden; hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis, Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Heere Jezus Christus”*. (Handelingen 20:18-21)

Paulus had steeds de Goddelijke wet hoog gehouden. Hij had aangetoond dat er in de wet geen kracht is om mensen van de straf van ongehoorzaamheid te

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bevrijden. Overtreders moeten berouw hebben over hun zonden, en zichzelf verootmoedigen voor God, Wiens rechtvaardige toorn zij zich door overtreding op de hals hebben gehaald; zij moeten bovendien geloof oefenen in het bloed van Christus als hun enige middel tot vergeving. De Zoon van God is als offer in hun plaats gestorven en is ten hemel gevaren om voor de Vader als hun Voorspraak op te treden. Door berouw en geloof kunnen zij van de vloek van de zonden worden verlost, en door de genade van Christus voortaan in staat zijn gehoorzaamheid aan Gods wet te betuigen.

“En zie”, vervolgde Paulus, “nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende, wat mij daar overkomen zal, behalve dat de Heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukking te wachten staan. Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Heere Jezus ontvangen heb om het Evangelie der genade Gods te betuigen. En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk Gods, mijn aangezicht niet meer zien zult.” (Handelingen 20:22-25)

Het was niet de bedoeling van Paulus geweest dit getuigenis af te leggen, maar terwijl hij sprak, verlichtte de Geest van inspiratie hem, en bevestigde zijn vrees dat dit de laatste ontmoeting met zijn Efezische broeders zou zijn.

“Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed; want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen”. (Handelingen 20:26-27) Geen vrees voor het geven van ergernis, noch verlangen naar vriendschap of bijval konden Paulus bewegen zich te weerhouden van de woorden die God hem tot onderwijzing, waarschuwing, of terechtwijzing had gegeven. Ook nu verlangt God van Zijn dienaren onbevreesdheid in de prediking van het Woord en in het uitdragen van Zijn bevelen. Christus' dienaar moet het volk niet alleen die waarheden voorhouden die het meest aangenaam zijn, terwijl hij andere die hun ergernis bezorgen, verzwijgt. Hij moet met grote nauwgezetheid op de ontwikkeling van het karakter toezicht houden. Wanneer hij bemerkt dat sommigen van zijn kudde zonden koesteren, moet hij hun als een trouwe herder uit Gods Woord het voor hun geval toepasselijke onderricht geven. Zou hij toelaten dat zij in zelfvoldaanheid ongewaarschuwd verder gaan, dan zal hij voor hun zielen verantwoordelijk worden gehouden. De predikant die zijn hoge roeping volbrengt, moet zijn volk op ieder punt van het christelijk geloof getrouw onderricht geven, en hen aantonen wat zij moeten zijn en moeten doen om in de dag des Heeren onberispelijk te staan. Alleen hij die een betrouwbare onderwijzer in de waarheid is, zal aan het einde van zijn werk met Paulus kunnen zeggen: *„Ik ben rein van aller bloed.”*

“Ziet dan toe op uzelf”, vermaande Paulus zijn broeders, „en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van Zijn Eigene verworven heeft”.

(Handelingen 20:28) Indien Evangeliedienaars steeds het feit voor ogen hielden dat zij te doen hebben met de door het bloed van Christus gekochten, zouden zij een dieper besef hebben van de belangrijkheid van hun werk. Zij moeten acht slaan op zichzelf en op hun kudde. Hun eigen voorbeeld moet hun onderricht veraanschouwelijken en bekrachtigen. Als leraren van de weg des levens moeten zij geen aanleiding geven tot het lasteren van de waarheid. Als vertegenwoordigers van Christus moeten zij de eer van Zijn Naam hoog houden. Door hun godsvrucht, hun

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

reine levenswandel, en door hun deugdzame gesprekken moeten zij hun hoge roeping waardig blijken te zijn.

De gevaren die de gemeente te Efeze boven het hoofd hingen, werden aan de apostel geopenbaard. *“Zelf weet ik,”* zei hij, *“dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.”* (Handelingen 20:29-30) Paulus had voor de gemeente angstige bezorgdheid, wanneer hij, ziende in de toekomst, de aanvallen gewaar werd, die zij zowel vanuit hun midden als van buitenaf zouden krijgen te doorstaan. Met ernstige nadruk vermaande hij zijn broeders de hun toevertrouwde waarheden zorgvuldig te bewaren. Als voorbeeld verwees hij hun naar zijn eigen onvermoeide arbeid onder hen. *“Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen”.*

“En nu, broeders, vervolgde hij, “ik draag u op aan de Heere en het woord Zijner genade, aan Hem, Die bij machte is te bouwen en het erfdeel te geven onder alle geheiligden. Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd.” (Handelingen 20:31-33) Sommige broeders te Efeze waren rijk; maar Paulus had nooit persoonlijk voordeel van hen gezocht. Het behoorde niet tot zijn opdracht de aandacht op eigen behoeften te vestigen. *“Deze handen”,* verklaarde hij, *„hebben voorzien in mijn behoeften en in die van hen die bij mij waren”.* (Handelingen 20:34) Te midden van zijn ingespannen arbeid en tijdens de verre reizen voor de zaak van Christus was hij in staat niet slechts in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, maar ook nog iets voor het onderhoud van zijn medewerkers en ter ondersteuning van achtenswaardige armen over te houden. Dit bracht hij alleen tot stand door onvermoeibare ijver en strenge spaarzaamheid. Hij kon met recht op zijn eigen voorbeeld wijzen, toen hij zei: *“Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich de woorden van de Heere Jezus herinneren, die Zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen”.*

“En toen hij dit gezegd had, boog hij de knieën en heeft hij met hen allen gebeden. En zij barstten allen in groot geweën uit en vielen Paulus om de hals en kusten hem herhaaldelijk, het meest bedroefd over het woord, dat hij gesproken had, dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden. En zij deden hem uitgeleide naar het schip”. (Handelingen 20:35-38)

Vanaf Miléte koersten de reizigers *“recht op Cos aan en de dag daarna op Rhodus en vandaar op Patara”*, aan de zuidwestkust van Klein-Azië. *„En nadat wij een schip gevonden hadden, dat naar Phoenicië zou oversteken, gingen wij aan boord en voeren af”.* (Handelingen 21:1-2) Te Tyrus, waar het schip zijn lading zou lossen, vonden zij enkele discipelen, bij wie zij zeven dagen konden verblijven. Deze discipelen waren door de Heilige Geest gewaarschuwd van de gevaren die Paulus te Jeruzalem wachtten, en zij drongen er bij hem op aan, *“dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen”.* Doch vrees voor lijden en gevangenschap konden de apostel niet van zijn voornemen afbrengen.

Aan het einde van de week die hij in Tyrus doorbracht, begaven alle broeders zich met hun vrouwen en kinderen, met Paulus naar het schip, en voordat hij aan boord ging, knielden zij op het strand neer om te bidden, hij voor hen, en zij voor hem.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hun reis zuidwaarts voortzettende, kwamen de reizigers te Caesarea, en *“gekomen in het huis van Filippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven, bleven”* zij „bij hem”. (Handelingen 21:8) Hier bracht Paulus enkele vredige, gelukkige dagen door — de laatste van volkomen vrijheid, waarin hij zich voor lange tijd zou verheugen.

Terwijl Paulus in Caesarea verbleef, *“kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus. Toen deze bij ons gekomen was”,* schrijft Lucas, *“nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen.”*

“Toen wij dit hoorden”, verhaalt Lucas verder, *“verzochten zowel wij als de broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan naar Jeruzalem”.* Maar Paulus wilde niet van de weg van zijn plicht afwijken. Hij wilde Christus volgen tot in gevangenis en dood. *“Wat doet gij, dat gij weent en mijn hart week maakt?”* riep hij uit. *“Want ik voor mij ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de Naam van de Heere Jezus”.* Toen de broeders zagen dat zij hem smart veroorzaakten, zonder hem van zijn voornemen af te brengen, staakten zij hun bemoeiingen, en zeiden slechts: *“De wil des Heeren geschiede.”* (Handelingen 21:10-14)

Weldra kwam aan het korte verblijf te Caesarea een einde, en vergezeld door enige broeders gingen Paulus en zijn metgezellen op weg naar Jeruzalem, terwijl het voor gevoel van komend onheil hun harten als met een donkere schaduw overdekte.

Nooit tevoren had de apostel zich met zo'n bedroefd hart naar Jeruzalem begeven. Hij wist dat hij weinig vrienden en veel vijanden zou aantreffen. Hij naderde de stad die de Zoon van God had verworpen en gedood, en waarover thans de bedreigingen van Goddelijke gramschap hingen. Hij herinnerde zich hoe bitter zijn eigen vooroordeel tegen de volgelingen van Christus was geweest, en hij voelde het diepste medelijden met zijn misleide volksgenoten. Hoe weinig hoop kon hij nog koesteren, dat hij in staat zou zijn hen te kunnen helpen! Dezelfde blinde haat die eens in zijn eigen hart was ontbrand, deed nu met onzegbare kracht de harten van een gehele natie tegen hem ontvlammen.

Hij kon zelfs niet rekenen op het medeleven en de ondersteuning van zijn eigen broeders in het geloof. De onbekeerde Joden die hem zo nauwgezet in het oog hadden gehouden, hadden niet nagelaten om zowel mondeling als schriftelijk de meest ongunstige berichten over hem en zijn werk in Jeruzalem te verspreiden. Sommigen, onder wie zelfs apostelen en oudsten, hadden deze berichten voor waarheid aangenomen; zij stelden geen poging in het werk deze te weerleggen, en hadden niet het verlangen om met hem tot overeenstemming te komen.

Toch was de apostel te midden van ontmoedigingen niet wanhopig. Hij vertrouwde erop dat de Stem Die tot zijn eigen hart had gesproken, ook tot de harten van zijn landgenoten zou spreken, en dat de Meester, Die zijn medediscipelen liefhadden en dienden, alsnog hun harten met het zijne in het Evangeliewerk zou verenigen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 38 – Paulus gevangen genomen

“Toen wij te Jeruzalem kwamen, heetten de broeders ons van harte welkom. En de volgende dag ging Paulus met ons Jacobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig.” (Handelingen 21:17-18)

Bij deze gelegenheid boden Paulus en zijn metgezellen aan de leiders van het werk te Jeruzalem de bijdragen aan die door de heiden-gemeenten waren geschonken ter ondersteuning van de arme Joodse broeders. De inzameling van deze bijdragen had de apostel en zijn medewerkers veel tijd, heel wat hoofdbrekens en moeizame arbeid gekost. De grootte van de geldsom, die de verwachtingen van de oudsten te Jeruzalem verre overtrof, vertegenwoordigde van de zijde van de heiden-christenen veel opofferingen en zelfs grote ontberingen.

Deze vrijwillige giften gaven de trouw van de heidenen te kennen ten opzichte van Gods georganiseerde werk over de gehele wereld, en zouden door allen met dankbare erkentelijkheid moeten worden aangenomen; evenwel viel het Paulus en zijn metgezellen op dat zelfs onder degenen bij wie zij zich nu bevonden, sommigen niet in staat waren de geest van broederlijke liefde, die tot deze gaven aanleiding had gegeven, op prijs te stellen.

In de eerste jaren van de Evangelieprediking onder de heidenen hadden enige van de leidende broeders te Jeruzalem, die aan vroegere vooroordelen en oude gewoonten vasthielden, niet van harte met Paulus en zijn metgezellen samengewerkt. In hun angstig streven om aan enige onbeduidende uiterlijke plichtplegingen en ceremoniën vast te houden, hadden zij de zegeningen uit het oog verloren die hun en het werk dat ze liefhadden, zouden toekomen, indien zij ernaar hadden gestreefd om in alle aspecten van Gods werk samen te werken. Ofschoon zij zich moeite hadden gegeven om de voornaamste belangen van de christelijke gemeente te waarborgen, hadden zij toch verzuimd met Gods voortschrijdende voorzieningen gelijke tred te houden, en in hun menselijke wijsheid hadden zij de arbeiders met veel onnodige beperkingen belast. Zo was er een groep van mannen ontstaan die persoonlijk onbekend waren met de zich veranderende omstandigheden en de bijzondere noden die werkers in verafgelegen arbeidsvelden ontmoetten, en die vasthielden aan het recht om hun broeders in deze velden het volgen van bepaalde, voorgeschreven arbeidsmethoden op te leggen. Zij meenden dat het werk van Evangelieprediking in overeenstemming met hun opvattingen moest worden verricht.

Verscheidene jaren waren voorbijgegaan sinds de broeders in Jeruzalem, met vertegenwoordigers van andere leidende gemeenten, nauwkeurig aandacht schonken aan de verwarrende aangelegenheden betreffende de arbeidsmethoden van hen die voor de heidenen werkten. Als resultaat van dit overleg hadden de broeders eendrachtig besloten tot het opstellen van duidelijk omschreven adviezen aan de gemeenten betreffende bepaalde zeden en gebruiken, de besnijdenis inbegrepen. En op deze algemene vergadering hadden de broeders ook eendrachtig Barnabas en Paulus aan de christelijke gemeenten aanbevolen als arbeiders die het volle vertrouwen van iedere gelovige waard waren.

Onder diegenen die op deze bijeenkomst tegenwoordig waren, hadden sommigen de arbeidsmethoden, gevolgd door de apostelen op wie de zware taak rustte om het Evangelie aan de heidenwereld uit te dragen, scherp bekritiseerd. Toch

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

waren hun inzichten omtrent Gods raadsbesluit gedurende de bijeenkomst verruimd, en hadden zij zich met hun broeders verenigd in het nemen van wijze besluiten die de eenwording van alle gelovigen tot één lichaam mogelijk maakten.

Naderhand, toen bleek dat het aantal bekeerlingen onder de heidenen snel toenam, waren er enkele van de leidinggevende broeders te Jeruzalem die opnieuw hun vroegere vooroordeel tegen de methoden van Paulus en zijn medewerkers gingen voeden. Deze vooroordelen verscherpten zich in de loop van de tijd, totdat enkele van de leiders besloten dat het werk van Evangeliepredikers voortaan in overeenstemming met hun ideeën moest worden geleid. Indien Paulus zijn methoden wilde aanpassen aan de gedragslijnen die zij voorstonden, wilden zij zijn werk erkennen en ondersteunen; zo niet, dan konden zij zijn werk niet gunstig gezind zijn of het hun steun verlenen.

Deze mannen hadden geen oog voor het feit dat God de Leraar is van Zijn volk; dat iedere arbeider in Zijn werk een persoonlijk beleven in de navolging van zijn Goddelijke Leider moet verkrijgen, zonder rechtstreekse leiding van mensen te verwachten; dat Gods arbeiders niet naar menselijke zienswijze, maar naar het Goddelijke plan moeten worden gevormd.

In de tijd van zijn ambtsbediening had de apostel Paulus het volk onderwezen *“niet met meeslepemde woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht”*. De door hem verkondigde waarheden waren hem door de Heilige Geest geopenbaard; *“want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods...”* Paulus verklaarde: *„Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.”* (1 Korinthe 2:4,10-13)

Gedurende zijn gehele predikambt had Paulus tot God opgezien voor directe leiding. Terzelfder tijd was hij erop bedacht geweest te handelen in overeenstemming met de besluiten van de algemene vergadering te Jeruzalem; met als gevolg dat de gemeenten *“werden bevestigd in het geloof en dagelijks in zielental toenamen.”* (Handelingen 16:5) En nu vond hij, niettegenstaande dat hij van sommigen het gemis aan medeleven ondervond, troost in het bewustzijn dat hij zijn plicht had gedaan door in zijn bekeerlingen een geest van trouw, edelmoedigheid en broederlijke liefde aan te moedigen, zoals bij deze gelegenheid openbaar werd in de overvloedige bijdragen die hij aan de Joodse oudsten kon afdragen.

Na het overreiken van de gaven *“verhaalde Paulus in bijzonderheden, wat God onder de heidenen door zijn dienst had verricht”*. Deze opsomming van feiten bracht allen, zelfs enkele twijfelaars onder hen, tot de overtuiging dat de zegen van de hemel zijn werkzaamheden had begeleid. *“Toen zij dit hoorden, loofden zij God”*. (Handelingen 21:19,20) Zij bemerkten dat de door de apostel gevolgde arbeidsmethoden het zegel van de hemel droegen. De voor hen liggende milde gaven verleenden het getuigenis van de apostel over de oprechtheid van de onder de heidenen nieuw opgerichte gemeenten nog meer waarde. De mannen die zo lang belast waren geweest met het werk te Jeruzalem, en die erop hadden aangedrongen dat willekeurige maatregelen van toezicht moesten worden genomen, zagen Paulus' werk in een nieuw licht en werden ervan overtuigd dat hun eigen gedragslijn verkeerd was geweest, dat zij gebonden waren door Joodse gebruiken en overleveringen, en dat

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de werkzaamheden grotelijks belemmerd waren geworden door hun falen om te erkennen dat de scheidsmuur tussen Jood en heiden door de dood van Christus was afgebroken.

Dit was voor alle leidende broeders een voortreffelijke gelegenheid om openlijk te bekennen dat God door Paulus had gewerkt, en dat zij bij tijden hadden gezondigd door, naar aanleiding van de berichten van zijn vijanden, naijver en vooroordeel in hun harten te doen postvatten. Maar in plaats van zich aaneen te sluiten in een poging om hem die ze verongelijkt hadden, recht te doen wedervaren, gaven zij hem raad waaruit bleek dat zij toch de mening koesterden dat Paulus grotendeels verantwoordelijk moest worden gehouden voor het bestaande vooroordeel. Zij traden niet edelmoedig op ter zijner verdediging en gaven zich geen moeite die ontrouw aan te tonen waaraan zijzelf schuldig waren geweest, maar zij trachtten een overeenkomst tot stand te brengen door Paulus aan te raden een weg in te slaan die, naar hun mening, alle oorzaak tot misverstand uit de weg zou ruimen.

“Gij ziet, broeder”, zeiden zij in antwoord op zijn getuigenis, “hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijverars voor de wet; nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven. Wat is dan het geval? Zij zullen stellig horen, dat gij aangekomen zijt. Doe daarom wat wij u zeggen: Er zijn vier mannen bij ons, die een gelofte op zich genomen hebben, neem hen mede, heilig u met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen bemerken, dat van alles, wat men hun van u verteld heeft, niets waar is, maar dat gij ook zelf medegaat in de onderhouding van de wet. Maar inzake de heidenen, die tot het geloof gekomen zijn, hebben wij als ons oordeel geschreven, dat zij zich hebben te wachten voor wat de afgoden geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en voor hoererij.”
(Handelingen 21:20-25)

De broeders hoopten dat Paulus de valse berichten die over hem in omloop gebracht waren afdoende zou weerleggen door hun raad op te volgen. Zij verzekerden hem dat het besluit van de voorafgaande vergadering over de bekeerden uit de heidenen en over de ceremoniële wet nog altijd van kracht was. Maar dit advies was niet verenigbaar met dat besluit. Dit voorstel was niet door de Heilige Geest ingegeven; het was de vrucht van lafhartigheid. De leiders van de gemeente te Jeruzalem wisten dat de christenen, door zich niet aan te passen aan de ceremoniële wet zich de haat van de Joden op de hals zouden halen, en zich aan vervolging zouden blootstellen. Het Sanhedrin deed zijn uiterste best om de vooruitgang van het Evangelie te beletten. Deze Hoge Raad had mannen uitgekozen om de apostelen, en wel speciaal Paulus, na te gaan, en in ieder mogelijk opzicht hun werk tegen te staan. Werden de gelovigen in Christus voor het Sanhedrin als overtreders van de wet schuldig verklaard, dan zouden zij als afvalligen van het Joodse geloof snel en zwaar worden gestraft.

Veel Joden die het Evangelie hadden aangenomen, koesterden nog altijd eerbied voor de ceremoniële wet, en zij waren maar al te graag bereid dwaze concessies te doen, in de hoop zo het vertrouwen van hun landgenoten te verkrijgen, hun vooroordeel te overwinnen en hen voor het geloof in Christus als de Verlosser van de wereld te winnen. Paulus wist, dat, zolang velen van de leidinggevende leden van de gemeente te Jeruzalem voortgingen hun vooroordeel jegens hem te voeden, zij

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zijn invloed voortdurend zouden tegenwerken. Hij voelde dat, indien hij hen door enige redelijke toezegging voor de waarheid kon winnen, hij een groot beletsel uit de weg zou ruimen, dat het succes van het Evangelie in andere plaatsen in de weg stond. Maar hij werd niet door God gemachtigd om in alles wat zij verlangden, toe te stemmen.

Wanneer we denken aan het grote verlangen van Paulus om in een goede verstandhouding met zijn broeders te arbeiden; aan zijn tederheid jegens de zwakken in het geloof; zijn hoogachting voor de apostelen die met Christus geweest waren, en voor Jacobus, de broeder des Heeren; aan zijn wens om allen alles te worden, voor zover hij dit doen kon zonder opoffering van principes — als we aan dit alles denken, is het niet zo verwonderlijk dat hij zich gedwongen voelde van zijn ferme, vastberaden koers die hij tot dusver had gevolgd, af te wijken. Maar in plaats van het verlangde doel te bereiken, bespoedigden zijn pogingen tot verzoening slechts de crisis, verhaastten zij zijn voorzegd lijden, en eindigden zij in een scheiding tussen hem en zijn broeders, waardoor de gemeente beroofd werd van één van haar sterkste pilaren, en droefheid werd gebracht over de gehele toenmalige christenheid.

De volgende dag ving Paulus aan met het ten uitvoer te brengen van de raad van de oudsten. Hij nam de vier mannen die onder de Nazireeërgeloften stonden (zie Numeri 6), en van wie de tijd van wijding bijna ten einde was, met zich mee in de tempel „*en deed aangifte, dat de dagen der heiliging zouden duren, totdat voor ieder hunner het offer gebracht was.*” (Handelingen 21:26) Bepaalde, kostbare reinigingsoffers moesten nog worden gebracht.

Degenen die Paulus hadden aangeraden deze stap te ondernemen, hadden niet het grote gevaar overwogen waaraan hij zodoende werd blootgesteld. In dit jaargetijde bevonden zich te Jeruzalem talrijke aanbidders uit vele landen. Toen Paulus, ter vervulling van de hem door God gegeven opdracht, het Evangelie onder de heidenen had verkondigd, had hij vele van de grootste steden van de wereld bezocht, en duizenden die uit vreemde landen waren gekomen om te Jeruzalem het feest bij te wonen, kenden hem. Onder dezen bevonden zich mannen wiens hart met bittere haat jegens Paulus was vervuld; en zich in de tempel te begeven ter gelegenheid van een openbare, plechtige gelegenheid betekende voor hem zijn leven wagen. Verscheidene dagen ging hij te midden van de aanbidders in en uit, ogenschijnlijk zonder opgemerkt te worden; maar vóór het einde van de vastgestelde tijd, toen hij met een priester sprak over de offers die gebracht moesten worden, werd hij door enkele Joden uit Azië herkend.

Met duivelse woede vielen zij op hem aan, schreeuwend: “*Help, mannen van Israë! Dit is de mens, die tegen het volk, de wet en deze plaats overal allen leert*”. En toen het volk aan de oproep tot hulp gevolg gaf, werd daaraan nog een andere beschuldiging toegevoegd: — “*en nu heeft hij ook nog Grieken in de tempel gebracht en deze heilige plaats ontwijd!*” (Handelingen 21:28)

Naar de Joodse wetgeving was het een misdaad die met de dood werd gestraft, wanneer een onbesneden persoon de voorhof van het heiligdom betrad. Paulus was in de stad gezien in gezelschap van Trofimus, een Efeziër, en men veronderstelde dat hij hem in de tempel had gebracht. Dit had hij niet gedaan; en omdat hij zelf een Jood was, was zijn binnengaan in de tempel geen daad van wetsovertreding. Maar ofschoon de aanklacht volkomen vals was, diende ze toch om de algemene verontwaardiging op te wekken. Toen het geschreeuw zich door de tempelhallen verbreidde, raakte de daar

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

verzamelde menigte in grote opgewondenheid. Het nieuws verspreidde zich spoedig door Jeruzalem *“en de gehele stad kwam in rep en roer, en het volk liep te hoop”*. Het feit dat een afvallige het zou wagen de tempel te ontwijden in een tijd dat duizenden uit alle delen van de wereld waren gekomen om te aanbidden, wekte de hevigste hartstochten van de menigte op. *“Zij grepen Paulus en sleurden hem de tempel uit; en terstond werden de poorten gesloten.”*

“En terwijl zij hem poogden te vermoorden, kwam bericht in bij de overste der bezetting, dat geheel Jeruzalem in opschudding was.” Claudius Lysias wist wel met welke oproerige elementen hij te doen had, en hij *“nam onmiddellijk soldaten en hoofdlieden, en trok op hen af. Toen zij nu de overste en de soldaten zagen, hielden zij op Paulus te slaan.”* (Handelingen 21:30-32) De Romeinse hoofdman die onkundig was van de oorzaak van het tumult, maar die zag dat de woede van de menigte tegen Paulus was gericht, concludeerde dat hij een bepaalde Egyptische oproerling moest zijn, van wie hij had gehoord, en die tot dusver aan gevangenneming was ontkomen. Daarom *“liet hij hem grijpen, en met twee ketenen boeien, en deed er onderzoek naar, wie hij was en wat hij gedaan had.”* Terstond verhieven vele stemmen zich in luide en toornige beschuldiging; *“en uit de schare riep de één dit, de ander dat hem toe; en toen hij door het rumoer de ware toedracht niet kon te weten komen, liet hij hem naar de kazerne brengen. En toen hij bij de trappen gekomen was, geschiedde het, dat hij door de soldaten moest gedragen worden wegens het opdringen van de schare; want de volksmenigte volgde, al schreeuwende: Weg met hem!”* (Handelingen 21:33-36)

Te midden van het tumult was de apostel kalm en beheerst. Hij vertrouwde op God, en hij wist dat hemelse engelen hem omringden. Hij was niet bereid de tempel te verlaten zonder een poging te hebben gedaan zijn landgenoten de waarheid voor te leggen. Vlak voordat hij de kazerne werd binnengebracht zei hij tegen de overste: *“Mag ik u iets zeggen?”* Lysias antwoordde: *“Kent gij dan Grieks? Zijt gij dan niet de Egyptenaar, die dezer dagen oproer maakte en de vierduizend bandieten deed uittrekken naar de woestijn?”* In antwoord hierop zei Paulus: *“Ik ben een Jood uit Tarsus, burger van een welbekende stad in Cilicië; ik vraag u verlot tot het volk te mogen spreken.”*

Het verzoek werd ingewilligd, en *“Paulus, boven aan de trappen staande, wenkte het volk met zijn hand”*. Het gebaar trok hun aandacht, daar zijn optreden respect afdwong. *“En toen het geheel stil geworden was, sprak hij hen in de Hebreeuwse taal toe en zeide: Mannen broeders en vaders, luistert naar hetgeen ik thans ter verdediging tot u ga zeggen”*. Bij het horen van de hun zo vertrouwde Hebreeuwse taal, *“hielden zij zich te meer stil”*, en in die algehele stilte vervolgde hij:

“Ik ben een Jood, te Tarsus in Cilicië geboren, doch in deze stad opgevoed, aan de voeten van Gamaliël opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet onzer vaders, een ijveraar voor God evenals gij allen heden zijt.” (Handelingen 21:37-22:3) Niemand kon de beweringen van de apostel weerleggen, daar de feiten waarvan hij melding maakte, aan allen die nog in Jeruzalem woonden, welbekend waren. Daarop sprak hij van zijn vroegere ijver waarmee hij de discipelen van Christus vervolgd had, zelfs tot de dood toe; en hij verhaalde de bijzonderheden van zijn bekering, en vertelde zijn toehoorders hoe zijn eigen hoogmoedige hart ertoe gebracht werd zich voor de gekruisigde Nazaréner te buigen. Indien hij getracht had zijn tegenstanders met bewijzen te overtuigen, zouden zij hardnekkig hebben geweigerd naar zijn woorden te luisteren; maar het verslag van zijn geestelijke ervaring ging met

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

een overtuigende kracht gepaard, die hun harten voor het ogenblik scheen te vermurwen en te sussen.

Daarna poogde hij aan te tonen dat hij zijn werk onder de heidenen niet naar eigen keuze ter hand had genomen. Zijn wens was geweest onder zijn eigen volk te arbeiden; maar juist in hun tempel had in een visioen Gods stem tot hem gesproken, en zijn bestemming *“ver weg, naar de heidenen”* (Handelingen 22:21) gericht.

Tot hiertoe had het volk met gespannen aandacht geluisterd, maar toen Paulus het onderwerp van zijn geschiedenis bereikte, dat hij als gezant van Christus naar de heidenen werd bestemd, barstte hun woede opnieuw los. Gewend als zij waren om op zichzelf te zien als het enige, door God begenadigde volk, waren zij niet bereid de verachte heidenen te laten delen in de voorrechten die zij tot hiertoe als hun uitzonderlijk eigendom hadden beschouwd. Hun stemmen verheffend boven de stem van de spreker uit, riepen zij: *“Weg van de aarde met zo iemand: want hij behoort niet te blijven leven!”*

“En toen zij schreeuwden, met hun kleren zwaaiden en stof in de lucht wierpen, beval de overste hem in de kazerne te brengen en zeide hem onder geseling in verhoor te nemen, ten einde zich er van te vergewissen, om welke reden zij zo tegen hem tierden.”

“Toen men hem met de riemen in de houding strekte, zeide Paulus tot de hoofdman, die erbij stond: Moogt gij een Romein, en dat zonder dat hij een vonnis heeft, geselen? Toen de hoofdman dit hoorde, ging hij naar de overste, berichtte het hem en zeide: Wat gaat gij doen? Want deze man is een Romein. En de overste ging erheen en zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij een Romein? En hij zeide: Ja. En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som verkregen. Maar Paulus zeide: Doch ik bezit het door geboorte. Dadelijk hielden dan zij, die hem gerechtelijk moesten onderzoeken, op; en ook de overste werd bevreesd, nu hij bemerkte, dat hij een Romein was en hij hem had laten binden.”

“De volgende dag liet hij, daar hij nauwkeurig wilde weten, waarvan hij door de Joden beschuldigd werd, hem de boeien afnemen, en hij beval de overpriesters en de gehele Raad bijeen te komen. En hij bracht Paulus uit de kazerne voor hen.”
(Handelingen 22:22-30)

De apostel zou nu worden verhoord door hetzelfde gerechtshof waarvan hij zelf, voor zijn bekering, lid was geweest. Toen hij voor de Joodse leiders stond, was zijn optreden rustig, en zijn gelaatsuitdrukking vertoonde de vrede van Christus. *“De ogen op de Raad gericht”*, sprak hij: *“Mannen broeders, ik voor mij heb een volkomen zuiver geweten voor God over mijn gedrag in het openbaar tot op deze dag”*. Toen zij deze woorden hoorden, ontbrandde hun haat opnieuw; *“en de hogepriester Ananias beval hun, die naast hem stonden, hem op de mond te slaan”*. Na dit onmenselijke bevel riep Paulus uit: *“God moge u slaan, gij gewitte wand! En gij, zit gij over mij recht te spreken naar de wet en beveelt gij tegen de wet mij te slaan? De omstanders zeiden: Scheldt gij de hogepriester Gods uit?”* Met zijn gebruikelijke hoffelijkheid antwoordde Paulus: *“Ik wist niet, broeders, dat het de hogepriester was, want er staat geschreven: Van een overste uws volk zult gij geen kwaad spreken.”*

“En daar Paulus wist, dat het ene deel behoorde tot de Sadduceeën en het andere tot de Farizeeën, riep hij in de Raad: Mannen broeders, ik ben een Farizeeër, een zoon van Farizeeën, ik sta terecht om de hoop en de opstanding der doden.”

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

“En toen hij dit zeide, kwam er tweedracht tussen de Farizeeën en de Sadduceeën en de menigte werd verdeeld. Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel of geest, maar de Farizeeën belijden zowel het een als het ander.” (Handelingen 23:1-8) De beide partijen begonnen onderling te redetwisten en zo werd de kracht van de oppositie tegen Paulus gebroken. *“Sommigen van de schriftgeleerden van de groep der Farizeeën stonden op en streden heftig en zeiden: Wij vinden generlei kwaad in de mens! En indien nu eens een geest tot hem heeft gesproken of een engel laat ons tegen God niet strijden.”* (Handelingen 23:9)

In de verwarring die ontstond, streefden de Sadduceeën er vurig naar Paulus in hun macht te krijgen, opdat zij hem mochten doden; en de Farizeeën streefden er even vurig naar om hem te beschermen. *“De overste vreesde, dat Paulus door hen zou worden verscheurd, en hij liet de soldaten komen om hem uit hun midden weg te halen en naar de kazerne te brengen.”* (Handelingen 23:10)

Later, toen Paulus de smartelijke belevens van die dag overdacht, bekwam hem de vrees dat zijn handelwijze God niet welgevallig was geweest. Was het misschien mogelijk dat hij, welbeschouwd, er verkeerd aan had gedaan Jeruzalem te bezoeken? Had zijn grote verlangen om met zijn broeders verenigd te zijn, tot dit noodlottige gevolg geleid?

De plaats die de Joden als Gods speciale volk ten aanzien van de ongelovige wereld innamen, veroorzaakte de apostel hevige zielesmart. Hoe zouden de heidense krijgslieden tegen hen kunnen opzien — tegen hen die de aanbidders van Jehova moesten zijn, die heilige ambten bekleedden, en die zich thans aan de heerschappij van blinde, redeloze toorn overgaven, en zelfs hun broeders naar het leven stonden, die het waagden in geloofszaken met hen van mening te verschillen; tegen hen die het ernstigste overleg in de Raad deden verkeren in een scène van strijd en onbeschrijfelijke verwarring? Paulus voelde dat de Naam van zijn God in de ogen van de heidenen werd onteerd.

En nu zat hij in de gevangenis, en hij wist dat zijn vijanden, in hun nietsontziende haat, alles in het werk zouden stellen om hem ter dood te brengen. Kon het zijn, dat zijn werk voor de gemeente afgelopen was, en dat grimmige wolven nu waren binnengekomen? De zaak van Christus lag Paulus na aan het hart, en met grote bezorgdheid dacht hij aan de gevaren voor de verstrooide gemeenten, die waren blootgesteld aan de vervolging van juist zulke lieden als waarmee hij te doen had in de Hoge Raad. In droefheid en moedeloosheid weende hij en bad hij.

In deze donkere ure vergat de Heere Zijn dienaar niet. Hij had hem beschermd tegen de bloeddorstige menigte in de voorhoven van de tempel; Hij was met hem geweest toen hij voor de Hoge Raad stond; Hij was met hem in de kazerne; en, in antwoord op de ernstige gebeden van de apostel om leiding, openbaarde Hij Zich aan Zijn trouwe getuige. *“De volgende nacht stond de Heere bij hem en zeide: Houd moed, want zoals gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, moet gij ook te Rome getuigen”.* (Handelingen 23:11)

Paulus had lang ernaar uitgezien Rome te bezoeken. Hij verlangde er hevig naar om daar voor Christus te getuigen, maar het was hem alsof zijn voornemens door de vijandschap van de Joden werden vrijdeld. Zelfs nu dacht hij er nauwelijks aan dat hij als gevangene zou gaan. Terwijl de Heere Zijn dienaar bemoedigde, beraamden Paulus' vijanden plannen voor zijn ondergang. *“En toen het dag was geworden, maakten de Joden een complot en vervloekten zichzelf met de gelofte, dat*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zij niet zouden eten of drinken, voordat zij Paulus hadden gedood. En het waren er meer dan veertig, die deze samenzwering maakten.” (Handelingen 23:12-13) Dit was een vasten zoals de Heere door Jesaja had veroordeeld, — een vasten „*tot twist en tot strijd en om te slaan met snode vuist.*” (Jesaja 58:4)

De samenzweerders “gingen naar de overpriesters en de oudsten en zeiden: *Wij hebben onszelf met een vloek verbonden om niets te nuttigen, voordat wij Paulus gedood hebben. Geeft gij nu de overste, met de Raad, duidelijk te verstaan, dat hij hem voor u moet brengen, alsof gij nauwkeuriger van zijn zaak op de hoogte wildet komen; dan nemen wij op ons hem uit de weg te ruimen, eer hij nog dichtbij is.*” (Handelingen 23:14-15)

In plaats van dit gruwelijke plan te veroordelen, stemden de priesters en oversten er geestdriftig mee in. Paulus had de waarheid gesproken toen hij Ananias met een gewitte wand vergeleek.

Maar God kwam tussenbeide, met de bedoeling het leven van Zijn dienaar te redden. De zoon van Paulus' zuster hoorde van de “hinderlaag” van de sluipmoordenaars, “en hij vervoegde zich aan de kazerne, en binnengegaan zijnde bracht hij het aan Paulus over. En Paulus riep één van de hoofdlieden en zeide: *Breng deze jongeman naar de overste, want hij heeft hem iets te melden. Deze nam hem mede en bracht hem bij de overste en zeide: Paulus, de gevangene, heeft mij geroepen, en verzocht deze jongeman bij u te brengen, daar hij u iets te zeggen heeft.*” (Handelingen 23:16-18)

Claudius Lysias ontving de jongeman vriendelijk, nam hem terzijde en vroeg hem: “*Wat hebt gij mij te melden?*” De jongeling antwoordde: “*De Joden hebben afgesproken om van u te begeren, dat gij Paulus morgen voor de Raad brengt, daar deze op een bepaald punt nauwkeuriger over hem wil worden ingelicht. Doch laat u niet door hen ompraten, want meer dan veertig mannen uit hun midden loeren op hem. Zij hebben zich met een vervloeking verbonden te eten noch te drinken, voordat zij hem omgebracht hebben; en nu staan zij gereed en wachten slechts op uw toezegging.*”

“*De overste dan liet de jongeman gaan en beval hem: Laat u tegen niemand er over uit, dat gij mij dit hebt te kennen gegeven.*” (Handelingen 23:19-22)

Onmiddellijk besloot Lysias, Paulus van zijn rechtsgebied over te brengen naar dat van de stadhouder Felix. Het Joodse volk was in een toestand van opgewondenheid en geprikkeldheid, en oproeren waren veel voorkomende gebeurtenissen. De voortdurende aanwezigheid van de apostel in Jeruzalem zou, zowel voor de stad als voor de commandant zelf, gevaarlijke gevolgen kunnen hebben. Daarom “*riep hij een tweetal hoofdlieden bij zich en zeide: Laat tweehonderd soldaten zich gereed houden om naar Caesarea te trekken en zeventig ruiters en tweehonderd lansdragers om drie uur in de nacht; en laat men rijdieren voorbrengen om Paulus daarop te zetten en veilig over te brengen naar stadhouder Felix.*” (Handelingen 23:23-24)

Er was voor het wegzenden van Paulus geen tijd te verliezen. “*De soldaten dan namen Paulus over, gelijk hun bevolen was, en brachten hem des nachts naar Antipatris.*” (Handelingen 23:31) Vanuit die stad trokken de ruiters met de gevangene verder naar Caesarea, terwijl de vierhonderd soldaten naar Jeruzalem terugkeerden.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De bevelvoerend officier van het detachement leverde zijn gevangene aan Felix uit en overhandigde hem tevens een brief die hem door de garnizoenscommandant van Jeruzalem was toevertrouwd.

“Claudius Lysias groet de hoogedele stadhouder Felix. Daar deze man door de Joden gevangen genomen was en door hen omgebracht zou worden, ben ik tussenbeide gekomen met mijn manschappen en heb hem buiten hun bereik gebracht, daar ik vernomen had, dat hij een Romein was; en begerende te weten te komen, waarvan zij hem beschuldigden, bracht ik hem in hun Raad. Het bleek mij dat hij werd beschuldigd inzake vragen van hun wet, doch er was geen aanklacht, waarop dood of gevangenschap staat. En daar mij was aangebracht, dat er een aanslag tegen deze man zou worden gepleegd, liet ik hem onmiddellijk naar u brengen en heb ik ook de aanklagers gelast in uw tegenwoordigheid te zeggen, wat zij tegen hem hebben. Vaarwel”. (Handelingen 23:26-30)

Nadat Felix de mededeling gelezen had, vroeg hij uit welke provincie de gevangene kwam, en toen hij vernam dat hij uit Cilicië was, zei hij: *“Ik zal u nader in verhoor nemen, zodra ook uw beschuldigers hier gekomen zijn. En hij beval hem in het paleis van Herodes in bewaring te houden.”* (Handelingen 23:35)

Het geval van Paulus was niet het eerste, waarbij een dienaar van God een toevluchtsoord bij de heidenen had gevonden tegen de boosaardigheid van degenen die zich erop beroemden het volk van Jehova te zijn. Met hun woede tegen Paulus hadden de Joden nog een misdaad toegevoegd aan de zwarte lijst die de geschiedenis van dat volk kenmerkte. Zij hadden hun harten nog meer tegen de waarheid verhard en hun ondergang met grotere zekerheid bezegeld.

Weinigen beseften de volle betekenis van de woorden die Christus sprak toen Hij Zich in de synagoge te Nazareth als de Gezalfde bekend maakte. Hij zei dat Hij gekomen was om te troosten, te zegenen, en de treurenden en zondaren te behouden; en toen Hij zag dat hoogmoed en ongeloof de harten van Zijn toehoorders beheersten, herinnerde Hij hen eraan dat God in het verleden Zich van Zijn uitverkoren volk had afgekeerd vanwege hun ongeloof en hardnekkigheid, en Zich in heidense landen had geopenbaard aan diegenen die het licht van de hemel niet hadden verworpen. De weduwe in Sarepta en Naäman de Syriër hadden geleefd overeenkomstig het licht dat zij hadden; vandaar dat zij rechtvaardiger werden gerekend dan Gods uitverkoren volk dat Hem afvallig was geworden, en dat aan genot en wereldse eer hun principes hadden opgeofferd.

Christus verhaalde de Joden in Nazareth een verschrikkelijke waarheid toen Hij verklaarde dat er als gevolg van de afvalligheid van Israël geen veiligheid voor de trouwe bode van God zou zijn. Zij zouden hem niet waarderen, noch zijn werken op prijs stellen. Terwijl de Joodse leiders voorgaven grote ijver voor de eer van God en voor het welzijn van Israël te bezitten, waren zij de vijanden van beide. Door voorschrift en voorbeeld voerden zij het volk verder en verder van de gehoorzaamheid jegens God af, daarheen waar Hij hen, zodra zich de problemen zouden voordoen, niet zou kunnen helpen.

De terechtwijzingen van de Heiland, aan de mannen van Nazareth gericht, waren in het geval van Paulus niet alleen op de ongelovige Joden, maar ook op zijn eigen broeders in het geloof van toepassing. Als de leiders in de gemeente hun bittere gevoelens tegenover de apostel volledig hadden onderdrukt, en hem erkend hadden als iemand die speciaal door God was geroepen om het Evangelie onder de heidenen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

uit te dragen, zou de Heere hem voor hen hebben gespaard. God had niet verordend dat Paulus' werkzaamheden zo spoedig zouden eindigen; maar Hij deed geen wonder om de loop van de gebeurtenissen waartoe de houding van de leiders in de gemeente te Jeruzalem aanleiding had gegeven, op te heffen.

Dezelfde geest voert nog steeds tot dezelfde gevolgen. De nalatigheid om de voorzieningen van Goddelijke genade te waarderen en te benutten, heeft de gemeente reeds van menige zegen beroofd. Hoe vaak zou de Heere het werk van de ene of andere trouwe dienaar hebben doen verlengen, indien men zijn werkzaamheden op prijs had gesteld! Maar wanneer de gemeente het de vijand van zielen toestaat de verstandhouding tussen haar leden te verstoren, zodanig dat men de woorden en handelingen van de dienaar van Christus verkeerd voorstelt en verkeerd uitlegt, en wanneer deze leden hem in de weg staan en zijn bekwaamheid aan banden leggen, dan neemt de Heere de zegeningen die Hij gaf, van hen weg.

Satan werkt onophoudelijk door zijn handlangers om degenen die door God zijn uitgekozen om een groot en goed werk tot stand te brengen, te ontmoedigen en teniet te doen. Zij zijn wellicht bereid zelfs hun leven voor de vooruitgang van de zaak van Christus te offeren, maar de aartsbedrieger zal hun broeders aangaande hen tot twijfel brengen, en wanneer deze twijfel gekoesterd wordt, zal daardoor het vertrouwen in de rechtschapenheid van hun karakter ondermijnd worden en hun bruikbaarheid beperkt. Maar al te vaak gelukt het hem, hen door hun eigen broeders zoveel hartenleed te berokkenen, dat God in Zijn barmhartigheid ingrijpt door Zijn vervolgte dienaar ter ruste te leggen. Wanneer dan de handen over de levenloze borst gevouwen liggen en de stem van waarschuwing en bemoediging is verstomd, ontwaken de verstokten om de zegeningen waarvan zij zich beroofd hebben, te zien en te waarderen. De dood van zulke dienaren kan misschien tot stand brengen wat hun leven niet vermocht te doen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 39 – De rechtszitting in Caesarea

Vijf dagen na Paulus' aankomst te Caesarea kwamen zijn aanklagers vanuit Jeruzalem, vergezeld door Tertullus, een redenaar, die zij als hun advocaat hadden aangetrokken. De zaak werd aan een snel verhoor onderworpen. Paulus werd voor de vergadering geleid, en Tertullus *“begon hem te beschuldigen”*. De sluwe redenaar meende dat vleierij meer invloed op de Romeinse landvoogd zou uitoefenen dan de eenvoudige mededelingen van waarheid en gerechtigheid, en hij begon dan ook zijn rede met een lofspraak op Felix: *“Dat wij door uw toedoen grote vrede genieten en dat er verbeteringen voor dit volk tot stand komen door uw beleid, hoogedele Felix, erkennen wij alleszins en overal met grote erkentelijkheid.”* (Handelingen 24:2-3)

Tertullus verlaagde zich hier tot een openlijke leugen; want het karakter van Felix was laag en afkeurenswaardig. Er werd van hem gezegd dat *“hij bij het bedrijven van allerlei wellust en wreedheid de macht van een koning combineerde met de houding van een slaaf.”* (1 Tacitus, V, 9) De toehoorders van Tertullus wisten dat zijn vleierende woorden leugenachtig waren; maar hun verlangen om de veroordeling van Paulus tot zekerheid te maken was sterker dan hun liefde tot de waarheid.

In zijn rede beschuldigde Tertullus Paulus van overtredingen die, indien bewezen, op diens veroordeling wegens hoogverraad tegenover de overheid zouden uitlopen. *“Wij hebben bevonden, dat deze man een pest is”,* zette de redenaar uiteen, *“iemand, die opstanden verwekt onder alle Joden over de ganse wereld, een eerste voorstander van de sekte der Nazireeërs; die ook een poging heeft gewaagd om de tempel te ontwijden”*. (Handelingen 24:5-6) Tertullus deelde verder mee dat Lysias, de garnizoenscommandant van Jeruzalem, Paulus met geweld aan de Joden had onttrokken, toen de Joden op het punt stonden hem naar hun kerkelijke wet te veroordelen, en dat hij hen zodoende had gedwongen de zaak voor Felix te brengen. Deze uiteenzettingen werden gegeven met de opzettelijke bedoeling de stadhouder te bewegen Paulus aan het Joodse gerechtshof uit te leveren. Alle aanklachten werden met onstuimigheid door de aanwezige Joden bevestigd, die geen enkele poging deden hun haat jegens de gevangene te verbergen.

Felix bezat voldoende scherpzinnigheid om de gezindheid en het karakter van Paulus' aanklagers te doorzien. Hij wist met welke bedoeling zij hem hadden geleid, en hij zag ook dat zij hun beschuldigingen tegen Paulus niet konden bewijzen. Zich tot de beklagde kerend, gaf hij hem door een wenk te kennen dat hij voor zichzelf kon antwoorden. Paulus besteedde geen woorden aan vleierijen, maar gaf in alle eenvoud te kennen dat hij zich met goede moed voor Felix kon verantwoorden, daar laatstgenoemde reeds zo lang rechter was en bijgevolg een zeer goed begrip had van de wetten en gebruiken van de Joden. Zinspelende op de tegen hem ingebrachte beschuldigingen, toonde hij duidelijk aan dat niets daarvan op waarheid berustte. Hij verklaarde dat hij nergens te Jeruzalem onrust had veroorzaakt, noch het heiligdom had ontwijd. *“Zij hebben mij”,* zo sprak hij, *“noch in de tempel aangetroffen, terwijl ik met iemand sprak, of een volksoptocht veroorzaakte, noch in de synagogen, noch ergens in de stad; en zij kunnen niets, waarvan zij mij nu beschuldigen, voor u bewijzen”*. (Handelingen 24:12-13)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Terwijl hij erkende dat hij *“naar die weg, die zij een sekte noemen”*, de God van zijn vaderen had gediend, verzekerde hij tegelijkertijd dat hij altijd had geloofd *“al hetgeen in de wet en in de profeten staat geschreven”*, en dat hij in overeenstemming met de duidelijk leer van de Schriften het geloof van de opstanding uit de doden vasthield. Verder verklaarde hij dat het de allesbeheersende strekking van zijn leven was *“altijd een onergerlijk geweten te hebben voor God en de mensen”*. (Handelingen 24:14-16)

Op openhartige wijze gaf hij het doel van zijn bezoek aan Jeruzalem, en de bijzonderheden van zijn aanhouding en verhoor te kennen: *“Na verloop van vele jaren ben ik gekomen om aalmoezen voor mijn volk te brengen en offeranden, waarmede men mij, geheiligd zijnde, in de tempel bezig vond, zonder volksoploop of opschudding. Maar enige Joden uit Asia die moesten hier voor u staan en hun aanklacht indienen, indien zij iets tegen mij hebben. Of laten dezen hier zelf zeggen, wat voor misdrijf zij hebben gevonden, toen ik voor de Raad stond, of het moest zijn dit ene woord, dat ik, in hun midden staande, uitriep: Ter zake van de opstanding van doden sta ik heden voor u terecht!”* (Handelingen 24:17-21)

De apostel sprak met ernstige en merkbare oprechtheid, en zijn woorden droegen een stempel van overtuiging. Claudius Lysias had in zijn brief aan Felix een gelijksoortig getuigenis omtrent het gedrag van Paulus gegeven. Bovendien wist Felix meer van de Joodse godsdienst dan velen veronderstelden. Paulus' heldere uiteenzetting van de feiten stelde Felix in staat nog beter de beweegredenen te verstaan waardoor de Joden werden beheerst toen zij de apostel van opruiing en verraderlijk optreden trachtten te beschuldigen. De landvoogd wilde hen niet tevreden stellen door een Romeins burger onrechtvaardig te veroordelen; ook wilde hij Paulus niet aan de Joden uitleveren om hem zonder behoorlijk gerechtelijk onderzoek te laten ombrengen. Toch kende Felix geen hoger motief dan eigenbelang, en hij werd door zucht naar reputatie en verlangen naar promotie beheerst. Angst om de Joden te ergeren weerhield hem ervan om een man van wie hij wist dat hij onschuldig was, volledig recht te doen wedervaren. Het was daarom dat hij bepaalde het verhoor op te schorten totdat Lysias aanwezig zou zijn. Hij zei: *“Zodra de overste Lysias komt, zal ik in uw zaak een beslissing nemen.”* (Handelingen 24:22)

De apostel bleef gevangen, maar Felix beval de hoofdman die was aangewezen om Paulus te bewaken, *“hem minder streng in bewaring te houden, en niemand van de zijnen te beletten hem van dienst te zijn.”* (Handelingen 24:23)

Niet lang daarna gebeurde het dat Felix en zijn vrouw, Drusilla, Paulus lieten halen opdat zij in een niet-officieel onderhoud van hem *“over het geloof in Christus Jezus”* mochten horen. Zij waren gewillig en zelfs begerig om naar deze nieuwe waarheden te luisteren — waarheden die zij wellicht nooit weer zouden horen, en die, indien verworpen, in de dag des Heeren een snel getuigenis tegen hen zouden blijken.

Paulus beschouwde dit als een door God geschonken gelegenheid, die hij op getrouwe wijze benutte. Hij wist dat hij in de tegenwoordigheid stond van iemand die macht had hem ter dood te brengen of hem vrij te laten; toch richtte hij zich niet met lofprijzing of vleierij tot Felix en Drusilla. Hij wist dat zijn woorden voor hen een reuk ten leven of ten dode zouden zijn, en alle zelfzuchtige overwegingen vergetend, probeerde hij bij hen een besef van verantwoordelijkheid te doen ontwaken.

De apostel was zich bewust dat het Evangelie een beroep deed op een ieder die zijn woorden beluisterde; dat allen, zonder uitzondering, zich zouden bevinden óf

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

onder de reinen en heiligen rond de grote, witte troon, óf met degenen tot wie Christus zou zeggen: *“Gaaf weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.”* (Mattheüs 7:23) Hij wist dat hij een ieder van zijn toehoorders onder de ogen moest komen, en rekenschap moest afleggen, niet alleen van alles wat hij had gezegd en gedaan, maar ook van zijn beweegredenen en de geest van zijn woorden en daden.

Het optreden van Felix was zo gewelddadig en wreed geweest, dat slechts weinigen het voorheen gewaagd hadden hem te laten merken dat zijn karakter en zijn optreden niet feilloos waren geweest. Maar Paulus kende geen vrees voor mensen. Hij kwam openlijk voor zijn geloof in Christus en voor de beweegredenen van het geloof uit, en hij sprak zodoende in het bijzonder van die deugden die voor het christelijk karakter onontbeerlijk zijn, maar waaraan het trotse paar voor hem zo verbazingwekkend arm was.

Hij hield Felix en Drusilla het karakter van God voor — Zijn gerechtigheid en onpartijdigheid, en de kenmerken van Zijn wet. Hij gaf duidelijk te kennen dat het iemands plicht is een matig en ingetogen leven te leiden, en zijn driften, in overeenstemming met Gods wet, onder verstandelijke controle, en de lichamelijke en geestelijke krachten in gezonde conditie te houden. Hij verklaarde dat er zeker een oordeelsdag zal komen, waarop allen hun loon zullen ontvangen overeenkomstig de werken die men in het vlees volbracht heeft, en waarop het duidelijk zal worden geopenbaard dat rijkdom, positie en titels niet bij machte zijn de genade van God voor de mens te verkrijgen, noch hem van de gevolgen van de zonden te bevrijden. Hij wees erop dat dit leven de voorbereidingstijd van de mens is voor het toekomstige leven. Wanneer hij voorrechten die hij heeft en gelegenheden veronachtzaamt, zal hij eeuwige schade lijden; hem zal geen nieuwe genadetijd worden verleend.

Paulus weidde in het bijzonder uit over de verreikende eisen van Gods wet. Hij wees erop hoe deze zich uitstrekt tot de diepe geheimen van de zedelijke natuur van de mens, en een stroom van licht werpt op datgene wat voor de ogen en de kennis van de mens verborgen is. Wat de handen mogen doen of de tong tot uitdrukking mogen brengen — wat het uiterlijke leven openbaart — laat slechts onvolkomen het zedelijk karakter van de mens zien. De wet onderzoekt zijn gedachten, beweegredenen en bedoelingen. De duistere driften die voor de ogen van de mensen verborgen zijn, jaloezie, haat, begeerte en eierzucht, de boze daden die in de donkere schuilhoeken van de ziel beraamd worden doch door gebrek aan gelegenheid nooit ten uitvoer zijn gebracht, dit alles wordt door Gods wet veroordeeld.

Paulus trachtte de geest van zijn toehoorders op het ene grote Zoenoffer voor de zonden te richten. Hij verwees naar de offers die een schaduw waren van de toekomstige dingen, en daarna verkondigde hij Christus als het Antitype van al die ceremoniën — als Degene op Wie zij heenwezen als de enige Bron van leven en hoop voor de gevallen mens. Heilige mannen van weleer werden door het geloof in het bloed van Christus gered. Wanneer zij de doodsstrijd van de heilige offerdieren zagen, blikten zij over een tijdsverloop van jaren heen naar het Lam Gods dat de zonden van de wereld zou wegnemen.

God maakt met recht aanspraak op de liefde en de gehoorzaamheid van al Zijn schepselen. Hij heeft hun in Zijn wet een volmaakt richtsnoer van recht gegeven. Doch velen vergeten hun Schepper, en verkiezen, in tegenstelling met Zijn wil, hun eigen weg te volgen. God kan de eisen van Zijn wet niet lager stellen om tegemoet te komen aan de maatstaf van zondige mensen, en evenmin kan de mens in eigen kracht

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voldoen aan de eisen van de wet. Alleen door het geloof in Christus kan de zondaar van schuld worden gereinigd en in staat worden gesteld de wet van zijn Schepper te gehoorzamen.

Zo legde Paulus, de gevangene, tegenover Joden en heidenen de nadruk op de eisen van de Goddelijke wet, en maakte hij Jezus, de verachte Nazarener, bekend als de Zoon van God, de Redder van de wereld.

De Joodse vorstin begreep maar al te goed het heilige karakter van die wet die zij zo schandelijk had overtreden; maar haar vooroordeel tegen de Man van Golgotha verhardde haar hart tegen het Woord des levens. Felix echter had de waarheid nooit eerder vernomen; en toen de Geest Gods zijn ziel van schuld overtuigde, werd hij diep bewogen. Het thans ontwaakte geweten deed zijn stem horen; en Felix voelde dat Paulus de waarheid sprak. Zijn gedachten gingen terug naar zijn schuldig verleden. Met verschrikkelijke duidelijkheid kwamen hem de geheimen van zijn vroeger leven van bandeloosheid en bloedvergieten, en het zwarte register van zijn latere jaren voor de geest. Hij zag zichzelf als een ongebonden, wreed en hebzuchtig mens. Nooit tevoren was de waarheid zo tot zijn hart doorgedrongen. Nooit tevoren was zijn ziel zo van angst vervuld. De gedachte dat al de geheimen van zijn misdadigersloopbaan voor Gods ogen ontsloten lagen, en dat hij naar zijn daden geoordeeld moest worden, deden hem sidderen van vrees.

Maar in plaats van zich door zijn schuldgevoelens tot boete te laten leiden, probeerde hij deze onwelkome overdenkingen van zich af te zetten. Het onderhoud met Paulus werd plotseling afgebroken. *“Ga voor heden heen”,* zei hij, *“wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weder ontbieden.”* (Handelingen 24:25)

Wat een grote tegenstelling tussen het gedrag van Felix en dat van de gevangenenbewaarder te Filippi! De dienaren des Heeren waren geboeid tot de gevangenenbewaarder gebracht, evenals Paulus tot Felix. Hun getuigenis dat zij door Goddelijke macht werden ondersteund, hun vreugde onder lijden en smaad, hun onverschrokkenheid toen de aarde door een aardbeving werd bewogen, en hun vergevensgezindheid om Christus' wil, overtuigden de gevangenenbewaarder en bevend beleed hij zijn zonden en vond hij vergeving. Felix beefde, maar had geen berouw. De gevangenenbewaarder heette de Geest van God in hart en huis met blijdschap welkom; Felix wees de Goddelijke Bode af. De een wenste een kind van God en een erfgenaam van de hemel te worden; de ander verkoos zich bij de werkers van ongerechtigheid aan te sluiten.

Gedurende twee jaren werd er tegen Paulus geen nadere actie ondernomen; toch bleef hij een gevangene. Felix onderhield zich verscheidene malen met hem, en luisterde aandachtig naar zijn woorden. Maar de ware reden van deze ogenschijnlijke vriendelijkheid was geldzucht, en hij hoopte dat Paulus door de betaling van een grote geldsom zijn vrijheid kon verkrijgen.

De apostel bezat echter een te edelmoedig karakter om zichzelf door omkoping te bevrijden. Hij was aan geen enkele overtreding schuldig, en hij wilde zich niet tot het plegen van onrecht verlagen. Hij was bovendien te arm om zo'n losprijs te betalen, en al zou hij ertoe bereid zijn geweest, dan nog wilde hij voor eigenbelang geen beroep doen op het medegevoel en de milddadigheid van zijn bekeerlingen. Hij voelde bovendien dat hij in Gods handen was, en hij wilde de Goddelijke raadsbesluiten ten aanzien van zichzelf niet verstoren.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Felix werd ten slotte naar Rome ontboden, waar hij zich wegens zware vergrijpen tegenover de Joden moest verantwoorden. Voordat hij, als gevolg van deze oproep, Caesaréa verliet, dacht hij *“de Joden een gunst te bewijzen”* door Paulus in gevangenschap achter te laten. Maar Felix slaagde niet in zijn poging om het vertrouwen van de Joden te herwinnen. Hij werd in ongenade van zijn post ontheven, en Porcius Festus werd tot zijn opvolger benoemd. Zijn hoofdkwartier werd Caesaréa.

Een lichtstraal uit de hemel had Felix mogen bestralen toen Paulus met hem sprak over gerechtigheid, gematigdheid, en een toekomstig oordeel. Dat was voor hem een door de hemel gezonden gelegenheid om zijn zonden te erkennen en na te laten. Maar hij zei tot Gods dienaar: *“Ga voor heden heen; wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weder ontbieden”*. Hij had het laatste aanbod van genade veronachtzaamd. Nooit zou hij nog een andere aanmaning van God ontvangen.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 40 – Paulus beroept zich op keizer

„Festus hield dan zijn intocht in zijn provincie en ging drie dagen later van Caesarea naar Jeruzalem. En de overpriesters en de voornaamsten der Joden dienden klachten tegen Paulus bij hem in, en verwachtten van hem een gunst ten nadele van Paulus, verlangende, dat hij hem naar Jeruzalem zou laten komen.” Dit verzoek werd gedaan met het plan Paulus op de weg naar Jeruzalem te overvallen en hem te vermoorden. Maar Festus had een hoog begrip van de verantwoordelijkheid van zijn positie, en op hoffelijke wijze weigerde hij Paulus te laten halen. *“Het is niet de gewoonte van de Romeinen”,* verklaarde hij, *“een mens bij wijze van gunst uit te leveren; de beschuldigde moet eerst zijn aanklagers tegenover zich zien en de gelegenheid krijgen zich tegen de aanklacht te verdedigen.”* (Handelingen 25:1-3,16) Hij zei dat „hij zelf binnenkort” naar Caesarea „zou vertrekken”. „Laten dan, zeide hij, zij, die onder u bevoegd zijn, mede afreizen en, als er iets onbehoorlijks in deze man is, hem beschuldigen.” (Handelingen 25:4-5)

Dit was niet wat de Joden wensten. Zij waren hun vroegere nederlaag te Caesarea niet vergeten. In tegenstelling met het rustige optreden en de krachtige weerleggingen van de apostel zouden hun eigen boosaardige stemming en hun ongegronde aanklachten in een zeer ongunstig licht staan. Nogmaals drongen zij erop aan dat Paulus voor verhoor naar Jeruzalem zou worden gebracht, maar Festus volhardde bij zijn besluit, Paulus een gerechtelijk verhoor te Caesarea te verlenen. God bestuurde in Zijn voorzienigheid de beslissing van Festus, opdat het leven van de apostel zou worden verlengd.

Toen de Joodse leiders hun plannen vrijdeld zagen, troffen zij onmiddellijk voorbereidingen om voor het gerechtshof van de landvoogd tegen Paulus te getuigen. Na een verblijf van enige dagen te Jeruzalem, en na zijn terugkeer te Caesarea, *“zette Festus zich de volgende dag op de rechterstoel en beval Paulus vóór hem te brengen”.* *“De Joden, die uit Jeruzalem gekomen waren, omringden hem, en brachten tegen Paulus vele zware beschuldigingen in, die zij niet konden bewijzen”.* (Handelingen 25:6-7) Ditmaal zonder verdediger, dienden de Joden hun aanklachten zelf in. In het verloop van het verhoor toonde de beklagde op rustige en openhartige wijze duidelijk de valsheid van hun beschuldigingen aan.

Festus begreep dat het probleem in verband stond met de Joodse leer, en dat de tenlasteleggingen, ook al konden deze worden bewezen, redelijkerwijze niets tegen Paulus bevatten waardoor hij tot de doodstraf, of ook zelfs maar tot gevangenschap kon worden veroordeeld. Doch hij zag duidelijk de storm van razernij die zou ontstaan, wanneer Paulus niet veroordeeld of in hun handen overgeleverd zou worden. En zo keerde *“Festus, die de Joden een gunst wilde bewijzen”,* (Handelingen 25:9) zich tot Paulus, en vroeg hem of hij bereid was onder zijn bescherming naar Jeruzalem te gaan om door het Sanhedrin te worden verhoord.

De apostel wist, dat hij van het volk dat door hun zonden Gods toorn over zich brachten, geen rechtvaardigheid kon verwachten. Hij wist, dat hij, evenals de profeet Elia, veiliger onder de heidenen was dan onder degenen die het hemelse licht hadden verworpen en hun harten tegen het Evangelie hadden verhard. Moe van het getwist, kon zijn levendige geest het herhaalde uitstel en de afmattende, onzekere toestand van zijn verhoor en gevangenschap moeilijk verdragen. Daarom besloot hij van zijn voorrecht als Romeins burger, om zich op de keizer te beroepen, gebruik te maken.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

In antwoord op de vraag van de landvoogd zeide Paulus: *“Ik sta voor de keizerlijke rechtbank, en daar moet ik terechtstaan. Tegen de Joden heb ik niets misdreven, gelijk ook gij zeer wel inziet. Indien ik echter schuldig ben en een halsmisdadaad gepleegd heb, verzet ik mij niet tegen een doodvonnis; maar indien er niets waar is van datgene, waarvan dezen mij betichten, dan kan niemand mij bij wijze van gunst aan hen uitleveren: ik beroep mij op de keizer!”* (Handelingen 25:11)

Festus wist niets van de samenzwering om Paulus te vermoorden, en hij stond versteld over zijn beroep op de keizer. Evenwel maakten de woorden van de apostel een einde aan de gerechtelijke procedure. *“Toen antwoordde Festus, na overleg met zijn Raad: Op de keizer hebt gij u beroepen, naar de keizer zult gij gaan!”* (Handelingen 25:12)

Zo gebeurde het dat wederom een dienaar Gods, door blinde ijver en zelfgerechtigheid en haat, gedwongen werd zich om bescherming tot de heidenen te wenden. Het was dezelfde haat die de profeet Elia dwong naar de weduwe in Sarepta te vluchten om bijstand; en die de helden van het Evangelie noodzaakte zich van de Joden af te keren en hun boodschap aan de heidenen te verkondigen. En deze haat zal ook het deel zijn van het volk van God in deze eeuw. Onder velen die beweren volgelingen van Christus te zijn, heerst dezelfde hoogmoed, dezelfde vormendienst en zelfzucht, dezelfde geest van onderdrukking, die zo'n grote plaats innam in de harten van de Joden. In de toekomst zullen mannen die voorgeven dat zij de vertegenwoordigers van Christus zijn, een gelijksoortige houding aannemen als de priesters en oversten in hun bejegening van Christus en de apostelen aan de dag legden. In de grote crisis die de getrouwe dienaren van Christus spoedig zullen moeten doormaken, zullen zij met dezelfde hardheid van hart, dezelfde gruwzame vastberadenheid en dezelfde onverzoenlijke vijandschap te doen hebben.

Allen die in die boze dag God onbevreesd willen dienen overeenkomstig de voorschriften van hun geweten, zullen moed, vastberadenheid en kennis omtrent God en Zijn Woord nodig hebben; want degenen die trouw zijn aan God zullen worden vervolgd, de juistheid van hun motieven zal in twijfel worden getrokken, hun beste pogingen verkeerd uitgelegd, en hun namen als slecht worden verworpen. Satan zal al zijn bedrieglijke macht aanwenden om het hart te beïnvloeden en het verstand te verduisteren, om het boze goed en het goede boos te doen schijnen. Hoe sterker en reiner het geloof van Gods volk is, en hoe vaster het besluit is om Hem te gehoorzamen, des te feller zal satan ernaar streven om tegen hen de woede te doen ontbranden van hen die, hoewel zij beweren rechtvaardig te zijn, de wet van God met voeten treden. Het zal het sterkste vertrouwen, de meest heldhaftige vastberadenheid kosten om het geloof, eens aan de heiligen geschonken, te behouden.

God wil Zijn volk voorbereiden op de spoedig aanbreekende crisis. Voorbereid of onvoorbereid, allen moeten haar doorstaan; en slechts zij die hun leven in overeenstemming met de Goddelijke maatstaf hebben gebracht, zullen in die tijd van beproeving en aanvechting trouw standhouden. Wanneer wereldlijke heersers zich met godsdienstige leiders verenigen om bevelen te geven die het geweten raken, zal worden gezien wie werkelijk God vrezen en dienen. Wanneer de duisternis het diepst is, zal het licht van een Goddelijk karakter het schitterendst stralen. Wanneer alle andere steun ontbreekt, zal blijken wie een blijvend vertrouwen heeft in Jehova. En terwijl de vijanden van de waarheid hen aan alle kanten omringen met de bedoeling

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

om de dienaren van de Heere kwaad te doen, zal God het voor hen ten goede keren.
Hij wil voor hen zijn als de schaduw van een grote rots in een woestijn.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 41 – Bijna overtuigt gij mij

Paulus had zich op de keizer beroepen, en Festus kon niet anders doen dan hem naar Rome zenden. Het duurde enige tijd voordat het juiste schip was gevonden; ook zouden andere gevangenen met Paulus meegezonden worden, en het onderzoek van hun zaken veroorzaakte eveneens vertraging. Dit schonk Paulus de gelegenheid om de redenen van zijn geloof aan de voornaamste lieden van de stad Caesarea en eveneens aan koning Agrippa II, de laatste Herodes, bekend te maken.

„Toen enige dagen verlopen waren, kwamen koning Agrippa en Bernice te Caesarea om Festus te begroeten. En gedurende de vele dagen, die zij daar doorbrachten, legde Festus de koning de zaak van Paulus voor, en zeide: Er is door Felix een man gevangen achtergelaten, tegen wie de overpriesters en de oudsten der Joden, toen ik te Jeruzalem was, klachten ingediend hebben en wiens veroordeling zij verzochten”. (Handelingen 25:13-15) Hij gaf hem de omstandigheden te kennen die voor de gevangene aanleiding waren om zich op de keizer te beroepen; hij vertelde hem van het korte verhoor dat Paulus voor hem onderging, en gaf hem te kennen dat de Joden geen enkele beschuldiging tegen Paulus hadden ingebracht zoals hij deze had verwacht, maar “zij hadden enige twistpunten over hun eigen godsdienst en over een zekere Jezus, die dood is, van wie Paulus beweerde, dat Hij leeft”. (Handelingen 25:19)

Toen Festus deze geschiedenis vertelde, werd Agrippa geïnteresseerd, en hij zei: *“Ik zou zelf die man ook wel willen horen”*. (Handelingen 25:22) Om deze wens in vervulling te doen gaan, werd voor de volgende dag een bijeenkomst belegd. *“Toen dan de volgende dag Agrippa en Bernice gekomen waren met grote praal en de gehoorzaal waren binnengegaan met de oversten en de mannen, die de voornaamsten der stad waren, werd Paulus op bevel van Festus voorgebracht”*. (Handelingen 25:23)

Ter ere van zijn bezoekers had Festus getracht deze aangelegenheid tot een indrukwekkende praalvertoning te maken. De kostbare gewaden van de landvoogd en zijn gasten, de zwaarden van de soldaten, en de schitterende wapenrustingen van hun bevelhebbers verleenden aan dit toneel een stralende pracht.

En nu stond Paulus, nog altijd geboeid, voor het bijeengekomen gezelschap. Welk een tegenstelling werd hier tentoongespreid! Agrippa en Bernice bezaten macht en aanzien, en werden daarom door de wereld gehuldigd. Maar zij misten de karaktertrekken die God waardeert. Zij waren overtreders van Zijn wet, verdorven in hart en levenswandel. Hun gedragslijn werd door de hemel verafschuwd.

De bejaarde gevangene, door ketenen aan de hem bewakende soldaat verbonden, bezat in zijn verschijning niets wat de wereld ertoe zou hebben gebracht, hem hulde te bewijzen. En toch had de hele hemel belangstelling voor deze mens die ogenschijnlijk zonder vrienden, zonder rijkdom en aanzien was, en die wegens zijn geloof in de Zoon van God gevangen werd gehouden. Engelen waren zijn begeleiders. Indien de heerlijkheid van één van die lichtende boden zichtbaar had gestraald, zou de koninklijke pracht en praal zijn verbleekt; koning en hovelingen zouden, evenals de Romeinse soldaten bij het graf van Christus, ter aarde zijn gevallen.

Festus zelf stelde Paulus aan de vergadering voor met de woorden: *“Koning Agrippa en gij allen, die met ons hier aanwezig zijt, gij ziet hier iemand, ter zake van wie de gehele menigte der Joden zich te Jeruzalem en hier tot mij gewend heeft,*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

roepende, dat hij niet langer moest blijven leven. Maar het bleek mij, dat hij geen halsmisdaad had gepleegd, en daar hij zelf zich op de keizer beriep, besloot ik hem te zenden. Maar ik heb niets zekers over hem aan mijn heer te schrijven; daarom heb ik hem vóór u laten komen, en voornamelijk voor u, koning Agrippa, om, nadat het onderzoek heeft plaats gehad, iets te kunnen schrijven; want het dunkt mij ongerijmd, als men een gevangene zendt, ook niet de punten van beschuldiging tegen hem kenbaar te maken". (Handelingen 25:24-27)

Koning Agrippa gaf nu Paulus toestemming om voor zichzelf te spreken. De apostel was door de stralende pracht en het hoge aanzien van zijn toehoorders niet van zijn stuk gebracht, want hij wist van hoe weinig waarde aardse rijkdom en werelds welzijn waren. Aardse pracht en vertoon konden geen ogenblik hem de moed benemen of hem zijn zelfbeheersing doen verliezen.

"Ik heb mijzelf gelukkig geacht, koning Agrippa", verklaarde hij, "dat ik mij heden voor u zal mogen verantwoorden over alle punten, waarop ik door de Joden wordt beschuldigd, dat gij vooral een kenner zijt van alle gewoonten en twistpunten bij de Joden; daarom verzoek ik u mij geduldig te willen aanhoren". (Handelingen 26:2-3)

Paulus verhaalde de geschiedenis van zijn bekering van verstokt ongelooft tot het geloof in Jezus van Nazareth als de Verlosser van de wereld. Hij beschreef het hemelse visioen dat hem in het begin met onuitsprekelijke angst had vervuld, maar dat later een bron van de grootste vertroosting bleek te zijn — een openbaring van hemelse heerlijkheid, te midden waarvan Hij op de troon zat, Die hij had veracht en gehaat, en Wiens volgelingen hij destijds zelfs probeerde te vernietigen. Vanaf dat uur was Paulus een nieuw mens, een oprecht en ijverig gelovige in Jezus, en hij was dat geworden door de herscheppende genade.

Duidelijk en met kracht bracht Paulus de voornaamste gebeurtenissen uit het leven van Christus op aarde naar voren. Hij betuigde dat de Messias van de profetieën in de persoon van Jezus van Nazareth was verschenen. Hij toonde aan hoe de oudtestamentische geschriften voorzagen dat de Messias als mens onder de mensen zou verschijnen; en hoe in het leven van Jezus alle door Mozes en de profeten aangekondigde bijzonderheden waren vervuld. Om een verloren wereld te redden had de Zoon van God het kruis verdragen, de schande veracht, en was Hij triomferend over dood en graf ten hemel gevaren.

Waarom, vroeg Paulus, zou het onaannemelijk schijnen dat Christus uit de doden is opgestaan? Ook voor hem leek het eens ongeloflijk, maar hoe kon hij twijfelen aan iets wat hij zelf gezien en gehoord had? Voor de poort van Damascus had hij in waarheid de gekruisigde en opgestane Christus aanschouwd, Dezelfde Die in de straten van Jeruzalem had gewandeld en op Golgotha was gestorven, Die de banden van de dood had verbroken, en ten hemel was opgevaren. Even zeker als Petrus, Jacobus, Johannes en alle andere discipelen, had hij Hem gezien en met Hem gesproken. De Stem had hem bevolen het Evangelie van een opgestane Heiland te verkondigen, en hoe kon hij ongehoorzaam zijn? In Damascus, in Jeruzalem, in geheel Judea, en in verafgelegen streken had hij getuigd van Jezus, de Gekruisigde, en hij maande allen „dat zij met berouw zich zouden bekeren tot God en werken doen, met hun berouw in overeenstemming." (Handelingen 26:20)

"Hierom", verklaarde de apostel, "hebben de Joden mij in de tempel gegrepen en getracht mij om te brengen. Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou, namelijk, dat de Christus zou lijden, en dat Hij als eerste uit de opstanding der doden het licht zou aankondigen en aan het volk en aan de heidenen.” (Handelingen 26:21-23)

Het gehele gezelschap had met gespannen aandacht geluisterd naar Paulus' verhaal over zijn bijzondere ervaringen. De apostel weidde uit over zijn meest geliefde onderwerp. Niemand die hem aanhoorde, kon aan zijn oprechtheid twijfelen. Doch op het hoogtepunt van zijn overtuigende welsprekendheid onderbrak Festus hem met de uitroep: *“Gij spreekt wartaal, Paulus, uw vele studie brengt u in de war.”* (Handelingen 26:24)

De apostel antwoordde: *„Hoogedele Festus, ik spreek geen wartaal, maar nuchtere waarheid. Want de koning weet van deze dingen en tot hem spreek ik vrijmoedig, want ik kan niet geloven, dat hem iets van deze dingen onbekend is; dit is immers niet in een uithoek geschied”.* Zich tot Agrippa wendend, vroeg hij hem rechtstreeks: *“Koning Agrippa, gelooft gij de profeten? Ik weet, dat gij ze gelooft!”* (Handelingen 26:25-27)

Diep onder de indruk vergat Agrippa voor een ogenblik zijn omgeving en de waardigheid van zijn positie. Zich alleen bewust van de waarheden die hij had gehoord, antwoordde hij onwillekeurig, terwijl hij slechts de gevangene als Gods gezant voor zich zag staan: *“Gij beweegt mij bijna een christen te worden”* (Handelingen 26:28)

Ernstig antwoordde de apostel: *“Ik zou God wel willen bidden, dat én spoedig én voorgoed, niet alleen gij, maar ook allen, die mij heden horen, ook zo werden als ik”,* en terwijl hij zijn geboeide handen ophief, voegde hij eraan toe: *“uitgezonderd deze boeien.”* (Handelingen 26:29)

Festus, Agrippa en Bernice hadden terecht de ketenen die de apostel gebonden hielden, kunnen dragen. Zij allen waren schuldig aan grote overtredingen. Deze zondaren hadden op die dag het aanbod van genade in Christus' naam ontvangen. In ieder geval werd één van hen er bijna toe gebracht de aangeboden genade en vergeving te aan te nemen. Maar Agrippa wees de aangeboden genade af, en weigerde het kruis van een gekruisigde Verlosser aan te nemen.

De nieuwsgierigheid van de koning was bevredigd, en terwijl hij van zijn zetel opstond, gaf hij een teken dat het onderhoud was beëindigd. Toen de vergadering uiteenging spraken zij onder elkaar en zeiden: *“Deze man is aan niets schuldig, waarop dood of gevangenschap staat.”* (Handelingen 26:31)

Ofschoon Agrippa een Jood was, deelde hij niet de blinde ijver en het vooroordeel van de Farizeeën. *“Deze mens”,* zei hij tot Festus, *“had vrij kunnen zijn, als hij zich niet op de keizer had beroepen”.* (Handelingen 26:32) Maar de zaak was naar een hogere instantie verwezen en stond nu buiten de rechtsbevoegdheid van Festus zowel als van Agrippa.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 42 – Reis en schipbreuk

Ten slotte ging Paulus naar Rome. *“Toen het besloten was”,* schrijft Lucas, *“dat wij naar Italië zouden afvaren, vertrouwde men Paulus en enige andere gevangenen toe aan een hoofdman, genaamd Julius, van de keizerlijke afdeling. En op een Adramytteens schip gegaan zijnde, dat naar de kustplaatsen van Asia zou varen, kozen wij zee, met Aristarchus, een Macedoniër uit Thessalonica, bij ons.”* (Handelingen 27:1-2)

In de eerste eeuw van de christelijke jaartelling waren aan het reizen op zee buitengewone moeilijkheden en gevaren verbonden. Zeelieden regelden hun koers grotendeels naar de stand van zon en sterren; en wanneer deze zich niet vertoonden, en tekenen van naderende storm zich aankondigden, waren de eigenaren van schepen bevreesd zich in open zee te wagen. Gedurende een deel van het jaar was veilige scheepvaart bijna niet mogelijk.

Nu kwam het er voor de apostel Paulus op aan de bittere belevenissen te doorstaan die hem als een gevangene in boeien gedurende de lange en bezwaarlijke reis naar Italië ten deel vielen. Eén omstandigheid verlichtte de hardheid van zijn lot aanmerkelijk — Lucas en Aristarchus mochten hem vergezellen. In zijn brief aan de Kolossenzen spreekt hij naderhand van de laatstgenoemde als van zijn *“medegevangene.”* (Kolossenzen 4:10) Maar het was uit vrije wil dat Aristarchus de gevangenschap van Paulus deelde, zodat hij hem in zijn lijden kon bijstaan.

De reis begon voorspoedig. De volgende dag gingen zij in de haven van Sidon voor anker. Hier *„behandelde Julius, een hoofdman, Paulus vriendelijk”,* en toen hij vernam dat er in de stad christenen woonden, liet hij hem toe *“naar zijn vrienden te gaan om zich te laten verzorgen”.* (Handelingen 27:3) Dit gunstbewijs werd door de apostel, wiens gezondheidstoestand zwak was, op hoge prijs gesteld.

Na het vertrek uit Sidon had het schip met tegenwinden te kampen. Uit de rechtstreekse koers geraakt, vorderde het slechts langzaam. Te Myra, in de landstreek Lycië, vond de hoofdman een groot Alexandrijns schip, op weg naar de kust van Italië, en onmiddellijk liet hij zijn gevangenen daarop overbrengen. Maar de wind was nog steeds ongunstig en het schip voer met moeite voort. Lucas schrijft: *“Daar wij verscheiden dagen lang weinig vorderden en met moeite ter hoogte van Knidus konden komen, daar de wind ons niet gunstig was, voeren wij onder Kreta langs ter hoogte van Salmone; en daar met moeite voorbijkomende, bereikten wij een plaats, Schoonhavens (Fair Havens) geheten.”* (Handelingen 27:7-8)

Zij waren gedwongen enige tijd in Schoonhavens te blijven, om een gunstige windrichting af te wachten. De winter naderde snel. *“De vaart werd reeds bedenkelijk”.* Zij die met het schip belast waren, moesten de hoop opgeven, hun bestemming nog te bereiken, voordat het zeereis seizoen voor dat jaar beëindigd was. Er bleef nu slechts één beslissende vraag over: in Schoonhavens te blijven of een geschikter plaats trachten te bereiken, waar zij konden overwinteren.

Deze vraag werd in ernstige overweging genomen, en uiteindelijk door de hoofdman aan Paulus voorgelegd, die zowel de eerbied van de scheepslieden als van de soldaten had gewonnen. De apostel raadde hen zonder aarzelen aan, te blijven waar zij waren. *“Ik zie”,* zei hij, *“dat de vaart met ongerief en grote averij gepaard zal gaan, niet alleen wat lading en schip, maar ook wat ons leven aangaat”.* Maar de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

„*stuurman en de schipper*” en de meerderheid van passagiers en bemanning waren niet genegen deze raadgeving te aan te nemen. Omdat de haven waarin zij voor anker waren gegaan *“niet geschikt was om te overwinteren, raadde het merendeel aan, vandaar zee te kiezen om zo mogelijk Phoenix, een haven op Kreta, beschermd liggende naar het zuidwesten en het noordoosten, te bereiken, ten einde daar te overwinteren”*. (Handelingen 27:10-12)

De hoofdman besloot gehoor te geven aan de mening van de meerderheid. *“Toen er een zachte zuidenwind opstak”*, verlieten zij Schoonhavens, in de hoop spoedig de gewenste haven te bereiken. *“Maar kort daarop sloeg vandaar een stormwind neer”*. „*Het schip werd meegesleurd, en kon de kop niet in de wind houden.*” (Handelingen 27:13-15)

Voortgedreven door de storm naderde het schip het eilandje Klauda, en terwijl zij het schip trachtten te beveiligen, bereidden de matrozen zich op het ergste voor. De reddingsloep, hun enig middel om te ontkomen in geval het schip zou vergaan, was op sleeptouw genomen, en kon ieder ogenblik worden stukgeslagen. Hun eerste werk was deze boot aan boord te hijsen. Daarna werden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen getroffen om het schip te versterken, zodat het de storm zou kunnen weerstaan. De geringe beschutting die het eilandje hun bood was niet van lange duur, en spoedig waren zij weer in volle hevigheid aan de storm blootgesteld.

De gehele nacht woedde de storm, en niettegenstaande de voorzorgsmaatregelen die zij hadden getroffen, kreeg het schip een lek. *“De volgende dag wierpen zij lading over boord”*. Weer werd het nacht, maar de wind nam niet af. Het door storm geteisterde schip, met zijn ontredderde mast en verscheurde zeilen, werd door de razende stormwind heen en weer geslingerd. Ieder ogenblik leek het of de krakende spanten zouden bezwijken, wanneer het schip onder de hevige stormaanval wankelde en trilde. Het lek werd steeds groter, en passagiers en bemanning werkten gestadig aan de pompen. Er was voor niemand aan boord een ogenblik van rust. *“De derde dag”*, schrijft Lucas, „*gaven zij eigenhandig het sloopstuijg prijs. En toen zich verscheiden dagen zon noch sterren vertoonden, en zwaar noodweer ons bedreigde, werd ons tenslotte alle hoop op redding benomen*”. (Handelingen 27:18-20)

Veertien dagen lang werden zij heen en weer geslingerd onder een zon- en sterrenloze hemel. Hoewel de apostel lichamelijk leed, sprak hij gedurende het donkerste uur hoopvolle woorden, en bood in iedere toestand van grote nood de helpende hand. In geloof hield hij de arm van Oneindige Kracht vast, en zijn hart vond rust in God. Voor zichzelf kende hij geen vrees; hij wist dat God hem zou bewaren om in Rome van de Waarheid van Christus te getuigen. Maar zijn hart was met medelijden vervuld jegens de arme zielen om hem heen die zondig en verdorven waren, en onvoorbereid voor de dood. Toen hij God vurig smeekte hun leven te sparen, werd hem geopenbaard dat zijn gebed zou worden verhoord.

Toen de storm even tot bedaren kwam, maakte Paulus van deze gelegenheid gebruik om aan dek te komen, en met verheffing van stem zei hij: *“Mannen, had men maar naar mij geluisterd om niet van Kreta weg te varen en zich dit ongerief en deze averij te besparen! Maar ook nu wek ik u op moed te houden, want het leven van niemand uwer zal verloren gaan, alleen maar het schip. Want deze nacht heeft een engel van de God, Wie ik toebehoor en Die ik vereer, bij mij gestaan, en hij heeft gezegd: Wees niet bevreesd, Paulus, want gij moet voor de keizer staan; en zie, allen,*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

die met u varen, heeft God u geschonken. Daarom, mannen, houdt moed, want dit vertrouwen heb ik op God, dat het zo zal gaan, als mij gezegd is. Maar wij moeten op een of ander eiland stranden". (Handelingen 27:21-26)

Deze woorden deden de hoop herleven. Passagiers en bemanning werden uit hun toestand van verslagenheid opgewekt. Er was nog veel te doen, en iedere poging die binnen hun bereik lag, moest worden aangewend om het schip voor de ondergang te behoeden.

Toen zij nu in de veertiende nacht op de zwarte, wilde golven heen en weer werden geslingerd, *"vermoedde het scheepsvolk midden in de nacht, dat er land naderde. En zij peilden met het lood twintig vadem en iets verder peilden zij vijftien vadem. Uit vrees,"* verhaalt Lucas, *"van tegen de klippen geslagen te worden, wierpen zij vier ankers van het achterschip uit en baden, dat het dag mocht worden".* (Handelingen 27:27-29)

Bij het aanbreken van de dag werden de omtrekken van een door de storm geteisterde kust vaag zichtbaar, maar geen vertrouwd baken was te bekennen. Het uitzicht was zo slecht dat de heidense zeelieden alle moed verloren en *"uit het schip trachtten weg te komen en de sloep te water lieten onder voorwendsel, dat zij van het voorschip ankers wilden uitbrengen".* Zij hadden de reddingsloep reeds neergelaten, toen Paulus hun laaghartig voornemen ontdekte, en tot de hoofdman en de soldaten zei: *"Indien zij niet aan boord blijven, kunt gij niet gered worden".* Onmiddellijk *"kaptten de soldaten de touwen van de sloep en lieten haar in zee vallen".* (Handelingen 27:30-32)

Het gevaarlijkste uur stond hun nog te wachten. Weer sprak de apostel bemoedigende woorden, en hij spoorde allen aan, zowel passagiers als matrozen, om voedsel tot zich te nemen, zeggend: *„Het duurt nu reeds veertien dagen, dat gij maar blijft afwachten zonder eten en niets genuttigd hebt. Daarom spoor ik u aan voedsel te nemen, want dit is goed voor uw redding; want niemand uwer zal ook maar een haar van zijn hoofd gekrenkt worden. En terwijl hij dit zeide, nam hij brood, dankte God in aller tegenwoordigheid, brak het en begon te eten.”* (Handelingen 27:33-35)

Toen nam dat afgetobde en ontmoedigde gezelschap van tweehonderd zesenzeventig zielen, die zonder Paulus wanhopig zouden zijn geworden, voedsel tot zich, evenals Paulus. *„En toen zij van voedsel verzadigd waren, maakten zij het schip lichter door het graan in zee te werpen".* (Handelingen 27:38)

Hoewel het nu volop dag geworden was, konden zij niets ontdekken waaraan zij konden vaststellen waar zij zich bevonden. *"Zij bemerkten" echter "een inham, die een strand had, en zij overlegden zo mogelijk het schip daarop te doen lopen. Zij haalden de ankers op en lieten zich voor de zee wegdrijven, terwijl zij meteen de roerbanden losmaakten, het voorzeil voor de wind hesen en op het strand aanhielden. Maar zij kwamen terecht op een uitstekende bank en raakten met het schip aan de grond. En het voorschip bleef onwrikbaar vastzitten, maar het achterschip brak af door het geweld der golven".* (Handelingen 27:39-41)

Paulus en de overige gevangenen stond nu een noodlot te wachten, vreselijker dan schipbreuk. De soldaten begrepen dat, terwijl zij poogden het land te bereiken, het voor hen onmogelijk zou zijn de hun toevertrouwde gevangenen te bewaken. Een ieder zou alles in het werk moeten stellen om zichzelf te redden. Doch wanneer een van de gevangenen zou worden vermist, zouden degenen die voor hen verantwoordelijk waren, hiervoor met hun leven moeten boeten. Daarom wilden de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

soldaten alle gevangenen doden. De Romeinse wet stond deze gruwzame handelwijze toe, en het plan zou onmiddellijk ten uitvoer zijn gebracht, wanneer het niet ging om hem aan wie allen op gelijke wijze zeer verplicht waren. Julius, de hoofdman, wist dat allen aan boord hun leven aan Paulus hadden te danken. Daar hij bovendien ervan overtuigd was dat de Heere met hem was, vreesde hij ervoor hem leed te doen.

Daarom *“beval de hoofdman dat wie zwemmen konden, het eerst over boord zouden springen om aan land te komen; en de overigen deels op planken, deels op wrakhout. En zo geschiedde het, dat allen behouden aan land kwamen”*. (Handelingen 27:43-44) Toen de namen werden afgeroepen, miste er niet een.

De schipbreukelingen werden door de tot de barbaren gerekende bewoners van het eiland Malta vriendelijk ontvangen. Lucas schrijft: *„Zij staken een groot vuur aan en haalden er ons allen bij om de dreigende regen en om de koude”*. (Handelingen 28:2) Paulus bevond zich onder degenen die werkzaam waren om het de anderen aangenaam te maken. *“Toen Paulus een bos dor hout bijeengehaald had en op het vuur legde, kwam er door de hitte een adder uit en beet zich vast aan zijn hand”*. (Handelingen 28:3) De toeschouwers werden met afgrijzen vervuld; en toen zij aan zijn boeien bemerkten dat Paulus een gevangene was, zei de een tot de ander: *„Deze man is zeker een moordenaar, die de wraakgodin niet wil laten leven, nu hij aan de zee ontkomen is.”* (Handelingen 28:4) Maar Paulus schudde het dier af in de vlammen en ondervond geen letsel. De plaatselijke bewoners kenden de vergiftige aard van het reptiel en verwachtten dat Paulus ieder ogenblik onder folterende pijn ter aarde zou storten. *“Doch toen zij na lang wachten zagen, dat zich niets ongewoons bij hem voordeed, sloeg hun mening om en zeiden zij, dat hij een god was.”* (Handelingen 28:6)

Gedurende de drie maanden dat de schipbreukelingen op Malta verbleven, benutten Paulus en zijn medewerkers vele gelegenheden om het Evangelie te prediken. De Heere werkte door hen op opmerkelijke wijze. Ter wille van Paulus werd het gehele gezelschap van schipbreukelingen met grote voorkomendheid behandeld; in al hun noden werd voorzien en toen zij Malta verlieten, werden zij overvloedig voorzien van alles wat zij voor de reis nodig hadden. De voornaamste gebeurtenissen tijdens hun verblijf werden door Lucas als volgt beschreven:

“In de omgeving van die plaats lag een landgoed van de bestuurder van het eiland, Publius genaamd, die ons opnam en ons drie dagen vriendelijk gastvrijheid verleende. Nu geschiedde het, dat de vader van Publius met koortsen en rode loop bevangen zijnde, te bed lag; en Paulus ging tot hem en deed een gebed, en hij legde hem de handen op en genas hem. En toen dit geschied was, kwamen ook de anderen op het eiland, die ziekten hadden, en werden genezen; en zij vereerden ons ook met vele eerbewijzen en toen wij weer uitgeilden, voorzagen zij nog in hetgeen wij nodig hadden”. (Handelingen 28:7-10)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 43 – In Rome

Toen het seizoen van de scheepvaart weer aanbrak, gingen de hoofdman en zijn gevangenen op reis naar Rome. Een Alexandrijns schip, “*Castor en Pollux*”, (Handelingen 28:11) had op zijn reis in westelijke richting op Malta overwinterd, en de reizigers begaven zich aan boord van dit schip. Ofschoon door tegenwind enigszins vertraagd, werd de reis veilig volbracht, en het schip liet het anker vallen in de prachtige haven van Puteoli, aan de Italiaanse kust.

In deze plaats bevonden zich enige christenen, en zij verzochten de apostelen zeven dagen bij hen te blijven, een verzoek dat door de hoofdman vriendelijk werd toegestaan. Sinds de christenen in Italië de brief van Paulus aan de Romeinen hadden ontvangen, zagen zij met verlangen naar een bezoek van de apostel uit. Zij hadden niet gedacht hem als een gevangene te zien komen, maar om zijn lijden beminden zij hem des te meer. De afstand van Puteoli naar Rome was slechts zevenenzeventig uur, en daar de zeehaven in voortdurende verbinding met de hoofdstad stond, waren de Romeinse christenen van de aankomst van Paulus op de hoogte; en enkele van hen gingen op weg om hem te ontmoeten en te verwelkomen.

Op de achtste dag na hun aankomst begaven de hoofdman en zijn gevangenen zich op weg naar Rome. Julius stond de apostel graag iedere gunst toe, die hij bij machte was te verlenen; maar hij kon niet zijn staat van gevangene veranderen, noch hem bevrijden van de boeien waarmee hij aan zijn bewaker was verbonden. Met een bezwaard hart ging Paulus het langverwachte bezoek aan de hoofdstad van de wereld tegemoet. Hoe verschilden de omstandigheden van die welke hij zich had voorgesteld! Hoe zou hij, geboeid en gebrandmerkt, het Evangelie moeten verkondigen? Zijn hoop om in Rome vele zielen voor de waarheid te winnen scheen op teleurstelling te zullen uitlopen.

Ten slotte bereikten de reizigers Forum Appii, dat dertien uur gaans van Rome verwijderd lag. Toen zij zich een weg baanden door de menigten die zich op de grote verkeersweg verdrongen, ving de grijsaard, die aan een groep hardvochtig uitzijnde misdadigers geketend was, menige verachtelijke blik op en werd hij het voorwerp van allerlei ruwe, lage spotternijen.

Plotseling weerklinkt een vreugdekreet, en een man maakt zich los uit de voorbijtrekkende menigte, valt de gevangene om de hals en omarmt hem met vreugdetranen, zoals een zoon een lang afwezige vader verwelkomt. Telkens weer herhaalt zich het voorval, wanneer velen wiens ogen door innige verwachting zijn verscherpt, in de geketende gevangene hem herkennen die te Korinthe, te Filippi en te Efeze hun het Woord des levens had verkondigd.

Als de hem toegenegen discipelen zich in geestdrift rondom hun vader in het geloof scharen, komt het gehele gezelschap tot staan. De soldaten zijn ongeduldig over dit oponthoud. Toch wagen zij het niet deze vreugdevolle ontmoeting te onderbreken, want ook zij hebben geleerd hun gevangene te ontzien en te waarderen. In dat afgetobde, door smart getekende gelaat zien de discipelen het beeld van Christus weerspiegeld. Zij verzekeren Paulus dat zij hem niet hebben vergeten en hem nog steeds liefhebben; dat zij hem dankbaar zijn voor de vreugdevolle verwachting die hun leven bezielt, en hun vrede met God schenkt. In het vuur van hun liefde

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zouden zij hem de gehele weg naar de stad op hun schouders hebben willen dragen, indien zij slechts toestemming daarvoor zouden hebben verkregen.

Slechts weinigen begrepen de betekenis van Lucas' woorden dat Paulus, toen hij zijn broeders zag, *“God dankte en moed greep”*. (Handelingen 28:15) Te midden van de schreiende gelovigen, die hem hun medeleven betuigden en die zich voor zijn boeien niet schaamden, prees de apostel God met luide stem. De wolk van droefheid die zijn gemoed had overschaduwd, was weggevaagd. Zijn leven als christen was een opeenvolging geweest van moeiten, lijden en teleurstellingen, maar in dat uur voelde hij zich rijkelijk beloond. Met vaste tred en een verheugd hart zette hij zijn weg voort. Hij wilde zich over het verleden niet beklagen, noch de toekomst vrezen. Hij wist dat hem gevangenschap en kwelling te wachten stonden; maar hij wist ook dat hij zielen uit een veel verschrikkelijker gevangenschap had mogen bevrijden, en hij verheugde zich in zijn lijden om Christus' wil.

Te Rome leverde de hoofdman Julius zijn gevangenen aan de commandant van de keizerlijke garde uit. Het goede getuigenis dat hij van Paulus gaf, tezamen met de brief van Festus, was oorzaak dat de apostel bij de commandant in goed aanzien kwam, en in plaats van in de gevangenis te worden geworpen, werd hem toegestaan om op zichzelf te wonen. Hoewel aanhoudend geketend aan een soldaat, was hij vrij zijn vrienden te ontvangen en te werken voor de voortgang van de zaak van Christus.

Vele Joden die enkele jaren tevoren uit Rome waren verbannen, hadden toestemming ontvangen terug te keren, zodat daar weer een aanzienlijk aantal aanwezig was. Paulus besloot in de allereerste plaats hun de feiten aangaande zichzelf en zijn werk voor te leggen, alvorens zijn vijanden gelegenheid zouden hebben hen tegen hem op te zetten. Hij riep daarom drie dagen na zijn aankomst te Rome hun leidinggevende mannen bijeen, en zette op een eenvoudige, openhartige wijze uiteen waarom hij als een gevangene naar Rome was gekomen.

“Mannen broeders, ofschoon ik niets gedaan heb tegen ons volk of de voorvaderlijke gewoonten, ben ik uit Jeruzalem gevankelijk overgeleverd in de handen der Romeinen, die na onderzoek mij wilden vrijlaten, omdat er bij mij van geen halsmisdaad sprake was. Maar toen de Joden in verzet gingen, werd ik genoodzaakt mij op de keizer te beroepen; niet, dat ik mijn volk van iets wilde beschuldigen. Daarom heb ik verzocht u te zien en toe te spreken, want om de hoop van Israël draag ik deze keten.” (Handelingen 28:17-20)

Hij zei niets van de mishandeling die hij van de zijde van de Joden had ondergaan, noch van hun herhaalde samenzwering om hem te vermoorden. Zijn woorden werden gekenmerkt door voorzichtigheid en goedheid. Hij trachtte niet de persoonlijke aandacht of sympathie te verkrijgen, maar wilde de waarheid verdedigen en de eer van het Evangelie hoog houden.

Zijn toehoorders antwoordden hierop dat zij noch door openlijk schrijven noch door privé-brieven klachten over hem hadden ontvangen, en dat geen van de Joden die naar Rome waren gekomen, hem van enige overtreding had beschuldigd. Zij gaven daarom ook nadrukkelijk de wens te kennen, zélf de redenen van zijn geloof in Christus te vernemen. *“Want wat deze sekte betreft”*, zeiden zij, *“ons is bekend, dat zij overal tegenspraak vindt.”* (Handelingen 28:22)

Aangezien zij zelf deze wens te kennen gaven, nodigde Paulus hen uit een dag vast te stellen waarop hij hun de Waarheid van het Evangelie kon voorleggen. Op de afgesproken tijd kwamen zij tezamen, aan *“wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voorstelde, pogende hen te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe". (Handelingen 28:23) Hij verhaalde zijn eigen belevenis, en staaft de argumenten uit het Oude Testament op eenvoudige, oprechte en krachtige wijze.

De apostel toonde aan dat godsdienst niet bestaat uit kerkelijke gebruiken en ceremoniën, uit geloofsbelijdenissen en leerstellingen. Indien dit zo was, zou de natuurlijke mens deze door onderzoek kunnen verstaan, evenals hij de wereldse dingen verstaat. Paulus leerde dat godsdienst een doelmatige, verlossende kracht, een absoluut Goddelijk beginsel, een persoonlijke belevenis van vernieuwende kracht Gods in de ziel is.

Hij toonde aan, hoe Mozes van tevoren Israël had gewezen op Christus als de Profeet, naar Wie zij moesten horen; hoe alle profeten van Hem hadden getuigd als van Gods grote Geneesmiddel voor de zonden, als de Onschuldige Die de zonden van de schuldigen zou dragen. Hij keurde hun vormen en ceremoniën niet af, maar toonde aan, dat zij in het vasthouden aan de ceremoniële dienst, bezig waren Hem te verwerpen Die het tegenbeeld was van dit gehele systeem.

Paulus verklaarde dat hij in zijn onbekeerde staat Christus had gekend, niet door persoonlijke kennismaking, maar enkel door de voorstelling die hij samen met anderen over het karakter en het werk van de verwachte Messias had gekoesterd. Hij had Jezus van Nazareth als een bedrieger verworpen, omdat Hij niet aan zijn verwachting beantwoordde. Maar nu waren Paulus' denkbeelden over Christus en Zijn zending veel geestelijker en verhevener. Hij was nu bekeerd. De apostel verzekerde dat hij hun Christus niet naar het vlees voorstelde. Herodes had Christus in de dagen van Zijn menselijkheid gezien. Annas, Pilatus, de priesters en oversten en ook de Romeinse soldaten hadden Hem gezien. Maar zij hadden Hem niet met ogen van het geloof gezien. Zij hadden Hem niet als de verheerlijkte Verlosser gezien. Christus in geloof aan te nemen, een geestelijke kennis van Hem te bezitten, is belangrijker dan een persoonlijke kennismaking met Hem toen Hij op aarde verscheen. De gemeenschap met Christus waarin Paulus zich nu verheugde, was inniger en duurzamer dan slechts aardse en menselijke vriendschap.

Toen Paulus sprak over hetgeen hij wist, en getuigde van wat hij omtrent Jezus van Nazareth als de Hoop van Israël had gezien, lieten degenen die oprecht naar waarheid zochten, zich overtuigen. Zijn woorden maakten tenminste op sommige gemoederen een onuitwisbare indruk. Anderen echter weigerden halsstarrig het duidelijke getuigenis van de Schriften aan te nemen, zelfs toen het hun werd voorgelegd door iemand die de bijzondere voorlichting van de Heilige Geest bezat. Zij konden zijn argumenten niet weerleggen, maar toch weigerden zij zijn gevolgtrekkingen te aan te nemen.

Vele maanden verstreken na de aankomst van Paulus in Rome, alvorens de Joden van Jeruzalem persoonlijk verschenen om hun aanklachten tegen de gevangene in te dienen. Herhaaldelijk werden hun plannen verijdeld. En nu Paulus voor het hoogste gerechtshof van het Romeinse rijk zou worden verhoord, wilden zij niet opnieuw een nederlaag riskeren. Lysias, Felix, Festus en Agrippa hadden allen hun geloof in zijn onschuld tot uitdrukking gebracht. Zijn vijanden konden slechts dan op succes hopen, als zij de keizer door list zouden kunnen beïnvloeden. Uitstel zou hun zaak bevorderen, daar dit hun de tijd zou verlenen hun plannen te verbeteren en uit te

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voeren. Zo wachtten zij een tijdlang, eer zij persoonlijk hun aanklachten tegen de apostel inbrachten.

Door de voorzienigheid van God vloeide uit deze vertraging de bevordering van het Evangelie voort. Door de gunst van hen die Paulus moesten bewaken, was het hem toegestaan in een ruim en gerieflijk huis te wonen, waar hij vrijelijk zijn vrienden kon ontmoeten en ook dagelijks de Waarheid kon voorhouden aan hen die naar hem kwamen luisteren. Zo zette hij gedurende twee jaren zijn arbeid voort, *“predikende het Koninkrijk Gods, en onderricht gevende aangaande de Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, zonder enige belemmering.”* (Handelingen 28:31)

Gedurende deze tijd werden de gemeenten die hij in vele landen had gesticht niet vergeten. In het besef van de gevaren die de tot het nieuwe belofte bekeerden bedreigden, probeerde de apostel zo veel mogelijk door waarschuwingsbrieven en praktisch onderricht in hun noden te voorzien. Vanuit Rome zond hij toegewijde arbeiders die niet alleen voor deze gemeenten zouden arbeiden, maar ook in velden die hij zelf nog niet had bezocht. Deze dienaren versterkten als wijze herders het door Paulus zo goed begonnen werk; en de apostel, die door voortdurende verbinding met hen over de toestand en de gevaren van de gemeenten op de hoogte werd gehouden, was in staat een wijs toezicht over allen uit te oefenen.

Op deze wijze oefende Paulus, ogenschijnlijk van daadwerkelijke arbeid verstoten, een verstrekkende, en meer blijvende invloed uit dan wanneer hij zich vrijelijk onder de gemeenten had kunnen bewegen zoals dit in vroegere jaren het geval was geweest. Als een gevangene van de Heere bezat hij een grotere steun aan de toegenegenheid van zijn broeders; en zijn woorden, geschreven door iemand die om Christus' wil gebonden was, dwongen groter aandacht en eerbied af dan toen hij persoonlijk bij hen verbleef. Pas toen Paulus hun ontnomen was, beseften de gelovigen hoe zwaar de lasten waren die hij om hunnentwil had gedragen. Tot nu toe hadden zij zich meestal verontschuldigd verantwoordelijkheden en lasten op zich te nemen, omdat zij zijn wijsheid, tact en onbedwingbare energie niet bezaten; maar nu, in hun onervarenheid, doordat zij hadden nagelaten de door hen geschuwde lessen te leren, prezen zij zijn waarschuwingen, raadgevingen en onderricht, terwijl zij zijn persoonlijk werk niet op prijs hadden gesteld. En toen zij vernamen van zijn moed en geloof gedurende zijn lange gevangenschap, werden zij tot grotere trouw en ijver in de zaak van Christus aangespoord.

Onder Paulus' helpers te Rome bevonden zich vele van zijn vroegere vrienden en medewerkers. Lucas, *“de geliefde geneesheer”*, (Kolossenzen 4:14) die hem op zijn reis naar Jeruzalem, gedurende de twee jaren van gevangenschap te Caesarea en op zijn gevaarvolle tocht naar Rome ter zijde had gestaan, was nog steeds bij hem. Ook Timotheüs verleende hem trouwe hulp. Tychicus, de *„geliefde broeder en trouwe dienaar en mededienstknacht in de Heere”*, (Kolossenzen 4:7) stond de apostel op nobele wijze bij.

Ook Demas en Marcus waren bij hem. Aristarchus en Epafras waren zijn *„medegevangenen.”* (Kolossenzen 4:10)

Gedurende de eerste jaren na de belijdenis van zijn geloof had de christelijke levenservaring van Marcus zich verdiept. Toen hij het leven en de dood van Christus met meer opmerkzaamheid overdacht, kreeg hij helderder inzichten over de zending van de Heiland, Zijn moeiten en strijd. Toen hij in de littekenen van Zijn handen en voeten de tekenen van Zijn dienstbaarheid aan het mensdom las, en zag hoe vër Zijn

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zelfverloochening reikte om verlorenen en stervenden te redden, werd Marcus gewillig de Meester op het pad van zelfverloochening te volgen. En nu hij het lot van Paulus, de gevangene, deelde, verstond hij beter dan ooit te voren dat het oneindige winst is Christus te verkrijgen, en dat het een oneindig verlies is de wereld te gewinnen en zijn ziel, waarvoor het bloed van Christus tot redding werd vergoten, te verliezen. In het aangezicht van zware beproevingen en tegenstand bleef Marcus standvastig, en een verstandige en geliefde helper van de apostel.

Demas, die een tijdlang standvastig bleef, verliet naderhand de zaak van Christus. In herinnering hieraan schreef Paulus: „*Demas heeft mij uit liefde voor de tegenwoordige wereld verlaten.*” (2 Timotheüs 4:10) Voor werelds gewin ruilde Demas alles wat verheven en edel was. Wat een kortzichtige ruil! Terwijl Demas slechts wereldse rijkdom en aanzien bezat, was hij in werkelijkheid arm, hoeveel hij met trots veel het zijne kon noemen. Marcus daarentegen, die verkoos om Christus' wil te lijden, bezat eeuwige rijkdommen, en werd in de hemel als erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Zijn Zoon gerekend.

Onder degenen die door de arbeid van Paulus in Rome hun hart aan God gaven, bevond zich Onesimus, een heidense slaaf die zijn meester, Filemon, een gelovige in Kolosse, had benadeeld, en naar Rome was ontkomen. In zijn goedhartigheid probeerde Paulus de armoede en de ellende van de armzalige uitgewekene te verzachten, en daarna trachtte hij het licht van de Waarheid in zijn verduisterd gemoed te laten schijnen. Onesimus luisterde naar de hemelse woorden, beleet zijn zonden, en werd tot het geloof in Christus bekeerd.

Onesimus maakte zich bij Paulus bemind door zijn vroomheid en oprechtheid, en zeker niet minder door zijn tedere zorg voor het welzijn van de apostel, en door zijn ijver in het belang van het evangeliewerk. Paulus zag in hem karaktertrekken die hem tot een nuttige helper in het zendingswerk konden maken, en hij raadde hem aan om zonder uitstel naar Filemon terug te keren, hem vergiffenis te vragen, en plannen voor de toekomst te beramen. De apostel beloofde zichzelf verantwoordelijk te stellen voor de som geld waarvan Filemon was beroofd. Daar hij op het punt stond Tychicus met brieven naar de verschillende gemeenten in Klein-Azië te laten gaan, zond hij Onesimus met hem. Het was voor deze slaaf een zware beproeving zichzelf zo aan de meester, die hij had bedrogen, uit te leveren, doch hij was waarlijk bekeerd, en hij onttrok zich niet aan deze plicht.

Paulus gaf Onesimus een brief aan Filemon mee, waarin de apostel met zijn gewone tact en hoffelijkheid de zaak van de berouwvolle slaaf bepleitte, en de wens te kennen gaf om in de toekomst van zijn diensten gebruik te maken. De brief begon met een hartelijke groet aan Filemon als vriend en medearbeider:

“Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus. Ik dank mijn God te allen tijde, als ik u in mijn gebeden gedenk, daar ik hoor van uw liefde en van uw trouw, die gij hebt jegens de Heere Jezus en al de heiligen, (biddende), dat uw gemeenschap in het geloof zich werkzaam tone in een grondig kennen van al het goede, dat in ons naar Christus uitgaat”. (Filemon 1:3-6) De apostel herinnerde Filemon eraan, dat hij iedere goede bedoeling en iedere goede karaktertrek die hij bezat aan de genade van Christus had te danken; dit alleen onderscheidde hem van de verdorven en zondige mensen. Dezelfde genade kon van de laaghartige misdadiger een kind van God en een nuttige evangeliedienaar maken.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus had Filemon zijn christenplicht kunnen voorhouden, maar hij koos liever de taal van een smekeling: *“Ik, Paulus, een oud man, thans bovendien een gevangene van Christus Jezus, kom u een verzoek doen voor mijn kind, dat ik in mijn gevangenschap verwekt heb, Onesimus, die vroeger onbruikbaar voor u was, maar nu zeer bruikbaar is, zowel voor u als voor mij.”* (Filemon 1:9-11)

Met het oog op de bekering van Onesimus vroeg de apostel aan Filemon om de boetvaardige slaaf als zijn eigen kind op te nemen, en hem zodanige genegenheid te bewijzen, dat hij bij zijn vroegere meester zou willen blijven, *“nu niet meer als slaaf, maar als meer dan slaaf, als een geliefde broeder”*. (Filemon 1:16) Hij gaf de wens te kennen Onesimus bij zich te houden, daar hij hem in zijn gevangenschap zou kunnen dienen ter wille van het Evangelie, zoals Filemon dit zelf zou hebben gedaan, ofschoon de apostel slechts dan zijn diensten wenste, als Filemon uit eigen beweging zijn slaaf de vrijheid schonk.

De apostel kende de strengheid die meesters ten opzichte van hun slaven aanwendden heel goed: ook wist hij dat Filemon over het gedrag van zijn slaaf zeer gebelgd was. Hij schreef hem op een wijze waarbij hij trachtte zijn diepste en tederste gevoelens als christen wakker te roepen. De bekering van Onesimus had hem tot een broeder in het geloof gemaakt, en iedere bestraffing die deze pas bekeerde zou worden gegeven, zou door Paulus worden beschouwd als aan hemzelf gegeven.

Paulus bood vrijwillig aan de schuld van Onesimus op zich te nemen, zodat de schuldige de ontorende straf kon ontgaan en opnieuw de voorrechten die hij had verbeurd, zou kunnen smaken. *“Indien gij u dus met mij verbonden weet”*, schreef hij aan Filemon, *“neem hem dan op, zoals gij het mij zoudt doen. En mocht hij u schade berokkend hebben of iets schuldig zijn, breng dat mij in rekening. Ik, Paulus, schrijf het eigenhandig; ik zal het betalen”*. (Filemon 1:17-19)

Wat een treffende uitbeelding van de liefde van Christus voor de boetvaardige zondaar! De knecht die zijn meester had benadeeld, bezat niets waarmee hij de schade kon vergoeden. De zondaar die God jarenlang zijn dienst onthouden heeft, bezit geen middelen om de schuld te vergoeden. Jezus bemiddelt tussen de zondaar en God, zeggend: Ik wil de schuld betalen. Laat de zondaar worden ontzien. Ik wil lijden in zijn plaats.

Nadat Paulus had aangeboden de schuld van Onesimus op zich te nemen, herinnerde hij Filemon eraan hoeveel hijzelf aan de apostel verschuldigd was. Hij was zichzelf aan Paulus schuldig, daar God de apostel als werktuig tot zijn bekering had gebruikt. In een tedere, ernstige oproep smeekte hij hem daarna om, evenals hij door zijn welwillendheid de heiligen verkwikt had, ook de geest van de apostel te verkwikken door hem het genoegen te doen dit verzoek in te willigen. *“Ik schrijf u in het goede vertrouwen, dat gij mij gehoor zult geven”*, voegde hij eraan toe. *“Immers, ik weet, dat gij zelfs meer zult doen dan ik zeg.”* (Filemon 1:21)

Paulus' brief aan Filemon toonde de invloed van het Evangelie op de verhouding tussen heer en slaaf. De slavenhandel was overal in het Romeinse rijk een erkende instelling, en in de meeste gemeenten waarvoor Paulus had gearbeid, werden zowel heren als slaven aangetroffen. In de steden, waar slaven de vrije bevolking dikwijls in aantal overtroffen, werden wetten van uiterste strengheid noodzakelijk geoordeeld om hen tot onderworpenheid te dwingen. Een rijke Romein bezat dikwijls honderden slaven van allerlei rang, nationaliteit en bekwaamheid. Met volledige macht over lijf en ziel van deze hulpeloze schepselen kon hij hun alle leed naar

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gelieven toebrengen. Wanneer één van hen uit wraak of in zelfverdediging de hand tegen zijn eigenaar ophief, mocht de gehele familie van de overtreder op onmenselijke wijze worden opgeofferd. De minste overtreding, vergissing of zorgeloosheid werd vaak genadeloos gestraft.

Sommige meesters, milder dan de anderen, behandelden hun slaven met meer toegeeflijkheid. Doch de grote meerderheid van de rijken en voornamen die zonder terughouding aan hun hartstocht, toorn en begeerte de vrije teugel lieten, maakten hun slaven tot rampzalige slachtoffers van wispelturigheid en dwingelandij. Het gehele stelsel dreigde de mensen hopeloos te vernederen.

Het was niet het werk van de apostel de gestelde sociale orde willekeurig of plotseling te vernietigen. Daardoor zou het succes van het Evangelie onmogelijk zijn geworden. Maar hij leerde beginselen die het diepste wezen van de slavernij aantastten, en die, wanneer zij ten uitvoer werden gebracht, zeker het gehele stelsel zouden ondermijnen. *“Waar de Geest des Heeren is, is vrijheid”* (2 Korinthe 3:17), verklaarde hij. De slaaf werd bij zijn bekering een lid van het lichaam van Christus, en als zodanig moest hij als een broeder, als medeërfgenaar met zijn Meester aan de zegeningen van God en de voorrechten van het Evangelie, bemind en behandeld worden. Aan de andere kant moesten dienstknechten hun plichten volbrengen, *„niet met ogedienst, als mensenbehagers, maar door als slaven van Christus de wil Gods van harte te doen.”* (Efeze 6:6)

Het christendom kweekt een nauwe verbintenis tussen meester en knecht, koning en onderdaan, de evangeliédienaar en de ontaarde zondaar die in Christus reiniging van zonden heeft verkregen. Zij zijn in hetzelfde bloed gewassen en door dezelfde Geest herboren. Zij zijn één geworden in Christus Jezus.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 44 – Het huisgezin van de keizer

Het Evangelie heeft steeds zijn grootste succes geboekt onder de gewone klassen. *“Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken”* (1 Korinthe 1:26) zijn geroepen. Het was niet te verwachten dat Paulus, een arme gevangene zonder vrienden, de aandacht zou trekken van de rijke en vooraanstaande klassen van de Romeinse burgers. Hen trok de verdorvenheid aan met al haar schittering en verlokkingen, en gewillig gaven ze zich over aan haar slavernij. Maar velen van de zwoegende, armoedige slachtoffers van hun verdrukking, zelfs van de arme slaven, luisterden begerig naar de woorden van Paulus, en vonden in het geloof in Christus een hoop en vrede die hen bemoedigde in hun zware lot.

Hoewel het werk van de apostel begon onder de eenvoudigen en de nederigen, verbreidde zijn invloed zich tot zelfs in het paleis van de keizer.

In deze tijd was Rome de hoofdstad van de wereld. De trotse keizers gaven hun wetten aan vrijwel elke natie op aarde. Koningen en hovelingen wisten niets van de nederige Nazarener af, of ze beschouwden Hem vol haat en verachting. En toch vond het Evangelie in minder dan twee jaar zijn weg van de eenvoudige woning van de gevangene naar het keizerlijk paleis. Paulus is gebonden als een boosdoener, maar *“het Woord van God is niet geboeid.”* (2 Timotheüs 2:9)

In vroegere jaren had de apostel het geloof van Christus verkondigd in het openbaar en met macht. Door tekenen en wonderen had hij de onweerlegbare bewijzen gegeven van het Goddelijk karakter van dit geloof. Met edele vastbeslotenheid had hij gestaan voor de Griekse geleerden, en door zijn kennis en welsprekendheid had hij de argumenten van de trotse filosofen tot zwijgen gebracht. Onverschrokken had hij gestaan voor koningen en stadhouders, en had hij gesproken van rechtvaardigheid, matigheid en een komend oordeel, tot de trotse heersers beefden alsof de dag des Heeren reeds gekomen was.

Zulke gelegenheden had de apostel nu niet meer, daar hij in zijn eigen woning moest blijven, en slechts kon prediken tot hen die hem daar opzochten. Hij had niet, als eens Mozes en Aäron, een Goddelijk bevel om tot de losbandige koning te gaan, en in de naam van de grote IK BEN zijn wreedheid en verdrukking te bestraffen. Toch was het juist in deze tijd, terwijl de belangrijkste prediker ogenschijnlijk het zwijgen was opgelegd, dat een grote overwinning voor het Evangelie werd behaald. Want zelfs van het huis van de keizer werden leden toegevoegd aan de gemeente.

Nergens kon men een vijandiger houding jegens het christendom vinden dan aan het hof te Rome. Nero scheen de laatste sporen van het Goddelijke en zelfs van het menselijke beeld uit zijn ziel te hebben verwijderd, om alleen het beeld van satan te dragen. Zijn bedienden en hovelingen hadden hetzelfde karakter als hun meester — onstuimig, laagstaand en corrupt. Naar het uiterlijk te oordelen zou het christendom onmogelijk vaste voet in het paleis van Nero kunnen krijgen.

Toch werd ook in dit geval, evenals in vele andere, de waarheid aangetoond van de bewering van Paulus, dat *“de wapenen van onze krijg niet vleselijk zijn, maar krachtig door God, tot nederwerking der sterkten.”* (2 Korinthe 10:4) Zelfs in het huishouden van Nero werden trofeeën gewonnen voor het kruis. Onder de laaghartige dienaars van een nog laaghartiger koning werden bekeerlingen gewonnen als zonen

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van God. Deze mensen waren geen christenen in het verborgene, maar kwamen rond voor hun geloof uit. Ze schaamden zich niet voor hun geloof.

Op welke wijze werd een toegang verkregen voor het christendom, waar dit onmogelijk scheen? In zijn brief aan de Filippenzen schrijft Paulus het succes in het winnen van bekeerlingen uit het huishouden van Nero toe aan zijn gevangenschap. Bevreesd dat men zou denken dat zijn gevangenschap de vooruitgang van het Evangelie had tegengehouden, verzekerde hij hen: *“Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de Evangelieprediking heeft gestrekt.”* (Filippenzen 1:12)

Toen de christelijke kerken voor het eerst vernamen dat Paulus Rome zou bezoeken, zagen ze uit naar een geweldige overwinning van het Evangelie in die stad. Paulus had de Waarheid naar vele landen gebracht; hij had haar in grote steden gepredikt. Zou deze strijder voor de Waarheid ook geen succes hebben in het winnen van zielen voor Christus in de hoofdstad van de wereld? Maar hun hoop werd de bodem ingeslagen toen ze hoorden dat Paulus naar Rome was gegaan als een gevangene. Vol vertrouwen hadden ze gehoopt dat het Evangelie, als het eenmaal in deze wereldstad wortel had geschoten, zich snel tot alle volken zou uitbreiden, en zou overheersen op aarde. Hoe groot was hun teleurstelling! Menselijke verwachtingen hadden gefaald. Maar Gods plan had niet gefaald.

Niet door de prediking van Paulus, maar door zijn banden, werd de aandacht van het hof gevestigd op het christendom. Als gevangene brak hij de boeien van talloze zielen die zich in de macht van de zonde bevonden. Dit was niet alles! Hij verklaarde: *“Het merendeel der broeders in de Heere heeft door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed onbevreesd het Woord Gods te spreken.”* (Filippenzen 1:14)

Het geduld en de opgewektheid van Paulus gedurende zijn lange en onrechtvaardige gevangenschap, zijn moed en zijn geloof, waren een voortdurende prediking. Zijn geest, die zo heel anders was dan de geest van de wereld, getuigde dat een macht, hoger dan die van de aarde, met hem was. En door zijn voorbeeld werden christenen aangespoord tot groter inspanning om te getuigen voor de zaak waar Paulus door zijn gevangenschap niet meer in het openbaar aan kon meewerken. Op deze wijze hadden de banden van de apostel invloed, zodat hij, juist toen zijn macht en bruikbaarheid schenen afgesneden te zijn en hij schijnbaar niets meer kon doen, schoven kon binden voor Christus op velden waar hij voordien nooit had kunnen komen.

Voordat de twee jaar gevangenschap van Paulus voorbij waren, kon hij zeggen: *“Aan het hele hof en aan al de overigen is duidelijk geworden dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil”*; en onder hen die de groeten doen aan de Filippenzen vermeldt hij voornamelijk *“die aan het huis des keizers verbonden zijn.”* (Filippenzen 1:13; 4:22)

Zowel geduld als moed kennen overwinningen. Door geduld onder beproevingen, evengoed als door dappere inspanning kunnen zielen voor Christus worden gewonnen. De christen die geduld en opgewektheid toont onder verlies en lijden, die zelfs de dood met de vrede en kalmte van een onwankelbaar geloof onder het oog ziet, kan meer voor het Evangelie tot stand brengen dan een levenslange onvermoeide arbeid. Wanneer Gods dienstknecht wordt onttrokken aan de arbeid, heeft God dikwijls door dit onverklaarbaar gebeuren, waar wij in onze kortzichtigheid

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

over zouden klagen, bepaald dat een werk gedaan wordt dat onder andere omstandigheden nooit gedaan had kunnen worden.

Laat de volgeling van Christus nooit denken dat hij, als hij niet langer in het openbaar voor God en Diens waarheid kan werken, van geen nut meer is, en dat voor hem geen beloning wacht. De ware getuigen van Christus worden nooit opzij gezet. In gezondheid en ziekte, in leven en dood gebruikt God hen. Toen door satans boosheid de dienstknechten van Christus vervolgd werden, en hun werk werd gehinderd, toen ze in de gevangenis werden geworpen, of naar het schavot werden gesleept of naar de brandstapel, was dit opdat de Waarheid een grotere overwinning zou behalen. Toen deze getrouwen hun getuigenis bezegelden met hun bloed, werden zielen die tot dusver in twijfel en onzekerheid verkeerden, overtuigd van het geloof in Christus, en kozen zij moedig partij voor Hem. Uit de as van de martelaren ontsproot een rijke oogst voor God.

De ijver en trouw van Paulus en zijn medewerkers, zowel als het geloof en de gehoorzaamheid van deze bekeerlingen tot het christendom onder zulke moeilijke omstandigheden, berispen traagheid en gebrek aan geloof in de arbeider voor Christus. De apostel en zijn medewerkers hadden kunnen zeggen dat het geen zin had om de dienaars van Nero op te roepen tot berouw en geloof in Christus, omdat ze onderworpen waren aan felle vervolging, blootgesteld aan grote verzoeken, en omringd door allerlei beperkingen. Al zouden ze overtuigd zijn van de Waarheid, hoe konden ze dan hun gehoorzaamheid betonen? Maar zo redeneerde Paulus niet. In geloof bracht hij deze zielen het Evangelie; en onder hen die het hoorden, waren sommigen die besloten te gehoorzamen tot elke prijs. Ondanks hinderpalen en gevaren zouden ze het licht aannemen, en op God vertrouwen om hen te helpen hun licht voor anderen te laten schijnen.

Niet alleen werden bekeerlingen voor de Waarheid in het huis van Caesar gewonnen, maar na hun bekering bleven ze daar. Ze voelden zich niet vrij om hun post te verlaten omdat hun omgeving anders tegenover hen stond. De Waarheid had hen daar gevonden, en ze zouden daar blijven, om door hun veranderd leven en karakter te getuigen van de veranderende macht van het nieuwe geloof.

Zijn er sommigen die geneigd zijn om hun omstandigheden een excuus te maken voor het feit dat ze niet van Christus getuigen? Laten zij dan eens denken aan de situatie waarin de discipelen in het huisgezin van Caesar zich bevonden — de verdorvenheid van de keizer, de losbandigheid van het hof. We kunnen ons nauwelijks omstandigheden voorstellen die ongunstiger waren voor een godsdienstig leven, terwijl groter opoffering en tegenstand nauwelijks denkbaar waren dan in het leven van deze bekeerlingen aan het hof. Toch handhaafden zij te midden van moeiten en gevaren hun trouw. Als er hinderpalen zijn die onoverkomelijk lijken, kan het zijn dat een christen zich probeert te verontschuldigen dat hij de Waarheid zoals deze is in Jezus, niet gehoorzaamt, maar hij kan geen verontschuldiging inbrengen die het onderzoek kan doorstaan. Als dit mogelijk zou zijn, zou hij aantonen dat God onrechtvaardig is, omdat Hij voorwaarden tot zaligheid heeft gesteld voor Zijn kinderen waaraan ze niet kunnen voldoen.

Hij die zijn hart erop heeft gesteld om God te dienen, zal gelegenheden vinden om voor Hem te getuigen. Voor hem die eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid wil zoeken, zullen geen onoverkomelijke moeilijkheden bestaan. In de kracht, verkregen door gebed en studie van het Woord, zal hij de deugd zoeken en

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

ondeugd loslaten. Door te zien naar Jezus, de Bewerker en Voleinder van het geloof, Die tegenstand van zondaren tegen Zichzelf verdroeg, zal de gelovige moedig verachting en spot trotseren. Ondersteuning en genade, voldoende voor elke omstandigheid, worden beloofd door Hem, Wiens Woord Waarheid is. Zijn eeuwige armen omsluiten de ziel die zich tot Hem wendt om hulp. In Zijn hoede kunnen we veilig rusten, zeggende, *“Ten dage dat ik vrees, vertrouw ik op U.”* (Psalm 56:4) Aan allen die in Hem hun vertrouwen stellen, zal God Zijn belofte waarmaken.

Door Zijn eigen voorbeeld heeft de Heiland aangetoond dat Zijn volgelingen in de wereld kunnen zijn zonder van de wereld te zijn. Hij kwam niet om deel te hebben aan haar genoegens, om beïnvloed te worden door haar gebruiken, en haar praktijken te volgen, maar om de wil van Zijn Vader te doen, en te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Met dit feit voor ogen kan de christen onbesmet blijven in welke omgeving hij zich ook bevindt. Wat zijn positie of omstandigheid ook mag zijn, hij zal de macht van het ware geloof openbaren in de trouwe vervulling van zijn plichten.

Niet onder voorspoed, maar onder beproevingen wordt het christelijk karakter ontwikkeld. Als hij blootgesteld is aan spot en tegenstand, zal de volgeling van Christus meer op zijn hoede zijn en ernstiger bidden om hulp van de machtige Helper. Ernstige beproeving die door Gods genade wordt doorstaan, ontwikkelt volharding, waakzaamheid, kracht, en een diep en een blijvend vertrouwen in God. Het is de overwinning van het christelijk geloof die de gelovige in staat stelt om te lijden en sterk te zijn; zich te onderwerpen, en zo te overwinnen; steeds gedood te worden en toch te leven; het kruis te dragen, en zo de kroon van heerlijkheid te verkrijgen.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 45 – Geschreven vanuit Rome

De apostel Paulus had reeds vroeg in zijn leven met Christus bijzondere kansen gekregen om de wil van God aangaande de volgelingen van Jezus te leren kennen. Hij werd *“opgenomen in de derde hemel”*, in *„het paradijs”*, en hoorde *“onuitsprekelijke woorden”*, welke een mens niet kan uitspreken. Hij erkende zelf dat hij *„van de Heere”* vele *„gezichten en openbaringen”* had gekregen. Zijn kennis van de beginselen van de Waarheid van het Evangelie stond gelijk aan die van *„die onvergelykelijke apostelen.”* (2 Korinthe 12:2,4,1,11) Hij had een helder begrip van *„de breedte en lengte en hoogte en diepte ... van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat.”* (Efeze 3:18,19)

Paulus kon niet alles wat hij in gezichten gezien had, meedelen. Er waren onder zijn toehoorders die aan zijn woorden een verkeerde betekenis zouden hebben gegeven. Maar datgene wat hem geopenbaard was, stelde hem in staat om als een leider en verstandige leraar te arbeiden, en gaf ook de boodschappen die hij in latere jaren aan de gemeente zond, vorm. De indrukken die hij in een visioen kreeg, bleven hem bij en stelden hem in staat om een juiste voorstelling van het christelijk karakter te geven. Door woord en geschrift bracht hij een boodschap die sindsdien altijd hulp en kracht aan de gemeente van God heeft gebracht. Voor de hedendaagse gelovigen spreekt deze boodschap duidelijk van de gevaren die de kerk zullen bedreigen, en van de valse leerstellingen waarmee ze te maken zal krijgen.

Het verlangen van de apostel voor hen tot wie hij zijn brieven van raad en bemoediging richtte, was dat ze *“niet langer kinderen zouden zijn, op en neer, heen en weer geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer”*, maar dat ze allen zouden komen *“tot de eenheid des geloofs, en der volle kennis van de Zoon Gods, tot de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus”*. Dringend verzocht hij hen, die volgelingen waren van Jezus te midden van heidenen, om niet te wandelen *„zoals ook de heidenen wandelen, in de ijdelheid van hun denken, verduisterd in hun verstand, vervreemd van het leven Gods... om de verharding van hun hart”*, maar *“voorzichtig, niet als onwijzen, maar als wijzen, u de gelegenheid ten nutte makende.”* (Efeze 4:14,13,17,18; 5:15,16) Hij bemoedigde de gelovigen om uit te zien naar de tijd dat Christus, Die *“de gemeente heeft liefgehad, en Zich voor haar overgegeven heeft”* deze voor Zich wilde plaatsen, *“stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet.”* (Efeze 5:25,27)

Deze boodschappen, geschreven niet door de kracht van een mens maar door God, bevatten lessen die door allen bestudeerd behoren te worden, en die met profijt dikwijls herhaald kunnen worden. Hierin wordt praktische godsvrucht geschetst, beginselen worden neergelegd die in elke gemeente opgevolgd zouden moeten worden, en de weg die tot het eeuwige leven leidt, wordt duidelijk voorgesteld.

In zijn brief aan de *“heilige en gelovige broeders in Christus te Kolosse”*, door Paulus geschreven toen hij zich als gevangene te Rome bevond, spreekt hij van zijn blijdschap over hun standvastig geloof, waarvan hij bericht had gekregen door Epafras, die, zoals de apostel schreef, *“ons kenbaar gemaakt heeft uw liefde in de Geest. Daarom houden wij ook sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heere waardig te wandelen, Hem*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht Zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld.” (Kolossenzen 1:2,8-11)

Op deze wijze bracht Paulus zijn wens voor de gelovigen in Kolosse onder woorden. Welk een hoog ideaal bevatten deze woorden voor de volgelingen van Christus! Ze tonen de wonderbare mogelijkheden van het christelijk geloof, en maken duidelijk dat er geen beperkingen zijn aan de zegeningen die Gods kinderen kunnen ontvangen. Door God steeds beter te leren kennen kunnen ze voortgaan van kracht tot kracht, en kunnen zij groeien in hun christelijk beleven, tot ze door Zijn heerlijke macht deelgenoten worden van de erfenis van de heiligen in het licht.

De apostel verhief Christus voor zijn broeders als Degene door Wie God alle dingen geschapen had, en door Wie Hij hun verlossing had bewerkstelligd. Hij verklaarde dat de hand Die de werelden leidt in de ruimte, en alles in de juiste banen leidt in onvermoeibare activiteit in het ganse heelal van God, de hand is Die voor hen aan het kruis genageld werd. Paulus verklaarde: *“In Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vóór alles, en alle dingen hebben hun bestaan in Hem”.*

“Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend, in het lichaam Zijns vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen”. Kolossenzen 1:16-17; 21-22)

De Zoon van God boog diep om de gevallenen op te heffen. Om deze reden verliet Hij de zondeloze werelden van omhoog, de negenennegentig die Hem liefhadden, en kwam Hij naar deze aarde om gewond te worden voor onze overtredingen, en verbrijzeld voor onze ongerechtigheden. (Jesaja 53:5) Hij werd in alle dingen aan Zijn broeders gelijk gemaakt. Hij werd vlees, zoals wij dat zijn. Hij wist wat honger, dorst en vermoeidheid betekenden. Hij werd versterkt door voedsel en verkwikt door slaap. Hij was een gast en vreemdeling op aarde — in de wereld, maar niet van de wereld; verzocht en op de proef gesteld zoals mannen en vrouwen in onze dagen verzocht en beproefd worden, terwijl Hij toch een leven leidde dat vrij was van zonde. Teder, medelijdend, sympathiserend, altijd rekening houdend met anderen, openbaarde Hij Gods karakter. *“Het woord is vlees geworden, en het heeft onder ons gewoond... vol van genade en waarheid.”* (Johannes 1:14)

Omringd door de praktijk en invloed van het heidendom, verkeerden de gelovigen te Kolosse in gevaar te worden afgetrokken van de eenvoud van het Evangelie. Door hen hiervoor de waarschuwen, wees Paulus hen op Christus als de Enige veilige Gids. *“Ik stel er prijs op, dat gij weet”,* schreef hij, *“hoe zware strijd ik te voeren heb voor u, en voor hen, die te Laodicea zijn en voor allen, die mijn aangezicht niet hebben gezien in het vlees, opdat hun harten getroost en zij in de liefde verenigd worden tot alle rijkdom van een volledig inzicht, en zij het geheimenis Gods mogen kennen, Christus, in wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn.”*

“Dit zeg ik, opdat niemand u met drogredenen misleide.... Nu gij Christus Jezus, de Heere, aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging. Ziet toe, dat niemand u meeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus, want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, Die het Hoofd is van alle overheid en macht".

(Kolossenzen 2:1-3,4,6-10)

Christus had voorzeggd dat bedriegers zouden opstaan, door wiens invloed de ongerechtigheid zou toenemen, en de liefde van velen zou "verkillen." (Mattheüs 24 : 12) Hij had de discipelen gewaarschuwd, dat dit kwaad voor de gemeente gevaarlijker zou zijn dan de vervolging van haar vijanden. Telkens weer waarschuwde Paulus de gelovigen tegen deze valse leraars. Bovenal moesten ze voor dit gevaar op hun hoede zijn. Want door het ontvangen van valse leraars zouden ze de deur openen voor dwalingen, waardoor de vijand de geestelijke waarnemingen zou verduisteren en het vertrouwen van de jonge leden van de gemeente zou doen wankelen. Christus was de maatstaf waaraan ze elke leerstelling moesten toetsen. Alles wat niet in overeenstemming was met Zijn leer, moesten ze verwerpen. Christus, gekruisigd voor de zonde; Christus, opgestaan uit de doden; Christus, opgevaren ten hemel — dit was de kennis der zaligheid die ze moesten kennen en onderrichten.

De waarschuwingen van het Woord van God betreffende de gevaren die de christelijke kerk omringen zijn van toepassing op ons in deze tijd. Zoals in de dagen van de apostelen werd getracht door overlevering en wijsbegeerte het geloof in de Schriften te vernietigen, zo zoekt de vijand van gerechtigheid heden door de zogenaamde "hogere kritiek", evolutie, spiritualisme, theosofie en pantheïsme zielen op verboden wegen te voeren. Voor velen is de Bijbel als een lamp zonder olie, omdat ze hun geest hebben gewend tot een speculatief geloven, dat wanbegrip en verwarring brengt. Het werk van de "hogere kritiek" vernietigt door ontleden, gissen en reconstrueren het geloof in de Bijbel als een Goddelijke openbaring. Het berooft Gods Woord van de kracht om menselijke levens te besturen, te verheffen en te inspireren. Door middel van het spiritualisme wordt aan tallozen geleerd te geloven dat begeerte de hoogste wet is, dat losbandigheid vrijheid betekent, en dat de mens alleen aan zichzelf verantwoording schuldig is.

De volgeling van Christus zal in aanraking komen met de misleidende woorden waartegen de apostel de gelovigen in Kolosse waarschuwde. Hij zal met spiritualistische verklaringen van de Schriften in aanraking komen, maar hij zal ze niet aannemen. Zijn stem moet gehoord worden in duidelijke bevestiging van de eeuwige waarheden van de Schriften. Door zijn ogen gericht te houden op Christus, moet hij gestadig voorwaarts gaan op het rechte pad, en alle gedachten verwerpen die niet in harmonie zijn met de leer van de Schriften. Gods waarheid moet het onderwerp voor zijn overdenking en meditatie zijn. Hij moet de Bijbel beschouwen als de stem van God die rechtstreeks tot hem spreekt. Op deze wijze zal hij de wijsheid vinden die van God is.

De kennis van God, zoals deze geopenbaard is in Christus, is de kennis die een ieder die de zaligheid wil beërven, moet bezitten. Deze kennis brengt een karakterverandering tot stand. Waar ze in het leven komt, zal ze de ziel naar het beeld van Christus herscheppen. Het is deze kennis die God Zijn kinderen aanbiedt, en alles daarbuiten is ijdelheid en waardeloos.

In elke generatie en in elk land is de ware grondslag voor het bouwen aan het karakter dezelfde geweest — en wel de beginselen die in het Woord van God liggen besloten. De enige veilige en zekere regel is te doen wat God zegt. "De wet des

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Heeren is volmaakt", en *"wie zo handelt zal nimmer wankelen."* Psalm 19:8; 15:5) Met het Woord van God traden de apostelen de valse theorieën van hun dagen tegemoet, en zeiden: *"Want een ander fundament..... kan niemand leggen."* (1 Korinthe 3:11)

Ten tijde van hun bekering en doop beloofden de gelovigen in Kolosse, dat ze het geloof en de praktijken die tot dusver een deel van hun leven hadden uitgemaakt, zouden wegdoen, en dat ze trouw zouden zijn aan hun belofte die ze aan Christus hadden gedaan. In zijn brief herinnerde Paulus hen hieraan, en hij verzocht hen dringend niet te vergeten, dat ze om hun belofte te kunnen houden, voortdurend moesten strijden tegen het kwaad dat hen poogde te overheersen. *"Indien gij dan met Christus opgewekt zijt"*, zegt hij, *"zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God."* (Kolossenzen 3:1-3)

"Zo is dan wie in Christus is, een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan, zie, het nieuwe is gekomen." (2 Korinthe 5:17) Door de macht van Christus hebben mannen en vrouwen de ketenen van zondige gewoonten verbroken. Ze hebben zelfzucht prijsgegeven. De spotter is eerbiedig geworden, de dronkaard is nuchter, de onreine is rein. Zielen die de gelijkenis van satan droegen, zijn veranderd naar het beeld van God. Deze verandering is op zichzelf al het grootste wonder. Een verandering, bewerkstelligd door het Woord, is een van de diepste verborgenheden van dat Woord. We kunnen het niet begrijpen; we kunnen slechts geloven, zoals de Schrift het zegt, dat het is *"Christus in u, de Hoop der heerlijkheid."* (Kolossenzen 1:27)

Wanneer de Geest van God verstand en hart beheerst, barst de bekeerde ziel uit in een nieuwe lofzang. Hij beseft dat in zijn ervaring de belofte van God in vervulling is gegaan, dat zijn overtreding vergeven, zijn zonde bedekt is. Hij heeft God zijn berouw getoond vanwege de schending van de Goddelijke wet, en geloof getoond in Christus, die stierf om de mens te rechtvaardigen. *„Gerechtigd zijnde uit het geloof, hebbende vrede bij God door onze Heere Jezus Christus”.* (Romeinen 5:1)

Maar omdat deze ervaring zijn deel is, is dit geen reden voor de christen om er zijn gemak van te nemen, tevreden met datgene wat voor hem gedaan is. Hij die het rijk van de hemelen wil binnengaan, zal ontdekken dat alle krachten en hartstochten van de onbekeerde natuur, gesteund door de krachten van het koninkrijk van duisternis, tegen hem gericht zijn. Elke dag weer moet hij zijn toewijding vernieuwen, elke dag opnieuw strijden tegen de boze. Oude gewoonten, overgeërfd neigingen tot het verkeerde zullen strijden om de baas te worden, en hiertegen moet hij altijd op zijn hoede zijn, terwijl hij in de kracht van Christus streeft naar het behalen van de overwinning.

"Doodt dan de leden, die op de aarde zijn", schreef Paulus aan de Kolossenzen. *"Daarin hebt ook gij eertijds gewandeld, toen gij erin leefdet. Maar thans moet ook gij dit alles wegdoen: toorn, heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal uit uw mond..... Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Heere u vergeven heeft, doet gij ook evenzo. En doet bij dit alles de*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

liefde aan, als de band der volmaaktheid. En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar.”
(Kolossenzen 3:5, 7-8, 12-15)

De brief aan de Kolossenzen is vol lessen van de hoogste waarde voor allen die in de dienst van Christus bezig zijn, lessen die de doelbewustheid en de verheven doelstelling aantonen die gezien zullen worden in het leven van hen die de Heiland op de juiste wijze vertegenwoordigen. Door alles prijs te geven wat hem zou hinderen in zijn vooruitgang, of wat de voeten van iemand anders van het smalle pad zou kunnen afbrengen, zal de gelovige in zijn dagelijks leven barmhartigheid, vriendelijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, verdraagzaamheid en de liefde van Christus openbaren.

De kracht van een hoger, zuiverder en edeler leven is onze grote behoefte. We denken te veel aan de wereld, en te weinig aan het Koninkrijk van de hemelen.

In zijn pogen om Gods ideaal voor hem te bereiken, mag de christen nergens aan wanhopen. Zedelijke en geestelijke volmaaktheid wordt door de genade en macht van Christus aan een ieder beloofd. Jezus is de bron van alle kracht, de fontein des levens. Hij leidt ons tot Zijn Woord, en biedt ons bladeren van de boom des levens tot genezing van zielen die ziek zijn door de zonde. Hij leidt ons tot Gods troon, en plaatst in onze mond een gebed waardoor we in nauw contact met Hem worden gebracht. Om ons te helpen zet Hij de almachtige hemelse krachten in werking. Bij elke stap ontdekken we Zijn levende macht.

God stelt geen beperking aan de vooruitgang van hen die verlangen om vervuld te worden met de kennis van Zijn wil, *“in alle wijsheid en geestelijk inzicht”*. (Kolossenzen 1:9) Door gebed, door waakzaamheid, door groei in kennis en verstand, zullen ze bovenmate versterkt worden, naar Zijn heerlijke kracht. Zo worden ze voorbereid om voor anderen te werken. Het is de bedoeling van de Heiland dat menselijke wezens, gezuiverd en geheiligd, Zijn helpende hand zullen vormen. Laat ons voor dit grote voorrecht Hem danken die ons *“toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht. Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde”*. (Kolossenzen 1:12-13)

Evenals de brief aan de Kolossenzen, werd de brief aan de Filippenzen vanuit de gevangenis te Rome geschreven. De gemeente in Filippi had gaven gezonden door middel van Epafroditus, door Paulus *“mijn broeder en medearbeider en medestrijder, en uw afgevaardigde om mij te helpen in hetgeen ik nodig had”* genoemd. Terwijl hij in Rome vertoefde, werd deze Epafroditus ziek, *“de dood nabij”*. *„Maar God heeft Zich zijner ontfermd”*, schreef Paulus, *“en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben”*. (Filippenzen 2:25-27) Toen ze hoorden van de ziekte van Epafroditus, werden de gelovigen te Filippi met zorg over hem vervuld, en hij besloot tot hen terug te keren. *“Hij was vol verlangen naar u allen”*, schreef Paulus, *“en ook in zorg, omdat gij gehoord had, dat hij ziek was. ... Ik zend hem dan met te meer spoed, opdat gij, als ge hem ziet, u weer verblijden moogt, en ik minder zorg moge hebben. Ontvangt hem dan in de Heere met alle blijdschap, en houdt mannen zoals hij in ere. Want om het werk van Christus is hij de dood nabij gekomen en hij heeft zijn leven gewaagd om aan te vullen wat nog aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.”* (Filippenzen 2:26,28-30)

Door middel van Epafroditus zond Paulus aan de gelovigen te Filippi een brief, waarin hij hen dankte voor hun gaven aan hem gezonden. Van alle gemeenten

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

was de kerk in Filippi de meest vrijgeveige geweest in het voorzien in de behoeften van Paulus. *“Gij weet het zelf ook wel, Filippenzen”,* schrijft Paulus, *“in het begin van mijn Evangelieprediking, toen ik uit Macedonië vertrok, heeft geen enkele gemeente met mij in rekening van uitgave en ontvangst gestaan dan gij alleen. Want ook te Thessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden. Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit. Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer.”* (Filippenzen 4:15-18)

“Genade zij u en vrede van God onze Vader, en van de Heere Jezus Christus. Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; immers in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, wegens uw deelhebben aan de prediking van het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe. Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus. Zó van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het Evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade. God toch is mijn getuige, hoezeer ik..... naar u allen verlang. En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, vervuld van de vrucht der gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.” (Filippenzen 1:2-11)

De genade van God ondersteunde Paulus in zijn gevangenschap, en stelde hem in staat zich in verdrukking te verblijden. Vol geloof en verzekering schreef hij aan zijn broeders te Filippi dat zijn gevangenschap de bevordering van het Evangelie ten goede kwam. *“Ik wil dat gij weet, broeders”,* schreef hij, *“dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de Evangelieprediking heeft gestrekt. Daardoor toch is aan het gehele hof en aan al de overigen duidelijk geworden, dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil, en het merendeel der broeders in de Heere heeft door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed onbevreesd het Woord Gods te spreken.”* (Filippenzen 1:12-14)

Voor ons ligt er een les in deze ervaring van Paulus. Want hierin wordt Gods werkwijze geopenbaard. De Heere kan datgene wat in ons oog ontmoediging en nederlaag schijnt, gebruiken om te overwinnen. We verkeren in gevaar dat we God zullen vergeten, wanneer we zien naar die dingen die zichtbaar zijn, in plaats van met het oog des geloofs de onzichtbare dingen gade te slaan. Wanneer ongelukken of rampen komen, staan we klaar om God van achteloosheid of wreedheid te beschuldigen. Als Hij het juist oordeelt om onze bruikbaarheid op een of ander gebied stop te zetten, klagen we, zonder er bij na te denken dat God ons bestwil voor ogen heeft. We moeten leren, dat kastijding deel uitmaakt van Zijn plan, en dat de christen onder de roede van beproeving soms meer voor de Meester kan doen dan wanneer hij actief voor God werkt.

Paulus wees de Filippenzen naar Christus, als het grote Voorbeeld in het christelijk leven, die *“in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en de mensen gelijk geworden is. En in Zijn uiterlijk als een mens*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bevonden, heeft Hij Zich vernederd, en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.” (Filippenzen 2:6-8)

“Daarom, mijn geliefden”, zo gaat hij verder, “gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven. Want God is het die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. Doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, het Woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb.” (Filippenzen 2:12-16)

Deze woorden werden vermeld om iedere strijdende ziel te helpen. Paulus houdt de banier van volmaaktheid hoog, en toont hoe deze volmaaktheid bereikt kan worden. Bewerkt *“uw behoudenis met vreze en beven”*, zegt hij, *“want het is God, die in...u werkt”*.

Het verkrijgen van zaligheid is een samenwerken, een gezamenlijke bezigheid. Er moet samenwerking bestaan tussen God en de berouwvolle zondaar. Dit is noodzakelijk voor het vormen van juiste beginselen in het karakter. De mens moet serieuze pogingen in het werk stellen om datgene te overwinnen wat zijn streven naar volmaaktheid in de weg staat. Menselijk pogen uit eigen kracht is hiertoe niet voldoende. Zonder Goddelijke hulp wordt niets bereikt. God werkt en de mens werkt. Het weerstaan van verzoeking moet van de mens uitgaan, en deze moet zijn kracht aan God ontlennen. Aan de ene zijde is er oneindige wijsheid, medelijden, en macht; aan de andere zijde zwakheid, zondigheid en absolute hulpeloosheid.

God wenst dat we onszelf beheersen. Maar Hij kan ons niet helpen zonder onze toestemming en onze medewerking. De Goddelijke Geest werkt door de krachten en hoedanigheden die aan de mens geschonken zijn. Uit onszelf zijn we niet in staat om onze wensen en plannen en neigingen in harmonie te brengen met de wil van God. Maar als we ons gewillig laten maken, zal de Heiland dit voor ons doen: *“De redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God slechten”* en *“elk bedenksel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus.”* (2 Korinthe 10:5)

Hij die een sterk, symmetrisch karakter wil ontwikkelen, die een evenwichtig christen wil zijn, moet alles geven en alles doen voor Christus. Want de Verlosser wil geen gedeelde dienst aanvaarden. Dagelijks moet hij de betekenis van zelfovergave leren. Hij moet het Woord van God bestuderen, de betekenis ervan leren verstaan, en de voorschriften ervan leren gehoorzamen. Op deze wijze kan hij de maatstaf van christelijke volmaaktheid bereiken. Van dag tot dag werkt God aan hem, en Hij volmaakt het karakter dat de uiteindelijke toets moet doorstaan. En van dag tot dag werkt de gelovige ten aanschouwen van mensen en engelen aan een verheven experiment, dat aantoont wat het Evangelie voor gevallen menselijke wezens kan doen.

“Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben”, schrijft Paulus, *“maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus”.* (Filippenzen 3:13-14)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Paulus deed vele dingen. Vanaf de tijd dat hij Christus trouw beloofde, was zijn leven één onvermoeid dienen. Van stad tot stad, van land tot land reisde hij en vertelde hij de geschiedenis van het kruis, won hij bekeerlingen voor het Evangelie en stichtte hij gemeenten. Voor deze gemeenten bleef hij zorgen, en hij schreef hen veel brieven vol onderricht. Bij tijden werkte hij in zijn handwerk om zijn dagelijks brood te verdienen. Maar in de drukte van het leven verloor Paulus nooit het ene grote doel uit het oog — jagen naar het doel om de prijs der roeping Gods. Eén doel hield hij gedurig voor ogen — trouw te blijven aan Hem Die Zich voor de poort van Damascus aan hem had geopenbaard. Er was geen macht ter wereld die hem van dit doel af kon brengen. Het hoog houden van het kruis van Golgotha — dit was de alles overheersende drijfveer die zijn woorden en daden bezielde.

Het grote doel, dat Paulus ertoe bracht voorwaarts te gaan ondanks strijd en moeilijkheden, moet elke christelijke arbeider er toe brengen zich volkomen aan de dienst van God te wijden. Wereldse attracties zullen hem voor ogen worden gehouden om zijn aandacht van de Heiland af te trekken, maar hij moet jagen naar het einddoel, en aan de wereld, aan engelen en aan mensen tonen dat de hoop om eenmaal Gods aangezicht te aanschouwen, de pogingen en opofferingen die de vervulling van deze hoop vereist, meer dan waard zijn. Hoewel hij een gevangene was, was Paulus toch niet moedeloos. Integendeel: er werd in de brieven die hij vanuit Rome aan de gemeenten schreef, een triomfantelijke toon gehoord. *“Verblijdt u in de Heere te allen tijde”*, schreef hij aan de gemeente in Filippi, *“wederom zal ik zeggen: Verblijdt u ! ...Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus. Voorts broeders, al wat waar is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenk dat”*. (Filippenzen 4:4-8)

“Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus... De genade van onze Heere Jezus Christus zij met uw geest”. (Filippenzen 4:19, 23)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 46 – In vrijheid gesteld

Terwijl de arbeid van Paulus in Rome gezegend werd door de bekering van veel zielen en tot versterking en bemoediging van de gelovigen was, pakten wolken samen die niet alleen zijn eigen veiligheid, maar ook de voorspoed van de kerk bedreigden. Bij zijn aankomst in Rome was hij onder hoede gesteld van een kapitein van de keizerlijke wacht, een rechtvaardig en oprecht man, door wiens tegemoetkomendheid hij betrekkelijk vrij werd gelaten om het werk van het Evangelie voort te zetten. Maar voordat twee jaar van zijn gevangenschap voorbij waren, werd deze man vervangen door een beambte van wie de apostel geen enkele gunst hoefde te verwachten.

Meer dan ooit waren de Joden actief in het tegenwerken van Paulus, en ze hadden een goede hulp in de losbandige vrouw die door Nero tot zijn tweede vrouw was gemaakt, en die, daar ze Joods was geworden, al haar invloed aanwendde om de Joden te helpen in hun boosaardige opzet tegen de strijder voor het christendom.

Paulus had niet veel recht te verwachten van de keizer op wie hij zich beroepen had. Nero was zedelozer, dwazer van karakter en tegelijkertijd wreder dan enige heerser voor hem. De teugels van het bestuur konden moeilijk aan een nog despotischer heerser in handen zijn gegeven. Het eerste jaar van zijn regering werd gekenmerkt door de vergiftiging van zijn jongere stiefbroer, de rechtmatige troonopvolger. Nero beging de ene misdaad na de andere, tot hij ten slotte eerst zijn eigen moeder en daarna zijn vrouw vermoordde. Er was geen gruweldaad die hij niet zou bedrijven, geen walgelijke daad waartoe hij zich niet zou verlagen, Ieder edel mens kan hem alleen maar verafschuwen en verachten.

De bijzonderheden van het onrecht dat zich afspeelde aan zijn hof zijn te vernederend en te vreselijk om te beschrijven. Zijn bandeloze slechtheid verwekte afschuw en afkeer, zelfs bij velen die gedwongen waren zijn misdaden te delen. Ze leefden in voortdurende vrees voor de volgende afschuwwekkende daad. Toch brachten zelfs deze misdaden van Nero de aanhankelijkheid van zijn onderdanen niet aan het wankelen. Men erkende hem als de absolute heerser van de gehele beschaafde wereld. Daarenboven ontving hij goddelijke eer en werd hij vereerd als een god.

Gezien vanuit menselijk standpunt stond de veroordeling van Paulus voor een dergelijke rechter vast. Maar de apostel wist, dat zolang hij trouw was aan God, hij niets had te vrezen. Hij Die in het verleden zijn Beschermmer was geweest, kon hem nog steeds beschermen voor de kwaadaardigheid van de Joden en voor de macht van de keizer.

En God beschermde Zijn dienstknecht inderdaad. Bij het verhoor van Paulus werden de aanklachten tegen hem niet ondersteund; en tegen de algemene verwachting in, en met een gevoel voor recht, volkomen in strijd met zijn natuur, verklaarde Nero de gevangene onschuldig. De boeien van Paulus werden losgemaakt en hij was weer een vrij man.

Als zijn verhoor langer was uitgesteld, of als hij tot het daarop volgende jaar in Rome was gebleven, zou hij ongetwijfeld zijn omgekomen in de vervolging die toen uitbrak. Gedurende de gevangenschap van Paulus was het aantal bekeerlingen tot het christendom zo talrijk geworden, dat het de aandacht trok en de vijandschap opwekte van de autoriteiten. De toorn van de keizer werd vooral opgewekt door de

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

bekering van leden van zijn eigen huishouding, en al spoedig vond hij een aanleiding om de christenen tot het doelwit van zijn genadeloze wreedheid te maken.

Omstreeks deze tijd brak er een geweldige brand uit in Rome, waardoor bijna de helft van de stad in vlammen opging. Het gerucht ging dat Nero zelf deze brand had veroorzaakt, maar om de verdenking van zich af te keren maakte hij een groot vertoon van edelmoedigheid door de daklozen en berooiden te helpen. Men beschuldigde hem echter van de misdaad. Het volk was opgewonden en razend, en om de aandacht van zich af te keren en tevens de stad te bevrijden van een groep mensen die hij vreesde en haatte, beschuldigde Nero de christenen. Hij had succes, en duizenden volgelingen van Christus — mannen, vrouwen en kinderen — werden op wrede wijze ter dood gebracht.

Voor deze verschrikkelijke vervolging werd Paulus bewaard. Spoedig na zijn loslating verliet hij Rome. Deze laatste periode van vrijheid gebruikte hij ijverig voor de vooruitgang van zijn arbeid voor de gemeenten. Hij trachtte een nauwere band te smeden tussen de Grieken en de gemeenten in het oosten, en de geest van gelovigen te versterken tegen de valse leerstellingen die inslopen om het geloof te verderven.

De beproevingen en zorgen die Paulus had ondergaan hadden hun indruk op zijn gestel achtergelaten. De ongemakken van zijn leeftijd begonnen hem te drukken. Hij voelde dat hij aan het eind van zijn werk gekomen was. En waar de tijd van arbeid korter werd, werden zijn pogingen intenser. Er scheen geen grens aan zijn ijver. Vastbesloten van doel, actief, sterk in het geloof, reisde hij van gemeente tot gemeente, in vele landen, en poogde hij door alle mogelijke middelen de handen van de gelovigen te sterken, opdat ze een getrouw werk konden doen in het winnen van zielen voor Jezus, en opdat ze in de tijd van beproeving die voor de deur stond, standvastig zouden blijven in het Evangelie, door trouwe getuigen voor Christus te zijn.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 47 – De uiteindelijke gevangenneming

Het werk van Paulus in de gemeenten na zijn loslating te Rome kon niet aan de opmerkzaamheid van zijn vijanden ontgaan. Vanaf het begin van de vervolgingen onder Nero waren de christenen overal tot een verboden sekte verklaard. Na een tijd vatten de ongelovige Joden het idee op om Paulus te beschuldigen als aanstichter van de brand te Rome. Niet één van hen geloofde dat hij daaraan schuldig was, maar ze wisten dat zo'n aanklacht, met de geringste schijn van geloofwaardigheid, zijn ondergang zou betekenen. Door hun streven werd Paulus opnieuw gevangengenomen en naar zijn uiteindelijke gevangenis gevoerd.

Op zijn tweede reis naar Rome werd Paulus vergezeld door verschillende van zijn vroegere medewerkers. Anderen verlangden vurig zijn lot te delen, maar hij weigerde toe te staan dat ze hun leven in gevaar brachten. Het uitzicht dat hem wachtte, was veel ongunstiger dan bij zijn eerste gevangenschap. De vervolging onder Nero had het aantal christenen te Rome sterk uitgedund. Duizenden waren gemarteld om hun geloof, velen hadden de stad verlaten, en zij die overgebleven waren, voelden zich terneergedrukt en geïntimideerd.

Bij zijn aankomst te Rome werd Paulus naar een sombere kerker gebracht, om daar te blijven tot zijn loop geëindigd was. Beschuldigd van één der ergste misdaden tegen de stad en tegen het volk, was hij het voorwerp van algemene afschuw.

De weinige vrienden die de lasten van de apostel hadden gedeeld, begonnen hem nu te verlaten, sommigen door desertie, anderen door hun zending naar de verschillende gemeenten. Onder de eersten die gingen waren Fygelus en Hermógenes. Toen verliet Demas, ontmoedigd door de opkomende wolken van moeilijkheden en gevaren, de vervolgd apostel. Crescens werd door Paulus naar de gemeenten in Galatië gezonden, Titus naar Dalmatië, Tychicus naar Efeze. Toen hij aan Timotheüs schreef, zei Paulus: *"Alleen Lucas is nog bij mij."* (2 Timotheüs 4:11) Nooit eerder had de apostel de dienst van zijn broeders zo nodig gehad als nu, verzwakt als hij was door ouderdom, arbeid en ziekte, en opgesloten in een donkere, vochtige Romeinse gevangenis. De diensten van Lucas, de geliefde discipel en trouwe vriend, waren voor Paulus een grote troost, en stelden hem in staat om contact te hebben met zijn broeders en de wereld buiten de gevangenis.

In deze tijd van beproeving werd Paulus verblijd door de herhaalde bezoeken van Onesiforus. Deze hartelijke Efeziër deed alles wat in zijn vermogen lag om de gevangenschap van de apostel te verlichten. Zijn geliefde leraar was geketend ter wille van de waarheid, terwijl hij zich in vrijheid bevond. Geen moeite was hem te veel om het lot van Paulus wat dragelijker te maken.

In de laatste brief die de apostel schreef, spreekt hij aldus van deze trouwe discipel: *"De Heere bewijze barmhartigheid aan het huis van Onesiforus, daar hij mij dikwijls heeft verkwikt en zich voor mijn ketenen niet heeft geschaamd. Integendeel, toen hij te Rome gekomen was, heeft hij mij ijverig gezocht en mij ook gevonden; de Heere geve hem, dat hij barmhartigheid bij de Heere vinde op die dag."* (2 Timotheüs 1:16-18)

Het verlangen naar liefde en medeleven is door God Zelf in het hart geplant. Christus verlangde in het uur van Zijn zielsangst in Gethsémané naar het medeleven van Zijn discipelen. En hoewel Paulus onverschillig leek voor moeilijkheden en lijden, verlangde hij naar medeleven en gezelschap. Het bezoek van Onesiforus,

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

getuigde van trouw in een periode van eenzaamheid en verlatenheid, en bracht blijdschap en opgewektheid aan iemand wiens leven steeds in dienst van anderen had gestaan.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 48 – Paulus voor Nero

Toen Paulus voor keizer Nero werd gebracht voor zijn verhoor, stond hem de dood als vrijwel zeker voor ogen. De ernstige aard van de misdaad waarvan hij beschuldigd werd en de groeiende vijandschap jegens de christenen liet weinig ruimte voor hoop op een gunstige uitkomst.

Onder de Grieken en Romeinen was het gebruikelijk dat een aangeklaagde gebruik mocht maken van een advocaat om voor hem te pleiten tijdens de rechtszitting. Door kracht van argumenten, door bewogen welsprekendheid, of door smeken, bidden en tranen verkreeg een advocaat dikwijls een uitspraak ten gunste van zijn cliënt, of, als dit niet lukte, slaagde hij er in te bereiken dat het vonnis verzacht werd. Maar toen Paulus voor Nero moest verschijnen, waagde niemand het als zijn raadsman of advocaat op te treden; er was niemand die zelfs het verslag van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen of van de argumenten die hij aanvoerde tot zijn verdediging bijhield. Onder de christenen te Rome was er niemand die in dit uur van beproeving hem kwam bijstaan.

Het enige betrouwbare verslag van deze gelegenheid bereikt ons rechtstreeks van Paulus, in zijn tweede brief aan Timotheüs. *“Bij mijn eerste verdediging”,* schrijft de apostel, *“heeft niemand mij bijgestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten — het worde hun niet toegerekend; doch de Heere heeft mij ter zijde gestaan, en kracht gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar recht gekomen is, en al de heidenen haar hebben kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw verlost.”* (2 Timotheüs 4:16-17)

Paulus voor Nero — wat een treffende tegenstelling! De hooghartige vorst, voor wie de man Gods zich moest verantwoorden wegens zijn geloof, stond op het hoogtepunt van aardse macht, autoriteit en weelde, zowel als op het dieptepunt van misdaad en onrecht. In macht en grootheid had hij zijns gelijke niet. Niemand betwijfelde zijn autoriteit, niemand weerstond zijn wil. Koningen legden hun kronen aan zijn voeten. Machtige legers marcheerden op zijn bevel, en de vlaggen van zijn vloten betekenden overwinning. Zijn standbeeld stond in de rechtszaal, de besluiten van de senatoren, en de uitspraken van de rechters waren slechts de echo van zijn wil. Miljoenen bogen in gehoorzaamheid voor zijn bevelen. De naam van Nero deed de wereld beven. Het opwekken van zijn ongenoegen betekende verlies van bezit, vrijheid en leven; zijn frons veroorzaakte meer vrees dan de pestilentie.

Zonder geld, zonder vrienden en zonder raadsman stond de bejaarde gevangene voor Nero. Terwijl het gelaat van de keizer het schandelijk verslag droeg van de hartstochten die hem beheersten, sprak het gelaat van de aangeklaagde van een hart dat vrede met God had. De ervaring van Paulus was een leven van armoede, zelfverloochening en lijden. Niettegenstaande een herhaaldelijke onjuiste voorstelling van zaken, smaad en beledigingen, waardoor zijn vijanden hadden getracht hem te intimideren, had hij onbevreesd de banier van het kruis hoog gehouden. Evenals zijn Meester was hij een dakloze zwerver geweest, en evenals Hij had hij geleefd om een zegen voor anderen te zijn. Hoe zou Nero, een grillige, hartstochtelijke en losbandige tiran, het karakter en de drijfveer van deze zoon van God kunnen begrijpen en waarderen?

De grote zaal was gevuld met een afwachtende, rusteloze menigte, die naar voren drong om alles te zien en te horen wat zich daar zou afspelen. Vooraanstaanden

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en onaanzienlijken waren daar, rijken en armen, geleerden en onwetenden, hooghartigen en nederigen, allen onwetend van de ware kennis van de weg des levens en der zaligheid.

De Joden brachten tegen Paulus de oude beschuldigingen van misleiding en ketterij in, en zowel Joden als Romeinen beschuldigden hem van het aanstichten van de brand van Rome. Terwijl deze aanklachten tegen hem werden geuit, bewaarde Paulus een onverstoorbare kalmte. Verbaasd sloegen volk en rechters hem gade. Ze waren bij vele rechtzittingen aanwezig geweest en hadden vele misdadigers gezien, maar nooit hadden ze een man gezien die zich met zulk een heilige kalmte gedroeg als deze gevangene voor hen. De scherpe ogen van de rechters, gewend om de gezichten van de gevangenen te lezen, doorvorsten tevergeefs het gezicht van Paulus op zoek naar een bewijs voor zijn schuld. Toen hem werd toegestaan voor zichzelf te spreken, luisterden allen vol belangstelling.

Nog éénmaal had Paulus een gelegenheid om ten aanschouwen van een verwonderde menigte de banier van het kruis hoog te houden. Terwijl hij ziet op de menigte voor hem — Joden, Grieken, Romeinen en vreemdelingen uit tal van landen — is zijn ziel bewogen door een intens verlangen dat ze zalig zullen worden. Hij denkt niet meer aan de omgeving, aan de gevaren die hem omringen, aan het vreselijke lot dat zo nabij schijnt. Hij ziet slechts Jezus, de Middelaar, Die voor God pleit ten behoeve van de zondige mens. Met meer dan menselijke welsprekendheid en macht predikt Paulus de waarheden van het Evangelie. Hij wijst zijn toehoorders op het offer dat voor de gevallen mensheid is gebracht. Hij verklaart dat een oneindige prijs is betaald voor de verlossing van de mens. Er is een voorziening getroffen dat hij de troon van God mag delen. Door engelen als boodschappers is de aarde met de hemel verbonden, en alle daden van de mensen, hetzij goed of slecht, zijn geopend voor de ogen van de Oneindige Gerechtigheid.

Aldus pleit de advocaat voor de waarheid. Getrouw onder ontrouwen, betrouwbaar onder onbetrouwbaren, staat hij daar als Gods vertegenwoordiger, en zijn stem is als een stem van de hemel. Er is geen vrees, geen droefheid, geen ontmoediging in woord en blik. Sterk in het bewustzijn van zijn onschuld, bekleed met de bedekking van de Waarheid, verheugt hij zich in het feit dat hij een zoon van God is. Zijn woorden klinken als overwinningsejuich boven het lawaai van de strijd. Hij verklaart dat de zaak waaraan hij zijn leven heeft gewijd, de enige zaak is die nooit zal ondergaan. Al zal hij vergaan, het Evangelie zal nooit vergaan. God leeft en Zijn waarheid zal triomferen.

Velen die die dag naar hem keken, zagen zijn gelaat schijnen “*als dat van een engel.*” (Handelingen 6:15)

Nooit eerder had dit gezelschap geluisterd naar woorden als deze. Ze raakten een snaar in de harten van zelfs de meest verharderen onder hen. Heldere, overtuigende Waarheid wierp dwaling terneer. Licht scheen in de harten van velen die later vol blijdschap dit licht zouden volgen. De waarheden op die dag gesproken, zouden volkeren doen beven en de eeuwen trotseren, terwijl ze de harten van mensen zouden beïnvloeden, wanneer de lippen die ze geuit hadden, verstomd zouden zijn in een martelaarsgraf.

Nooit eerder had Nero de Waarheid vernomen zoals hij deze hoorde tijdens deze rechtszitting. Nooit was de enorme schuld van zijn eigen leven hem zo duidelijk voor ogen gehouden. Het licht van de hemel drong door in de door zonde

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

verontreinigde diepten van zijn hart, en hij beefde bij de gedachte aan een tribunaal waarvoor hij, de heerser van de wereld, zou moeten verschijnen en waar zijn daden hem vergolden zouden worden. Hij vreesde de God van de apostel, en hij durfde geen vonnis uitspreken over Paulus, tegen wie geen beschuldiging standhield. Een gevoel van ontzag weerhield voor een tijd zijn bloeddorstige geest.

Voor een ogenblik was de hemel geopend voor de schuldige en verharde Nero, en verlangde hij naar haar vrede en reinheid. Op dat ogenblik werd de genadevolle uitnodiging ook aan hem gericht. Maar slechts voor een ogenblik werd deze gedachte aan vergeving verwelkomd. Toen werd het bevel gegeven dat Paulus moest worden teruggebracht naar zijn kerker. En toen de deur zich sloot achter de boodschapper van God, werd de deur van berouw voor altijd voor de keizer van Rome gesloten. Geen hemelse lichtstraal zou ooit weer de duisternis die hem omgaf, doordringen. Spoedig zouden de vergeldende oordelen van God op hem vallen.

Korte tijd later voer Nero uit op zijn schandelijke expeditie naar Griekenland, waar hij zichzelf en zijn keizerrijk onteerde door een verachtelijke en vernederende levenswijze. Bij zijn terugkeer naar Rome omringde hij zich met zijn hovelingen en hield hij zich bezig met tonelen van weerzinwekkende liederlijkheid. Te midden van braspartijen werd in de straten een tumult vernomen. Een boodschapper die uitgezonden was om naar de oorzaak hiervan te vragen, kwam terug met het ontstellende nieuws dat Galba aan het hoofd van een leger opmarcheerde naar Rome, dat in de stad reeds opstand was uitgebroken, en dat de straten gevuld waren met een woedende menigte, die onder het uiten van bedreigingen dat zij de keizer en zijn aanhangers zouden doden, oprukte naar het paleis.

In deze tijd van gevaar had Nero niet, zoals de getrouwe Paulus, een almachtige en medelevende God waarop hij kon vertrouwen. Bevreesd voor het lijden en een mogelijke marteling door de handen van de bende, besloot de ellendige tiran zich het leven te benemen, maar op het kritieke moment ontbrak hem de moed. Volledig ontmoedigd vluchtte hij in het geheim de stad uit en zocht hij een schuilplaats in een landhuis op korte afstand van de stad. Maar tevergeefs! Zijn schuilplaats werd spoedig ontdekt, en toen de hem achtervolgende ruiters naderden, riep hij een slaaf om hem te helpen, en bracht hij zichzelf een dodelijke wond toe. Op deze wijze ging de tiran Nero, op de betrekkelijk jeugdige leeftijd van tweeëndertig jaar, ten onder.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 49 – Paulus' laatste brief

Vanuit de rechtszaal van de keizer keerde Paulus terug naar zijn cel, in het besef dat hij slechts een kort uitstel gekregen had. Hij wist, dat zijn vijanden niet zouden rusten voordat hij dood was. Maar hij wist ook, dat voor korte tijd de Waarheid had getriomfeerd. Het verkondigen van een gekruisigde en opgestane Heiland voor een grote menigte die naar hem had geluisterd, was op zichzelf een overwinning. Die dag was een werk begonnen dat zou groeien en sterker worden, en wat Nero en de andere vijanden van Christus tevergeefs zouden willen vernietigen.

Terwijl hij dag aan dag in zijn sombere cel zat, en wist dat op een woord of teken van Nero zijn leven geofferd kon worden, dacht Paulus aan Timotheüs, en besloot hij hem te roepen. Aan Timotheüs was de zorg voor de gemeente te Efeze opgedragen, en hij was daar achtergebleven toen Paulus zijn laatste reis naar Rome maakte. Paulus en Timotheüs waren door ongewoon sterke banden met elkaar verbonden. Vanaf zijn bekering had Timotheüs de arbeid en het lijden van Paulus gedeeld, en de vriendschap tussen de twee was steeds sterker, dieper en heiliger geworden, totdat Timotheüs alles betekende voor de bejaarde, vermoeide apostel wat een zoon kon zijn voor een liefdevolle en geëerde vader. Geen wonder dat Paulus naar hem verlangde in zijn eenzaamheid.

Onder de gunstigste omstandigheden moesten er toch nog enige maanden verlopen aler Timotheüs vanuit Klein-Azië Rome kon bereiken. Paulus wist dat de duur van zijn leven onzeker was, en hij vreesde dat Timotheüs te laat zou komen om hem te ontmoeten. Hij had nog belangrijke raad en advies voor de jonge man, aan wie zo'n grote verantwoordelijkheid was toevertrouwd. Terwijl hij er op aandrong dat hij zo spoedig mogelijk zou komen, dicteerde hij het laatste getuigenis dat hij mogelijk niet zelf meer zou kunnen uitspreken. Met zijn ziel vol liefdevolle bezorgdheid voor zijn zoon in het Evangelie en voor de gemeente die onder zijn hoede stond, trachtte Paulus Timotheüs te doordringen van de belangrijkheid om trouw te zijn aan zijn heilig pand.

Paulus begon zijn brief met de groet: *“Aan Timotheüs, mijn geliefde zoon: genade, barmhartigheid en vrede zij u van God, de Vader, en van Christus Jezus, onze Heere. Ik breng dank aan God, Die ik, evenals mijn voorouders, met een rein geweten dien, dat ik u onophoudelijk mag gedenken in mijn gebeden, nacht en dag.”* (2 Timotheüs 1:2-3)

De apostel drong toen aan bij Timotheüs op de noodzaak van vast te staan in het geloof. *“Ik herinner u er aan de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is. Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Heere of voor mij, Zijn gevangene, maar wees mede bereid voor het Evangelie te lijden in de kracht van God, die ons behouden heeft en geroepen heeft met een heilige roeping”*. Paulus verzocht Timotheüs dringend, eraan te denken dat hij geroepen was met een heilige roeping om de macht te verkondigen van Hem Die leven en onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht door het Evangelie, waarvan ik, zo verklaarde hij, *“ben aangesteld als verkondiger, apostel en leraar. Om die reden draag ik ook dit lijden en ik schaam mij daarvoor niet, want ik weet op Wie ik*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

mijn vertrouwen heb gevestigd, en ik ben ervan overtuigd, dat Hij bij machte is, hetgeen Hij mij toevertrouwd heeft, te bewaren tot die dag". (2 Timotheüs 1:6-12)

Gedurende zijn lange dienst had Paulus nooit getwijfeld in zijn trouw aan de Heiland. Waar hij zich ook bevond — hetzij voor smadende Farizeeën of voor Romeinse autoriteiten; voor de woedende menigte te Lystre of voor berouwvolle zondaars in de Macedonische kerker; sprekende tot de door paniek getroffen matrozen op het gestrande schip, of staande voor Nero om te pleiten voor zijn leven — nooit had hij zich geschaamd voor de zaak waarvoor hij streed. Het ene grote doel in zijn christelijk leven bestond uit het dienen van Hem Wiens Naam hem eens met verachting had vervuld; tegenwerking noch vervolging waren in staat geweest hem hiervan af te brengen. Zijn geloof, gesterkt door oefening en gezuiverd door het brengen van offers, ondersteunde en sterkte hem.

"Gij dan, mijn kind", ging Paulus verder, "wees krachtig in de genade in Christus Jezus, en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten. Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus." (2 Timotheüs 2:1-3)

De ware dienstknecht van God zal geen moeite of verantwoordelijkheid schuwen. Uit de Bron die nooit de oprechte zoeker naar Goddelijke kracht in de steek laat, put hij kracht die hem in staat stelt verzoeken te weerstaan en te overwinnen, en de taak te verrichten die God op zijn schouders heeft gelegd. De aard van de genade die hij deelachtig wordt, vergroot zijn capaciteit om God en Diens Zoon te kennen. Zijn ziel gaat in diep verlangen uit naar een dienst die door de Meester aanvaard wordt. En terwijl hij vordert op het christelijk pad, wordt hij sterk in de genade in Christus Jezus. Deze genade stelt hem in staat om een trouwe getuige te zijn van de dingen die hij gehoord heeft. Hij veracht of verwaarloost de kennis die hij van God gekregen heeft niet, maar geeft deze kennis door aan betrouwbare mensen, die op hun beurt anderen onderwijzen.

In deze laatste brief van Paulus aan Timotheüs houdt hij deze jonge arbeider een hoog ideaal voor ogen, terwijl hij wijst op de plichten die op hem afkomen als een dienaar van Christus. *"Maak er ernst mede u wél beproefd ten dienste van God te stellen", schreef de apostel, "als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het Woord der Waarheid. ... Schuw de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, naar trouw, liefde en vrede met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart. Maar wees afkerig van de dwaze en onverstandige strijdvrage; gij weet immers dat ze twisten teweeg brengen; en een dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te onderwijzen, geduldig, met zachtmoedigheid de dwarsdrijvers bestraffende. Het kon zijn, dat God hun gaf zich tot erkenning der waarheid te keren." (2 Timotheüs 2:15, 22-25)*

De apostel waarschuwde Timotheüs voor de valse leraars die zouden trachten de kerk binnen te komen. *"Weet wel", verklaart hij, „dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig,... die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook deze op een afstand." (2 Timotheüs 3:1-5)*

"Slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger komen", gaat hij verder, "zij verleiden en worden verleid. Blijft gij echter bij wat u geleerd en

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

toevertrouwd is, wél bewust van wie gij het hebt geleerd, en dat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus. Elk van God ingegeven Schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid; opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust". (2 Timotheüs 3:13-17) God heeft middelen in overvloed verschaft voor een succesvolle strijd tegen het kwaad dat in de wereld is. De Bijbel is de wapenrusting waarmee we ons moeten toerusten voor de strijd. Onze lendenen moeten omgord zijn met de Waarheid; ons borstwapen moet gerechtigheid zijn. In onze hand moet het schild des geloofs zijn; op ons hoofd de helm der zaligheid; en met het zwaard des Geestes — het Woord Gods — moeten we ons een weg banen door de versperring en netten van de zonde.

Paulus wist dat tijden van grote gevaren voor de kerk in het verschiet lagen. Hij wist dat trouw, ernstig werk gedaan zou moeten worden door hen die de verantwoording droegen voor de gemeenten. Hij schreef aan Timotheüs: *"Ik betuig u nadrukkelijk voor God en Christus Jezus, Die levenden en doden zal oordelen, met beroep zowel op Zijn verschijning als in Zijn Koninkrijk: verkondig het Woord, dring er op aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting."* (2 Timotheüs 4:1-2)

Deze plechtige opdracht, gericht tot iemand die zo ijverig en getrouw was als Timotheüs, is een krachtig getuigenis voor de belangrijkheid en de verantwoordelijkheid van het werk van de Evangeliedienaar. Terwijl hij Timotheüs daagt voor de rechterstoel van God, gebiedt hij hem het Woord te prediken, en niet de meningen en gebruiken van mensen; om bereid te zijn te getuigen voor God, wanneer de gelegenheid zich zou voordoen — voor grote aantallen toehoorders, en voor kleine groepen, langs de weg en in huis, aan vriend en vijand, in veiligheid zowel als onder moeite en gevaar, smaad en verlies.

Bevreesd dat de zachtmoedige aard van Timotheüs hem ertoe zou brengen een noodzakelijk deel van zijn arbeid te mijden, vermaande Paulus hem trouw te zijn in het bestraffen van zonde, en zelfs in scherpe bewoordingen diegenen te bestraffen die schuldig waren aan grove zonden. Toch moest hij dit doen *"met alle lankmoedigheid en onderrichting"*. Hij moest het geduld en de liefde van Christus openbaren, en zijn vermaningen verklaren en bekrachtigen door de waarheden van het Woord.

De zonde haten en bestraffen, en gelijktijdig medelijden en tederheid openbaren voor de zondaar, is een uiterst moeilijke aangelegenheid. Hoe meer ernst we maken om heilig te zijn in hart en leven, des te scherper zal ons besef van zonde zijn, en des te vastbeslotener onze afkeuring voor elke afwijking van het recht. We moeten ons hoeden voor onnodige strengheid jegens de kwaaddoener. Maar we moeten ook oppassen dat we de grote zondigheid van het kwaad niet uit het oog verliezen. Er is behoefte aan het tonen van christelijk medelijden en Goddelijke liefde voor de dwalende, maar er bestaat tevens het gevaar dat we zoveel verdraagzaamheid tonen voor zijn dwaling, dat hij zich zal beschouwen als iemand die geen bestraffing verdient, en deze als onnodig en onrechtvaardig zal zien.

Dienaars van het Evangelie doen soms groot kwaad doordat hun verdraagzaamheid jegens de dwalende overgaat in het tolereren van zonde, en soms zelfs in het deelhebben daaraan. Aldus worden ze ertoe gebracht om dat wat God veroordeelt, te verontschuldigen en te vergoelijken. En na een tijd worden ze zo verblind, dat ze hen aanbevelen die ze op Gods bevel zouden moeten vermanen. Hij

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

wiens geestelijk gevoel is afgestompt door een zondige toegevendheid jegens hen die door God worden veroordeeld, zal binnen niet al te lange tijd een grotere zonden van strengheid en hardheid begaan jegens hen die onder Gods goedkeuring leven.

Door de trots van menselijke wijsheid, door verachting voor de invloed van het Heilige Geest, en door de waarheid van Gods Woord niet te waarderen zullen velen die voorgeven christenen te zijn en die zich bekwaam achten om anderen te onderwijzen, ertoe gebracht worden zich af te keren van de eisen van God. Paulus verklaarde aan Timotheüs: *“Er komt een tijd dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.”* (2 Timotheüs 4:3-4)

De apostel verwijst hier niet naar degenen die openlijk ongodsdienstig zijn, maar naar belijdende christenen die zich laten leiden door hun neigingen, en zo slaven van zichzelf worden. Deze mensen zijn bereid alleen naar die leerstellingen te luisteren die hun zonden niet bestraffen, noch hun genotzucht veroordelen. Ze voelen zich beledigd door de duidelijke woorden van de getrouwe dienaars van Christus, en verkiezen leraars die hen loven en vleien. En onder Evangeliedienaars zijn er die de meningen van mensen in plaats van het Woord van God prediken. Terwijl ze ontrouw zijn aan de hun gegeven opdracht, voeren ze hen die naar hen opzien voor geestelijke leiding, op een dwaalspoor.

In de voorschriften van Zijn heilige wet heeft God een volmaakte levensregel gegeven. Hij heeft verklaard, dat tot het einde van de tijd de eisen van deze wet, die in geen jota of tittel veranderd zal worden, voor alle mensen zal blijven gelden. Christus kwam om de wet te verheerlijken en haar groot te maken. Hij toonde dat ze gebaseerd is op de grondslag van liefde tot God en tot de mens, en dat gehoorzaamheid aan haar voorschriften de enige plicht van de mens is. In Zijn eigen leven toonde Hij een voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods wet. In de bergprediking liet Hij zien hoe haar eisen verder gaan dan uiterlijke vormen, en rekening houden met de gedachten en bedoelingen van het hart.

Wanneer de wet gehoorzaamd wordt, brengt ze mensen ertoe om *“goddeloosheid en wereldse begeerten”* te mijden, en *„bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld te leven.”* (Titus 2:12) Maar de vijand van alle gerechtigheid heeft de wereld in zijn greep, en heeft mannen en vrouwen ertoe gebracht de wet ongehoorzaam te zijn. Zoals Paulus reeds voorzag, hebben talloos velen zich afgewend van de duidelijke waarheden van Gods Woord, en hebben zij leraars gekozen die hen de verdichtsels brengen waarna ze verlangen. Velen onder voorgangers en onder het gewone volk vertrappen Gods geboden onder hun voeten. Zo wordt de Schepper van de wereld beledigd, en satan lacht triomferend bij het slagen van zijn opzet.

Met de groeiende verachting voor Gods wet is er een toenemende afkeer voor religie, een toename in trots, liefde voor vermaak, ongehoorzaamheid aan de ouders, genotzucht; en opletende mensen zullen bezorgt vragen *“Wat kunnen wij doen aan dit alarmerende kwaad? Het antwoord wordt gevonden Paulus' vermaning aan Timotheüs “Predik het Woord”.* (2 Timotheüs 4:2) Alleen in de Bijbel worden de betrouwbare principes tot handelen gevonden. Het is een afschrift van Gods wil, een uitdrukking van Goddelijke wijsheid. Het opent voor het menselijk begrip de grote problemen in het leven, en aan

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

allen die gehoor geven aan zijn voorschriften zal het een onfeilbare gids blijken te zijn, die hen behoed hun leven te verspillen met verkeerde inspanningen.

God heeft Zijn wil bekendgemaakt, en het is de dwaasheid van de mens om in twijfel te trekken wat uit Zijn mond is uitgegaan. Nadat de Oneindige Wijsheid gesproken heeft, blijven er voor de mens geen vragen van twijfel meer over, en zijn er geen onzekerheden recht te zetten. Alles wat van hem gevraagd wordt, is een eerlijk, oprecht instemmen met de geopenbaarde wil van God. Gehoorzaamheid is het eerste voorschrift zowel voor het verstand als voor het geweten.

Paulus vervolgde zijn opdracht: *“Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle”*. (2 Timotheüs 4:5) Paulus stond op het punt zijn loop te eindigen, en hij wenste dat Timotheüs zijn plaats zou innemen, de gemeente zou behoeden voor de fabels en ketterijen waardoor de vijand op verschillende manieren zou trachten hen af te brengen van de eenvoud van het Evangelie. Hij raadde hem aan alle tijdelijke genoegens en strikken te mijden die zouden kunnen verhinderen dat hij zich volledig gaf aan zijn werk voor God; om blijmoedig de tegenstand, smaad en vervolging te verduren waaraan zijn trouw hem zou blootstellen; om zijn bediening waar te maken door elk middel te gebruiken dat in zijn macht lag om goed te doen voor hen voor wie Christus gestorven was.

Het leven van Paulus diende als voorbeeld van de waarheden die hij onderwees. Hierin lag zijn macht verborgen. Zijn hart was vervuld met een diep en blijvend gevoel van zijn verantwoordelijkheid; en hij werkte in nauwe verbinding met Hem Die de bron van recht, genade en waarheid is. Hij klemde zich vast aan het kruis van Christus als de enige zekerheid voor succes. De liefde van de Heiland was de onsterfelijke drijfveer die hem staande hield in de strijd van zijn eigen leven. In de strijd tegen het kwaad, zowel als in de dienst van Christus, ging hij onweerstaanbaar voorwaarts, ondanks de vijandschap van de wereld en de tegenstand van zijn vijanden.

De behoefte van de kerk in deze dagen vol gevaar is aan een leger van werkers die zich evenals Paulus hebben geleerd dienstbaar te zijn, met een diepgaande ervaring in de dingen van God, en vervuld met ernst en ijver. Er is behoefte aan geheiligde, zichzelf opofferende mannen, die niet zullen terugschrikken voor beproevingen en verantwoordelijkheid; mannen die moedig en getrouw zijn; mannen die Christus, *“de Hoop der heerlijkheid”*, in hun hart hebben en van wie de lippen aangeraakt zijn met heilig vuur, zodat ze het Woord zullen verkondigen. Het werk van God lijdt door gebrek aan zulke arbeiders, en fatale misleidingen besmetten als een dodelijk gif de moraal van de mensen en vernietigen de hoop van een groot deel van het menselijk geslacht.

Wie zal de lege plaatsen innemen, wanneer de getrouwe, vermoeide banierdragers hun leven opofferen ter wille van de waarheid? Zullen onze jonge mensen deze heilige plicht uit de handen van hun vaders aannemen? Zijn ze bereid om de lege plaatsen in te nemen die ontstaan zijn door de dood van getrouwen? Zal men acht geven op de opdracht van de apostel; zal de oproep tot de taak worden gehoord te midden van de aansporingen tot zelfzucht en ambitie die onze jeugd verlokken?

Paulus besloot zijn brief met persoonlijke boodschappen voor verschillende personen, en herhaalde het dringend verzoek dat Timotheüs spoedig tot hem zou

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

komen, zo mogelijk voor de winter. Hij sprak van de eenzaamheid doordat sommige van zijn vrienden hem verlaten hadden en andere noodzakelijk afwezig waren. In geval Timotheüs zou aarzelen, uit vrees dat de gemeente te Efeze hem nodig mocht hebben, verzekerde Paulus dat hij reeds Tychicus had gezonden om de lege plaats in te nemen.

Nadat hij sprak van zijn verhoor voor Nero, van het vertrek van zijn broeders en de ondersteunende genade van een God Die het verbond bewaart, besloot Paulus zijn brief door zijn beminde Timotheüs aan te bevelen aan de hoede van de Overste Herder, die, al zouden de onderherders verslagen worden, toch voor Zijn kudde zou blijven zorgen.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 50 – Ter dood veroordeeld

Tijdens het laatste verhoor van Paulus voor Nero was de keizer zo onder de indruk gekomen van de kracht van de woorden van de apostel, dat hij de beslissing van de rechtszaak uitstelde, en de aangeklaagde dienaar van God vrijliet noch veroordeelde. Maar de kwaadaardigheid van de keizer jegens Paulus keerde spoedig terug. Verbitterd door zijn falen om de verspreiding van de christelijke godsdienst tegen te gaan, zelfs aan zijn eigen hof, besloot hij, dat zodra een aanvaardbaar voorwendsel kon worden gevonden, de apostel ter dood zou worden gebracht. Niet lang hierna sprak Nero het vonnis uit, waarbij de apostel tot een martelaarsdood werd veroordeeld. Aangezien een Romeins burger niet gemarteld mocht worden, werd hij veroordeeld om onthoofd te worden.

In alle stilte werd Paulus naar de strafplaats gebracht. Slechts weinig toeschouwers mochten aanwezig zijn, want zijn vervolgers, opgeschrikt door de grote invloed die van hem uitging, vreesden dat zelfs door zijn dood bekeerlingen voor het christendom gewonnen zouden worden. Maar ook de geharde soldaten, die hem begeleidden, luisterden naar zijn woorden, en vol verbazing zagen ze hoe hij opgeruimd, en zelfs blijmoedig was met de dood voor ogen. Voor sommigen die getuige waren van zijn martelaarschap, van zijn vergevingsgezindheid tegenover zijn moordenaars en van zijn onwankelbaar vertrouwen in Christus tot het einde toe, was hij een geur ten leven. Meer dan één nam de Heiland aan die door Paulus verkondigd werd, en bezegelde niet lang daarna onbevreesd zijn geloof met zijn bloed.

Tot het laatste moment van zijn leven getuigde Paulus van de waarheid van zijn woorden aan de Korinthiërs: *“God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus. Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn wij in druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare.”* (2 Korinthe 4:6-10) Zijn bekwaamheid lag niet in hemzelf, maar in de aanwezigheid en bemiddeling van de Heilige Geest, Die zijn ziel vulde, en Die elke gedachte onderwierp aan de wil van Christus. De profeet verklaart: *„Standvastige zin bewaart Gij in volkomen vrede, omdat men op U vertrouwt.”* (Jesaja 26:3) De vrede van de hemel die op het gelaat van Paulus lag, won menige ziel voor het Evangelie.

Paulus had een hemelse atmosfeer om zich. Allen die met hem in aanraking kwamen, voelden de invloed van zijn éénheid met Christus. Het feit dat zijn eigen leven gestalte gaf aan de Waarheid die hij verkondigde, was de overtuigende kracht van zijn prediking. Hierin ligt de macht van de waarheid. De ongekunstelde, onbewuste invloed van een geheiligd leven is de meest overtuigende prediking ten gunste van het christendom. Argumenten zouden, zelfs wanneer ze niet te weerleggen zijn, alleen tegenstand kunnen opwekken; maar een Godzalig voorbeeld heeft een onweerstaanbare macht.

De apostel verloor zijn eigen naderend lijden uit het oog door zijn bezorgdheid voor hen die hij op het punt stond achter te laten in hun strijd tegen vooroordeel, haat

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

en vervolging. De weinige christenen die hem naar de strafplaats vergezelden, trachtte hij te bemoedigen en te versterken door de beloften te herhalen die bestemd waren voor hen die vervolgd worden om de gerechtigheid wil. Hij verzekerde hen dat niets zou falen van wat de Heere gesproken had betreffende Zijn beproefde en getrouwe kinderen. Gedurende korte tijd konden ze het moeilijk hebben door veelvuldige verzoeken; ze konden verstoken zijn van aardse gemakken; maar ze zouden bemoedigd kunnen worden door de zekerheid van Gods trouw, door te zeggen: *“Ik weet, op wie ik mijn vertrouwen heb gevestigd, en ik ben er van overtuigd, dat Hij bij machte is, hetgeen Hij mij toevertrouwd heeft, te bewaren.”* (2 Timotheüs 1:12) Spoedig zou de nacht van beproeving en lijden eindigen, en de blijde morgen van de vrede en de volkomen dag aanbreken.

De apostel zag in de verre toekomst, niet met gevoelens van onzekerheid of angst, maar met een blijde hoop en een grote verwachting. Terwijl hij daar staat op de plaats van de terechtstelling, ziet hij niet het zwaard van de beul, of de aarde die zijn bloed zal opzuigen; hij ziet omhoog door de blauwe hemel van die zomerdag naar de troon van de Eeuwige.

Deze geloofsman ziet de ladder uit het visioen van Jakob, die Christus voorstelt, Die de aarde met de hemel heeft verbonden en de sterfelijke mens met de oneindige God. Zijn geloof is gesterkt wanneer hij zich herinnert hoe patriarchen en profeten hebben vertrouwd op Hem, Die zijn steun en troost is, en voor Wie hij zijn leven zal geven. Van deze heilige mannen, die van eeuw tot eeuw hebben getuigd van hun geloof, hoort hij de verzekering dat God waarachtig is. Zijn medeapostelen die om het Evangelie van Christus te prediken, uitgingen om te vechten tegen godsdienstige dweepzucht, heidens bijgeloof, vervolging en smaad; die hun leven niet liefhadden, opdat ze het licht van het kruis konden doen schijnen in het duister van het ongelof, — al dezen hoort hij getuigen dat Jezus de Zoon van God, de Redder der wereld is. Van het schavot, van de brandstapel, uit de kerker, uit de spelonken en kloven van de aarde hoort hij de triomfkreten van de martelaren. Hij hoort het getuigenis van standvastige zielen, die, al zijn ze alleen, beproefd en gemarteld, toch onbevreesd getuigen van hun geloof, met de woorden: *“Ik weet, op wie ik mijn vertrouwen gesteld heb”*. Zij die hun geloof bezegelen met hun leven, verklaren aan de wereld dat Hij op Wie ze hun vertrouwen gesteld hebben, in staat is volkomen te redden.

Vrijgekocht door het offer van Christus, gewassen van zijn zonden door Zijn bloed en bekleed met Zijn gerechtigheid, heeft Paulus in zichzelf het getuigenis dat zijn ziel kostbaar is in het oog van zijn Verlosser. Zijn leven is met Christus verborgen in God, en hij is overtuigd dat Hij, Die de dood heeft overwonnen, in staat is datgene te bewaren dat Hem is toevertrouwd. Hij vertrouwt op de belofte van de Heiland: *„Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.”* (Johannes 6:40) Zijn gedachten en hoop zijn gevestigd op de wederkomst van Christus. En terwijl het zwaard van de beul valt en de schaduwen van de dood de martelaar omringen, is zijn laatste gedachte, die ook in de opstanding zijn eerste gedachte zal zijn, dat hij de Levengever zal ontmoeten, die hem welkom zal heten in de vreugde van de heiligen.

Bijna twintig eeuwen zijn voorbijgegaan sinds de bejaarde Paulus zijn bloed vergoot als getuige voor Gods Woord en het getuigenis van Jezus Christus. Geen hand registreerde voor latere geslachten de laatste momenten uit het leven van deze heilige man. Maar de Inspiratie heeft voor ons zijn laatste getuigenis bewaard. Als een

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

bazuingeschal weerklonk zijn stem door de eeuwen heen, en bemoedigde hij door zijn eigen moed duizenden getuigen voor Christus, en wekte hij in duizenden harten die onder smart gebukt gingen, de weerklank van zijn triomfantelijke blijdschap:

“Ik word als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Heere, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Timotheüs 4:6-8)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 51 – Een getrouwe onderherder

In het boek Handelingen wordt weinig melding gemaakt van het latere werk van de apostel Petrus. Tijdens de veelbewogen jaren die volgden op de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag, werkte hij samen met hen die onvermoeide pogingen in het werk stelden om de Joden te bereiken die Jeruzalem ten tijde van de jaarlijkse feesten kwamen bezoeken.

Toen het aantal gelovigen in Jeruzalem en in andere plaatsen die door de boodschappers van het kruis bezocht werden, zich vermenigvuldigde, bewezen de talenten van Petrus zich van onschatbare waarde voor de jonge christelijke kerk. De invloed van het getuigenis betreffende Jezus van Nazareth verbreidde zich heinde en ver. Op hem was een dubbele verantwoordelijkheid gelegd. Hij gaf een helder getuigenis voor ongelovigen betreffende de Messias en werkte met grote ernst voor hun bekering. Tegelijkertijd deed hij een groot werk voor de gelovigen, door hen te versterken in het geloof van Christus.

Nadat Petrus ertoe was gebracht zichzelf te verloochenen en volledig te vertrouwen op de Goddelijke kracht, ontving hij zijn roeping als onderherder. Tot Petrus had Christus gezegd, voor deze Hem verloochende: *“Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.”* (Lucas 22:32) Deze woorden duiden het betekenis aan van het uitgebreide en succesvolle werk dat deze apostel in de toekomst zou doen voor hen die tot het geloof zouden komen. Op dit werk had Petrus' ervaring van zonde, lijden en berouw hem voorbereid. Pas toen hij zijn zwakheid had leren beseffen, kon hij de behoefte van de gelovige aan afhankelijkheid van Christus begrijpen. Tijdens stormen van verzoeking had hij geleerd dat de mens alleen dan veilig kan gaan, wanneer hij geheel afstand neemt van zichzelf en vertrouwt op de Heiland.

Tijdens de laatste bijeenkomst van Christus met Zijn discipelen bij de zee, had Petrus, nadat hij op de proef was gesteld door de driemaal herhaalde vraag, *„Hebt gij Mij lief?”* (Johannes 21:15-17) zijn plaats onder de twaalf herkegen. Zijn werk was hem aangewezen: hij moest de kudde van de Heere voeden. Nu hij bekeerd en aangenomen was, moest hij niet alleen diegenen redden die zich buiten de kudde bevonden, maar hij moest tevens een herder van de schapen zijn.

Christus noemde aan Petrus slechts één voorwaarde van het dienen: *“Hebt gij Mij lief?”* Dit is de noodzakelijke eigenschap. Al zou Petrus elke andere hoedanigheid bezitten, zonder de liefde van Christus kon hij geen trouwe herder over Gods kudde zijn. Kennis, goedheid, welsprekendheid, ijver — dit alles is noodzakelijk voor het goede werk. Maar zonder de liefde van Christus in het hart zal het werk van de dienaar van Christus een fiasco zijn.

De liefde van Christus is niet zo maar een gevoel, maar een levend beginsel dat openbaar moet zijn als een voortdurend aanwezige kracht in het hart. Als het karakter en het gedrag van de herder uiting geeft aan de Waarheid die hij voorstaat, zal de Heere het zegel van Zijn goedkeuring plaatsen op het werk. De herder en zijn kudde zullen één worden, verenigd door hun gemeenschappelijke hoop in Christus.

De handelwijze van de Heiland met Petrus was een les voor hem en zijn broeders geweest. Hoewel Petrus zijn Heer had verloochend, was de liefde waarmee Jezus hem verdroeg, onveranderd gebleven. En wanneer de apostel de taak zou opnemen om het Woord te bedienen aan anderen, moest hij de overtreder tegemoet

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

treden met geduld, sympathie en vergevende liefde. Gedachtig aan zijn eigen zwakheid en falen, moest hij de schapen en lammeren die aan zijn zorg waren toevertrouwd, even teder behandelen als Christus hem behandeld had.

Menselijke wezens die zich overgeven aan het kwaad, zijn geneigd om onbarmhartig te handelen met de beproefden en de dwalenden. Ze kunnen de harten niet lezen. Ze kennen niet de strijd en de pijn die daarin leeft. Ze moeten leren om te berispen in liefde, wonden te slaan die genezen, en zo te waarschuwen dat men blijft hopen.

Gedurende zijn dienstwerk hield Petrus trouw toezicht over de kudde die aan zijn zorg was toevertrouwd, en toonde hij zich de opdracht en de verantwoordelijkheid waardig die hem door de Heiland was gegeven. Altijd verhief hij Jezus van Nazareth als Israëls Hoop, de Redder van de mensheid. Hij plaatste zijn eigen leven onder de tucht van de Meester. Met alle middelen die tot zijn beschikking stonden poogde hij de gelovigen op te leiden tot actief dienen. Zijn Godzalig voorbeeld en onvermoeibare activiteit inspireerde vele veelbelovende jonge mannen zich geheel aan de evangeliedienst te wijden. Met het verstrijken van de tijd groeide de invloed van de apostel als opvoeder en leider. En omdat hij nooit zijn taak uit het oog verloor om in het bijzonder voor de Joden te werken, bracht hij toch ook zijn getuigenis in vele landen, en sterkte hij het geloof van grote aantallen in het Evangelie.

In de latere jaren van zijn werk werd Petrus gedreven om te schrijven aan de gelovigen in Pontus, Galatië, Cappadocië, Azië en Bithynië. Door zijn brieven werd de moed vernieuwd en het geloof gesterkt van hen die beproeving en verdrukking ondergingen, en werden anderen die door veelvuldige verzoeken in gevaar verkeerden hun greep op God te verliezen, aangespoord tot het doen van goede werken als vrucht van hun geloof. Uit deze brieven blijkt dat ze zijn geschreven door iemand in wie het lijden van Christus, maar ook Zijn troost, overvloedig was gebleken; iemand wiens gehele wezen veranderd was door de genade, en wiens hoop op het eeuwig leven zeker en standvastig was.

In de aanhef van zijn eerste brief bracht de apostel van God aan zijn Heer lof en dank. *“Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus”,* zo roept hij uit, *“Die ons naar Zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.”* (1 Petrus 1:3-5)

In deze hoop op een zekere erfenis in de vernieuwde aarde verheugden zich de jongste christenen, zelfs in tijden van ernstige beproeving en verdrukking. *“Verheugt u daarin”,* schreef Petrus, *“ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd, opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door het vuur beproefd wordt, tot lof van heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus. Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben... en gij verheugt u met onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, daar gij het einddoel des geloofs bereikt, dat is de zaligheid der zielen.”* (1 Petrus 1:6-9)

De woorden van de apostel werden geschreven tot onderwijzing van de gelovigen uit alle tijden, en ze hebben een bijzondere betekenis voor hen die leven in

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

het eind van de tijd, wanneer „*het einde aller dingen nabij is*“. Zijn vermaningen en waarschuwingen en zijn woorden vol geloof en moed zijn nodig voor iedere ziel die tot het einde toe vast wil houden aan het geloof. (zie Hebrëeën 3:14)

De apostel wilde de gelovigen leren hoe belangrijk het is dat ze hun geest niet laten afdwalen naar verboden dingen, of hun krachten besteden aan onbelangrijke zaken. Zij die niet ten prooi willen vallen aan de plannen van satan, moeten de toegangen tot de ziel bewaren. Zij moeten niet datgene lezen, zien of horen dat onzuivere gedachten zou opwekken. De geest mag niet vrij dwalen naar elk thema dat de vijand van de zielen suggereert. Het hart moet getrouw behoed worden, opdat geen kwaad van buiten het kwaad van binnen opwekt, en de ziel in het duister zal dwalen. *“Omgordt dus de lendenen van uw verstand”, schreef Petrus, “weest nuchter, en vestigt uw hoop volkomen op de genade, die u gebracht wordt door de openbaring van Jezus Christus. Voegt u ...niet naar de begeerten uit de tijd uwer onwetendheid, maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel; er staat immers geschreven: Weest heilig, want Ik ben heilig”.* (1 Petrus 1:13-16)

“... zo wandelt dan in vreze de tijd uwer vreemdelingschap, wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die (u) van de vaderen overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. Hij was van te voren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, die door Hem gelooft in God, Die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God.” (1 Petrus 1:17b-21)

Als zilver of goud in staat waren geweest om de redding van de mensen te kopen, hoe gemakkelijk was dit dan geweest voor Hem die zegt: *“Van Mij is het zilver en van Mij is het goud.”* Haggai 2:8) Maar alleen door het kostbaar bloed van Gods Zoon kon de overtreder verlost worden. Het plan van verlossing berustte op één offerande. De apostel Paulus schreef: *“Gij kent immers de genade van onze Heere Jezus [Christus], dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden.”* (2 Korinthe 8:9) Christus gaf Zichzelf voor ons om ons te verlossen van alle ongerechtigheid. En als het kroonstuk van verlossing is de gave Gods *“het eeuwige leven in Christus Jezus onze Heere.”* (Romeinen 6:23)

“Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigt hebt tot ongeveinsde broederliefde”, gaat Petrus door, *“hebt dan elkander van harte en bestendig lief”.* Gods Woord — de Waarheid — is het kanaal waardoor de Heere Zijn Geest en macht openbaart. Gehoorzaamheid aan het Woord brengt de juiste vruchten voort: *“ongeveinsde broederliefde”.* (1 Petrus 1:22) Deze liefde is van de hemel en voert tot onzelfzuchtige handelingen en hoge drijfveren.

Wanneer de waarheid een blijvend beginsel in het leven wordt, zal de ziel „*wedergeboren*“ zijn, *“niet uit vergankelijk, maar door onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende Woord van God.”* (1 Petrus 1:23) Deze wedergeboorte is het resultaat van het aannemen van Christus als het Woord van God. Wanneer Goddelijke waarheden door de Heilige Geest bezit nemen van het hart, ontwaken nieuwe begrippen, en de tot dusver slapende krachten worden gewekt om samen te werken met God.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Zo was het ook gegaan met Petrus en zijn medediscipelen. Christus openbaarde de Waarheid aan de wereld. Door Hem werd het onverderfelijk zaad — het Woord van God — in de harten van de mensen gezaaid. Maar vele van de kostbaarste lessen van de grote Leraar werden gesproken tot mensen die ze niet begrepen. Toen de Heilige Geest na Christus' hemelvaart deze leerstellingen in het geheugen van de discipelen terugbracht, werden zij uit hun sluimerend begrip wakker. De betekenis van deze waarheden verlichtte hun geest als een nieuwe openbaring, en de Waarheid, zuiver en onvervalst, ontving een plaats. Toen werd de wonderbare ervaring van Zijn leven ook de hunne. Het Woord getuigde door hen — de mannen die Hij aangewezen had — en ze verkondigden de machtige waarheid: *“Het woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond,..... vol van genade en waarheid”*. *„En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, genade op genade.”* (Johannes 1:14,16)

De apostel spoorde de gelovigen aan om de Schriften te bestuderen, omdat ze door een juist begrip hiervan zich zeker zouden stellen voor de eeuwigheid. Petrus beseftte dat er in de ervaring van iedere ziel die uiteindelijk de overwinning zou behalen, momenten van verslagenheid en beproeving zouden komen. Maar hij wist ook dat een begrip van de Schriften de beproefde in staat zou stellen zich de beloften te herinneren die het hart vertroosten en het geloof in de Almachtige sterken.

“Alle vlees is als gras”, verklaarde hij, *“en al zijn heerlijkheid als een bloem in het gras; het gras verdort en de bloem valt af, maar het Woord des Heeren blijft in der eeuwigheid. Dit nu is het Woord, dat u als Evangelie verkondigd is. Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid, indien gij geproefd hebt, dat de Heere goedertieren is.”* (1 Petrus 1:24-2:3)

Vele gelovigen tot wie Petrus zich in zijn brieven richtte, leefden te midden van heidenen. Veel hing af van hun trouw blijven aan de hoge roeping van hun belijdenis. De apostel vestigde hun aandacht op hun voorrechten als volgelingen van Christus Jezus. *“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht”,* schreef hij, *“een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht: u, eens niet Zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in Zijn ontferming aangenomen.”*

“Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel; en dat gij een goede wandel leidt onder de heidenen, opdat zij, nader toeziende op datgene, waarin zij u als boosdoeners belasteren, op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken ten dage der bezoeking.” (1 Petrus 2:9-12)

De apostel omschreef duidelijk de houding die gelovigen moeten aannemen jegens de burgerlijke autoriteiten: *“Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen, om des Heeren wil: hetzij aan de keizer, als opperheer, hetzij aan stadhouders, als door hem gezonden tot bestraffing van boosdoeners, maar tot lof van wie goed doen. Want zó is het de wil van God, dat gij door goed te doen de mond snoert aan de onwetendheid van de onverstandige mensen, als vrijen en niet als mannen, die de vrijheid misbruiken tot dekmantel voor hun kwaadwilligheid, maar als dienaren Gods. Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de koning.”* (1 Petrus 2:13-17)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Aan de dienaren werd geraden onderworpen te zijn aan hun heren *“in alle vreze”*, *“niet alleen de goeden en vriendelijken, maar ook de verkeerden. Want dit is genade”*, verklaarde de apostel, *“indien iemand omdat hij met God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten onrechte lijdt. Want mag dat roem heten als gij slagen moet verduren, omdat gij kwaad doet? Maar als gij goed doet en dan lijden moet verduren — dat is genade bij God. Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in Zijn voetstappen zoudt treden; Die geen zonde gedaan heeft, en in Wiens mond geen bedrog is gevonden; Die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, Die rechtvaardig oordeelt; Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door Zijn striemen zijt gij genezen. Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de Herder en Hoeder uwer zielen.”* (1 Petrus 2:18-25)

De apostel vermaande de vrouwen in het geloof om kuis te zijn in de omgang en eenvoudig in kleding en gedrag. *“Uw sieraad”*, zegt hij, *“zij niet uitwendig: het vlechten van het haar, het omhangen van goud of het dragen van gewaden, maar de verborgen mens uws harten, met de onvergankelijke (tooi) van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is in het oog van God.”* (1 Petrus 3:1-4)

De les is van toepassing op de gelovigen uit alle tijden. *“Aan hun vruchten zult gij hen kennen.”* (Mattheüs 7:20) De inwendige versiering van een zachtmoedige en stille geest is onschatbaar. In het leven van de ware christen is de uiterlijke versiering altijd in overeenstemming met innerlijke vrede en heiligheid. *“Indien iemand achter Mij wil komen”*, zegt Jezus, *“die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volg Mij.”* (Mattheüs 16:24) Zelfverloochening en opoffering zullen het leven van de christen kenmerken. Een bewijs dat de smaak bekeerd is, zal gezien worden in de kleding van allen die wandelen op het pad waarop de vrijgekochten des Heeren gaan.

Het is goed om schoonheid lief te hebben en ernaar te verlangen. Maar God wenst dat we eerst naar de hoogste schoonheid zoeken die onvergankelijk is. Geen uiterlijk vertoon kan in waarde en beminnelijkheid vergeleken worden met die *“zachtmoedige en stille geest”*, het *“wit en smetteloos en fijn linnen”* (Openbaring 19:14) dat alle heiligen eenmaal zullen dragen. Dit maakt hen hier aantrekkelijk en geliefd, en zal later hun bewijs van toegang zijn tot het paleis van de Koning. Zijn belofte is: *“Zij zullen met Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het waardig zijn.”* (Openbaring 3:4)

Terwijl hij met een profetische blik vooruitzag in de toekomst naar de gevaarlijke tijden die de gemeente van Christus te wachten stonden, vermaande de apostel de gelovigen om standvastig te blijven te midden van verdrukking en lijden. *“Geliefden”*, schreef hij, *“laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden.”* (1 Petrus 4:12)

Beproeving is een deel van de opvoeding in de school van Christus, om Gods kinderen te zuiveren van de onreinheid van het aardse. Omdat God Zijn kinderen leidt, kunnen beproevingen hen overkomen. Beproevingen en hinderpalen zijn de methoden van opvoeding die Hij gebruikt, en de door Hem bepaalde voorwaarden tot succes. Hij Die de harten van de mensen leest, kent hun zwakheden beter dan zij ze zelf kennen. Hij ziet dat sommigen eigenschappen bezitten die, wanneer ze op de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

juiste wijze worden ontwikkeld, gebruikt zouden kunnen worden om Zijn werk te bevorderen. In Zijn voorzienigheid brengt Hij deze zielen in verschillende situaties en verschillende omstandigheden, opdat ze de gebreken mogen ontdekken die voor hun ogen verborgen waren. Hij geeft de kans om deze gebreken te overwinnen en zich te bekwamen voor Zijn dienst. Dikwijls laat Hij het vuur van de bezoeking toe, opdat ze gezuiverd mogen worden.

Gods zorg voor Zijn erfenis is blijvend. Hij laat niet toe dat Zijn kinderen gekweld worden, tenzij dit vereist is voor hun tijdelijk en eeuwig welzijn. Hij wil Zijn gemeente zuiveren, zoals Christus de tempel zuiverde tijdens Zijn werk op aarde. Alle beproevingen die Hij Zijn volk laat overkomen dienen ertoe dat het een diepere vroomheid en grotere kracht mag krijgen om de overwinning van het kruis uit te dragen.

Er was een tijd in het leven van Petrus dat hij niet bereid was het kruis te zien in het werk van Christus. Toen de Heiland aan Zijn discipelen Zijn komend lijden en dood meedeelde, riep Petrus uit: *“Dat verhoede God, Heere, dat zal U geenszins overkomen.”* (Mattheüs 16:22)

Zelfmedelijden dat terugschrok voor de gemeenschap met Christus in het lijden, dreef Petrus tot dit protest. Het was voor de discipelen een bittere en moeilijke les dat het pad van Christus op aarde voerde door zielsangst en vernedering. Maar in de hitte van het vuur van beproeving moest hij zijn les leren. Nu, terwijl zijn gestalte gebogen was door de last van de jaren, kon hij schrijven: *“Geliefden, laat de vuurgloed die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid.”* (1 Petrus 4:12-13)

Terwijl hij zich richtte tot de oudsten van de gemeente, aangaande hun verantwoordelijkheid als onderherders van de kudde van Christus, schreef de apostel: *“Hoedt de kudde Gods die bij u is, niet gedwongen maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven”.* (1 Petrus 5:2-4)

Zij die de functie van onderherders bekleden, moeten vlijtig waken over de kudde van de Heere. Dit mag geen dictatoriale waakzaamheid zijn, maar een waakzaamheid die bemoedigt, sterkt en verheft. Bediening betekent meer dan prediken; het betekent ernstige, persoonlijke arbeid. De kerk op aarde bestaat uit dwalende mannen en vrouwen voor wie geduldig en volhardend moet worden gewerkt, opdat ze opgeleid en geoefend worden om in dit leven succesvol te arbeiden, en in het toekomstige leven met eer en onsterfelijkheid te worden gekroond. Predikanten zijn nodig — getrouwe herders — die Gods volk niet zullen vleien, noch hen ruw en streng behandelen, maar die hen met het Brood des levens zullen voeden — mannen die dagelijks in hun leven de veranderende macht van de Heilige Geest voelen en die een sterke, onzelfzuchtige liefde koesteren jegens degenen voor wie ze arbeiden.

De onderherder heeft een tactvol werk te doen, wanneer hij met vervreemding, bitterheid, nijd en afgunst in de gemeente te doen krijgt, en hij zal in de geest van Christus moeten arbeiden om de dingen recht te zetten. Trouwe waarschuwingen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

moeten gehoord worden, zonden moeten bestraft, verkeerde dingen recht gezet, en dit niet alleen door het werk van de predikant op de kansel, maar door persoonlijke arbeid. Het afgedwaalde hart mag bezwaren maken tegen de boodschap, en de dienstknecht van God kan verkeerd beoordeeld en bekritiseerd worden. Hij moet dan bedenken dat *“de wijsheid die van boven is, vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk, vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd”* is. *“En gerechtigheid is een vrucht, die in vrede gezaaid wordt voor hen, die vrede stichten.”* (Jacobus 3:17,18)

Het werk van de Evangeliedienaar is *“om in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God.”* (Efeze 3:9) Als iemand die dit werk aanneemt, het deel kiest dat de minste offers met zich brengt, door zich tevreden te stellen met te prediken, en het werk van de persoonlijke benadering overlaat aan iemand anders, zal zijn arbeid voor God niet aanvaardbaar zijn. Zielen waarvoor Christus stierf gaan ten onder door gebrek aan een goed gerichte persoonlijke arbeid. Hij die de bediening van het Evangelie kiest zonder bereid te zijn het persoonlijk werk te doen voor het welzijn van de kudde, is zijn roeping misgelopen.

De geest van de ware herder is een geest van zichzelf vergeten. Hij denkt niet langer aan zichzelf, opdat hij de werken Gods kan doen. Door de prediking van het Woord en door de persoonlijke arbeid in de gezinnen van de mensen, leert hij hun behoeften, hun zorgen en hun beproevingen kennen. Door samen te werken met de grote Lastdrager deelt hij hun moeilijkheden, brengt hij troost in hun zorg, verlicht hij de honger van hun ziel, en wint hij hun harten voor God. In dit werk wordt de predikant bijgestaan door hemelse engelen, en hijzelf wordt onderricht en verlicht in de waarheid die wijs maakt tot zaligheid.

In verband met zijn instructies aan hen die een verantwoordelijke plaats in de gemeente bekleden, geeft de apostel verschillende algemene beginselen aan, die opgevolgd zouden moeten worden door allen die in kerkelijk verband samenwerken. De jongere leden van de kudde wordt aangeraden om het voorbeeld van hun oudsten te volgen in de praktische uitoefening van christelijke nederigheid: *“Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd. Werpt al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor u. Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden. Wederstaat hem, vast in het geloof.”* (1 Petrus 5:5-9a)

Aldus schreef Petrus aan de gelovigen in een tijd van bijzondere beproeving voor de gemeente. Velen waren reeds deelgenoten van het lijden van Christus geworden, en spoedig zou de gemeente een periode van vreselijke vervolging ondergaan. Binnen enkele jaren zouden velen van hen die als leraars en leiders de gemeente hadden gediend, hun leven geven voor het Evangelie. Spoedig zouden gevaarlijke wolven komen die de kudde niet zouden sparen. Maar geen van deze dingen zou ontmoediging brengen aan hen wiens hoop gevestigd was op Christus. Met woorden vol bemoediging en opgewektheid richtte Petrus de geest van de gelovigen van de beproevingen die hun deel waren en van de toekomstige tonelen van lijden naar *“een onvergankelijke en onbevleete en onverwelkelijke erfenis”*. *„De God van alle genade”*, zo bad hij vurig, *“Die u in Christus geroepen heeft tot Zijn eeuwige*

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten. Hem zij de kracht in alle eeuwigheid! Amen." (1 Petrus 5:10-11)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 52 – Standvastig tot het einde

In zijn tweede brief die Petrus richtte aan hen die “een even kostbaar geloof” hadden als hij, brengt de apostel het Goddelijk plan voor de ontwikkeling van een christelijk karakter naar voren. Hij schrijft:

“Genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heere. Zijn Goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, Die ons geroepen heeft door Zijn heerlijkheid en macht; door Deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de Goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst.

“Maar schraagt om deze reden met betoon van alle ijver door uw geloof de deugd, door de deugd kennis, door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbeheersing de volharding, door de volharding de godsvrucht, door de godsvrucht de broederliefde, en door de broederliefde de liefde (jegens allen). Want als deze dingen bij u aanwezig zijn en overvloedig worden, laten zij u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Heere Jezus Christus.” (2 Petrus 1:2-8)

Deze woorden zijn vol van onderricht en vormen de hoofdgedachte van overwinning. De apostel houdt de gelovigen de ladder van christelijke groei voor ogen, en elke tree ervan betekent vordering in de kennis van God, terwijl in het beklimmen van deze ladder geen stilstand mag zijn. Geloof, deugd, kennis, matigheid, volharding, godsvrucht, broederliefde en weldadigheid vormen de sporten van de ladder. We worden gered door tree voor tree te klimmen tot de hoogte van Christus' ideaal voor ons bereikt is. Aldus wordt Hij voor ons wijsheid en gerechtigheid, heiligmaking en verlossing.

God heeft Zijn volk geroepen tot eer en deugd, en dit zal openbaar zijn in het leven van allen die oprecht met Hem verbonden zijn. Nadat ze deelgenoten van de hemelse gaven geworden zijn, moeten ze voortgaan tot volmaaktheid, bewaard door de kracht van God door het geloof. (zie 1 Petrus 1:5) Het is Gods glorie om Zijn deugd aan Zijn kinderen te schenken. Hij ziet graag dat mannen en vrouwen de hoogste maatstaf bereiken. En wanneer ze door geloof beslag leggen op de macht van Christus, als ze een beroep doen op Zijn nooit falende beloften, en deze aannemen als voor hen bedoeld; wanneer ze met die aandrang die God op prijs stelt, zoeken naar de macht van de Heilige Geest, zullen ze volmaakt zijn in Hem.

Nadat hij het geloof van het Evangelie heeft ontvangen, is het volgende dat de gelovige moet doen, dat hij aan zijn karakter deugd toevoegt, en zodoende het hart reinigt en de geest voorbereidt op het ontvangen van de kennis Gods. Deze kennis is de grondslag van alle ware opvoeding en van alle ware dienst. Het is de enige beveiliging tegen verleiding; en dit alleen kan iemand in karakter doen gelijken op God. Door de kennis van God en van Zijn Zoon Jezus Christus ontvangt de gelovige “alles wat strekt tot leven en godsvrucht”. Geen enkele goede gave wordt weerhouden aan hem die oprecht verlangt de gerechtigheid van God te bezitten.

“Dit nu is het eeuwige leven”, zei Jezus, “dat ze U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3) En de profeet Jeremia verklaarde: “De wijze roeme niet op zijn wijsheid, en de sterke roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de Heere ben, Die goedertierenheid,

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

recht en gerechtigheid op de aarde doe; want in zodanigen heb Ik behagen, luidt het woord des Heeren.” (Jeremia 9:23-24) De menselijke geest kan ternauwernood de breedte en diepte en hoogte bevatten van de geestelijke prestaties van Hem Die deze kennis verworven heeft.

Ieder kan op zijn terrein het christelijke karakter bereiken. Door het offer van Christus is een voorziening getroffen voor de gelovige om alle dingen te ontvangen die dienen tot leven en Godsvrucht. God roept ons op te streven naar het bereiken van de maatstaf van volmaaktheid, en Hij houdt ons het voorbeeld van Christus' karakter voor ogen. De Heiland toonde in Zijn menselijkheid, Die volmaakt was door een leven van voortdurende afwijzing van het kwade, dat door samenwerking met de Godheid het reeds in dit leven voor menselijke wezens mogelijk is om volmaaktheid van karakter te bereiken. Dit is Gods verzekering aan ons, dat ook wij een algehele overwinning kunnen behalen.

Aan de gelovige wordt de wonderbare mogelijkheid voor ogen gehouden dat hij aan Christus gelijk kan zijn, en aan de beginselen van de wet kan gehoorzamen. Maar uit zichzelf is de mens onmogelijk in staat deze hoogte te bereiken. De heiligheid, die hij volgens het Woord van God moet bezitten alvorens hij gered kan worden, is het resultaat van de werking van Goddelijke genade, terwijl hij zich onderwerpt aan de tucht en de weerhoudende invloed van de Geest van waarheid. De gehoorzaamheid van de mens kan alleen volmaakt worden door de welriekende geur van de gerechtigheid van Christus, die elke daad van gehoorzaamheid voor God welriekend maakt. Het aandeel van de christen bestaat uit het volhardend strijden tegen iedere fout. Voortdurend moet hij de Heiland bidden om genezing voor zijn ziel die ziek is door de zonde. Door eigen kracht of wijsheid kan hij niet overwinnen. God bezit deze, en Hij is bereid Zijn kracht en wijsheid te schenken aan een ieder die Hem in ootmoed en overgave daarom smeekt.

Het werk van verandering van onheiligheid tot heiligheid gaat steeds door. Dag aan dag werkt God voor de heiligmaking van de mens, en de mens moet met God samenwerken door een voortdurend streven naar de ontwikkeling van juiste gewoonten. Hij moet geheel op de genade bouwen. En terwijl hij op die manier zijn best doet, werkt God aan zijn volmaaktheid. Onze Heiland is steeds bereid om naar het bidden van het berouwvolle hart te luisteren, en dit te beantwoorden; genade en vrede worden vermeerderd in degenen die Hem trouw zijn. Vol vreugde schenkt Hij de zegeningen die ze nodig hebben in hun strijd tegen het kwaad dat hen omringt.

Velen trachten de ladder van christelijke groei te beklimmen. Maar bij het voortgaan beginnen ze hun vertrouwen in de mens te stellen, en verliezen ze al spoedig Jezus, de overste Leidsman en Voleinder van hun geloof, uit het oog. Het gevolg is dat ze falen — dat ze alles verliezen wat ze gewonnen hebben. Bedroevend inderdaad is de toestand van hen die, omdat ze vermoeid worden op de weg, toestaan dat de vijand van zielen hun de christelijke genade ontnemt die zich in hun hart en leven ontwikkelde. *“Bij wie zij niet zijn”,* zegt de apostel, *“die is verblind in zijn bijziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten.”* (2 Petrus 1:9)

De apostel Petrus had een langdurige ervaring in de dingen Gods. Zijn geloof in de macht van God om te redden was in de loop der jaren gegroeid, tot hij duidelijk had bewezen dat falen onmogelijk is voor degene die in geloof tree voor tree de ladder beklimt waarvan het einde tot in de hemel reikt.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Gedurende vele jaren had Petrus er bij de gelovigen op aangedrongen om gestadig te groeien in de genade en in de kennis van de Waarheid. En nu hij wist dat spoedig voor hem het ogenblik zou aanbreken dat hij zijn geloof met zijn leven zou moeten bezegelen, vestigde hij nog eens de aandacht op de kostbare voorrechten die binnen het bereik van iedere gelovige liggen. In de volle zekerheid van het geloof vermaande de bejaarde discipel zijn broeders om standvastig te zijn in de doelstellingen van het christelijk leven. *“Beijvert u daarom des te meer”, zo pleit hij, “om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen. Want zó zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Heiland Jezus Christus”.* (2 Petrus 1:10-11) Welk een kostelijke verzekering! Heerlijk is de hoop die de gelovige voor ogen heeft, wanneer hij in geloof opwaarts klimt naar de hoogten van christelijke volmaaktheid!

“Daarom zal het steeds mijn voornemen zijn u hieraan te herinneren”, zo gaat de apostel verder, „hoewel gij het weet en in de tegenwoordige waarheid, die bij u is, versterkt zijt. Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tent ben, u door herinnering wakker te houden, want ik weet dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Heere Jezus Christus mij heeft doen weten. Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn heengaan telkens weer aan deze dingen kunt denken”. (2 Petrus 1: 12-15)

De apostel was zeer wel in staat om over de bedoeling van God betreffende het mensdom te spreken. Gedurende het werk van Christus op aarde had hij veel gehoord en gezien over het Koninkrijk Gods. *“Wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd”,* herinnert hij de gelovigen, *“toen wij u de kracht en de komst van onze Heere Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit. Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige Heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Wien Ik Mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren”.* (2 Petrus 1:16-18)

Toch, hoe overtuigend dit bewijs van de zekerheid van de christelijke hoop ook was, een ander nog overtuigender bewijs was er in het getuigenis der profetie, waardoor het geloof van allen bevestigd en gegrond kon worden. Petrus verklaarde: *“Wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wél, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt, en de Morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar door de Heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.”* (2 Petrus 1:19-21)

Terwijl hij het vaste Woord der profetie hoog hield als een veilige gids in tijden van gevaar, waarschuwde de apostel de gemeente ernstig voor de valse profetieën, gepropageerd door valse leraars, die verderfelijke ketterijen zouden inbrengen, en de Heere zouden verloochenen. Deze valse leraars die de kerk zouden binnensluipen, en door vele broeders in het geloof als ware leraars zouden worden gezien, vergeleek de apostel met *“bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd, voor wie de donkerste duisternis is weggelegd”.* „Hun laatste toestand is erger dan de eerste. Het zou immers beter voor hen geweest zijn, geen kennis verkregen te hebben van de weg der gerechtigheid, dan met die kennis

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

zich af te keren van het heilige gebod, dat hun overgeleverd is". (2 Petrus 2:17,20b-21)

Terwijl hij het einde van de tijd zag, werd de apostel gedreven om de toestanden te beschrijven die kort voor de wederkomst van Jezus in de wereld zouden heersen. *"In de laatste dagen zullen spotters komen",* schreef hij, *„die naar hun eigen begeerten wandelen, en zeggen: Waar blijft de belofte van Zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zó, als van het begin der schepping af alles geweest is".* (2 Petrus 3:3-4) Maar, *"wanneer ze zullen zeggen: Het is alles vrede en rust, overkomt hun een plotseling verderf."* (1 Thessalonicenzen 5:3) Niet allen echter zullen in de strikken van de vijand vallen. Wanneer het einde van de aardse dingen nadert, zullen zij die getrouw zijn, in staat zijn de tekenen der tijden te onderscheiden. Hoewel een groot aantal belijdende gelovigen hun geloof door hun leven zal logenstraffen, zal er toch een overblijfsel zijn dat tot het einde toe zou volharden.

In het hart van Petrus bleef de hoop op de wederkomst van Christus levend, en hij verzekerde de gemeente van de absolute vervulling van de belofte van de Heiland: *"Wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen."* (Johannes 14:3) Voor de beproefden en de getrouwen mag het schijnen, dat deze komst wordt vertraagd, maar de apostel verzekerde hen: *"De Heere talmt niet met de belofte, al zijn er die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief. Op die dag zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan, en de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden."*

"Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht, vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan, en de elementen in vuur zullen wegsmelten. Wij verwachten echter naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont."

"Daarom, geliefden, beijvert u in deze verwachting, onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in vrede, en houdt de lankmoedigheid van onze Heere voor zaligheid, zoals ook onze geliefde broeder Paulus naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft..... Geliefden, daar gij het nu van te voren weet, weest op uw hoede, dat gij niet, door de dwaling van zedelozen medegesleept, afvalt van uw eigen standvastigheid; maar wast op in de genade en kennis van onze Heere en Heiland, Jezus Christus." (2 Petrus 3:9-18)

Door Gods voorzienigheid mocht de apostel Petrus zijn dienstwerk eindigen in Rome, waar keizer Nero hem gevangen liet zetten ten tijde van de laatste gevangenschap van Paulus. Zo zouden de beide veteranen onder de apostelen, die voor lange jaren gescheiden hadden gearbeid, hun laatste getuigenis uitdragen in deze wereldstad, en op haar bodem hun bloed vergieten als het zaad van een grote oogst van heiligen en martelaren.

Sedert zijn rehabilitatie, nadat hij Christus verloochend had, had Petrus onbevreesd gevaren getrotseerd, en had hij een edele moed getoond in de prediking van een gekruisigde, opgestane en ten hemel gevaren Heiland. Toen hij in zijn cel lag, herinnerde hij zich de woorden die Christus tot hem gesproken had, *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken, en een*

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt. ” (Johannes 21:18) Aldus had Jezus aan Zijn discipel de wijze van zijn dood bekendgemaakt en zelfs voorzegt hoe hij zijn handen aan het kruis zou uitstrekken.

Als Jood en vreemdeling werd Petrus veroordeeld om gezeseld en gekruisigd te worden. In het vooruitzicht van deze vreselijke dood dacht de apostel aan zijn grote zonde, toen hij Jezus in de ure van Diens verhoor in de steek had gelaten. Terwijl hij toen terugschrok voor het kruis, beschouwde hij het nu als een eer om zijn leven te geven voor het Evangelie, met het gevoel dat het voor hem die zijn Meester eenmaal had verloochend, een te grote eer was om te sterven als eens zijn Meester stierf. Petrus had oprecht berouw getoond over zijn zonde, en Christus had hem vergeven, zoals blijkt uit de verheven opdracht om de schapen en de lammeren van de kudde te hoeden. Maar hij kon het zichzelf niet vergeven. Zelfs niet de gedachte aan de zielsangst van het laatste vreselijke gebeuren kon de bitterheid van zijn verdriet en berouw wegnemen. Als een laatste gunst verzocht hij zijn beulen om hem aan het kruis te nagelen met het hoofd naar beneden. Het verzoek werd toegestaan, en op deze wijze stierf de grote apostel Petrus.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 53 – Johannes de beminde

Johannes wordt gekenmerkt boven de andere discipelen als “*de discipel die Jezus liefhad.*” (Johannes 21:20) Het schijnt dat hij in de eerste plaats de vriendschap van Christus genoot, en hij ontving vele bewijzen van het vertrouwen en van de liefde van de Heiland. Hij was een van de drie die de heerlijkheid van Christus op de berg van verheerlijking mochten aanschouwen, evenals Zijn zielsangst in Gethsémané. Hij was het ook aan wie onze Heere de zorg voor Zijn moeder opdroeg in die laatste droeve uren aan het kruis.

De genegenheid van de Heiland voor de geliefde discipel werd met al de kracht van een vurige toewijding beantwoord. Johannes klemde zich vast aan Christus zoals de wijnrank zich klemt aan de statige pilaar. Ter wille van zijn Meester trotseerde hij de gevaren van de rechtszaal, en talmde hij bij het kruis. En bij de tijding van de opstanding van Christus haastte hij zich naar het graf, terwijl hij in zijn ijver zelfs de ongeduldig Petrus voorbijliep.

De diepe liefde en onzelfzuchtige toewijding die zich manifesteerde in het leven en het karakter van Johannes, bezitten lessen van onschatbare waarde voor de christelijke kerk. Van nature bezat Johannes niet de beminnelijkheid van karakter die hij later openbaarde. Zijn karakter vertoonde ernstige gebreken. Hij was niet alleen trots, zelfverzekerd en ambitieus, maar ongeduldig en wraakgierig wanneer hij beledigd werd. Hij en zijn broer kregen de bijnaam “*zonen des donders*”. (Markus 3:17) Een slecht humeur, een verlangen naar wraak, en een geest van kritiek waren eigenschappen van de geliefde discipel. Maar onder dit alles ontdekte de Goddelijke Leraar een ijverige, oprechte, liefdevolle geest. Jezus bestrafte zijn zelfzucht, stelde zijn ambities teleur, beproefde zijn geloof. Maar Hij toonde hem ook datgene waarnaar zijn ziel verlangde — de schoonheid van heiligheid, de veranderende macht van de liefde.

De gebreken in het karakter van Johannes kwamen sterk naar voren bij verschillende gelegenheden in zijn omgang met de Heiland. Eens zond Christus boodschappers vooruit naar een dorp van de Samaritanen met de vraag om verfrissingen voor Hem en Zijn discipelen. Maar toen de Heiland de stad naderde, bleek dat Hij op weg was naar Jeruzalem. Dit wekte de nijd van de Samaritanen op, en in plaats van Hem uit te nodigen om bij hen te blijven, onthielden ze Hem de gastvrijheid die ze aan een gewone reiziger zouden bewijzen. Jezus dringt zich aan niemand op, en de Samaritanen verloren de zegen die hun deel zou zijn geweest als ze Hem hadden uitgenodigd hun gast te zijn.

De discipelen wisten dat het de bedoeling van Jezus was om de Samaritanen door Zijn tegenwoordigheid te zegenen. De koelheid, afgunst en oneerbiedigheid die ze hun Meester toonden, vervulde hen met verbazing en verontwaardiging. Vooral Jacobus en Johannes waren verontwaardigd. Dat men Hem die ze zozeer hoogachtten en vereerden, op deze wijze durfde te behandelen, kwam hen voor als een misdaad waarop onmiddellijke bestraffing moest volgen. In hun ijver zeide ze: “*Heere, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel zal komen om hen te verteren, zoals Elia deed?*”, waarbij ze Hem herinnerden aan de vernietiging van de Samaritaanse hoofdliden met hun soldaten die Elia gevangen wilden nemen. Ze waren verrast te zien, dat hun woorden Jezus pijn deden, en nog verbaasder, toen Hij hen bestrafte. (Zie Lucas 9:54-56)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Het is geen deel van de zending van Christus om mensen te dwingen Hem aan te nemen. Satan, zowel als de mensen die hij beheerst, tracht het geweten geweld aan te doen. Onder het voorwendsel te ijveren voor gerechtigheid, brengen mensen die verbonden zijn met boze engelen, soms lijden op hun medemensen, met de bedoeling hen te bekeren tot hun gedachten over de godsdienst. Maar Christus toont altijd genade, en tracht steeds hen te winnen door een openbaring van Zijn liefde. Hij kan geen deelgenoot toelaten in de ziel, en aanvaardt geen gedeelde dienst. Maar Hij begeert alleen een vrijwillig dienen, de gewillige overgave van het hart dat door liefde wordt gedreven.

Bij een andere gelegenheid stelden Jacobus en Johannes via hun moeder de vraag of ze in het Koninkrijk van Christus de voornaamste plaatsen zouden mogen innemen. Ondanks het herhaalde onderricht van Christus over de aard van Zijn Koninkrijk, koesterden de jonge discipelen nog de hoop op een Messias die een troon en koninklijke macht zou aannemen in overeenstemming met de verwachting van het volk. De moeder die voor haar zoons de ereplaats in dit koninkrijk wenste, vroeg: *“Zeg, dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan Uw rechterzijde en één aan Uw linkerzijde in Uw Koninkrijk”*.

Maar de Heiland antwoordde: *„Gij weet niet wat gij vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik zal drinken?”* Ze herinnerden zich Zijn geheimzinnige woorden die verwezen naar beproeving en lijden, maar antwoordden toch vol vertrouwen: *“Wij kunnen het”*. Ze zouden het beschouwen als de hoogste eer om hun trouw te bewijzen door te delen in alles wat hun Heer overkomen zou.

„Mijn beker zult gij wel drinken”, verklaarde Jezus. Voor Zich zag Hij een kruis in plaats van een troon, met als metgezellen twee boosdoeners aan Zijn rechter- en linkerhand. Jacobus en Johannes zouden delen in het lijden met hun Meester — de één door de snelle dood door het zwaard, de ander doordat hij zijn Meester het langst van alle discipelen zou volgen in arbeid, smaad en vervolging. *“Maar het zitten aan Mijn rechterzijde en linkerzijde staat niet aan Mij te geven”*, ging Hij verder, *“maar het is voor hen, die het bereid is door Mijn Vader.”* (Mattheüs 20:21-23)

Jezus begreep de drijfveer die leidde tot deze vraag, en bestrafte aldus de trots en de ambitie van de beide discipelen: *“De regeerders der volken voeren heerschappij over hen, en de rijksgroten oefenen macht over hen. Zo is het onder u niet. Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen.”* (Mattheüs 20:25-28)

In het Koninkrijk van God krijgt men geen positie door een gunst. Deze wordt niet verdiend noch ontvangen door een partijdige beschikking. Het is het resultaat van het karakter. De kroon en de troon zijn de bewijzen van wat men bereikt heeft — bewijzen van zelfoverwinning door onze Heere Jezus Christus.

Lange tijd hierna, toen Johannes nauw verbonden was met zijn Meester door het gemeenschappelijk lijden, openbaarde de Heere Jezus hem wat de voorwaarde is om een ereplaats in Zijn Koninkrijk te verwerven. *“Wie overwint”*, zei Christus, *“hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon.”* (Openbaring 3:21) Hij die het dichtst bij Christus staat, is degene die het meeste van Zijn Geest van zelfopoffering heeft ontvangen, van de liefde die niet opgeblazen is, die zichzelf niet zoekt, die geen kwaad denkt, van de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

liefde die de discipel beweegt om alles te geven, zoals de Meester dat deed, om te leven en te werken en te offeren, zelfs ten dode toe, om de mensheid te redden. (Zie 1 Korinthe 13:4,5)

Bij een andere gelegenheid tijdens hun Evangeliewerk ontmoetten Jacobus en Johannes iemand die Jezus niet volgde, maar die duivelen uitwierp in Zijn Naam. De discipelen verboden de man om dit te doen, en meenden dat ze hier in hun recht stonden. Maar toen ze dit meedeelden aan Jezus, bestrafte Hij hen, zeggende: *“Belet het hem niet; want er is niemand, die een kracht doen zal in Mijn Naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken.”* (Marcus 9:39) Niemand die zich op een of andere wijze vriendelijk betoonde jegens Christus, mocht weerhouden worden. De discipelen mochten geen bekrompen, enghartige geest openbaren, maar moesten dezelfde verreikende sympathie openbaren die ze in hun Meester hadden gezien. Jacobus en Johannes hadden gedacht, dat ze door deze man te verbieden de eer van hun Meester voorstonden. Maar ze begonnen in te zien dat ze afgunstig waren op hun eigen eer. Ze bekenden hun dwaling en aanvaardden de bestraffing.

De lessen van Christus die zachtheid, nederigheid en liefde voorhielden als noodzakelijk voor groeien in genade en geschiktheid voor Zijn werk, waren voor Johannes van de grootste waarde. Hij stelde elke les op prijs, en probeerde voortdurend zijn leven in overeenstemming te brengen met het Goddelijk patroon. Johannes begon de heerlijkheid van Christus te aanschouwen — niet de wereldse macht en grootheid waarop hij had leren hopen, maar de *„heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.”* (Johannes 1:14)

De diepte en de vurigheid van de genegenheid van Johannes waren niet de oorzaak van Christus' liefde voor hem. Het was de uitwerking van deze liefde. Johannes wenste aan Jezus gelijk te worden. Onder de veranderende invloed van de liefde van Christus werd hij zachtmoedig en nederig. Het eigen ik was verborgen in Christus. Meer dan al zijn metgezellen gaf Johannes zich over aan de macht van dat wonderbare leven. Hij zegt: *“Het leven toch is geopenbaard en wij hebben Het gezien”. „Immers uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, genade op genade.”* (1 Johannes 1:2; Johannes 1:16) Johannes kende de Heiland door een persoonlijke ervaring. De lessen van zijn Meester waren in zijn ziel gegrift. Als hij getuigde van de genade van de Heiland, was zijn eenvoudige taal welsprekend door de liefde, die zijn hele leven doordrong.

De diepe liefde van Johannes voor Christus bracht hem ertoe te verlangen dicht bij Hem te zijn. De Heiland had alle twaalf discipelen lief, maar Johannes had de meest ontvankelijke geest. Hij was jonger dan de anderen, en met het vertrouwen van een kind opende hij zijn hart voor Jezus. Zo werd hij steeds nauwer met Christus verbonden, en door hem werden de diepste geestelijke lessen aan het volk doorgegeven.

Jezus beminde degenen die de Vader openbaren, en meer dan de anderen kon Johannes spreken van de liefde van de Vader. Hij openbaarde zijn medemensen wat er leefde in zijn ziel, terwijl hij in zijn karakter Gods eigenschappen openbaarde. De heerlijkheid van de Heere was van zijn gelaat te lezen. De schoonheid van de heiligheid die hem veranderd had, lichtte met de heerlijkheid van Christus van zijn gezicht. In aanbidding en liefde aanschouwde hij de Heiland, totdat een gelijk zijn aan Christus en gemeenschap met Hem zijn enig verlangen was en het karakter van zijn Meester in hem weerkaatst werd.

HANDELINGEN DER APOSTELEN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

“Ziet, welk een liefde ons de Vader gegeven heeft”, zegt hij “dat wij kinderen Gods genoemd worden. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.” (1 Johannes 3:1-2)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 54 – Een getrouwe getuige

Na de hemelvaart van Christus treedt Johannes naar voren als een getrouwe, oprechte arbeider voor de Heere. Samen met de andere discipelen ondervond hij de uitstorting van de Geest op het Pinksterfeest, en met vernieuwde ijver en kracht ging hij voort met het spreken van woorden van leven tot het volk, waarbij hij trachtte hun gedachten te leiden tot de Ongeziene. Hij was een machtig prediker, vurig, en zeer ernstig. In kleurrijke taal en met aangename stem sprak hij over de woorden en daden van Christus op zo'n wijze dat hij diepe indruk maakte op de harten van zijn toehoorders. De eenvoud van zijn woorden, de overweldigende kracht van de waarheden die hij bracht, en het vuur dat zijn onderwijs kenmerkte, verschaften hem toegang tot alle klassen.

Het leven van de apostel was in overeenstemming met zijn leer. De liefde tot Christus, waarvan zijn hart vol was, leidde hem tot ernstige, onvermoeide arbeid voor zijn medemensen, in het bijzonder voor zijn broeders in de christelijke kerk.

Christus had de eerste discipelen gezegd dat ze elkaar moesten liefhebben zoals Hij hen had liefgehad. Ze moesten voor de wereld getuigen dat Christus, de Hoop der heerlijkheid, in hen leefde. *“Een nieuw gebod geef Ik u”,* had Hij gezegd, *“dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.”* (Johannes 13:34) Op het moment dat deze woorden gesproken werden, konden de discipelen ze niet begrijpen. Maar nadat ze getuigen waren geweest van het lijden van Christus en van Zijn opstanding en hemelvaart, en nadat de Heilige Geest tijdens het Pinksterfeest op hen had gerust, hadden ze een beter begrip gekregen van Gods liefde, en van de aard van de liefde die zij voor elkander moesten koesteren. Toen kon Johannes tot zijn medediscipelen zeggen:

“Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten.” (1 Johannes 3:16)

Na de uitstorting van de Heilige Geest, toen de discipelen uitgingen om een levende Heiland te prediken, was hun enige wens de redding van zielen. Ze verheugden zich in de gemeenschap van de heiligen. Ze waren teder, bedachtzaam, zelfverloochenend, gewillig om offers te brengen ter wille van de Waarheid. In hun dagelijkse omgang met elkaar openbaarden ze de liefde die Christus hen had bewezen. Door onzelfzuchtige woorden en daden streefden ze ernaar deze liefde in de harten van anderen te ontsteken.

Een dergelijke liefde zouden de gelovigen altijd moeten koesteren. Ze moesten in gewillige gehoorzaamheid aan het nieuwe gebod voorwaarts gaan. Ze moesten zo nauw met Christus verbonden zijn, dat ze in staat zouden zijn om al Zijn eisen te vervullen. Hun leven moest de macht verheerlijken van een Heiland die hen door Zijn gerechtigheid kon rechtvaardigen.

Maar geleidelijk trad er een verandering in. De gelovigen begonnen naar gebreken in elkaars leven te zoeken. Door stil te staan bij de fouten van anderen, en door onvriendelijke kritiek te uiten, verloren ze de Heiland en Diens liefde uit het oog. Ze legden meer en meer de nadruk op uiterlijke vormen, meer op de theorie dan op de praktijk van het geloof. In hun ijver om anderen te veroordelen zagen ze hun eigen gebreken over het hoofd. Ze vergaten de broederliefde waar Christus bij hen op had aangedrongen, en wat het ergste was, ze waren zich hiervan niet bewust. Ze beseften

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

niet dat geluk en vreugde uit hun leven verdwenen en dat ze, door de liefde van God buiten hun hart te sluiten, spoedig in het duister zouden wandelen.

Johannes die begreep dat de broederliefde in de gemeente aan het verflauwen was, drong er bij de gelovigen op aan de noodzaak van deze liefde te begrijpen. Zijn brieven aan de gemeente zijn een uiting van deze gedachte. *“Geliefden, laten we elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren en kent God. Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is Liefde. Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als een Verzoening voor onze zonden. Geliefden, indien God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben.”* (1 Johannes 4:7-11)

Van de bijzondere aard van deze liefde die door de gelovigen geopenbaard moet worden, schrijft de apostel: *“Wederom schrijf ik u een nieuw gebod, want — wat waarheid is in Hem en in u — de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds. Wie zegt in het licht te zijn en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nu toe. Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en in hem is niets aanstotelijks; maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis, en hij weet niet waar hij heen gaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind.”* *“Dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben”. „Wie zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood. Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoorder en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft. Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten”.* (1 Johannes 2:8-11; 3:11;14b-16)

De vijandschap van de wereld betekent niet het grootste gevaar voor de gemeente van Christus. Het boze dat in het hart van gelovigen wordt gekoesterd brengt de grootste ellende en vertraagt de vooruitgang van het werk van God. Er is geen beter middel om het geestelijk leven te verzwakken dan het koesteren van nijd, verdenking, het maken van aanmerkingen, en kwaaddenken. Anderzijds is het sterkste getuigenis voor het zenden van Gods Zoon in deze wereld het bestaan van harmonie en éénheid tussen mensen van verschillende geaardheid die met elkaar Zijn gemeente vormen. Het is het voorrecht van de volgelingen van Christus om dit getuigenis uit te dragen. Maar om dit te kunnen doen, moeten ze zich onder de leiding van Christus plaatsen. Hun karakter moet gevormd worden naar Zijn karakter, en hun wil naar de Zijne.

“Een nieuw gebod geef Ik u”, zei Christus, *“dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.”* (Johannes 13:34) Wat een geweldige verklaring! Maar o! hoe slecht in praktijk gebracht! In de hedendaagse gemeente van God is weinig broederlijke liefde te vinden. Velen die voorgeven de Heiland lief te hebben, hebben elkaar niet lief. Ongelovigen letten op of het geloof van belijdende christenen een heiligende invloed uitoefent op hun leven. Ze ontdekken heel spoedig de gebreken in hun karakter en de tegenstrijdigheden in hun leven. Christenen behoren zó te leven dat de vijand niet naar hen kan wijzen en zeggen: Zie, hoe deze mensen, geschaard onder de banier van Christus, elkaar haten. Christenen zijn allen leden van één gezin, allen kinderen van dezelfde hemelse Vader, met dezelfde zalige

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

hoop op de onsterfelijkheid. De banden die hen verenigen, zouden heel nauw en teder moeten zijn.

Goddelijke liefde doet een dringend beroep op ons hart, wanneer ze ons vraagt dezelfde tedere liefde te openbaren die door Christus werd getoond. Alleen die mens die een onzelfzuchtige liefde koestert voor zijn broeder, heeft God werkelijk lief. De ware christen zal nooit opzettelijk een ziel die in gevaar en nood verkeert, ongewaarschuwd en onverzorgd laten gaan. Hij zal zich niet ver verwijderd houden van de dwalenden en hen verder laten verzinken in ongeluk en ontmoediging, of ten prooi laten vallen aan de macht van satan.

Zij die nooit de tedere, winnende liefde van Christus hebben ervaren, kunnen anderen nooit tot de levensfontein voeren. Zijn liefde in het hart is een dringende macht die mensen ertoe brengt om Hem in hun omgang met anderen te openbaren in een tedere, medelijdende geest, door vreugde te brengen in het leven van hen met wie ze omgaan. Christelijke arbeiders die vrucht willen zien op hun arbeid, moeten Christus kennen. En om Hem te kennen, moeten ze Zijn liefde kennen. In de hemel wordt hun geschiktheid als arbeiders afgemeten naar hun vermogen om lief te hebben zoals Christus liefhad, en te werken zoals Hij werkte.

“Laten wij niet liefhebben met de tong”, schrijft de apostel, *“maar met de daad en in waarheid”*. (1 Johannes 3:18) De volmaaktheid van het christelijk karakter wordt bereikt, wanneer de drijfveer om anderen te helpen en te zegenen voortdurend van binnenuit komt. Het is de atmosfeer van deze liefde rond de ziel van de gelovige die hem een geur des levens ten leven doet zijn, en die God in staat stelt zijn werk te zegenen.

Opperste liefde tot God en belangeloze liefde voor elkaar — dit is de grootste gave die onze hemelse Vader kan schenken. Deze liefde is geen impuls, maar een Goddelijk beginsel, een blijvende macht. Het onbekeerde hart kan deze liefde niet voortbrengen. Ze is alleen te vinden in het hart waar Jezus heerst. *“Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons heeft liefgehad”*. (1 Johannes 4:19) In het hart dat door Goddelijke genade is vernieuwd, is liefde de heersende drijfveer. Ze vormt het karakter, beheerst de opwallingen, houdt de hartstochten onder bedwang en veredelt de genegenheid. Wanneer deze liefde in de ziel wordt gekoesterd, veraangenaamt zij het leven en oefent zij een zuiverende invloed uit op anderen om ons heen.

Johannes streefde ernaar de gelovigen te doen begrijpen welke verheven voorrechten hun deel zouden zijn door de uitoefening van de geest der liefde. Deze verlossende macht zou, als zij het hart vervulde, elk ander motief beheersen en de bezitter ervan verheffen boven de verderfelijke invloeden van de wereld. En wanneer deze liefde vrij spel werd gelaten en de stuwende macht in het leven zou worden, zou hun geloof en vertrouwen in God en in Zijn handelwijze met hen volkomen zijn. Ze zouden dan tot Hem kunnen komen in volle geloofsverzekerdheid, wetende dat Hij hen alles zou geven wat ze voor hun tijdelijk en eeuwig welzijn nodig hadden. *“Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden”,* schreef hij, *“dat wij vrijmoedigheid hebben op de dag des oordeels, want gelijk Hij is, zijn wij ook in deze wereld. Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit”*. (1 Johannes 4:17-18a) *„En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar Zijn wil, ons verhoort. En indien wij weten, dat Hij ons verhoort,... weten wij, dat we de beden verkregen hebben.”* (1 Johannes 5:14-15)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

“En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is een Verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld”. (1 Johannes 2:1-2)
“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”. (1 Johannes 1:9) De voorwaarden om genade van God te verkrijgen zijn eenvoudig en redelijk. De Heere vereist niet iets pijnlijks van ons, opdat wij vergiffenis mogen ontvangen. We hoeven geen pelgrimstochten te maken, of pijnlijke boetedoeningen te verrichten om onze ziel aan te bevelen aan de God van de hemel of voor onze overtredingen te boeten. *“Wie zijn overtredingen... belijdt en nalaat... vindt ontferming.” (Spreuken 28:13)*

In de hemelse hoven pleit Jezus ten behoeve van Zijn gemeente — Hij pleit voor hen voor wie Hij de losprijs door Zijn bloed heeft voldaan. Lange eeuwen kunnen de doeltreffendheid van Zijn verzoenend offer nooit te niet doen. Leven noch dood, hoogte noch diepte kunnen ons scheiden van de liefde Gods, die in Christus Jezus is. Niet omdat we ons aan Hem vastklemmen, maar omdat Hij ons vasthoudt! Als onze zaligheid afhankelijk was van ons eigen pogen, zouden we niet gered kunnen worden. Maar het hangt af van Eén Die achter elke belofte staat. Onze greep op Hem mag zwak schijnen, maar Zijn liefde is als die van een oudere broeder. Zolang onze verbondenheid met Hem gehandhaafd blijft, kan niemand ons uit Zijn hand rukken.

Toen de jaren verstreken en het aantal gelovigen groeide, werkte Johannes met steeds grotere trouw en ernst voor zijn broeders. Voor de gemeente braken gevaarlijke tijden aan. Overal bestonden satanische verleidingen. Door een verkeerde voorstelling en door leugens probeerden de dienaren van satan de leer van Christus in diskrediet te brengen. Bijgevolg brachten scheuringen en ketterijen de gemeente in gevaar. Sommigen die Christus beleden beweerden dat Zijn liefde hen vrijmaakte van gehoorzaamheid aan de wet van God. Anderzijds leerden velen dat het noodzakelijk was om de Joodse gebruiken en ceremoniën te onderhouden; dat een strikte gehoorzaamheid aan de wet voldoende was voor de zaligheid, zonder te geloven in het bloed van Christus. Sommigen beweerden dat Jezus een goed mens was, maar loochenden Zijn Goddelijkheid. Sommigen die beweerden trouw te zijn aan de zaak van God waren bedriegers en verloochenden in de praktijk Christus en Diens Evangelie. Terwijl ze zelf in overtreding leefden, brachten ze ketterijen in de gemeente. Op deze wijze werden velen verstrikt in de mazen van het ongeloof en verwarring.

Johannes werd van droefheid vervuld toen hij deze giftige dwalingen de kerk zag binnensluipen. Hij zag de gevaren waaraan de gemeente was blootgesteld, en hij trad deze noodsituatie vastbesloten tegemoet. De zendbrieven van Johannes ademen de geest van liefde. Het schijnt alsof hij ze schreef met een pen die in liefde was gedoopt. Maar wanneer hij in aanraking kwam met hen die Gods wet overtraden en toch beweerden dat ze geen zonde hadden, aarzelde hij niet om te waarschuwen voor hun gevaarlijke misleidingen.

Terwijl hij schreef aan een helpster in het werk van het Evangelie, een vrouw met een goede reputatie en grote invloed, zei hij: *“Vele misleiders zijn uitgegaan in de wereld, die de komst van Jezus Christus in het vlees niet belijden. Dit is de misleider en de antichrist. Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt. Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van Christus, heeft God niet; wie in die leer blijft, deze heeft zowel de Vader als de Zoon. Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvang hem niet in uw huis en heet hem niet welkom. Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn boze werken. ” (2 Johannes 1:7-11)

Wij worden gemachtigd om dezelfde houding aan te nemen als de geliefde discipel, wanneer we in aanraking komen met hen die beweren in Christus te zijn, terwijl ze leven in strijd met de wet van God. De gevaren in deze laatste dagen komen overeen met de gevaren die de voorspoed van de jonge kerk bedreigden. De leer van de apostel Johannes betreffende deze punten moet oplettend ter harte genomen worden. “U moet liefde hebben”, wordt overal gehoord, vooral van hen die voorgeven geheiligd te zijn. Maar ware liefde is te zuiver om onbeleden zonde te bedekken. Hoewel we de zielen waarvoor Christus stierf moeten liefhebben, mogen we geen compromis sluiten met de zonde. We mogen ons niet achter de opstandelingen scharen en dit liefde noemen. God vraagt dat Zijn volk in deze periode van de wereldgeschiedenis evenzo onversaagd partij kiest voor het recht als Johannes deed in zijn strijd tegen dwalingen die de ziel verderven.

De apostel leert dat, hoewel we christelijke hoffelijkheid moeten openbaren, we toch gemachtigd zijn om op onmiskenbare wijze zonde en zondaren te bestraffen. Dit is niet in strijd met ware liefde, “*Ieder die de zonde doet*”, schrijft hij, “*doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid. En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde. Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend*”. (1 Johannes 3:4-6)

Als een getuige voor Christus ging Johannes geen twistgesprek en geen moeizaam debat aan. Hij vertelde wat hij wist, wat hij gezien en gehoord had. Hij was ten nauwste met Christus verbonden geweest, hij had geluisterd naar Zijn leer en Zijn machtige wonderen gadeslagen. Weinigen kenden de schoonheid van het karakter van Christus zoals Johannes die kende. Voor hem was de duisternis voorbij, en op hem scheen het ware licht. Zijn getuigenis aangaande het leven en de dood van de Heiland was helder en krachtig. Hij sprak met een hart dat overvloedig was van liefde voor de Heiland. En er was geen macht die zijn woorden kon beperken.

“*Hetgeen was van de beginne*”, verklaarde hij, „*hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens;... hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus*”. (1 Johannes 1:1,3) Zo kan elke ware gelovige in staat zijn om door zijn eigen ervaring te bezegelen „*dat God waarachtig is*.” (Johannes 3:33) Hij kan getuigen van wat hij gezien, getast en gehoord heeft van de macht van Christus.

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 55 – Veranderd door genade

In het leven van de apostel Johannes vinden we een voorbeeld van ware heiligmaking. Tijdens de jaren van zijn omgang met Christus werd hij dikwijls door de Heiland gewaarschuwd en vermaand; en deze vermaningen nam hij ter harte. Doordat het karakter van de Godheid aan hem werd getoond, zag Johannes zijn eigen gebreken, en dit maakte hem nederig. Dag aan dag zag hij de tederheid en verdraagzaamheid van Jezus, in tegenstelling tot zijn eigen felle geest, en hoorde hij Zijn lessen over nederigheid en geduld. Van dag tot dag voelde zijn hart zich meer tot Christus aangetrokken, tot hij eindelijk zichzelf geheel vergat uit liefde voor zijn Meester. De macht en de liefde, de majesteit en de zachtheid, de kracht en het geduld die hij aanschouwde in het dagelijks leven van de Zoon van God vervulde zijn ziel met bewondering. Hij onderwierp zijn lichtgeraaktheid, zijn eerezuchtige aard aan de vormende macht van Christus, en Goddelijke liefde bewerkte in hem een verandering van karakter.

Een treffende tegenstelling met de heiligmaking die werkte in het leven van Johannes is de ervaring van zijn medediscipel, Judas. Evenals zijn metgezel gaf Judas voor een discipel van Christus te zijn, maar hij bezat slechts een gedaante van godzaligheid. Hij was niet ongevoelig voor de karakterschoonheid van Christus. Dikwijls, als hij luisterde naar de woorden van de Heiland, werd hij zich van zijn zonde bewust. Maar hij wilde zijn hart niet buigen of zijn zonde belijden. Door de Goddelijke invloed te weerstaan, ontetde hij zijn Meester, Die hij voorgaf te dienen en lief te hebben. Johannes streed ernstig tegen zijn gebreken, maar Judas deed zijn geweten geweld aan en luisterde naar de verzoeking, waardoor hij steeds vaster aan zijn kwade gewoonten werd gebonden. Het in praktijk brengen van de waarheden die Jezus onderwees was in strijd met zijn wensen en begeerten, en hij kon er niet toe komen zijn gedachten prijs te geven, opdat hij wijsheid van de hemel zou mogen verkrijgen. In plaats van te wandelen in het licht, verkoos hij de duisternis. Kwade verlangens, gierigheid, wraakzuchtige gevoelens en sombere gedachten werden gekoesterd, totdat satan volledige zeggenschap over hem had.

Johannes en Judas zijn vertegenwoordigers van hen die voorgeven volgelingen van Christus te zijn. Beide discipelen hadden dezelfde mogelijkheden om het Goddelijk Voorbeeld te bestuderen en na te volgen. Beiden waren nauw verbonden met Jezus en mochten luisteren naar Zijn woorden. Beiden bezaten ernstige karaktergebreken, en beiden konden beslag leggen op de Goddelijke genade die het karakter verandert. Maar waar de één nederig van Jezus leerde, openbaarde de ander dat hij geen dader, maar slechts een hoorder van het Woord was. De één, die dagelijks stierf voor de zonde en deze overwon, werd geheiligd door de Waarheid; de ander, die de veranderende macht van genade weerstond en toegaf aan zelfzuchtige verlangens, werd een slaaf van satan.

Een karakterverandering zoals we deze zien in het leven van Johannes is altijd het resultaat van gemeenschap met Jezus. Er mogen duidelijke gebreken schuilen in het karakter van een persoon, doch wanneer hij een ware discipel van Christus wordt, verandert en heiligt de macht van Goddelijke genade hem. Door de heerlijkheid van de Heere te zien als in een spiegel, wordt hij veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, tot hij gelijk is aan Hem die hij vereert.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Johannes onderwees heiligheid, en in zijn brieven aan de gemeente legde hij onfeilbare regels vast voor het gedrag van christenen. *“Een ieder, die deze hoop op Hem heeft”,* schreef hij, *“reinigt zich, gelijk Hij rein is.”* *“Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft.”* (1 Johannes 3:3; 2:6) Hij leerde dat christenen zuiver van hart en leven moeten zijn. Met een belijdenis alleen zou men nooit tevreden mogen zijn. Zoals God in Zijn sfeer heilig is, moet de gevallen mens, door geloof in Christus, heilig zijn in zijn sfeer.

“Want dit wil God”, schreef de apostel Paulus, *„uw heiligmaking.”* (1 Thessalonicenzen. 4:3) De heiligmaking van de gemeente is het doel van God in al Zijn handelingen met Zijn volk. Hij heeft Zijn volk verkozen van eeuwigheid af, opdat het heilig zou zijn. Hij gaf Zijn Zoon om voor de mensen te sterven, opdat ze geheiligd mochten zijn door gehoorzaamheid aan de Waarheid, ontdaan van alle eigen kleinheid. Hij eist van hen een persoonlijk werk, een persoonlijke overgave. God kan alleen dan geëerd worden door hen die voorgeven in Hem te geloven, als ze gevormd zijn naar Zijn beeld en geleid worden door Zijn Geest. Dan kunnen ze, als getuigen voor de Heiland, bekendmaken wat Goddelijke genade voor hen tot stand heeft gebracht.

Ware heiligmaking is het gevolg van een uitleven van het beginsel der liefde. *“God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in Hem.”* (1 Johannes 4:16) Het leven van degene in wiens hart Christus woont, zal daadwerkelijke godsvrucht openbaren. Het karakter zal rein, verheven, veredeld en verheerlijkt zijn. Een zuivere leer zal samengaan met werken van gerechtigheid. Hemelse voorschriften zullen gepaard gaan aan heilige beginselen.

Zij die de zegen van heiligmaking deelachtig willen worden, moeten eerst de betekenis van zelfopoffering leren begrijpen. Het kruis van Christus is de centrale steunpilaar waaraan *“een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid”* hangt. (2 Korinthe 4:17) *“Indien iemand achter Mij wil komen”,* zegt Christus, *“die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.”* (Mattheüs 16:24) Het is de uiting van onze liefde voor onze medemens die onze liefde tot God kenbaar maakt. Het is volharding in het dienen dat rust brengt aan de ziel. Door nederige, vlijtige, getrouwe arbeid werd de welvaart van Israël bevorderd. God onderhoudt en sterkt hem die gewillig is om te gaan op de weg van Christus.

Heiligmaking is niet het werk van een ogenblik, een uur of een dag, maar van een leven lang. Het wordt niet verkregen door een gevoel van geluk, maar is het gevolg van een dagelijks sterven voor de zonde, en een voortdurend leven voor Christus. Verkeerde dingen kunnen niet worden rechtgezet, en evenmin kunnen veranderingen in het karakter worden bewerkstelligd door zwakke, met tussenpozen herhaalde pogingen. Alleen door volharding en inspanning, door strakke zelfbeheersing en ernstige strijd mogen we overwinnen. We weten de ene dag niet hoe zwaar de volgende dag de strijd zal zijn. Zolang we leven zal er geen rustpauze zijn, geen plaats waar we kunnen zeggen: Nu ben ik er. Heiligmaking is het gevolg van een levenslange gehoorzaamheid. Geen van de apostelen en profeten heeft ooit beweerd dat hij zondeloos was. Mannen die heel dicht bij God leefden, die liever hun leven prijs gaven dan bewust een zonde te bedrijven, mannen die door God werden geëerd met Goddelijk licht en Goddelijke kracht, beleden de zondigheid van hun natuur. Ze stelden geen vertrouwen in het vlees, zij beweerden niet over eigen

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gerechtigheid te beschikken, maar vertrouwden volkomen op de gerechtigheid van Christus.

Zo zal het allen gaan die Christus aanschouwen. Hoe dichter we bij Jezus komen en hoe beter we de zuiverheid van Zijn karakter onderscheiden, des te helderder zullen we de slechtheid van de zonde zien, en des te minder zullen we onszelf willen verhogen. De ziel zal voortdurend verlangen naar God, en er zal een voortdurend ernstige, oprechte belijdenis van zonden en een vernederen van het hart voor Hem plaatsvinden. Bij elke voorwaartse stap in ons christelijke ervaring zal ons berouw dieper worden. We zullen beseffen dat onze bekwaamheid slechts is in Christus, en de belijdenis van de apostel zal de onze zijn: *“Ik weet dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont”*. (Romeinen 7:18) *„Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.”* (Galaten 6:14)

Laten de engelen die alles vermelden, de historie van de heilige strijd en van de gevechten van Gods volk neerschrijven; laat hen hun gebeden en tranen vermelden; maar laat God nooit onteerd worden door de verklaring van menselijke lippen: *“Ik ben zondeloos; ik ben heilig.”* Geheiligde lippen zullen nooit zulke aanmatigende woorden uitspreken.

De apostel Paulus was opgenomen geweest in de derde hemel, en had dingen gezien en gehoord die niet te vertellen waren. Toch zegt deze man Gods: *“Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag er naar.”* (Filippenzen 3:12) De hemelse engelen mogen schrijven over de overwinningen die Paulus behaald had in de strijd van het geloof. De hemel mag zich verblijden over zijn vastbesloten opwaartse gang en over het feit dat hij, met de prijs voor ogen, al het andere als waardeloos beschouwde. Engelen vermelden vol vreugde zijn overwinningen, maar Paulus beroemt zich niet op hetgeen hij bereikt heeft. Deze houding van Paulus moet elke volgeling van Christus aannemen, als hij strijdt om de onverderfelijke kroon.

Laten zij die geneigd zijn zich als heilig te beschouwen, een blik werpen in de spiegel van Gods wet. Wanneer ze haar verstrekkende eisen zien, en begrijpen hoe deze wet de gedachten en bedoelingen van het hart ontleedt, zullen ze zich niet beroemen op zondeloosheid. *“Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben”,* zegt Johannes, die geen afstand bewaart van zijn broeders, *“misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet”*. *“Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn Woord is in ons niet”*. *“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”* (1 Johannes 1:8,10,9)

Sommigen geven voor heilig te zijn, en verklaren dat ze de Heere volledig toebehoren en recht hebben op de beloften van God, terwijl ze weigeren om Zijn geboden te gehoorzamen. Deze overtreders van de wet leggen beslag op alles wat aan Gods kinderen is beloofd; maar dit is een aanmatiging hunnerzijds, want Johannes deelt ons mee dat ware liefde tot God zich openbaart in gehoorzaamheid aan al Zijn geboden. Het is niet voldoende de theorie van de waarheid te geloven, te beweren in Christus te geloven, en te geloven dat Jezus geen bedrieger is en dat de godsdienst van de Bijbel niet bestaat uit kunstig verdichte fabelen. Johannes schrijft: *“Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de Waarheid niet; maar wie Zijn Woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt.*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem zijn". "En wie Zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in hem." (1 Johannes 2:4,5; 3:24)

Johannes vertelde niet dat de zaligheid verkregen kan worden door gehoorzaamheid maar dat gehoorzaamheid de vrucht is van geloof en liefde. *"Gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde. Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend."* (1 Johannes 3:5-6) Als we in Christus blijven, als de liefde Gods in onze harten woont, zullen onze gevoelens, onze gedachten, onze daden in harmonie zijn met de wil van God. Het geheiligde hart is in overeenstemming met de voorschriften van Gods wet.

Er zijn velen die ernaar streven om Gods geboden te gehoorzamen maar toch weinig vrede of blijdschap kennen. Dit tekort in hun beleven is het resultaat van een falen in het beoefenen van geloof. Ze wandelen als het ware in een dor land, in een woestijn. Ze eisen weinig, terwijl ze veel zouden kunnen vragen; want Gods beloften kennen geen beperkingen. Zij vertegenwoordigen op onjuiste wijze de heiligmaking die komt door gehoorzaamheid aan de Waarheid. De Heere wenst dat al Zijn zonen en dochters gelukkig, vreedzaam en gehoorzaam zijn. Door de oefening van geloof komt de gelovige in het bezit van deze zegeningen. Door het geloof kan in elk tekort van het karakter worden voorzien, kan elke verontreiniging worden gereinigd, kan elk gebrek verbeterd en elke eigenschap ontwikkeld worden.

Het gebed is het door de hemel verschaft middel tot succes in de strijd tegen de zonde en voor de ontwikkeling van het karakter. De Goddelijke invloed die komt in antwoord op het gebed, zal dat in de ziel van de smekeling tot stand brengen, waarvoor hij pleit. Om vergeving van zonden, om de Heilige Geest, om een christelijke natuur, om wijsheid en kracht ten einde Zijn werk te doen, om elke gave die Hij beloofd heeft, mogen we bidden; en de belofte luidt: *„Gij zult ontvangen."*

Toen Mozes met God op de berg was, aanschouwde hij het voorbeeld van dat wondere bouwwerk waar God wilde verblijven. Het is op de berg met God — in de stilte van het gebed — dat we Zijn heerlijk ideaal voor de mensheid mogen overdenken. In alle tijden heeft God door middel van deze gemeenschap met de hemel Zijn plannen voor Zijn kinderen uitgewerkt, door geleidelijk voor hun geest de leerstellingen van genade te ontvouwen. De wijze waarop Hij de waarheid meedeelt, wordt geïllustreerd in de woorden: *"Als de dageraad is Zijn opgang."* (Hosea 6:3) Wie zich daar plaatst waar God hem kan verlichten, gaat als het ware voorwaarts van de schemering van de morgenstond naar het volle licht van het middaguur.

Ware heiligmaking betekent volmaakte liefde, volmaakte gehoorzaamheid, volmaakte overeenstemming met de wil van God. We moeten door God geheiligd worden door gehoorzaamheid aan de waarheid. Ons geweten moet gereinigd worden van dode werken om de levende God te dienen. We zijn nog niet volmaakt. Maar het is ons voorrecht om los te raken van de strikken van zelfzucht en zonde en voorwaarts te gaan naar de volmaaktheid. Grote mogelijkheden, hoge en heilige prestaties worden binnen het bereik van een ieder geplaatst.

De oorzaak dat velen in deze tijd niet méér vorderingen maken in het Goddelijk leven, ligt in het feit dat ze de wil van God uitleggen naar hun eigen mening. Terwijl ze hun eigen wensen volgen, stellen ze zich gerust met de gedachte dat ze doen wat God van hen vraagt. Ze hebben geen innerlijke strijd. Er zijn anderen, die voor een tijd succes hebben in hun strijd tegen hun zelfzuchtig verlangen naar

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

genot en gemak. Ze zijn ernstig en oprecht, maar worden vermoeid van het langdurig pogen, van een dagelijks sterven, van onophoudelijke strijd. Traagheid schijnt aantrekkelijk, afsterven van het eigen ik weerzinwekkend. Ze sluiten hun slaperige open, en vallen ten prooi aan de verzoeking in plaats van deze te weerstaan.

De aanwijzingen die gevonden worden in het Woord van God laten geen plaats voor een overeenkomst met het kwaad. De Zoon van God werd geopenbaard, opdat Hij allen tot Zich zou trekken. Hij kwam niet om de wereld in slaap te sussen, maar om te wijzen op het smalle pad dat een ieder moet gaan die eenmaal de poorten van de stad Gods wil bereiken. Zijn kinderen moeten volgen waar Hij vooringing. Het doet er niet toe welk offer ze moeten brengen voor gemak of zelfzucht, wat de prijs ook mag zijn van arbeid of lijden, ze moeten een voortdurende strijd met het eigen ik voeren.

De hoogste eer die God de mensen kan bewijzen, is dat zij toegewijde kanalen worden waardoor Hij werken kan. Spoedig gaat de tijd over in de eeuwigheid. Laat ons God niet onthouden waarop Hij recht heeft. Laat ons Hem niet datgene weigeren wat, hoewel het geven ervan geen verdienste is, bij het terughouden ons nadeel berokkent. Hij vraagt om het gehele hart; geef het Hem; het is van Hem, zowel door de schepping als door de verlossing. Hij vraagt om uw verstand; geef het Hem; het komt Hem toe. Hij vraagt om uw geld; geef het Hem; het is van Hem. U bent niet van uzelf, „*want gij zijt gekocht en betaald.*” (1 Korinthe 6:19,20) God vraagt de hulde van een geheiligde ziel die zich door het oefenen van een geloof dat door de liefde werkt, heeft voorbereid op Zijn dienst. Hij houdt ons het hoogste ideaal, de volmaaktheid, voor ogen. Hij vraagt ons om ons zonder voorbehoud vóór Hem te verklaren in deze wereld, zoals Hij voor ons in staat voor God. „*Want dit wil God: uw heiliging.*” (1 Thessalonicenzen 4:3) Is dit ook uw wil? Het kan zijn dat uw zonden als bergen voor u staan; maar als u uw hart vernedert en uw zonden belijdt, vertrouwend op de verdiensten van een gekruisigde en opgestane Heiland, zal Hij u vergeven, en u reinigen van alle ongerechtigheid. God vraagt van u een volkomen overeenstemming met Zijn wet. Deze wet is de echo van Zijn stem, die tot u zegt: Heiliger, ja, nog heiliger. Verlang naar de volheid van Christus' genade. Laat uw hart gevuld zijn met een intens verlangen naar Zijn gerechtigheid, waarvan Gods Woord verklaart dat het vrede is, en waarvan de uitwerking rust en zekerheid voor altijd betekenen.

Wanneer uw ziel smacht naar God, zult u meer en meer van de onnaspeurlijke rijkdom van Zijn genade ontdekken. Terwijl u over deze rijkdommen nadenkt, zullen ze in uw bezit komen, en zullen ze de verdiensten van het offer van de Heiland, de bescherming van Zijn gerechtigheid en de volheid van Zijn wijsheid openbaar maken, om u aan de Vader voor te stellen, „*onbevlekt en onberispelijk.*” (2 Petrus 3:14)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 56 – Patmos

Meer dan een halve eeuw was voorbijgegaan sinds de organisatie van de christelijke kerk. Gedurende die tijd was de Evangelieprediking zonder ophouden tegengewerkt. Haar vijanden verslaptten nooit hun pogen en waren er ten slotte in geslaagd ook de keizer van Rome tegen de christenen op te zetten.

In de vreselijke vervolging die nu losbarstte, deed de apostel Johannes veel om het geloof van de gemeenteleden te bevestigen en te versterken. Zijn getuigenis was zodanig, dat zijn vijanden het niet konden weerleggen, en het hielp zijn broeders om de beproevingen waardoor ze getroffen werden, moedig en trouw onder de ogen te zien. Als het geloof van de christenen scheen te wankelen onder de felle tegenstand die ze ontmoetten, bracht de oude, getrouwe dienstknecht van Jezus met macht en welsprekendheid de geschiedenis van de gekruisigde en opgestane Heiland opnieuw naar voren. Zijn geloof bleef standvastig, en van zijn lippen kwam steeds weer dezelfde blijde tijding: *“Hetgeen was van de beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze (eigen) ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens,..... hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u.”* (1 Johannes 1:1-3)

Johannes werd heel oud. Hij was getuige van de verwoesting van Jeruzalem en van de ondergang van de statige tempel. Als laatste overlevende van de discipelen die nauw met de Heiland verbonden waren geweest, had zijn boodschap invloed in het bevestigen van het feit dat Jezus de Messias was, de Verlosser van de wereld. Niemand kon twijfelen aan zijn oprechtheid, en door zijn leringen werden velen ertoe gebracht het ongelooft de rug toe te keren.

De Joodse leiders waren met bittere haat vervuld jegens Johannes vanwege zijn onwankelbare trouw aan de zaak van Christus. Ze verklaarden, dat alles wat ze tegen de christenen deden geen zin had, zolang het getuigenis van Johannes in de oren van het volk weerklonk. Om de wonderen en leringen van Jezus te doen vergeten, moest de stem van deze onbevreesde getuige het zwijgen worden opgelegd.

Bijgevolg werd Johannes naar Rome gebracht om op het punt van zijn geloof verhoord te worden. Voor de autoriteiten in deze stad werden de leerstellingen van de apostel in een verkeerd daglicht geplaatst. Valse getuigen beschuldigden hem van verderfelijke ketterijen. Door deze beschuldigingen hoopten zijn vijanden de dood van de discipel te bewerkstelligen.

Johannes verdedigde zich op duidelijke en overtuigende wijze, en zijn woorden waren zo vol eenvoud en kracht, dat de uitwerking ervan een overweldigend effect had. Zijn toehoorders waren verbaasd over zijn welsprekendheid en wijsheid. Maar hoe overtuigender zijn getuigenis was, des te groter werd de haat van zijn tegenstanders. Keizer Domitianus werd razend van woede. Hij kon de redenering van de getrouwe verdediger van Christus niet weerleggen, noch tegen de waarheid van zijn woorden ingaan. Toch was hij vastbesloten deze stem het zwijgen op te leggen.

Johannes werd in een ketel met kokende olie geworpen. Maar de Heere spaarde het leven van Zijn getrouwe dienstknecht, zoals Hij de drie Hebreërs bewaard had in de vurige oven. Toen de woorden werden gesproken: “Zo vergaat het allen die geloven in de verleider, Jezus Christus van Nazareth”, verklaarde Johannes: “Mijn Meester onderwierp Zich aan alles wat satan en zijn engelen konden uitdenken

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

om Hem te vernederen en te pijnigen. Hij gaf Zijn leven om de wereld te redden. Ik voel me vereerd, dat ik om Zijntwil mag lijden. Ik ben een zwak, zondig mens. Christus was heilig, onschuldig, onbesmet. *“Hij deed geen zonde, en in Zijn mond werd geen bedrog gevonden.”* (1 Petrus 2:22)

Deze woorden bleven niet zonder uitwerking, en Johannes werd uit de ketel gehaald door dezelfde mensen die hem erin gegooid hadden. Opnieuw werd de apostel door de vervolging getroffen. Op bevel van de keizer werd Johannes verbannen naar het eiland Patmos, veroordeeld *“om het Woord Gods en het getuigenis van Jezus Christus.”* (Openbaring 1:9) Hier, dachten zijn vijanden, zou zijn invloed niet langer merkbaar zijn, en zou hij ten slotte sterven door ontbering en ellende.

Patmos, een kaal, rotsachtig eilandje in de Egeïsche Zee, was door de Romeinse regering uitgekozen als verbanningsoord voor misdadigers. Maar voor Gods dienstknecht werd dit sombere oord de poort van de hemel. Hier, afgesloten van de drukte van het leven, en van de arbeid van zijn vroegere jaren, had hij gemeenschap met God en Christus en met hemelse engelen, en van hen ontving hij aanwijzingen voor de gemeente in de toekomst. De gebeurtenissen die zouden plaatsvinden aan het einde van de wereldgeschiedenis werden voor hem blootgelegd. En daar schreef hij de visioenen neer die hij van God ontving. Toen zijn stem niet langer gehoord werd om te getuigen van Hem, Die hij liefhad en diende, zouden de boodschappen die hij op deze kale rots ontving hun licht laten schijnen als een brandende lamp, en het vaste doel bekendmaken dat God met elk volk op deze aarde had.

Tussen de rotsen van het eiland Patmos onderhield Johannes gemeenschap met zijn Maker. Hij overzag het leven dat achter hem lag, en bij de gedachte aan de zegeningen die hij ontvangen had, vulde vrede zijn ziel. Hij had geleefd als een christen, en kon vol geloof zeggen: *“Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven.”* (1 Johannes 3:14) Met de keizer die hem verbannen had, was dit niet het geval. Deze kon alleen maar terugblikken op slagvelden en ruïnes, op verwoeste gezinnen, op schreiende weduwen en wezen, op de vrucht van zijn eerzuchtig verlangen naar macht.

In dit afgezonderde oord kon Johannes meer dan vroeger een studie maken van de openbaringen van Goddelijke macht, zoals deze gevonden worden in het boek van de natuur en in de geïnspireerde boeken. Het was voor hem een genot om het werk van de schepping te overdenken en de Goddelijke Bouwmeester te bewonderen. Vroeger hadden zijn ogen zich verlustigd in de beboste heuvels, de groene dalen en de vruchtbare vlakten. Het was zijn lust geweest om in de schoonheid van de natuur de wijsheid en kunde van de Schepper te ontdekken. Hij was nu omringd door een omgeving die voor velen somber en onaantrekkelijk zou schijnen. Maar voor Johannes was dit niet het geval. Al was de omgeving woest en verlaten, toch was de blauwe hemel boven zijn hoofd even schoon als de hemel boven zijn geliefd Jeruzalem. In de woeste, scherpe rotsen, in de geheimzinnige diepten, in de schoonheid van het uitspansel las hij belangrijke lessen. Alles verkondigde Gods heerlijkheid en macht.

Overall om zich heen zag de apostel getuigen van de vloed die de aarde had bedekt, omdat haar inwoners het hadden gewaagd Gods wetten te schenden. De rotsen, die vanuit de diepte van de aarde omhoog geperst waren door het losbreken

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van de wateren, brachten de verschrikkingen van Gods toorn levendig voor zijn geest. In de stem, "*van vele wateren*" hoorde de apostel de stem van de Schepper. De zee, opgezweept door onweerstaanbare winden, was voor hem een voorstelling van de toorn van een beledigd God. De machtige golven, in voortdurende beweging, die door een onzichtbare hand binnen hun grenzen werden gehouden, spraken van de controle van een oneindige Macht. En daartegenover beseftte hij de zwakheid en de dwaasheid van stervelingen die, hoewel ze stof zijn, zich verheffen in hun veronderstelde wijsheid en macht, en zich durven meten met de Heerser van het heelal, alsof God hun gelijke is. De rotsen herinneren hem aan Christus, de Rots zijner kracht, die hem de bescherming bood om zich onbevreesd te kunnen verbergen. Op het rotsachtige Patmos stegen de vurige gebeden op van de verbannen apostel, die een diep verlangen van de ziel naar God openbaarden.

De geschiedenis van Johannes is een treffend voorbeeld van de manier waarop God bejaarde werkers kan gebruiken. Toen Johannes naar het eiland Patmos werd verbannen, dachten velen, dat zijn werk gedaan was: een oude gebroken rietstengel die elk ogenblik ter aarde kon vallen. Maar de Heere kon hem nog gebruiken. Al was hij ver verwijderd van zijn vroegere werkterrein, hij bleef toch getuigen van de Waarheid. Zelfs op Patmos maakte hij vrienden en bekeerlingen. Hij bracht een blijde boodschap van een opgestane Heiland, die opgevaren was om te bemiddelen voor Zijn volk tot Hij zou wederkomen om hen tot Zich te nemen. Oud geworden in de dienst van zijn Heer, ontving Johannes meer mededelingen van de hemel dan in al de jaren van actieve arbeid voordien.

De diepste achting moet gekoesterd worden voor hen wiens leven met het werk van God verbonden is. Deze bejaarde werkers stonden vast te midden van storm en beproeving. Ze mogen gebreken hebben, maar ze bezitten ook nog gaven die hen in staat stellen hun plaats in Gods werk in te nemen. Al zijn ze vermoeid, en niet langer in staat om de zware lasten te torsen die jongere mannen kunnen en moeten dragen, toch is de raad die ze kunnen geven van de hoogste waarde.

Ze mogen fouten hebben gemaakt, maar door hun falen hebben ze geleerd dwalingen en gevaren te vermijden. Zijn ze daarom niet gemachtigd om wijze raad te geven? Ze hebben beproevingen en stormen doorstaan, en al hebben ze wat van hun vuur verloren, toch zet de Heere hen niet terzijde. Hij geeft hen bijzondere genade en wijsheid.

Zij die hun Meester hebben gediend toen het werk moeilijk was, die armoede hebben doorstaan en getrouw bleven toen er weinigen kozen voor de waarheid, moeten geëerd en geëerbiedigd worden. De Heere wenst dat de jongere arbeiders wijsheid, kracht en volwassenheid verkrijgen door omgang met deze getrouwe mannen. De jongere mannen moeten beseffen dat ze, door zulke werkers bij hen te hebben, ten zeerste begunstigd zijn. Men moet ze een ereplaats in vergaderingen geven.

Wanneer zij, die hun leven in de dienst van Christus hebben doorgebracht, het einde van hun aardse dienst naderen, zal de Heilige Geest hen ertoe brengen om de ervaringen te verhalen die ze in het werk van God hebben gemaakt. Het verslag van Gods wonderbare weg met Zijn volk, van Zijn grote goedheid door hen uit beproevingen te verlossen, moet aan hen die jong zijn in het geloof, worden medegedeeld. God wenst dat de oude en beproefde arbeiders zich stand houden, en hun deel zullen doen om mannen en vrouwen te redden die meegesleept worden door

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de machtige stroom van het kwade. Hij wil dat ze de wapenrusting dragen tot Hij zegt dat ze deze kunnen afleggen.

In de ervaring van de apostel Johannes tijdens de vervolging ligt een wonderbare les van bemoediging voor de christen. God verhindert de intriges van boze mensen niet, maar Hij leidt het zó, dat hun plannen ten goede werken voor hen die onder beproeving en strijd hun geloof en trouw behouden. Dikwijls doet de Evangeliedienaar zijn werk onder stormen van vervolging, tegenstand en onrechtvaardige verwijten. In zulke tijden moet hij eraan denken, dat de ervaring die verkregen wordt in de oven van beproeving en verdrukking, de pijn waard is die ze met zich brengt. Zo brengt God Zijn kinderen dichter tot Zich, opdat Hij hen hun zwakheid en Zijn kracht kan tonen. Hij leert hen dat ze op Hem moeten steunen. Zo bereidt Hij hen voor op onvoorziene gebeurtenissen, op het vervullen van posities van vertrouwen, en het bereiken van het grote doel waartoe ze hun krachten kregen.

In alle tijden zijn de door God aangewezen getuigen blootgesteld geweest aan smaad en vervolging ter wille van de waarheid. Jozef werd belasterd en vervolgd, omdat hij deugdzaam en eerlijk wilde blijven. David, de door God gekozen boodschapper, werd opgejaagd als een wild dier door zijn vijanden. Daniël werd in een leeuwenkuil geworpen, omdat hij trouw bleef aan zijn omgang met de hemel. Job verloor al zijn aardse bezittingen, en zelfs zijn gezondheid. Toch bleef hij oprecht, Jeremia kon niet weerhouden worden om de woorden te spreken die God hem had opgedragen. Zijn getuigenis maakte de koning en de vorsten zo razend, dat hij in een modderput werd geworpen. Stefanus werd gestenigd omdat Hij Christus, en Die gekruisigd, verkondigde. Paulus werd gevangengezet, met stokken geslagen, gestenigd, en ten slotte ter dood gebracht, omdat hij een getrouwe boodschapper voor God aan de heidenen was. En Johannes werd verbannen naar het eiland Patmos “om het woord van God en het getuigenis van Jezus Christus.” (Openbaring 1:9)

Deze voorbeelden van menselijke standvastigheid wijzen op de betrouwbaarheid van Gods beloften — op Zijn gedurige tegenwoordigheid en ondersteunende genade. Ze getuigen van de kracht van het geloof om de machten van de wereld te weerstaan. Het is het werk van het geloof om in het donkerste uur op God te vertrouwen, om te voelen dat, hoezeer ook beproefd en door de storm heen en weer gegooid, onze Vader aan het roer staat. Alleen het geloofsoog kan over alles heen zien en de eeuwige rijkdommen naar waarde schatten.

Jezus belooft Zijn volgelingen geen aardse heerlijkheid en rijkdommen, geen leven dat vrij is van beproeving. In plaats daarvan vraagt Hij hen om Hem te volgen op de weg van zelfverloochening en smaad. Hij Die de wereld kwam verlossen, werd door de verenigde krachten van de boze weerstaan. In een genadeloze bond schaarden boze mensen en boze engelen zich tegen de Vrededorst. Elk woord en elke daad van Hem van Goddelijk mededogen, en Zijn volkomen tegengesteldheid met de wereld, verwekte de bitterste vijandschap.

Zo zal het zijn met allen die godzalig willen leven in Christus Jezus. Vervolging en smaad wachten allen die vervuld zijn met de Geest van Christus. Het karakter van vervolging verandert in de loop der tijden, maar het beginsel — de geest die de grondslag vormt van dat beginsel — is hetzelfde dat de uitverkorenen van de Heere vanaf de tijd van Abel heeft gedood.

In alle eeuwen heeft satan Gods volk vervolgd. Hij heeft ze gemarteld en ter dood gebracht, maar in hun sterven werden ze overwinnaars. Ze getuigden van de

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

macht van Eén, machtiger dan satan. Goddeloze mensen mogen het lichaam pijnigen en doden, maar het leven dat met Christus in God verborgen is, kunnen ze niet aanroeren. Ze kunnen mannen en vrouwen opsluiten in kerkers, maar de geest kunnen ze niet binden.

Door beproeving en vervolging wordt de heerlijkheid — het karakter — van God geopenbaard in Zijn uitverkorenen. De gelovigen in Christus, gehaat en vervolgd door de wereld, worden opgeleid en geoefend in de school van Christus. Op aarde gaan ze op smalle paden. Ze worden gelouterd in de smeltoven van beproeving. Ze volgen Christus door zware strijd. Zij ervaren zelfverloochening en maken bittere teleurstellingen mee. Maar op deze wijze leren ze de schuld en ellende van de zonde kennen en bezien ze deze met afschuw. Als deelgenoten van het lijden van Christus kunnen ze over het duister heen zien naar de heerlijkheid, en zeggen: *"Ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden."* (Romeinen 8:18)

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 57 – De Openbaring

In de dagen van de apostelen waren de gelovigen vervuld van ijver en enthousiasme. Ze werkten zo onvermoeibaar voor hun Meester, dat ondanks felle tegenstand in betrekkelijk korte tijd het Evangelie van het Koninkrijk was gebracht aan alle bewoonde delen van de aarde. De ijver die in die tijd getoond werd door de volgers van Jezus is door de pen van Inspiratie vermeld tot bemoediging van de gelovigen uit latere tijden. Van de gemeente te Efeze, die door de Heere Jezus werd gebruikt als een symbool van de christelijke kerk in de apostolische tijd, verklaart de Waarachtige en Getrouwe Getuige:

“Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding en dat gij de kwaden niet kunt verdragen en hen op de proef gesteld hebt, die zeggen dat ze apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat gij hen leugenaars hebt bevonden; en gij hebt volharding en hebt verdragen om Mijns Naams wil en zijt niet moede geworden.” (Openbaring 2:2-3)

In het begin werd de ervaring van de gemeente te Efeze gekenmerkt door kinderlijke eenvoud en vurigheid. De gelovigen probeerden ernstig elk woord van God te gehoorzamen, en hun leven openbaarde een oprechte liefde voor Christus. Ze deden vol blijdschap Gods wil, omdat de Heiland blijvend in hun harten verbleef. Vol liefde voor hun Verlosser, was hun hoogste verlangen zielen voor Hem te winnen. Ze dachten er niet aan de kostbare schatten van Christus' genade voor zichzelf te bewaren. Ze beseften het belang van hun roeping. En beladen met de boodschap: *“Vrede op aarde bij mensen des welbehagens”*, brandden ze van verlangen de blijde boodschap van zaligheid te brengen tot aan de einden van de aarde. De wereld zag aan hen, dat ze met Jezus geweest waren. Zondige mensen die berouw toonden, vergeving ontvingen, gereinigd en geheilgd werden, kwamen in gemeenschap met God door Zijn Zoon.

De leden van de gemeente waren één in gevoelen, één in de arbeid. Liefde tot Christus was de gouden keten die hen samenbond. Ze poogden hun Heer steeds beter te leren kennen, en in hun leven was de blijdschap en vrede van Christus zichtbaar. Ze bezochten de weduwen en de wezen in hun verdrukking, en bewaarden zich onbesmet van de wereld, daar ze beseften dat, wanneer ze dit niet deden, hun belijdenis hun daden zou weerspreken en ze hun Verlosser zouden verloochenen.

In elke stad ging het werk voorwaarts. Zielen kwamen tot bekering, die op hun beurt beseften dat ze de onschatbare rijkdom die ze ontvangen hadden, moesten doorgeven. Ze hadden geen rust vóór het licht dat hun geest had verlicht, op anderen scheen. Talrijke ongelovigen werden bekendgemaakt met de redenen voor de hoop van de christen. Een warm, gevoelig, persoonlijk beroep werd gedaan op de dwalende, de verachte, en op hem die, hoewel voorgevende de waarheid te kennen, meer liefde toonde voor genoegens dan voor God.

Maar na een tijd begon de ijver van de gelovigen af te nemen, en hun liefde tot God en tot elkaar verkoelde. De gemeente werd koud. Sommigen vergaten de wonderbare wijze waarop ze de waarheid hadden leren kennen. De ene leider na de andere viel op zijn post. Sommige van de jongere arbeiders die de last van deze pioniers hadden moeten verlichten, en op deze wijze voorbereid zouden zijn om de leiding over te nemen, kregen een afkeer van de steeds weer herhaalde waarheden. In hun verlangen naar iets nieuws en verrassends trachtten ze andere leerstellingen in te voeren die voor velen aangenamer klonken, doch niet in overeenstemming waren met

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

de grondbeginselen van het Evangelie. In hun zelfvertrouwen en geestelijke blindheid merkten ze niet, dat deze drogredenen velen ertoe zouden brengen het verleden in twijfel te trekken en zo aanleiding zouden vormen tot verwarring en ongeloof.

Toen deze valse leerstellingen naar voren kwamen, ontstonden er verschillen en werden de ogen van velen afgekeerd van Jezus als de Leidsman en Voleinder van hun geloof. Het bespreken van onbelangrijke leerpunten, en de overdenking van aangename verdichtsels van de mens zelf, namen de tijd in die besteed had moeten worden in de verkondiging van het Evangelie. De menigten die overtuigd en bekeerd hadden kunnen worden door een getrouwe voorstelling van de waarheid, bleven ongewaarschuwd. Vroomheid verdween geleidelijk, en het scheen dat satan het overwicht zou krijgen over hen die beweerden volgelingen van Christus te zijn.

Het was op dit kritieke moment in de geschiedenis van de kerk dat Johannes werd verbannen. Nooit had de kerk zijn stem meer nodig gehad dan juist nu. Bijna al zijn vroegere medewerkers in de Evangeliedienst hadden de marteldood ondergaan. Het *“overblijfsel”* van gelovigen ontmoette felle tegenstand. Alles scheen erop te wijzen dat de dag niet ver was waarop de vijanden van de gemeente van Christus over haar zouden triomferen.

Maar onzichtbaar was de hand van de Heere werkzaam. In Gods voorzienigheid werd Johannes daar geplaatst waar Christus hem een wonderbare openbaring van Zichzelf en van de Goddelijke waarheden tot verlichting van de gemeenten kon geven.

Door de verbanning van Johannes hadden de vijanden van de waarheid gehoopt om voor altijd de stem van Gods getrouwe getuige het zwijgen op te leggen. Maar op Patmos ontving de discipel een boodschap waarvan de invloed zou voortduren en die de gemeente tot het einde van de tijd zou versterken. Hoewel het hen niet ontlastte van de verantwoordelijkheid voor hun verkeerde daad, werden degenen die Johannes verbanden instrumenten in Gods hand om het doel van de hemel uit te voeren. En juist de poging om het licht te blussen, plaatste de waarheid in helder daglicht.

Het was op Sabbat dat de Heere der heerlijkheid verscheen aan de eenzame apostel. Op Patmos werd de Sabbat net zo geheiligd door Johannes als in de tijd dat hij predikte in de dorpen en steden van Judea. Hij maakte aanspraak op de kostbare beloften die betreffende die dag gegeven waren. *“Ik kwam in vervoering des Geestes op de dag des Heeren”*, schrijft Johannes, *“en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, zeggende: ... Ik ben de Alpha en de Omega,... de Eerste en de Laatste... En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren, en te midden van de kandelaren iemand als eens mensen Zoon.”* (Openbaring 1:10-13)

Rijk begunstigd was deze geliefde discipel. Hij had zijn Meester gezien in Gethsémané, de bloeddruppels van zielsangst op Zijn voorhoofd. *“Niet meer menselijk was Zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte.”* (Jesaja 52:14) Hij had Hem gezien in de handen van Romeinse soldaten, bekleed met een oude purperen mantel, en gekroond met doornen. Hij had Hem zien hangen aan het kruis op Golgotha, als voorwerp van wrede spot en smaad. Nu mag Johannes nog eens zijn Heer aanschouwen. Maar hoe anders is Zijn voorkomen! Niet langer is Hij een Man van smarten, veracht door de mensen. Hij is gekleed in een gewaad van hemels licht. *“Zijn hoofd en Zijn haren waren wit als witte*

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

wol, als sneeuw, en Zijn ogen als een vuurvlam; en Zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt.” (Openbaring 1:14-15) Zijn stem is als de stem van vele wateren. Zijn gelaat schijnt als de zon. In Zijn hand zijn zeven sterren, en uit Zijn mond komt een tweesnijdend scherp zwaard, een teken van de macht van Zijn woord. Patmos schittert door de heerlijkheid van de verrezen Heer.

“Toen ik Hem zag”, schrijft Johannes, „viel ik als dood voor Zijn voeten. En Hij legde Zijn rechterhand op mij en zeide: „Wees niet bevreesd.” (Openbaring 1:17)

Johannes kreeg kracht om te bestaan in tegenwoordigheid van zijn verheerlijkte Heer. Toen werden voor zijn verbaasde ogen de heerlijkheden van de hemel geopend. Hem werd vergund de troon van God te aanschouwen, en over de strijd op aarde heen ziende, zag hij de in het wit geklede schare van verlostten. Hij hoorde de muziek van hemelse engelen, en de overwinningsliederen van hen die overwonnen hadden door het bloed van het Lam en door het woord hunner getuigenis. In de openbaring die hij ontving, werd het ene toneel na het andere ontvouwd van de ervaringen van Gods volk, en de geschiedenis van de kerk werd voorzeggd tot het einde van de tijd. In vormen en symbolen werden onderwerpen van de grootste betekenis aan Johannes geopenbaard. Hij moest deze neerschrijven, opdat het volk van God uit zijn tijd zowel als in latere eeuwen een duidelijk begrip zou hebben van de gevaren en conflicten die voor hen lagen.

Deze openbaring werd gegeven tot leiding en vertroosting van de gemeente in heel het christelijk tijdperk. Toch hebben godsdienstige leiders verklaard dat het een gesloten boek is, en dat men de geheimen ervan niet kan begrijpen. Daarom hebben velen zich afgekeerd van het profetisch verslag, en hebben zij geweigerd om tijd en studie te wijden aan zijn verborgenheden. Maar God wil niet dat Zijn volk dit boek aldus beschouwt. Het is de “openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden”. “Zalig hij, die leest”, verklaart de Heere, “en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.” (Openbaring 1:1,3) “Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen uit het boek des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn. Hij, Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig.” (Openbaring 22:18-20)

In de Openbaring worden de diepe dingen Gods afgebeeld. De naam die aan dit boek gegeven is, “Openbaring”, spreekt de stelling tegen dat het een verzegeld boek is. Een openbaring is iets dat duidelijk wordt gemaakt. De Heere Zelf openbaarde aan Zijn dienstknecht de verborgenheden van dit boek, en het is Zijn bedoeling dat ze geopend zullen zijn voor studie van een ieder. De waarheden in dit boek worden gericht tot een ieder die leeft in de laatste dagen van de wereldgeschiedenis, zowel als tot hen die leefden in de dagen van Johannes. Sommige van de tonelen die in deze profetie worden afgebeeld, behoren reeds tot het verleden. Andere vinden nu plaats. Sommige tonen het eind van de grote strijd tussen de machten van duisternis en de Vorst van de hemel, en andere openbaren de overwinning en vreugde van de verlostten op de nieuwe aarde.

Laat niemand denken dat het zinloos is om dit boek te bestuderen, omdat niet elk symbool in de Openbaring verklaard kan worden. Hij die deze verborgenheden aan Johannes openbaarde, zal aan de ijverige zoeker naar Waarheid een voorsmaak

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

van hemelse dingen schenken. Wie zijn hart opent om de Waarheid te ontvangen, zal in staat zijn haar leerstellingen te begrijpen, en zal de zegeningen ontvangen die beloofd zijn aan hen die de woorden van deze profetie horen, en bewaren de dingen die hierin geschreven zijn.

In de Openbaring vinden alle Bijbelboeken hun einde. Hier is de aanvulling op het boek Daniël. Het ene boek is profetie, het andere een openbaring. Het boek dat verzegeld was, is niet de Openbaring, maar het gedeelte van het boek Daniël dat betrekking heeft op het laatste der dagen. De engel gebood: *“Maar gij, Daniël, houd de woorden verborgen, en verzegel het boek tot de eindtijd.”* (Daniël 12:4)

Het was Christus Die aan de apostel gebood te vermelden wat voor hem geopend werd. *“Hetgeen gij ziet, schrijft dat in een boek”,* beval Hij, *“en zend het aan de zeven gemeenten: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamum, en naar Thyatira, en naar Sardes, en naar Filadelfia, en naar Laodicea”. „Ik ben... de Levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden... Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal. De verborgenheid der zeven sterren, die gij gezien hebt in Mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaren: de zeven sterren zijn de engelen der zeven gemeenten en de kandelaren zijn de zeven gemeenten.”* (Openbaring 1:11, 18-20)

De namen van de zeven gemeenten zijn symbolisch voor de kerk in de verschillende perioden van het christelijk tijdperk. Het getal zeven duidt volmaaktheid aan, en wil zeggen dat de boodschappen reiken tot de tijd van het einde, terwijl de gebruikte symbolen de toestand van de kerk aangeven tijdens verschillende perioden in de wereldgeschiedenis.

Christus wordt gezien, terwijl Hij wandelt te midden van de gouden kandelaren. Op deze wijze wordt Zijn verhouding tot de gemeente gesymboliseerd. Hij is voortdurend in gemeenschap met Zijn volk. Hij kent hun ware toestand. Hij slaat hun gedrag, hun vroomheid, hun toewijding gade. Hoewel Hij Hogepriester en Middelaar is in het heiligdom hierboven, wordt Hij toch voorgesteld als wandelende te midden van Zijn gemeenten op aarde. Met onvermoeide waakzaamheid en aanhoudende oplettendheid ziet Hij toe of het licht van Zijn wachters donkerder wordt of uitgaat. Als de kandelaren waren overgelaten aan menselijke zorg, zou de flikkerende vlam kwijnen en uitdoven; maar Hij is de trouwe wachter in 's Heeren huis, de ware Huismeester in de tempelhoven. Zijn blijvende zorg en ondersteunende genade zijn de bron van leven en licht.

Christus wordt voorgesteld met de zeven sterren in Zijn rechterhand. Dit is voor ons de verzekering dat een gemeente die trouw is aan haar opdracht, geen vrees hoeft te koesteren voor haar ondergang. Want geen enkele ster die beschermd wordt door de Almachtige, kan uit de hand van Christus gerukt worden.

“Dit zegt Hij, Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt.” (Openbaring 2:1) Deze woorden werden gesproken tot de leiders van de gemeente — zij, die zware verantwoordelijkheden van God te dragen gekregen hebben. De aangename invloed die in de gemeente overvloedig moet zijn, behoort haar centrum te vinden in Gods dienaren die de liefde van Christus moeten openbaren. De sterren van de hemel staan onder Zijn toezicht. Hij verschaft hun licht. Hij leidt en bestuurt hun wegen. Ware dit niet het geval, dan zouden het vallende sterren worden. Zo is het ook met Zijn dienstknechten. Ze zijn slechts instrumenten in Zijn handen, en al het goede dat ze doen wordt gedaan door Zijn macht. Door hen doet Hij Zijn licht schijnen. De

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Heiland moet hun bekwaamheid zijn. Als ze naar Hem willen opzien zoals Hij opzag naar de Vader, zullen ze in staat worden gesteld om Zijn werk te doen. Als ze hun vertrouwen stellen op God, zal Hij door hen Zijn licht weerkaatsen naar de wereld.

Reeds vroeg in de geschiedenis van de gemeente begon de verborgenheid der wetteloosheid, dat door de apostel Paulus reeds voorzien was, haar verderfelijk werk. En toen de valse leraars, waarvoor Petrus de gelovigen had gewaarschuwd, hun ketterijen aan anderen opdrongen, werden velen verstrikt door valse leerstellingen. Sommigen wankelden onder beproevingen en kwamen in de verleiding hun geloof op te geven. In de tijd dat Johannes deze openbaring kreeg, hadden velen hun eerste liefde voor de waarheid van het Evangelie verloren. Maar in Zijn genade liet God de gemeente niet alleen in haar afvallige toestand. In een boodschap vol oneindige tederheid openbaarde Hij Zijn liefde voor haar, en uitte Hij de wens dat ze zou werken voor de eeuwigheid. *“Gedenk dan”, zo pleitte Hij, „van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken.”* (Openbaring 2:5)

De gemeente was gebrekkig en had behoefte aan strenge vermaning en kastijding. Johannes werd geïnspireerd om boodschappen van vermaning, bestraffing en dringend smeken te richten tot hen die hun hoop op zaligheid in gevaar brachten door de grondbeginselen van het Evangelie uit het oog te verliezen. Maar altijd worden de woorden van vermaning die God laat zenden, gesproken in tedere liefde, met de belofte van vrede voor iedere berouwvolle gelovige. *“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop”,* verklaart de Heere. *“Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.”* (Openbaring 3:20)

En voor hen die te midden van de strijd hun geloof in God zouden vasthouden kreeg de profeet de woorden van bemoediging en belofte: *“Ik weet uw werken: zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten. Want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt Mijn Woord bewaard en Mijn Naam niet verloochend..... Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen”.* De gelovigen kregen de raad: *“Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven.”* „Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.” (Openbaring 3:8, 10, 2, 11)

Christus openbaarde door iemand die zich een *“broeder en deelgenoot in de verdrukking”* (Openbaring 1:9) noemde, aan Zijn gemeente de dingen die ze moesten lijden ter wille van Zijn Naam. Terwijl hij vooruitzag door de lange eeuwen van duisternis en bijgeloof, aanschouwde de bejaarde banneling grote menigten die gemarteld werden om hun liefde voor de Waarheid. Maar hij zag ook dat Hij Die Zijn eerste getuigen ondersteunde, Zijn getrouwe volgelingen gedurende de eeuwen van vervolging die ze zouden moeten doormaken, niet alleen zou laten. *“Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult”,* verklaarde de Heere. *“Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben..... Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.”* (Openbaring 2:10)

En voor alle getrouwen die tegen het kwade streden, hoorde Johannes de belofte: *“Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de Boom des levens, die in het paradijs Gods is”.* „Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. "Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon." (Openbaring 2:7; 3:5,21)

Johannes zag hoe Gods liefde, genade en tederheid samengingen met Zijn heiligheid, gerechtigheid en macht. Hij zag hoe zondaars een Vader vonden in Hem, voor Wie hun zonden hen bevreesd hadden gemaakt. En toen hij heen zag over het einde van de grote strijd, zag hij op de berg Sion hen die de overwinning hadden behaald, *"staande aan de glazen zee, met de citers Gods"*, terwijl ze het lied van Mozes en van het Lam zongen. (Openbaring 15:2,3)

De Heiland wordt aan Johannes voorgesteld onder de symbolen van *"de Leeuw uit de stam Juda"* en als het *"Lam"*, staande *"als geslacht."* (Openbaring 5:5,6) Deze symbolen vertegenwoordigen de vereniging van almacht en zelfopofferende liefde. De Leeuw van Juda, zo verschrikkelijk voor hen die Zijn genade verwerpen, zal voor de gehoorzamen en getrouwen het Lam Gods zijn. De vuurkolom die spreekt van verschrikking en toorn voor de overtreder van Gods wet, is een teken van licht, genade en bevrijding voor hen die eerbied hebben voor Zijn geboden. De sterke arm die de opstandelingen vernietigt, zal de getrouwen bevrijden. Ieder die trouw is, zal gered worden. *"Hij zal Zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen Zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere."* (Mattheüs 24:31)

Vergeleken met de miljoenen aardbewoners zal Gods volk, als altijd, een kleine kudde zijn. Maar als de gelovigen vast staan in de Waarheid, zoals deze in Zijn Woord is geopenbaard, zal God hun toevlucht zijn. Ze staan onder bescherming van de Almachtige. God heeft altijd de meerderheid. Als het geschal van de laatste bazuin in de gevangenis van de dood zal doordringen, en de rechtvaardigen te voorschijn komen met de overwinningsroep: *"Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?"* (1 Korinthe 15:55) en daar dan staan met God, met Christus, met de engelen, en met de getrouwen van alle tijden, dan zullen Gods kinderen verre in de meerderheid zijn.

De ware discipelen van Christus volgen Hem ondanks strijd, terwijl ze zichzelf verloochenen en bittere teleurstellingen ervaren. Maar dit alles leert hen de schuld van de zonde beter kennen, en ze zien er met afschuw op neer. Als deelgenoten aan het lijden van Christus zijn ze voorbestemd om te delen in Zijn heerlijkheid. In visioen aanschouwde de profeet de laatste overwinning van Gods overblijvende gemeente. Hij schrijft:

"Ik zag (iets) als een zee van glas met vuur gemengd, en de overwinnaars..... staande aan de glazen zee, met de citers Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn Uw werken, Heere God, Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren!" (Openbaring 15:2,3)

"En ik zag en zie, het Lam stond op de berg Sion en met Hem honderdvierenveertigduizend, op wiens voorhoofden zijn Naam en de Naam Zijns Vaders geschreven stonden." (Openbaring 14:1)

In deze wereld was hun geest aan God gewijd; ze dienden Hem met hun hart en met hun verstand; en nu kan Hij Zijn Naam op hun voorhoofden plaatsen. *"En zij zullen... heersen tot in alle eeuwigheden."* (Openbaring 22:5) Ze gaan niet in en uit als mensen die om een plaats smeken. Zij behoren tot diegenen tot wie Christus zegt: *"Komt, gij*

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.” Hij heet hen welkom als Zijn kinderen met de woorden: *“Ga in tot het feest van uw Heer.”* (Mattheüs 25:34,21)

“Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Hij ook heen gaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen als eerstelingen voor God en het Lam.” (Openbaring 14:4) De profeet ziet ze in visioen staan op de berg Sion, gereed om te dienen, gekleed in wit linnen: een symbool van de rechtvaardige daden van de heiligen. Maar allen die het Lam volgen in de hemel, moeten Hem eerst op aarde hebben gevolgd, niet verdrietig of uit een gril, maar vol vertrouwen, vol liefde en gewillige gehoorzaamheid, zoals de kudde haar herder volgt.

“De stem die ik hoorde, was als van citerspelers, spelende op hun citers; en zij zongen een nieuw gezang vóór de troon ...:en niemand kon het gezang leren dan de honderdvierenveertigduizend, die van de aarde gekocht waren... In hun mond is geen leugen gevonden; zij zijn onberispelijk.” (Openbaring 14:2-5)

“En ik (Johannes) zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is”. „Haar glans geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kristalheldere diamant. En zij had een grote en hoge muur en zij had twaalf poorten en op de poorten twaalf engelen, en namen op (de poorten) geschreven, welke zijn die van de twaalf stammen der kinderen Israëls.” “De twaalf poorten waren twaalf paarden: iedere poort afzonderlijk was uit één parel, en de straat der stad was zuiver goud, gelijk doorschijnend glas. En een tempel zag ik in haar niet, want de Heere God, de Almachtige, is haar Tempel, en het Lam.” (Openbaring 21:2,11,12,21,22)

“En geen vervloeking zal er meer zijn. En de troon van God en van het Lam zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem vereren, en zij zullen Zijn aangezicht zien en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn. En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Heere God zal hen verlichten,” (Openbaring 22:3-5)

“En Hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam. Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat de Boom des levens, dat twaalf maal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van de Boom zijn tot genezing der volkeren”. „Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat ze recht mogen hebben op de Boom des levens en door de poorten ingaan in de stad.” (Openbaring 22:1-2,14)

“En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn.” (Openbaring 21:3)

HANDELINGEN DER APOSTELEN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

Hoofdstuk 58 – De triomferende gemeente

Meer dan achttien eeuwen zijn voorbijgegaan sinds de apostelen te ruste zijn gelegd. Maar het verhaal van hun zwoegen en hun offers voor het werk van Christus is nog steeds één van de kostbaarste schatten van de gemeente. Deze geschiedenis, die onder de leiding van de Heilige Geest werd neergeschreven, bleef bewaard opdat de volgelingen van Christus door de eeuwen heen hierdoor gedreven mochten worden tot grotere ijver en grotere ernst voor het werk van de Heiland. De opdracht die Christus aan de discipelen gaf, voerden ze uit. Toen deze boodschappers van het kruis uitgingen om het Evangelie te prediken, was er een openbaring van Gods heerlijkheid als nooit te voren door een sterfelijk mens was aanschouwd. Door met Gods Geest samen te werken, verrichtten de apostelen een werk dat de wereld in opschudding bracht. In één enkel geslacht werd het Evangelie aan elk volk verkondigd.

De resultaten die het gevolg waren van het werk van de uitverkoren apostelen van Christus waren overweldigend. Aan het begin van hun dienstwerk waren sommige van hen ongeletterde mannen, maar hun toewijding aan het werk van hun Meester was zonder voorbehoud. Onder Zijn leiding werden ze voorbereid op de grote taak die hen wachtte. Genade en Waarheid heersten in hun harten, inspireerden hun beweegredenen en beheersten hun daden. Hun leven was met Christus verborgen in God, en het eigen ik werd uit het oog verloren, opgelost in de diepten van oneindige liefde.

De discipelen waren mannen die oprecht wisten te spreken en te bidden, mannen die het verwachtten van de macht van Israëls Sterkte. Hoe nauw waren ze verbonden met de troon van God, en legden ze hun eigen eer aan de voet van Zijn troon! Jehova was hun God! Zijn eer was de hunne. Zijn Waarheid was hun Waarheid. Elke aanval die gericht was op het Evangelie, voelden ze als een persoonlijke wond, en met heel hun wezen streden ze voor het werk van Christus. Ze konden het levende Woord uitdragen, omdat ze de hemelse zalving ontvangen hadden. Ze verwachtten veel, en daarom waagden ze veel. Christus had Zich aan hen geopenbaard, en tot Hem zagen ze op voor leiding. Hun kennis van de Waarheid en hun macht om tegenstand te weerstaan waren evenredig met hun overeenstemming aan Gods wil. Jezus Christus, de Wijsheid en de Kracht Gods, was het onderwerp van elke toespraak. Zijn Naam — de enige Naam die onder de hemel gegeven is waardoor mensen zalig kunnen worden — werd door hen verhoogd. Wanneer ze de volmaaktheid van Christus de opgestane Heiland, predikten, werden de harten van mannen en vrouwen bewogen en werden ze gewonnen voor het Evangelie. Grote scharen die de Naam van de Heiland hadden gelasterd en Zijn macht hadden veracht, beleden nu dat ze discipelen van de Gekruisigde waren.

Niet uit eigen kracht verrichtten de apostelen hun werk, maar door de kracht van de levende God. Hun werk was niet gemakkelijk. Het begin van het werk van de christelijke gemeente werd gekenmerkt door ontberingen en bittere zorg. In hun werk kwamen de discipelen voortdurend in aanraking met ontbering, laster en vervolging. Maar ze achtten hun leven niet te kostbaar, en ze waren blij dat ze voor Christus mochten lijden. Wankelmoedigheid, besluiteloosheid en onzekerheid vonden geen plaats in hun arbeid. Ze waren bereid om te geven en zich te laten gebruiken. Het besef van de verantwoordelijkheid die op hen rustte, zuiverde en verrijkte hun

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

ervaring. Hemelse genade was zichtbaar in de overwinningen die ze behaalden voor Christus. God werkte almachtig door hen om het Evangelie te doen triomferen.

De apostelen bouwden de gemeente van God op het fundament dat Christus Zelf gelegd had. In de Schrift wordt de oprichting van een tempel dikwijls gebruikt als een beeld voor de bouw van de gemeente. Zacharia verwijst naar Christus als de Spruit Die de tempel des Heeren zou bouwen. Hij spreekt ervan dat de heidenen zouden helpen met dit werk: *“Die verre zijn, zullen aan de tempel des Heeren komen bouwen”*; en Jesaja verklaart: *„Vreemdelingen zullen uw muren herbouwen.”* (Zacharia 6:12,15; Jesaja 60:10)

Petrus zegt, als hij over de bouw van deze tempel schrijft: *“En komt tot Hem, de levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.”* (1 Petrus 2:4,5)

In de steengroeve van het jodendom en van de heidenwereld werkten de apostelen, en hakten ze stenen uit om deze te metselen op het fundament. In zijn brief aan de gelovigen te Efeze zegt Paulus: *“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de Hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Heere, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.”* (Efeze 2:19-22)

En aan de Korinthiërs schreef hij: *“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt. Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen. Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro, ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken.”* (1 Korinthe 3:10-13)

De apostelen bouwden op een vast Fundament. Zij bouwden op de Rots der Eeuwen. Naar dit Fundament brachten ze de stenen die ze uithouwen uit de wereld. De bouwers werkten echter niet zonder hinderpalen. Hun arbeid werd buitengewoon bemoeilijkt door de tegenstanders van Christus. Ze moesten strijden tegen de dweepzucht, het vooroordeel en de haat van hen die op een verkeerde grondslag bouwden. Velen die bouwden aan de kerk, konden vergeleken worden met de bouwers aan de muur in de dagen van Nehemia, van wie geschreven staat: *“De lastdragers verrichtten hun arbeid zo, dat ze met de ene hand het werk deden en met de andere hand de werpspies vasthielden.”* (Nehemia 4:17)

Koningen en stadhouders, priesters en heersers probeerden de tempel van God te vernietigen. Maar met gevangenschap, marteling en dood voor ogen droegen getrouwe mannen het werk voorwaarts. En het bouwwerk groeide in schoonheid en symmetrie. Bij tijden waren de arbeiders bijna verblind door de mist van bijgeloof die hen omgaf. Bij tijden werden ze haast overweldigd door het geweld van hun tegenstanders. Maar met onwankelbaar geloof en nooit falende moed gingen ze voort met het werk.

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

De ene voorman onder de bouwers na de ander viel door de hand van de vijand. Stefanus werd gestenigd; Jacobus werd met het zwaard gedood; Paulus werd onthoofd; Petrus werd gekruisigd; Johannes werd verbannen. Toch groeide de gemeente. Nieuwe arbeiders namen de plaats in van hen die gevallen waren, en de ene steen na de andere werd aan het bouwwerk toegevoegd. Op deze wijze groeide de tempel van Gods gemeente gestadig.

Eeuwen van felle vervolging volgden op de stichting van de christelijke kerk, maar er was nooit gebrek aan mensen die het bouwen aan Gods tempel belangrijker achtten dan hun eigen leven. Van hen staat geschreven: *“Anderen weder hebben hoon en geselslagen verduurd, daarenboven nog boeien en gevangenschap. Ze zijn gestenigd, op zware proef gesteld, doormidden gezaagd, met het zwaard vermoord; ze hebben rondgezworven in schapenvachten en geitenvellen, onder ontbering, verdrukking en mishandeling — de wereld was hunner niet waardig — zij hebben rondgedood door woestijnen, en berggten, in spelonken en de holen der aarde.”* (Hebreeën 11:36-38)

De vijand van gerechtigheid liet niets ongedaan in zijn pogingen om het werk dat aan Gods bouwlieden was opgedragen, stop te zetten. Maar God liet zich niet *“onbetuigd.”* (Handelingen 14:17) Arbeiders werden opgeroepen die vol bekwaamheid de Waarheid die eens aan de heiligen was overgeleverd, verdedigden. De geschiedenis vermeldt het verslag van het succes en de moed van deze mannen. Evenals de apostelen vielen velen van hen op hun posten, maar het bouwen aan de tempel ging gestadig voorwaarts. De werklieden werden gedood, maar het werk ging door. De Waldenzen, John Wycliffe, Huss en Hieronymus, Maarten Luther en Zwingli, Cranmer, Latimer en Knox, de Hugenoten, John en Charles Wesley, en een schare anderen brachten materialen naar het Fundament die de eeuwigheid zullen trotseren. Ook in latere jaren hebben degenen die moedig de verspreiding van Gods Woord bevorderden, en zij die door hun werk in de heidenlanden de weg bereidden voor de verkondiging van de laatste grote boodschap, meegeholpen om het gebouw te voltooien.

In de eeuwen die verlopen zijn sinds de dagen van de apostelen is het bouwen aan Gods tempel nooit stopgezet. We kunnen achter ons zien, en de levende stenen ontdekken die licht uitstralen in het duister van dwaling en bijgeloof. In de eeuwigheid zullen deze kostbare juwelen met steeds grotere pracht schijnen, en aldus getuigen van de macht van Gods Waarheid. Het flikkerend licht van deze gepolijste stenen openbaart het grote verschil tussen licht en duister, tussen het goud van de Waarheid en het schuim van de dwaling.

Paulus en de andere apostelen, zowel als de rechtvaardigen die sinds die tijd hebben geleefd, hebben hun aandeel bijgedragen in de bouw van de tempel. Maar het gebouw is nog niet voltooid. Wij die in deze laatste dagen leven, hebben een werk dat gedaan moet worden. Wij moeten naar dit Fundament materiaal aandragen dat de toets van het vuur kan doorstaan — goud, zilver en kostbare stenen, *“gebeeldhouwd als voor een paleis.”* (Psalm 144:12) Tot hen die zo bouwen voor God, spreekt de apostel Paulus woorden van bemoediging en waarschuwing: *“Indien het werk, dat hij er op gebouw heeft, stand houdt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen.”* (1 Korinthe 3:14-15) De christen die getrouw het Woord des levens uitdraagt en mannen en vrouwen voert op de weg van heiligheid en vrede, draagt materiaal aan

HANDELINGEN DER APOSTELN (VAN JERUZALEM TOT ROME)

voor het Fundament dat zal blijven bestaan, en in het Koninkrijk van God zal hij als een wijs bouwmeester geëerd worden.

Van de apostelen staat geschreven: *“Zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Heere medewerkte en het Woord bevestigde door de tekenen, die er op volgden.”* (Marcus 16:20) Zoals Christus Zijn discipelen uitzond, zo zendt Hij heden de leden van Zijn gemeente uit. De macht die beschikbaar was voor de apostelen, is ook voor hen beschikbaar. Als ze God tot hun sterkte willen maken, zal Hij met hen samenwerken, en hun arbeid zal niet tevergeefs zijn. Laat hen beseffen, dat het werk waaraan ze bezig zijn een werk is waarop God Zijn zegel heeft geplaatst. God zei tot Jeremia: *“Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken. Vrees niet voor hen, want Ik ben met u om u te bevrijden, luidt het woord des Heeren. Toen strekte de Heere Zijn hand uit en roerde mijn mond aan, en de Heere zeide tot mij: Zie, Ik leg Mijn woorden in uw mond.”* (Jeremia 1:7-9) En Hij gebiedt ons om uit te gaan en de woorden te spreken die Hij ons geeft, terwijl Hij ook onze lippen aanraakt.

Christus heeft aan de gemeente een heilige taak gegeven. Elk lid moet een kanaal zijn waardoor God aan de wereld de schatten van Zijn genade, de onnaspeurlijke rijkdom van Christus, kan meedelen. De Heiland verlangt niets liever dan vertegenwoordigers te vinden die aan de wereld Zijn geest en Zijn karakter willen bekend maken. Er is niets dat de wereld meer nodig heeft dan de openbaring van de liefde van de Heiland door de mens. Heel de hemel wacht op mannen en vrouwen waardoor God de macht van het christendom kan bekendmaken.

De gemeente is Gods middel voor de verkondiging van de Waarheid, door Hem bekrachtigd om een bijzonder werk te doen. Als ze trouw is aan Hem, gehoorzaam aan al Zijn geboden, zal de uitnemendheid van Gods genade in haar wonen. Als ze waarachtig is in haar trouw en de God van Israël de eer geeft die Hem toekomt, zal geen macht ter wereld voor haar kunnen bestaan.

Ijver voor God en Zijn werk bewoog de discipelen te getuigen voor het Evangelie met grote kracht. Behoort niet eenzelfde ijver onze harten in vuur te zetten met het besluit om de geschiedenis van reddende liefde te verkondigen, te spreken van Christus en Die gekruisigd? Het is het voorrecht van elke christen niet alleen uit te zien naar de komst van de Heiland, maar deze te verhaasten.

Als de gemeente zich bekleedt met het kleed van Christus' gerechtigheid en zich losmaakt van de gemeenschap met de wereld, licht voor haar de morgenstond van een heerlijke dag. Gods belofte aan haar zal voor altijd blijven bestaan. Hij zal haar maken tot een eeuwige heerlijkheid, tot een vreugde voor vele geslachten. De Waarheid die door velen gesmaad en veracht is, zal triomferen. Hoewel bij tijden schijnbaar vertraagd, is haar vooruitgang nooit stopgezet. Wanneer Gods boodschap tegenstand ontmoet, schenkt Hij bijzondere kracht, zodat ze een grotere invloed uitoefent. Begiftigd met Goddelijke energie zal ze haar weg banen door de sterkste barrières, en over elk beletsel gezevier.

Wat ondersteunde Gods Zoon tijdens Zijn leven van strijd en opoffering? Hij zag de gevolgen van de arbeid van Zijn ziel, en dat stemde Hem tevreden. Terwijl Hij vooruitzag naar de eeuwigheid, zag Hij het geluk van hen die door Zijn vernedering vergiffenis en eeuwig leven hadden ontvangen. Zijn oor ving het gejuich van de verlost op. Hij hoorde hoe de vrijgekochten het Lied van Mozes en van het Lam zongen.

HANDELINGEN DER APOSTELN
(VAN JERUZALEM TOT ROME)

We kunnen nu al een inzicht in de toekomst, in het geluk van de hemel hebben, In de Bijbel worden gezichten van toekomstige heerlijkheid geopenbaard, tonelen die door Gods hand geschilderd zijn en die voor Zijn gemeente alles betekenen. In het geloof mogen we staan op de drempel van de eeuwig stad, en het genadig welkom horen dat tot hen wordt gericht die in dit leven samenwerken met Christus en het als een eer beschouwen te lijden voor Hem. Wanneer de woorden worden gesproken: *“Komt gij gezegende Mijns Vaders,”* (Mattheüs 25:34) werpen ze hun kronen aan de voeten van de Verlosser, terwijl ze uitroepen, *“Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging. ... Hem, Die op den troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.”* (Openbaring 5:12,13)

Daar zullen de verlostten hen begroeten die hen tot de Heiland hebben geleid, en allen zullen zich verenigen in een lofprijzing aan Hem Die stierf, opdat de mensenkinderen het leven zouden mogen bezitten van de Vader. De strijd is voorbij. Verdrukking en strijd behoren tot het verleden. Overwinningsliederen vullen de hemel als de verlostten zich verenigen in het zegelied: Waardig, waardig is het Lam, Dat geslacht was, en weer leeft als triomferende Overwinnaar.

“Na dezen zag ik, en ziet, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen, staande voor den troon, en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen, en palm [takken] waren in hun handen. En zij riepen met grote stem, zeggende: De zaligheid zij onzen God, Die op den troon zit, en het Lam.” (Openbaring 7:9-10)

“Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor den troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op den troon zit, zal hen overschaduwten. Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.” (Openbaring 7:14-17) *“en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan.”* (Openbaring 21:4)

~